DAPHNE DU MAURIER

CELEBRA AUTOARE
A ROMANULUI
REBECCA

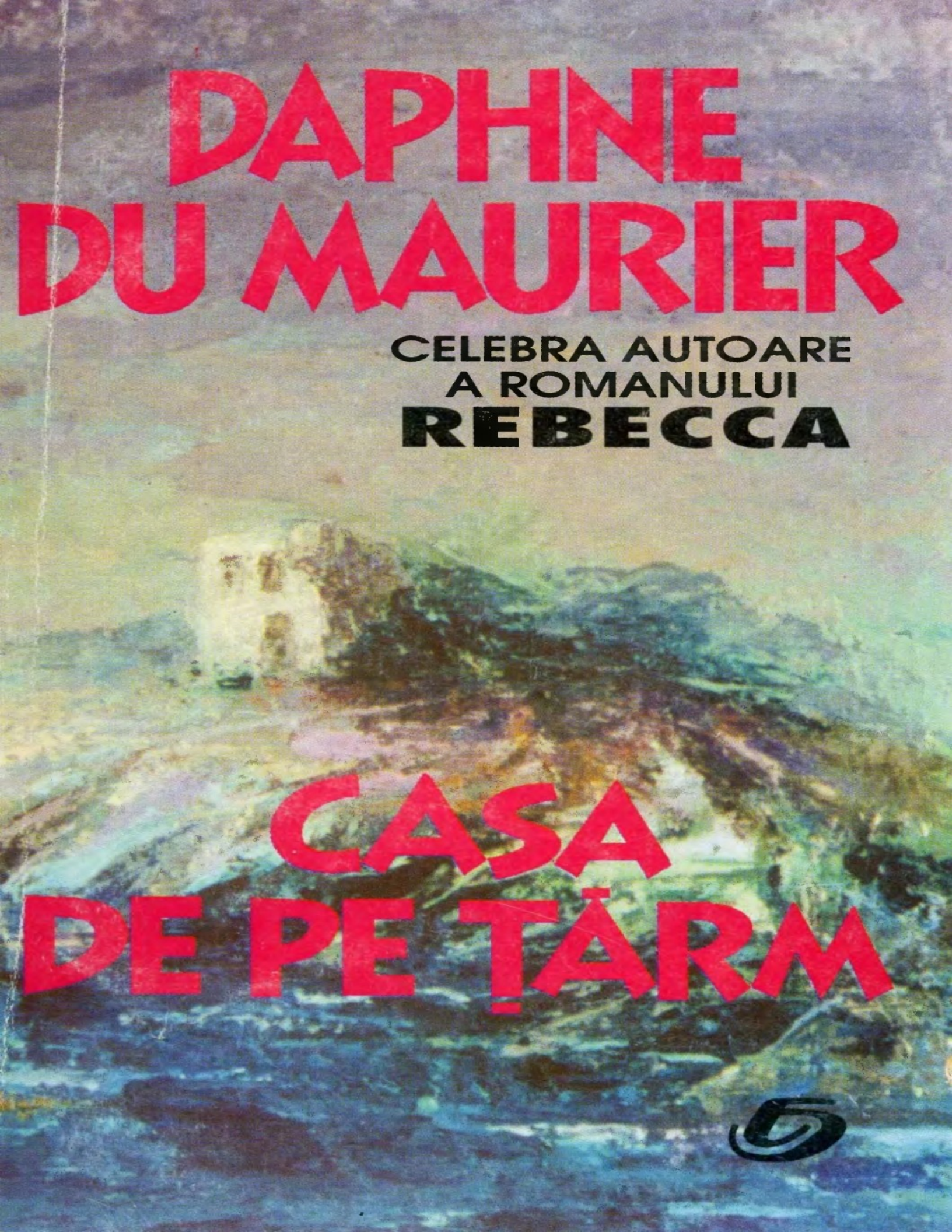

CASA DE PE ȚĂRM

DAPHNE DU MAURIER

CASA DE PE ȚĂRM

în românește de Sorana Georgescu – Gorjan

Daphne du Maurier
THE HOUSE ON THE STRAND
Victor Gollancz Ltd, l969

Aduc mulțumirile mele domnișoarei Hawkridge, arhivar principal la Arhivele Comitatului Truro; domnului H.L. Douch, M.A., director al Muzeului Comitatului Truro; domnului R. Blewett, M.A., din St Day; doamnei St George Saunders și Arhivelor Naționale. Le sunt recunoscătoare pentru informații și documente originale. În mod deosebit doresc să-mi exprim recunoștința față de domnul J R. Thomas, membru al Societății Vechiului Cornwall din Tywardreath, pentru amabilitatea și generozitatea cu care mi-a împrumutat propriile sale note referitoare la istoria domeniului și mănăstirii din Tywardreath, trezindu-mi interesul și

îndemnându-mă să îmbin realitatea cu ficțiunea în aceasta povestire a Casei de pe Țărm.

DAPHNE DU MAURIER

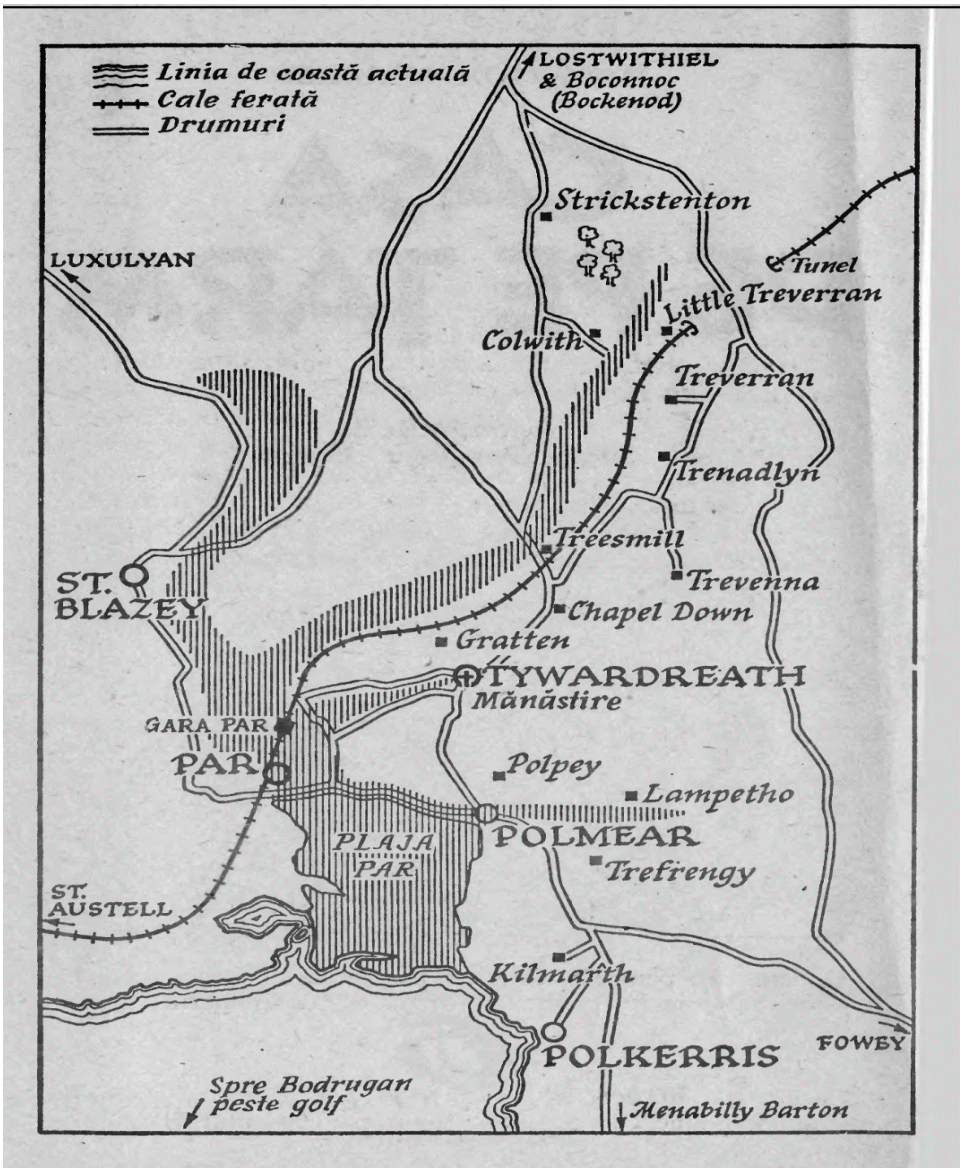

O parte din parohia Tywardreath. Porțiunile hașurate făceau parte din estuar, pe vremea când trăia Roger Kylmerth.

La finele cărții se găsește arborele genealogic al familiilor Champernoune, Carminowe și Bodrugan în secolul XIV.

Capitolul I

Cel dintâi lucru care mi-a atras atenția a fost limpezimea de cristal a aerului, apoi verdele-intens al pajiștii. Nimic în jurul meu nu era estompat. Dealurile îndepărtate nu se contopeau cu cerul ci se profilau distinct, ca niște stânci aflate la doi pași, pe care le-aș fi putut atinge cu mâna. Eram uimit și încântat ca un copil care privește pentru prima oară prin telescop. La fel de bine conturate erau și toate cele din imediata mea vecinătate. Chiar firele țepene de iarbă păreau că-si trag seva dintr-un pământ mai tânăr și mai aspru decâtt cel pe care-l cunoșteam.

Mă așteptasem – dacă se poate spune așa ceva – la o cu totul altă transformare: o senzație de liniște și mulțumire, amețeala confuză a unui vis, contururi neclare și începețoșate. În nici un caz la acest contact teribil cu o realitate mai vie decâtt tot ceea ce trăisem până acum, în vis sau treaz. Toate impresiile erau mult mai intense acum și toate simțurile mi se ascuțiseră parcă: și văzul, și auzul, și mirosul.

Făcea excepție doar pipăitul: nu mai simțeam pământul sub picioare. De altfel, Magnus mă prevenise:

—N-o să-ți mai dai seama că intri în atingere cu obiecte neînsuflețite. O să umbli, o să stai în picioare sau așezat, o să atingi ușor lucrurile din jur, dar n-o să simți nimic. Să nu-ți faci griji! Chiar faptul că te poți mișca fară senzații e o parte din miracol.

Considerasem totul doar o glumă, un șiretlic menit să mă ademenească să mă supun experienței. Și acum se dovedea că avusese dreptate. Am făcut un pas și m-am înveselit: mă mișcam fără nici un efort și nici nu simțeam că ating pământul.

Coboram spre mare, străbătând cîmpurile cu iarbă albă, cu frunze aspre strălucind în soare. Căci cerul – pe care doar cu puțin înainte îl văzusem acoperit de nori – era acum senin și de un azur încântător. Mi-am amintit că mareea era joasă și lăsase descoperite întinderile de nisip auriu, având ca fundal șirul de cabine de baie, aliniate ca dinții într-o gură deschisă. Dispăruseră toate acum, la fel ca și casele înșirate cu fațadele spre drum, docurile și cheiul, întreg orășelul Par

– cu coșuri, acoperișuri și clădiri cu tot – precum și tentaculele întinse ale orășelului St Austell care îmbrățișau ținutul dincolo de golf. Nu mai rămăsese nimic în afară de iarbă, tufișuri și copaci piperniciți, precum și de dealurile înalte din zare care păreau așa de apropiate. În fața mea marea se rostogolea în golf, acoperind întreaga întindere de nisip de parcă un val de maree ar fi măturat pământul, înghițindu-l lacom dintr-o sorbire. Spre nord-vest, țărmul stâncos cobora înspre mare care, îngustându-se treptat, forma un vast estuar ale cărui ape înaintau spre interior, urmând sinuozitatea uscatului și dispăreau vederii.

Când am ajuns la marginea falezei și m-am uitat în jos, spre locul unde ar fi trebuit să fie drumul, hanul, cafeneaua și azilul săracilor de la poalele dealului Polmear, mi-am dat seama că și acolo înaintase marea în uscat, formând un golfuleț care se întindea spre est în vale. Drumul și casele dispăruseră cu totul, lăsând în loc un povârniș în mijlocul uscatului ce se ridica de o parte și de alta a golfulețului. Aici firul îngust de apă se strecura printre bancurile de nisip și noroi, astfel încât la mareea joasă apa se scurgea cu totul, lăsând în urmă un vad mocirlos care putea fi trecut cu ușurință, dacă nu pe jos, cel puțin călare. Am coborât dealul și, stând în picioare lângă golfuleț, am încercat să reconstitui din memorie traseul exact al drumului pe care-l cunoșteam. Vechiul simț de orientare îmi dispăruse însă. Nu aveam alt reper decât terenul propriu-zis, valea și dealurile.

Apele clipoceau în albia îngustă cu valuri iuți și albastre lăsând pe nisip o mâzgă înspumată. Apăreau bule de aer care se măreau și apoi dispăreau. Aduse de mare, pluteau pe apă alge de mare ca niște cosițe întunecate, pene, rămurele, rămășițe răscolite de vreo furtună de toamnă. Știam că în veacul meu vara era în toi, chiar dacă vremea era posomorâtă și noroasă. Acum însă în juru-mi strălucea lumina limpede a apropierii iernii. Era desigur după-amiază devreme. Soarele strălucitor, roșu ca focul spre apus, avea să împurpureze cerul înainte să apară norii noptateci.

Și-au făcut simțită prezența și primele ființe vii: pescărușii înotând cu mareea, mici piciorongi mângâind suprafața apei. Sus, pe dealul din față, se contura clar deasupra orizontului o pereche de boi ce-și vedeau de drum cu greu. Am închis ochii și i-am deschis iar.

Boii dispăruseră în spatele unei ridicături a ogorului pe care îl arau, dar stolul de pescărușii care-i urmărea țipând îmi dovedea că prezența lor era reală și nu creația unui vis.

Am inspirat adânc aerul rece, umplându-mi plămânii ca de-un balsam. Plăcerea simplă a respirației era o bucurie pe care n-o simțisem niciodată până acum, cu o însușire magică nemaiîntâlnită. Mi-era imposibil să-mi analizez gândurile, să las rațiunea să se ocupe de ceea ce vedeam. În această lume nouă de percepții încântătoare, doar intensitatea sentimentelor îmi putea servi drept călăuză.

Aș fi putut sta așa o veșnicie, ca fermecat, bucuros să rătăcesc între pământ și cer, departe de orice ființă, cunoscută sau nu. Când am întors însă capul, am constat că nu mai eram singur. Copitele nu făcuseră nici un zgomot câtă vreme poneiul pășise ca și mine, pe câmp. Acum călca însă pe prundiș și zgomotul făcut de potcoave în contact cu piatra îmi răsuna în urechi brusc, surprinzându-mă. Tot acum am simțit și mirosul puternic de cal încălzit și asudat.

Instinctul m-a făcut să mă dau speriat înapoi, căci, fără să fie conștient de prezența mea, călărețul venea drept spre mine. Își opri poneiul la marginea apei și privi spre mare, măsurând din ochi mareea. Acum am simțit pentru prima oară nu numai emoție ci și teamă, căci nu aveam de-a face cu o nălucire ci cu ființe în carne și oase. Piciorul prins în scară, mâna ținând dârlogii, erau prea aproape pentru liniștea mea. Nu mă temeam că voi fi călcat în picioare. Senzația bruscă de panică mi-o crease întâlnirea în sine, ca o punte aruncată peste veacuri, între timpul lui și al meu. El își întoarse privirea de la mare și se uită țintă la mine. Mă vedea el oare? Zăream eu oare un semn de recunoaștere în ochii-i adânciți în orbite? El

zâmbi, își bătu ușor poneiul peste gât, apoi, lovindu-l iute cu călcâiul în coaste, îl îmboldi să treacă vadul prin albia îngustă, până pe malul celălalt.

Nu mă văzuse, nu putea să mă vadă – trăia în alt veac. Cum se explică atunci brusca sa răsucire în șa, privirea aruncată peste umăr către locul unde mă aflam eu. Era o provocare, „urmează-mă dacă-ndrăznești!", irezistibilă, stranie. Am măsurat din ochi adâncimea apei în vad, si, deși îi venea poneiului până la genunchi am intrat și eu, fără să-mi pese că mă ud. când am ajuns pe malul celălalt, mi-am dat seama că picioarele mi-erau uscate și că nu simțisem nimic.

Călărețul porni în sus și eu îl urmai. Cărarea pe care o luase, noroioasă și foarte abruptă, coti brusc spre stânga când ajunse într-o regiune mai înaltă. Mi-am amintit bucuros că și drumeagul pe care circulasem cu mașina de dimineață avea aceeași direcție. Aici se opreau însă toate asemănările, căci poteca de acum nu era mărginită de garduri vii ca aceea din timpul meu. La dreapta și la stânga se întindeau ogoare expuse vântului precum și porțiuni de teren acoperit de mărăcini, arbuști și tufe de grozamă. Am ajuns în dreptul boilor și l-am văzut acum și pe cel care-i mâna: un omuleț cu glugă, aplecat deasupra unui plug greu de lemn. El ridică o mână în semn de salut către călăreț, strigă ceva, apoi își văzu de drum, însoțit de țipetele pescărușilor care i se roteau deasupra capului. Salutul celor doi oameni era ceva firesc și starea de șoc în care mă aflam din momentul în care-l văzusem pe călăreț la vad făcu loc uimirii și apoi acceptării. Îmi aminteam de prima mea călătorie în Franța, copil fiind. Dimineața deschisesem geamul compartimentului din vagonul de dormit, ca să văd cum trec în goană țarini străine, sate, orașe, ființe muncind pământul la fel ca plugarul de acum. Mă întrebasem cu uimire copilărească „sunt toți aceștia vii ca mine sau se prefac doar?"

Acum aveam mai multe motive de uluire decât atunci. M-am uitat la călăreț și la poneiul lui și m-am apropiat atât cât să le simt

mirosul. Împrăștiau amândoi un miros puternic ca esența vieții înseși. Dârele de sudoare de pe flancul poneiului, coama zbârlită, stropii de spumă la marginea zăbalei și genunchiul zdravăn, piciorul cu ciorap lung, pieptarul de piele legat cu șnur peste tunică, mișcarea în șa, mâinile pe dârlogi, chiar chipul cu obrajii scofâlciți și arși de soare, încadrat de părul negru care-i cobora sub urechi – toate acestea reprezentau realitatea iar eu eram elementul străin.

Mi-a venit să întind mâna și să ating flancul poneiului dar mi-am adus aminte de avertismentul lui Magnus:

— Dacă întâlnești o ființă din alt veac, să n-o atingi pentru nimic în lume. Obiectele neînsuflețite nu contează, dar dacă încerci să intri în contact cu cei vii, legătura se întrerupe și esti proiectat înapoi în prezent. E foarte neplăcut, am încercat și știu.

Cărarea trecea printre ogoare și apoi o lua în jos. În fața ochilor aveam acum priveliștea întreagă, cu toate schimbările. Satul Tywardreath, pe care-l văzusem cu câteva ore în urmă, era complet schimbat. Dispăruseră casele și căsuțele care se întindeau la nord și la vest de biserică, ca-ntr-un joc de puzzle[1]. În locul lor se afla acum un cătun, înghesuit ca ferma de jucărie cu care mă distram pe vremuri pe dușumeaua camerei mele de copil. Căsuțe joase cu acoperiș din stuf se îngrămădeau în jurul unei pajiști mari, pe care se aflau porci, gâște, pui, doi sau trei ponei priponiți și nelipsiții câini de pripas. Fumul se înălța deasupra acestor locuințe sărăcăcioase, dar nu din coșuri ci din găuri făcute în acoperiș. Puterea divină își avea locul său, căci mai jos de case se înălța biserica. Nu era însă biserica pe care o văzusem cu câteva ore în urmă. Cea de aici era mai mică, n-avea turn și părea că se continuă cu o clădire din piatră lungă și joasă. Totul era înconjurat de ziduri de piatră, care împrejmuiau livezi, grădini, acareturi, o pădurice tânără. Dincolo de pădurice, terenul cobora în pantă până în valea în care pătrundea brațul lung al mării.

As fi stat să mă tot uit, căci priveliștea era încântătoare în simplitatea ei, dar cum călărețul meu își văzu de drum, n-am avut încotro și l-am urmat. Poteca cobora spre pajiște și m-am trezit dintr-odată în plin sat. Lângă puțul din colțul cel mai apropiat al pajiștei se aflau femei cu fuste lungi prinse în jurul taliei și cu capetele înfășurate într-o pânză care le acoperea până la bărbie, lăsând vederii doar ochii și nasul. Sosirea călărețului meu tulbură liniștea. Câinii începură să latre, apărură și alte femei din sălașele care, privite mai de aproape, se dovediră a fi niște biete cocioabe. De peste tot se auzeau chemări în care, cu toată pronunția bizară a consoanelor, am recunoscut accentul caracteristic din Cornwall.

Călărețul o luă spre stânga, descălecă în fața zidului împrejmuirii, prinse hățurile într-un belciug și intră printr-un portal larg, împodobit cu piroane de alamă. Deasupra arcadei era sculptată figura unui sfânt învești mântat în mantie, cu crucea Sfântului Andrei în mâna dreaptă. Educația mea catolică, de mult uitată și chiar luată în derâdere mă îndemnă să mă închin în fața intrării. În timp ce-mi făceam cruce, un clopot sună dinăuntru, făcând să reînvie amintiri de demult. Am șovăit înainte să intru, temându-mă că vechea putere m-ar putea readuce la credința din copilărie.

Nu aveam însă motiv de îngrijorare. În fața ochilor nu mi s-au înfățișat cărări și curți pătrate bine orânduite, liniștite galerii boltite, pătrunse de sfințenia rugăciunilor tăcute. Poarta dădea într-o curte noroioasă în jurul căreia doi bărbați fugăreau un băiat înspăimântat, pocnindu-l cu un îmblăciu peste coapsele goale. După veșmânt și tonsură cei doi erau călugări iar băiatul era novice, cu pulpanele hainei prinse deasupra brâului, ca să facă hârjoneala mai picantă.

Călărețul urmări scena impasibil dar, când în cele din urmă băiatul căzu cu rasa dată peste cap, cu picioarele slăbănoage și fundul gol expuse privirilor, le strigă:

— Nu-l sângerați încă. Egumenului îi plac purcelușii de lapte fără sos. Garnitura se adaugă mai târziu, când godacul se mai întărește.

În tot acest timp, clopotul chema în continuare la rugăciune, fără ca cei din curte să se sinchisească.

După ce vorba de duh i-a fost prețuită cum se cuvine, călărețul meu străbătu curtea și intră în clădirea din fața noastră. Trecu printr-un gang care părea să despartă bucătăria de refectoriu judecând după mirosul rânced al păsărilor pe care fumul focului de turbă abia îl putea atenua. Neluând în seamă căldura și aromele bucătăriei din dreapta și nici răcoarea plăcută a refectoriului cu lavițe îmbietoare din stânga, el împinse o ușă din centru și urcă treptele ce duceau la palierul superior. Aici trecerea era oprită de o altă ușă. El bătu și intră fără să aștepte răspuns.

Camera cu pereții tencuiți și tavanul din grinzi avea oarecari pretenții de confort. Curățenia austeră – rod al frecatului și lustruitului – pe care mi-o aminteam clar din copilărie lipsea însă cu desăvârșire. Podeaua acoperită cu papură era presărată cu oase pe jumătate roase de câini iar patul cu draperii mucegăite aflat în colțul cel mai îndepărtat al încăperii părea să servească drept depozit de vechituri: un covoraș din blană de oaie, o pereche de sandale, o bucată rotundă de brânză pe o farfurie din cositor, o undiță. În mijlocul acestor obiecte, un ogar se scărpina de zor.

— Cu plecăciune, părinte egumen, spuse călărețul meu.

O arătare se ridică în capul oaselor în pat, întrerupând activitatea ogarului care sări pe dușumea. Arătarea era un călugăr bătrâior, cu obraji trandafirii, trezit din somn pe nepusă masă.

— Am dat poruncă să nu fiu tulburat, spuse el.

Călărețul ridică din umeri.

—Nici măcar pentru sfânta slujbă? întrebă el și întinse mâna către câinele care se târî lângă el, dând din coada-i ciuntită.

Nu i se răspunse la ironie. Egumenul își trase învelitorile în jur și genunchii sub el.

— Am mare trebuință de odihnă, zise el, de toată odihna cu putință, ca să-l primesc cum se cuvine pe episcop. Ai aflat desigur

vestea?

— Sunt zvonuri fel de fel, răspunse călărețul.

— Ăsta nu e zvon. Sir John mi-a dat de știre ieri. Episcopul a plecat din Exeter și va fi luni aici. Ne va fi oaspete și-așteaptă găzduire peste noapte, după ce vine din Launceston.

Călărețul zâmbi:

— Și-a potrivit bine sosirea, episcopul. De ziua Sfântului Martin, cu carne proaspătă, tăiată pentru cină. Se va culca cu pântecele plin, nu ai de ce te teme.

— Nu am de ce mă teme?

Glasul arțăgos al egumenului trecu la un registru mai înalt:

— Socoți că pot să țin în frâu gloata cea nesupusă? Ce va gândi despre ei episcopul, care, ca o sită nouă ce se află, poftește să cearnă bine întreaga dioceză?

— Ți-or da ascultare de le făgăduiești răsplată pentru bună purtare. Se cuvine însă să-ți câștigi bunăvoința lui sir John Carminowe.

Egumenul se mișcă neliniștit sub învelitori.

— Pe sir John nu-l poți duce cu una, cu două. Își urmează drumul, cu câte un picior în fiecare tabără. E drept că e ocrotitorul nostru, dar nu-mi va lua partea de nu-i va fi de vreun folos.

Călărețul ridică de jos un ciolan și-l dădu câinelui.

— Sir Henry, ca senior al domeniului, are întâietate față de sir John, de această dată. Nu te va face de rușine, învesmântat ca penitent. Pun chezășie că se roagă în capelă și acum.

Egumenul nu făcu haz.

— Ca bailiv[2] al lordului, ar trebui să-i arăți mai multă cinstire, observă el și adăugă gânditor: Henry de Champernoune este un drept-credincios mai bun ca mine.

Călărețul râse:

— Sufletul ar vrea, părinte egumen, dar nu-l lasă trupul?

Apoi, jucându-se cu urechea ogarului, zise:

— Mai bine să nu mai vorbim de trup, înaintea venirii episcopului.

Se îndreptă din spate și se apropie de pat.

— Corabia francezilor se află lângă Kylmerth. Mai stă preț de două maree, de vrei să-mi dai să le duc răvașe.

Egumenul își zvârli învelitorile și se dădu jos din pat anevoie.

— Pentru numele Sfântului Antonie, de ce n-ai spus așa de îndată? strigă el.

Începu să scotocească prin hârțoagele trântite talmeș-balmeș pe lavița de lângă el. Arăta jalnic în cămașă de noapte, cu picioarele ca niște fuse pline de varice și labele neobișnuit de murdare, cu degete ca niște gheare.

—Nu găsesc nimic în harababura asta, se plânse el. De ce nu-i niciodată rânduială în hârtii? De ce nu-i niciodată de față fratele Jean când am trebuință de dânsul?

Apucă un clopoțel de pe lavița și-l scutură, protestând față de râsul călărețului. Aproape imediat își făcu apariția un călugăr. Promptitudinea reacției trăda făptui că ascultase la ușă. Era tânăr și oacheș și era înzestrat cu ochi deosebit de strălucitori.

— Sunt la dispoziția domniei voastre, părinte, spuse el în franceză.

Înainte de a străbate camera către locul unde se afla egumenul, îi făcu cu ochiul călărețului, care-i răspunse la fel.

— Păi atunci nu mai pierde vremea! îi replică iritat egumenul, întorcându-se către lavița.

Trecând pe lângă călăreț, călugărul îi șopti la ureche:

— Îți voi aduce răvașele la noapte și-ți voi mai da învățături în meșteșugul pe care poftești a-l stăpâni.

Călărețul făcu o plecăciune în semn de mulțumire zeflemitoare și se îndreptă spre ușă.

—Noapte bună, părinte egumen. Nu-ți pierde somnul din cauza episcopului.

— Noapte bună, Roger, noapte bună. Domnul fie cu tine!

În timp ce părăseam încăperea, călărețul mirosi aerul și se strâmbă. Mirosului de mucegai din odaia egumenului i se adăugase acum o nouă aromă, un iz de parfum din rasa călugărului francez.

Am coborât scările dar, înainte de a trece iar prin gang, călărețul se opri o clipă, apoi deschise o altă ușă și aruncă o privire înăuntru. Ușa făcea legătura cu capela: călugării care se hârjoniseră cu novicele erau acum la rugăciune. Sau mai bine zis, se făceau că se roagă. Stăteau cu ochii plecați și mișcau din buze. De față mai erau încă patru, pe care nu-i văzusem în curte și dintre aceștia, doi dormeau duși în strane. Și novicele stătea ghemuit în genunchi, plângând pe tăcute dar amarnic. Singura persoană cu prestanță era un bărbat de vârstă mijlocie, înfășurat într-o mantie lungă, cu chipul blând și plăcut, încadrat de bucle cărunte. Avea ochii ațintiți spre altar și-și ținea mâinile împreunate cucernic. După toate aparențele, era sir Henry de Champernoune, seniorul domeniului și stăpânul călărețului meu, despre a cărui evlavie vorbise egumenul.

Călărețul închise ușa, trecu prin gang, apoi ieși din clădire și străbătu curtea, pustie acum, până la poartă. Pajiștea era și ea pustie, căci femeile plecaseră de la fântână și pe cer se vedeau nori, vestind amurgul. Călărețul se urcă pe ponei și se îndreptă spre cărarea care o lua în sus printre ogoare.

Nu aveam habar de timp, al lui sau al meu. Tot îmi lipsea simțul pipăitului și mă puteam deplasa fără efort. Am coborât împreună pe cărare până la vad, pe care căluțul îl trecu fără să se ude, căci mareea se retrăsese. Am luat-o apoi în sus peste câmp.

Când am ajuns în vârful dealului, câmpurile au căpătat un aspect cunoscut și, spre marea mea surprindere, mi-am dat seama că mă ducea spre casă: Kilmarth, locuința pe care mi-o împrumutase Magnus pentru vacanța de vară, se afla dincolo de pădurica din fața noastră. Vreo șase sau șapte ponei pășteau în preajmă și, la vederea călărețului, unul înălță capul și necheză, după care toți o luară la

sănătoasa. El își continuă drumul printr-un luminiș din pădure, apoi urmă un povârniș și chiar dedesubt, într-o văioagă, apăru o clădire din piatră, acoperită cu stuf și înconjurată de o curte plină de noroi. Cocina și staulul făceau parte din clădire și fumul albastru se învolbura ieșind printr-o deschizătură din acoperiș. Un singur lucru mi-era cunoscut: văioaga în care se afla casa.

Călărețul călări până jos în curte, descălecă și strigă. Un băiat ieși din staul să ia poneiul. Era mai tânăr și mai slăbuț decât călărețul meu dar avea și el ochii adânciți în orbite. Erau probabil frați. El duse calul de dârlogi iar călărețul trecu prin ușa deschisă în casă, care la prima vedere părea să aibă o singură încăpere. Urmându-l de aproape, n-am văzut mai nimic din cauza fumului, doar că pereții erau făcuți din vălătuci, un amestec de lut și paie, și că podeaua era din pământ gol, nici măcar acoperit cu papură.

La capătul odăii, o scăriță ducea în podul aflat la vreo doi metri[3] deasupra spațiului de locuit. Ridicând privirea am văzut culcușurile de paie așezate direct pe scânduri. Focul, alimentat cu turbă și grozamă, ardea într-o adâncitură din perete. Deasupra clocotea încetișor oala cu fiertură, atârnată de vergele fixate în podeaua de lut. O fată, cu părul lins atârnându-i pe umeri, stătea în genunchi lângă foc. Când călărețul îi dădu binețe, își ridică ochii spre el și-i zâmbi. Eram chiar în spatele lui când se întoarse brusc și mă privi, umăr lângă umăr. I-am simțit răsuflarea pe obraz și, instinctiv am întins mâna să mă apăr. Brusc am simțit o durere ascuțită în articulațiile degetelor și am văzut că sângerau. Tot acum am auzit un zgomot de sticlă spartă. Nu se mai aflau acolo nici el, nici fata, nici focul fumegând. Mâna mea dreaptă trecuse printr-un geam al bucătăriei părăsite din subsolul casei Kilmarth și eu stăteam în picioare în vechea curticică sub nivelul solului, dincolo de bucătărie.

Am trecut împleticindu-mă prin ușa deschisă a camerei cazanului, căznindu-mă să vărs, nu atât la vederea sângelui cât din cauza unei senzații de greață de nesuportat care mă făcea să tremur

din cap până-n picioare. Scuturat de spasme, m-am rezemat de peretele din piatră al camerei cazanului, în timp ce din tăietura din mână mi se scurgea un firicel de sânge.

Sus, în bibliotecă, telefonul începu să sune insistent. Era ca un apel dintr-o lume pierdută și nedorită. L-am lăsat să sune.

Capitolul II

S-au scurs vreo zece minute până ce mi-a trecut greața. Am stat pe o stivă de butuci în camera cazanului și am așteptat. Lucrul cel mai rău era senzația de amețeală: nu îndrăzneam să mă ridic în picioare. Nu mă tăiasem prea rău la mână și am reușit să opresc curgerea sângelui cu ajutorul batistei. Din locul uncie stăteam, zăream geamul spart și cioburile de sticlă din curticică. S-ar putea ca mai târziu să fiu în stare să reconstitui scena, să-mi amintesc unde a stat călărețul meu, să măsor locul casei de mult dispărute, unde se afla acum curticică și subsolul. Dar nu imediat. Eram mult prea istovit.

Mă întrebam ce s-or fi gândit cei care m-or fi văzut trecând peste câmpuri, traversând drumul de la poalele dealului și urcând pe drumeag până la Tywardreath. Eram sigur că așa făcusem. Mi-o

dovedeau halul în care se aflau pantofii, cracul de pantaloni rupt ca și cămașa leoarcă de sudoare rece. Era clar că nu fusesem într-o plimbare liniștită pe faleză.

Curând după ce mi-a trecut senzația de greață și amețeală, am urcat foarte încet pe scara de serviciu până în holul de sus. Am intrat în vestibulul unde-și ținea Magnus hainele de ploaie, cismele și alte vechituri și m-am privit cu atenție în oglinda de deasupra lavoarului. Arătam destul de normal. Puțin cam pământiu la față dar atâta tot. Mai presus de orice simțeam nevoia să beau o tărie. Mi-am amintit atunci ce-mi spusese Magnus:

— Să nu pui gura pe alcool cel puțin trei ore după ce iei drogul și chiar și atunci, nu te grăbi.

Ceaiul era un jalnic înlocuitor dar, gândindu-mă că m-ar putea ajuta, m-am dus în bucătărie, să-mi pregătesc o porție.

Bucătăria aceasta fusese sufrageria casei, pe vremea când Magnus era copil. El îi schimbase destinația în ultimii ani. În timp ce așteptam ca apa să dea în clocot, m-am uitat pe fereastră la curticica de dedesubt. Era o împrejmuire pavată, înconjurată de ziduri vechi, acoperite cu mușchi. Într-un moment de entuziasm, Magnus încercase s-o transforme într-un fel de „patio” unde să poată face nudism în caz de caniculă. Îmi spusese că maică-sa nu făcuse nimic cu acea curticică care dădea pe atunci înspre bucătării.

Acum o priveam cu alți ochi. Nu eram însă în stare să reconstitui ceea ce abia văzusem – curtea plină de noroi, staulul pentru vite, cărarea care ducea în sus spre pădurice. Eu însumi urmându-l pe călăreț printre copaci. Oare toate acestea erau halucinații plăsmuite de licoarea diavolească? În timp ce mă îndreptam spre bibliotecă cu cana în mână, telefonul începu să sune iar. Mi-am închipuit că e Magnus și am avut dreptate. Glasul lui, sacadat și hotărât ca întotdeauna, m-a remontat mai mult decât ar fi putut-o face tăria nebăută sau cana cu ceai. M-am trântit pe un scaun și m-am pregătit de ședință.

—Te sun de ore în șir, spuse el. Ai uitat Că mi-ai promis să mă suni la trei și jumătate?

— N-am uitat; i-am spus eu. Adevărul este că am fost ocupat cu altceva.

— Mi-am închipuit eu. Ei bine?

Merita să savurez clipa. Aș fi vrut să-l pun să ghicească. Gândul acesta îmi dădea o plăcută senzație de putere, dar nu avea rost, știam că trebuie să-i povestesc.

— A mers, i-am spus. Succes sută la sută.

La capătul celălalt al firului se făcu tăcere. Am dedus că nu se așteptase deloc la o astfel de veste și că se gândise la un eșec. Vocea îi răsună din nou, dar într-o tonalitate mai joasă, de parcă și-ar fi vorbit sie-și.

— Nici nu-mi vine să cred, spuse el. E colosal…

Apoi preluă comanda, ca întotdeauna:

— Ai făcut întocmai ce ți-am spus și ai urmat instrucțiunile? Povestește-mi totul, de la început… Dar stai puțin, te simți bine?

— Da, cred că da, doar că sunt frânt de oboseală și m-am tăiat la mână și era cât pe-aci să vărs în camera cazanului.

—Fleacuri, măi băiete, fleacuri. Senzația de greață apare adesea după, dar trece repede. Dă-i drumul.

Nerăbdarea lui îmi sporea emoția și aș fi dorit să fie în cameră lângă mine și nu la distantă de sute de kilometri.

— Mai întâi, am spus savurând relatarea, rar mi-a fost dat să văd ceva mai macabru decât așa-zisul tău laborator. I s-ar potrivi mai bine numele de „cămăruța lui Barbă-Albastră”. Toți embrionii ăia din borcane și dezgustătorul cap de maimuță…

— Specimene foarte bune și extrem de valoroase, mă întrerupse el. Dar n-o lua razna. Eu știu la ce servesc astea, tu nu. Povestește-mi ce s-a întâmplat.

Am luat o înghițitură din ceaiul care se răcea rapid și am pus cana jos.

—Am găsit șirul de sticluțe, am continuat, erau toate în dulapul încuiat, cu etichete clare – A, B, C. Am turnat exact trei doze din A în eprubeta gradată și gata. Am înghițit lichidul, am pus eprubeta și sticluța la loc, am încuiat dulapul, am încuiat laboratorul și am așteptat să mi se întâmple ceva. Nu s-a întâmplat nimic.

Am făcut o pauză ca informația să-și poată croi drum. Magnus nu făcu nici un comentariu.

— Așadar, am continuat eu, m-am dus în grădină. Nici o reacție. Tu mi-ai spus că factorul timp variază, că pot trece trei, cinci, zece minute înainte să se întâmple ceva. Mă așteptam să-mi fie somn, deși tu nu menționaseși nimic despre somnolentă. Cum nu simțeam nimic deosebit, m-am gândit că nu mi-ar strica o plimbare. Așa că am trecut peste zidul de lângă chioșc în câmp și am pornit în direcția falezei.

— Prostul naibii, zise el. Ți-am spus să stai în casă, cel puțin la prima experiență.

— Știu că mi-ai spus. Dar sincer să fiu, nu m-am așteptat să dea rezultate. Dacă ar fi fost cazul, mi-am propus să mă așed și să alunec într-un vis încântător.

— Prostul naibii, repetă el. Lucrurile nu se întâmplă așa.

— Acum știu și eu.

I-am relatat apoi tot ce mi s-a întâmplat, din momentul în care drogul își făcuse efectul și până când se făcuse țândări geamul de la bucătăria din subsol. Nu m-a întrerupt deloc. Doar când mă opream să-mi trag sufletul sau să sorb din ceai, șoptea:

— Spune… Mai departe…

Când am isprăvit, după ce menționasem și urmările neplăcute din camera cazanului, s-a făcut o tăcere deplină și m-am gândit că ni s-a întrerupt legătura.

— Magnus, am zis, mai ești pe fir?

Glasul lui mi-a răsunat în urechi, limpede și puternic, repetând cuvintele folosite la începutul conversației noastre telefonice:

— Colosal. De-a dreptul colosal.

Poate… Adevărul este că eu eram complet sleit, epuizat, căci trecusem de două ori prin întregul proces.

El începu să vorbească iute și mi-l puteam închipui cum stă așezat la biroul său din Londra, ținând receptorul într-o mână și întinzând-o pe cealaltă după nelipsitul său carnet de notițe.

— Îți dai seama, spuse el, că asta-i cea mai grozavă descoperire, de când tipii din chimie au găsit formula pentru teonanacatl și ololiuqui? Substanțele astea acționează asupra creierului făcându-l să se comporte haotic, pe când a mea are o acțiune reglată, specifică. Am știut că am dat peste ceva extraordinar, dar n-aveam certitudinea că nu e vorba de un halucinogen, atâta vreme cât îl testasem doar pe mine. În cazul unui halucinogen, tu și cu mine am fi avut reacții fizice asemănătoare – pierderea simțului pipăitului, o mai mare intensitate a vederii și așa mai departe dar nu am fi trăit amândoi mutația în timp. Acesta este lucrul cel important. Lucrul extraordinar de fascinant.

— Vrei să spui, am zis eu, că și tu te-ai întors în timp când ai făcut pe cobaiul? Ai văzut și tu ceea ce am văzut eu?

— Chiar așa. Nu mă așteptasem nici eu la așa ceva. Ba nu, mint, căci lucrul părea vag posibil, ca urmare a unei experiențe la care tocmai lucram. E vorba de ADN, de catalizatori enzimatici, de echilibre moleculare și altele la fel, treburi care te depășesc, măi băiete, nu-ti mai dau amănunte. Ceea ce mă interesează acum este faptul că amândoi am fost proiectați în trecut în aceeași perioadă. Secolul XIII sau XIV, dacă ar fi să ne luăm după îmbrăcăminte, nu crezi? L-am văzut și eu pe tipul pe care-l numești „călărețul tău” – parcă egumenul i-a zis Roger. Am văzut-o și pe fata cam șleampătă de lângă foc și am mai văzut și un călugăr, ceea ce m-a îndemnat să fac legătura cu mănăstirea medievală care fusese odată o parte din Tywardreath. Se pune întrebarea: oare drogul schimbă sensul unei transformări la o stare termodinamică anume, existentă în trecut,

astfel încât senzațiile din alte porțiuni ale creierului se repetă? Dacă da, de ce te proiectează infuzia moleculară în acel moment anume din trecut? De ce nu în ziua de ieri, de acum cinci sau o sută douăzeci de ani? S-ar putea – și gândul acesta mă tulbură -, s-ar putea să existe o legătură foarte puternică între cel ce ia drogul și prima imagine a unui om înregistrată de creier în timp ce se află sub influenta drogului. În cazul nostru, l-am văzut amândoi pe călăreț. Imboldul de a-l urma a fost deosebit de puternic. L-ai simțit și tu, l-am simțit și eu. Nu știu însă încă de ce joacă el rolul lui Virgiliu față de Dante, în acest Infern anume. Dar sunt sigur că o face. Nu poți scăpa de el. Am făcut „excursia" – ca să folosesc argoul studențesc – de mai multe ori și el era de fată de fiecare dată. O să constați și tu același lucru, la următoarea aventură. El preia întotdeauna conducerea.

Nu m-a surprins convingerea lui Magnus că voi continua să-i fiu cobai. Acest lucru caracterizase prietenia noastră de-a lungul anilor, atât la Cambridge cât și mai apoi. Jucasem cum îmi cânta el, nu numai în escapadele compromițătoare din timpul anilor de studenție ci și mai târziu, când drumurile ni s-au despărțit, el urmându-și cariera de biofizician și apoi de profesor la Universitatea din Londra, iar eu intrând în rutina searbădă a vieții de editură. Căsătoria mea cu Vita, cu trei ani în urmă, a dus la prima ruptură între noi, benefică poate pentru amândoi. Oferta neașteptată de a-i folosi casa în timpul vacanței de vară o acceptasem cu recunoștință, căci mă aflam între două slujbe – Vita mă presa să accept postul de director al editurii înfloritoare din New York pe care o conducea fratele ei – și aveam nevoie de timp ca să iau o hotărâre. Acum constatam că oferta avea un substrat. Mă momise cu perspectiva unor zile lungi și liniștite, în care să trândăvesc în grădină sau să merg cu barca prin golf. Acestea căpătau acum un alt aspect.

— Ia ascultă, Magnus, i-am spus. Ți-am făcut hatârul astăzi, din curiozitate și pentru că eram de capul meu și nu conta dacă drogul

își făcea sau nu efectul. Nici vorbă nu poate fi însă să continui experiența. Când vor sosi Vita și copiii ei, o să fiu legat de mâini și de picioare.

— Când sosesc?

— Copiii iau vacanță cam peste-o săptămână. Vita se întoarce de la New York cu avionul ca să-i ia de la scoală și să-i aducă aici.

—Perfect. Într-o săptămână se pot face multe. Acum trebuie să plec. Te sun mâine la aceeași oră. La revedere.

Plecase. Am rămas cu receptorul în mână, cu o mie de întrebări de pus și nimic stabilit. Așa era Magnus. Nu-mi spusese nici măcar dacă trebuie să mă aștept la vreo reacție adversă ca urmare a poțiunii sale magice din mucegai sintetic și celule de creier de maimuță, sau ce-o fi fost soluția extrasă din colecția lui de sticle dezgustătoare. S-ar putea să am iar amețeli, să mă apuce iar greața. S-ar putea să orbesc brusc, sau să înnebunesc, sau și una și alta. Să-l ia dracu pe Magnus cu experiența lui bizară cu tot.

M-am decis să urc sus, să fac o baie. O să mă simt mai bine după ce-mi voi scoate cămașa asudată și pantalonii rupți și mă voi destinde în cada cu apă fierbinte, cu multă-multă spumă de baie. Nu se putea spune că Magnus nu avea gusturi rafinate. Vita o să fie mulțumită de camerele pe care ni le pusese la dispoziție – propriul lui dormitor, baia, camera de toaletă. Și dormitorul avea o vedere trăsnet înspre golf.

M-am lăsat pe spate în cadă și am lăsat apa să curgă până ce mi-a ajuns la bărbie. Mă gândeam la ultima seară petrecută la Londra cu Magnus, când îmi propusese experiența cea suspectă. Cu câtva timp înainte, îmi spusese în treacăt că Kilmarth îmi stă la dispoziție, dacă doream să merg acolo în timpul vacanței școlare a băieților. Îi telefonasem Vitei la New York, prezentându-i propunerea cât mai atrăgător. Vita nu se entuziasmase prea tare; ca mai toate americancele, era ca o plantă de seră și prefera vacanțele sub cerul Mediteranei, cu un cazino la doi pași. Obiectase că în Cornwall

plouă într-una, și că n-o fi destul de cald în casă și că ce-o să ne facem cu mâncarea. O liniștisem în toate privințele, adăugând și că în fiecare dimineață venea din sat o femeie cu ziua. În cele din urmă a fost de acord, în special după ce i-am explicat că în bucătăria recent transformată există o mașină de spălat vase și un frigider foarte mare. Când i-am povestit lui Magnus, s-a amuzat grozav.

— După trei ani de căsătorie, spuse el, mașina de spălat vase joacă un rol mai important în viața voastră conjugală decât patul dublu pe care vi l-am oferit. Te-am prevenit eu că n-o să reziste. Căsătoria, bine înțeles, nu patul.

Am ocolit subiectul spinos al căsniciei mele care, după primul an de pasiune clocotitoare, trecea printr-o perioadă mai grea. Neînțelegerile noastre se datorau în mare parte faptului că eu doream să rămân în Anglia iar Vita ținea să ne stabilim în SUA. Oricum, nici căsnicia nici viitoarea mea slujbă nu-l priveau pe Magnus așa că el începu să-mi povestească despre casă. Îmi spuse despre transformările efectuate după moartea părinților lui - îi vizitasem și eu de câteva ori pe când eram studenți la Cambridge. Mi-a relatat că îl distrase să preschimbe vechea spălătorie în laborator, ca să-și poată trece vremea cu experiențe fără nici o legătură cu activitatea sa din Londra.

Cu ocazia ultimei întâlniri pregătise bine terenul. Cina fusese excelentă și eu eram fascinat, ca de obicei, de personalitatea lui. Pe neașteptate zise:

—Am reușit în cazul unei teme de cercetare anume. Am izbutit să combin plante și substanțe chimice într-un preparat care are un efect extraordinar asupra creierului.

Vorbea fără emfază, dar așa era întotdeauna când făcea afirmații importante pentru el.

— Credeam că toate stupefiantele acționează așa, am spus eu. Cei care se droghează cu mescalină, LSD sau cu mai știu eu ce, pătrund

într-un univers fantastic, plin de flori exotice și-și închipuie că au ajuns în rai.

El îmi mai turnă coniac în pahar.

— În lumea în care am intrat eu nu era nimic fantastic, spuse el. Totul era cum nu se poate mai real.

Spusele lui mi-au stârnit curiozitatea. O lume diferită de cea care se învârtea în jurul persoanei lui trebuia să aibă ceva cu totul special ca să-l atragă.

— Ce fel de lume? l-am întrebat.

— Trecutul, răspunse el.

Îmi amintesc că am râs, ținând paharul de coniac în căușul mâinii.

— Toate păcatele tale trecute, vrei să zici? Faptele rele dintr-o tinerețe irosită?

– Nu, nu, dădu el nervos din cap, nimic legat de mine. Eu eram doar un simplu observator. Nu, adevărul este că… Se întrerupse și ridică din umeri. N-o să-ți spun ce-am văzut – ți-aș strica plăcerea.

Să-mi strici plăcerea?

—Da. Vreau să încerci tu însuți drogul, să vezi dacă are același efect.

Am scuturat din cap:

—Nici vorbă, doar nu mai suntem la Cambridge. Acum douăzeci de ani eram în stare să înghit orice preparat de-al tău, chiar cu prețul vieții. Acuma nu.

- Nu-ti cer să-ti riști viața, îmi spuse el nervos. Te rog doar să-mi acorzi douăzeci de minute, poate chiar o oră, dintr-o după-amiază în care n-ai altceva de făcut, înainte să sosească Vita cu copiii. Te rog să te supui unui experiment care ar putea schimba în întregime noțiunea de timp, așa cum o cunoaștem astăzi.

Nu încăpea îndoială că vorbea cât se poate de serios. Doar nu mai era studentul Magnus cel impertinent, de la Cambridge. Era profesorul de biofizică ce-și câștigase deja faimă în domeniul lui de specialitate. Deși nu pricepeam mai nimic din munca lui de-o viată,

mi-am dat seama că, dacă într-adevăr descoperise un drog deosebit, putea greși cu privire la importanta acestuia dar era sincer în felul în care-l evalua.

—Dar de ce eu? am întrebat. De ce nu-l experimentezi pe discipolii tăi de la Universitatea din Londra, în condiții adecvate?

— Pentru că ar fi prematur, spuse el, și pentru că nu sunt dispus să-mi iau riscul de a spune ceva, nici chiar discipolilor mei, cum îi numești tu. Tu singur știi că am abordat o astfel de problemă, care este cu totul altceva decât ceea ce fac de obicei. Am dat din întâmplare peste această substanță și trebuie să aflu mai multe despre ea, înainte de a fi convins că are cât de cât perspective. Intenționez să mai lucrez, când o să vin la Kilmarth în septembrie. Până una alta, tu o să fii singur în casă. Ai putea încerca drogul măcar o dată ca să-mi spui cum e. S-ar putea să greșesc cu totul. S-ar putea ca asupra ta să nu aibă alt efect decât să-ți amorțească temporar mâinile și picioarele și să-ți învioreze creierul, dragul meu, atât cât ai.

Bineînțeles că în cele din urmă m-a convins, după încă un pahar de coniac. Mi-a dat instrucțiuni amănunțite cu privire la laborator, mi-a dat cheile de la laboratorul propriu-zis și de la dulapul unde ținea drogul și mi-a descris felul neașteptat în care acționa drogul, fără stadiu intermediar, făcând tranziția direct dintr-o stare într-alta. Mai spuse ceva și despre efecte întârziate, cum ar fi posibila senzație de greață. Doar când l-am întrebat direct ce urma să văd, a ocolit răspunsul.

— Nu-ți spun, zise el, căci s-ar putea să te influențez să vezi ce am văzut eu. Trebuie să faci experiența cu mintea liberă de orice idee preconcepută.

După câteva zile am părăsit Londra și am plecat cu mașina în Cornwall. Am găsit casa aerisită și pregătită să mă primească. Magnus o instruise pe doamna Collins din Polkerris – un sătuc mai jos de Kilmerth – așa că am găsit vazele pline de flori, hrană în

frigider și focul aprins în camera de muzică și bibliotecă deși eram în mijlocul lui iulie. Nici chiar Vita nu s-ar fi descurcat mai bine. Am petrecut primele zile bucurându-mă de liniștea din jur. Apreciam și confortul care – dacă mi-aminteam eu bine – cam lipsise pe vremea părinților lui Magnus, încântători dar cam excentrici. Tatăl, comandantul Lane, ofițer de marină în retragere, avea pasiunea manevrării unui iaht de zece tone în care noi avem rău de mare fără excepție. Mama era o ființă aiurită și fermecătoare, care se învârtea de colo până colo purtând o pălărie enormă cu boruri mari și în casă și afară, indiferent de vreme. Își petrecea timpul tăind cu foarfeca corolele ofilite ale trandafirilor pe care-i cultiva cu pasiune dar cu o ciudată lipsă de succes. Râdeam de ei și-i îndrăgeam și când au murit la interval de un an, am fost mai îndurerat parcă decât Magnus însuși.

Parcă trecuse un secol de atunci. Casa fusese mult schimbată și modernizată dar parcă ceva din personalitatea lor fermecătoare mai dăinuia încă în ea. Cel puțin așa mi s-a părut în primele zile. Acum, după experiment, nu mai eram atât de sigur de asta. Doar dacă nu fusesem conștient că în casă sunt și alte amintiri, căci în vacanțele de demult nu pătrunsesem decât arareori în subsol.

Am ieșit din cadă și m-am șters, mi-am pus alte haine, am aprins o țigară și am coborât în camera de muzică. I se spunea așa în loc de „salon”, căci părinții lui Magnus erau mari specialiști în duete, atât din muzică vocală cât și instrumentală. M-am întrebat dacă trecuse destulă vreme ca să pot să-mi torn ceva de băut, căci aveam mare nevoie. Dar cum paza bună trece primejdia rea, m-am hotărât să mai aștept o oră.

Am pus în priză radio-ul cu picup și am luat la întâmplare discul de deasupra teancului. Concertul Brandemburgic numărul 3 al lui Bach mi-ar fi putut reda echilibrul și calmul. Probabil însă că Magnus amestecase discurile ultima oară când fusese aici, căci în auz nu-mi răsunară sunetele echilibrate ale muzicii lui Bach. În timp ce

stăteam lungit pe sofa, în fața focului de bușteni, am auzit murmurul insidios și neliniștitor din *La Mer*[4] de Debussy. Ciudată alegere făcuse Magnus când fusese aici de Paști. Credeam că-i ocolește pe compozitorii romantici. Greșisem probabil, sau își schimbase el preferințele cu trecerea anilor. Sau poate contactul cu necunoscutul îl făcuse să îndrăgească sunetele mai mistice, ca descântecul mării în fața uscatului?

Oare văzuse și Magnus estuarul întinzându-se adânc înspre uscat cum îl văzusem eu azi după-amiază? Văzuse și el culoarea intensă a câmpurilor verzi, apa albastră care pătrundea în vale, zidurile de piatră ale mănăstirii conturate pe fundalul dealului? Nu știam, nu-mi spusese nimic. Aș fi avut să-l întreb atâtea dacă n-ar fi întrerupt brusc convorbirea telefonică. Rămăseseră atâtea lucruri de spus.

Am ascultat discul până la capăt dar în loc să mă liniștească a avut exact efectul contrar. Casa părea ciudat de tăcută fără muzică. Îmi răsunau încă în memorie sunetele crescătoare și descrescătoare din *La Mer*, când am traversat holul, am intrat în bibliotecă și m-am uitat prin fereastră spre mare. Întinderea cenușie avea porțiuni mai întunecate în locurile biciuite de vântul de apus dar părea calmă, abia vălurită. Nici o asemănare cu marea agitată și albastră, pe care o zărisem după-amiază, în cealaltă lume.

La Kilmarth se ajunge în subsol prin două scări. Una pornește din hol și duce direct la pivniță și camera cazanului și de aici la ușa care dă în curticică. A doua coboară din bucătărie spre intrarea din spate, vechea bucătărie, spălătorul de vase, cămara și spălătoria. Magnus își făcuse laborator din spălătoria la care se ajungea prin cea de a doua scară.

Am coborât pe această scară, am întors cheia în broască și am intrat în laborator din nou. Nu avea de loc un aspect clinic. Vechiul spălător se mai afla încă pe podeaua cu lespezi de piatră, sub o ferestruică zăbrelită. Alături era o vatră încastrată în perete cu un cuptor de olărit, folosit pe vremuri pentru coptul pâinii. De tavanul

acoperit de pânze de păianjeni atârnau cârlige ruginite, folosite odinioară pentru șunci și carne sărată.

Magnus profitase de rafturile etajate fixate de perete ca să-și înșire ciudatele exponate. Unele erau doar schelete dar altele erau intacte, cu carnea albită, păstrate în soluție chimică. Majoritatea erau greu de deslușit – puteau fi embrioni de pisică sau chiar șobolani. Am recunoscut doar două exemplare: capul de maimuță cu țeasta netedă, perfect conservată, ca o căpățână cheală de făt cu ochii închiși și un alt cap de maimuță din care se extrăsese creierul, care se afla alături într-un borcan, maroniu și zbârcit. Mai erau și alte borcane și sticle care conțineau ciuperci, plante și ierburi cu forme ciudate, cu tentacule răsfirate și frunze răsucite.

Îl luasem în râs pe Magnus când îi poreclisem laboratorul „cămăruța lui Barbă-Albastră”. Acum în timp ce mă uitam din nou în jur, cu amintirea după-amiezii încă vie în minte, cămăruța mi se păru deosebită. Nu-mi mai amintea de potentatul bărbos din basmul oriental ci de o gravură de mult uitată care mă îngrozise în copilărie. Era intitulată „Alchimistul”. Un bărbat gol, având doar o pânză în jurul șalelor, stătea ghemuit lângă un cuptor zidit ca cel de aici, întețind focul cu foalele. În stânga lui stăteau un călugăr cu glugă și un abate, ducând o cruce. Un al patrulea bărbat, cu pălărie ascuțită și mantie, se rezema de un baston, stând la sfat cu ei. Și aici se aflau sticle pe o masă, și borcane fără capac conținând coji de ou, fire de păr și viermi filamentoși. În mijlocul încăperii un tripied susținea un balon de sticlă în care se afla o șopârlă micuță cu cap de dragon.

De ce abia acum, după treizeci și cinci de ani, amintirea acelei gravuri care mă înspăimântase a reînceput să mă chinuie? Am ieșit, am încuiat ușa laboratorului lui Magnus și am urcat scara. Nu mai puteam răbda, trebuia să beau neapărat ceva.

Capitolul III

A doua zi a început o burniță persistentă, din cele care însoțesc pâcla adusă de vânt dinspre mare și nu te lasă să ieși din casă. M-am trezit simțindu-mă cât se poate de normal, după ce dormisem surprinzător de bine. Când am dat însă perdelele la o parte și am văzut cum era vremea, m-am culcat la loc, abătut; întrebându-mă ce o să mă fac o zi întreagă.

Asta era vremea din Cornwall care o îngrijorase pe Vita. Îmi puteam închipui ce ar fi la gura ei dacă așa ceva s-ar întâmpla în plină vacanță. Parcă-i vedeam pe fiii mei vitregi uitându-se în gol pe fereastră, apoi punându-și, cu toate protestele lor, cizmele și impermeabilele și plimbându-se fără nici un chef de-a lungul plajei la Par. Vita ar umbla din camera de muzică în bibliotecă, modificând poziția mobilelor și spunând că ea ar aranja mult mai bine camerele dacă ar fi ale ei. Când i s-ar face lehamite, ar telefona uneia din numeroasele ei prietene care înțesau Ambasada Americană din Londra, gata de plecare în Sardinia sau Grecia. Eram scutit pentru câtva timp de aceste semne de nemulțumire iar zilele care-mi stăteau în față, ploioase sau frumoase, erau doar la dispoziția mea, să fac ce-mi trece prin cap.

Îndatoritoarea doamnă Collins îmi aduse sus micul dejun și ziarul de dimineață, compătimindu-mă pentru starea vremii. Îmi spuse că profesorul găsea întotdeauna o mulțime de treburi de făcut în cămăruța lui cea caraghioasă de sub pământ. Mă informă apoi că adusese de acasă un pui pe care avea de gând să mi-l frigă pentru prânz. Nu aveam nici cea mai mică dorință să merg „sub pământ" așa că mi-am deschis ziarul de dimineață și mi-am băut cafeaua. Mi-am pierdut în curând interesul fata de plictisitoarea rubrică de sport și gândurile mi s-au îndreptat iar spre captivanta descifrare a ceea ce mi se întâmplase în după-amiaza precedentă.

Să fi existat vreo comunicare telepatică între Magnus și mine? Experimentasem așa ceva la Cambridge, cu cărți de joc și cifre dar doar o data sau de două ori reușisem și doar în cazuri de simple coincidențe și pe vremea aceea fusesem mult mai apropiați. Nu-mi veneau în gând nici un fel de explicații, telepatice sau altceva, a faptului că Magnus și cu mine am avut trăiri asemănătoare la un interval de aproximativ trei luni, căci se pare că el încercase drogul de Paști. Singura explicație ar fi fost o legătură directă între acea trăire și întâmplări petrecute odinioară la Kilmarth. Magnus sugerase că o parte din creierul aflat sub influenta drogului era predispus să se întoarcă la condițiile dintr-o perioadă mai veche a evoluției sale chimice. Dar totuși, de ce chiar la această perioadă? Oare călărețul își pusese pecetea de neșters asupra locurilor unde trăise, astfel încât orice altă perioadă, anterioară sau posterioară lui, se ștergea?

Mi-am rememorat zilele când locuisem la Kilmarth ca student. Atmosfera fusese relaxată, lipsită de griji. Mi-am amintit că am întrebat-o odată pe doamna Lane dacă nu cumva casa era bântuită de stafii. Întrebasem într-o doară, căci atmosfera nu era de loc sinistră. Întrebasem pur și simplu deoarece clădirea era veche.

—Doamne ferește! exclamase ea. Suntem mult prea preocupați de noi înșine ca să avem timp și de stafii. Bietele de ele, s-ar ofili de

plictiseală constatând că nu sunt luate în seamă. Dar de ce întrebi?

— Fără nici un motiv, am asigurat-o, temându-mă că s-ar fi putut simți jignită. Știam însă că majoritatea caselor vechi se fălesc cu stafiile lor.

—Chiar dacă există vreo stafie la Kilmarth, n-am simtit-o niciodată, spuse ea. Ni s-a părut întotdeauna că stăm într-o casă fericită, De altfel nu este nimic interesant în povestea ei. Pe la o mie șase sute și ceva aparținea unei familii cu numele de Baker care a stăpânit-o până în secolul XVIII, când a fost reconstruită de familia Rashleigh. Despre începuturile ei nu știu ce să-ți spun, doar că cineva ne-a spus odată că temeliile datează din secolul XIV.

Și cu asta discuția se încheiase. Acum însă observațiile ei cu privire la vechile fundații din secolul XIV mi-au revenit în minte. M-am gândit la încăperile din subsol și la curticică în care dădeau acestea precum și la ciudata hotărâre a lui Magnus de a-și face laboratorul în vechea spălătorie. Fără doar și poate, avea motivele lui. Era suficient de departe de partea locuită a clădirii și vizitatorii sau doamna Collins nu-l puteau deranja.

M-am sculat destul de târziu și m-am apucat să scriu scrisori în bibliotecă. Am onorat puiul fript de doamna Collins și am încercat să-mi îndrept gândurile spre viitor și spre ceea ce urma să hotărăsc cu privire la oferta unui parteneriat la New York. Inutil însă. Toate acestea mi se păreau îndepărtate. Când va veni Vita, o să avem timp destul să discutăm despre asta.

M-am uitat pe fereastra din camera de muzică și am văzut-o pe alee pe doamna Collins care tocmai pleca spre casă. Burnița întruna și aveam perspectiva unei după-amieze lungi și neinteresante. Nici nu știu când mi-a venit ideea. Poate că o adăpostisem inconștient în minte, încă de când mă trezisem. Doream să demonstrez că nu existase nici o comunicare telepatică între Magnus și mine ieri în laborator când luasem drogul. El îmi spusese că făcuse prima experiență acolo și eu făcusem la fel. Poate că în momentul în care eu

am înghițit substanța, între noi doi a avut loc un proces mental care mi-a influențat cursul ideilor precum și ceea ce am văzut, sau mi-am închipuit că văd, în timpul după-amiezei. Oare efectul ar fi diferit, dacă aș lua drogul în altă parte, nu în acel laborator sinistru care-ți amintea de chilia unui alchimist? N-aveam cum afla decât făcând încercarea.

În dulapul din cămară se afla un bidonel pe care-l observasem cu o seară în urmă. L-am scos și l-am spălat bine sub jetul de apă rece de la robinet. Nu mă angajasem încă în nimic. Apoi am coborât la subsol și am întors cheia în ușa laboratorului, simțindu-mă ca atunci când, copil fiind, șterpeleam un baton de ciocolată în Postul Mare.

N-am mai dat nici o atenție specimenelor din borcane și m-am dus drept la șirul ordonat de sticluțe etichetate. La fel ca ieri, am numărat picăturile din sticluța A, dar de data aceasta direct în bidonel. Am încuiat apoi ușa laboratorului în urma mea, am străbătut curtea până la grajduri și mi-am luat automobilul.

Am condus încet pe alee, apoi pe drumeag și am făcut la stânga intrând pe șosea. Am coborât dealul Polmear până jos și m-am oprit să contemplu priveliștea. Aici unde se aflau acum azilul săracilor și hanul, ieri văzusem vadul. Cu tot drumul modern, configurația terenului nu se modificase, dar valea în care pătrunsese ieri mareea, astăzi era mlaștină. Am luat-o pe drumeagul spre Tywardeath și n-am putut să nu mă gândesc cu îngrijorare că dacă și ieri mersesem tot pe aici, sub influenta drogului, orice mașină m-ar fi putut călca, fără să o aud venind.

Am condus mașina pe drumeagul îngust și abrupt până în sat și am parcat-o puțin mai sus de biserică. Mai ploua încă ușor și pe afară nu era nici țipenie. O furgonetă trecu pe șosea către Par și dispăru în zare. O femeie ieși din băcănie și porni pe jos în aceeași direcție. N-a mai apărut nimeni. M-am dat jos din mașină, am deschis porțile de fier ale cimitirului și m-am adăpostit de ploaie sub portalul bisericii. Cimitirul propriu-zis se întindea spre sud,

coborând în pantă până la zidul de incintă, dincolo de care se vedeau clădirile fermelor. Ieri, în cealaltă lume nu erau nici un fel de clădiri aici. Doar apele sinilii ale unui golfuleț acopereau valea în timpul fluxului, iar clădirile mănăstirii se întindeau pe locul cimitirului de azi. Configurația terenului îmi era mai bine cunoscută acum în caz că drogul acționa, puteam lăsa mașina în locul unde se afla acum iar eu puteam s-o iau pe jos spre casă. Nu era nimeni în jur. Atunci, asemeni unui scafandru care ar plonja în apele arctice, am luat bidonelul și i-am înghițit conținutul. Imediat după aceea m-a cuprins panica. Această a doua doză ar putea avea cu totul alt efect. Să mă facă să dorm ore în șir, de pildă. Să rămân pe loc sau mai bine să stau în mașină? Pridvorul bisericii îmi provoca claustrofobie așa că am ieșit afară și m-am așezat pe o piatră de mormânt, nu departe de alee dar ascuns privirilor celor care treceau pe drum. Dacă aș sta foarte liniștit, fără să fac nici o mișcare, poate că nu se va întâmpla nimic. Am început să mă rog: „Dă, Doamne, să nu se întâmple nimic! Fă ca drogul să nu aibă nici un efect!”

Am stat așezat vreo cinci minute, prea speriat de efectele posibile ale drogului ca să-mi mai pese de ploaie. Am auzit apoi orologiul din turn bătând de trei ori și m-am uitat la ceas, să-l verific. Rămăsese în urmă cu câteva minute așa că l-am reglat. Dinspre sat s-au auzit strigăte, sau poate urale, de fapt un ciudat amestec din cele două, și un scârțâit ca de roți. Ce să fie asta, Doamne, m-am gândit eu, un circ ambulant pe strada mare? Va trebui să-mi mut mașina. M-am ridicat și am luat-o pe potecă spre poarta cimitirului. N-am reușit să ajung acolo, căci poarta dispăruse. Priveam printr-o fereastră rotundă, încastrată într-un zid de piatră și vedeam în față o curte pătrată cu dale, mărginită de cărări pietruite.

La capătul curții se vedea poarta de intrare larg deschisă și dincolo de ea, o mulțime adunată pe pajiște: bărbați, femei, copii. Strigătele veneau de la ei iar scârțâitul era al roților unui car enorm, acoperit, tras de cinci cai. Al doilea cal din față ca și cel dintre hulube

purtau în spate călăreți. Pologul din lemn așezat deasupra carului era vopsit în roșu-aprins și auriu. în timp ce priveam, draperiile grele care ascundeau partea din față a vehiculului au fost date la o parte, strigătele și aplauzele mulțimii s-au întețit iar persoana care și-a făcut apariția și-a ridicat mâinile în semn de binecuvântare. Purta veșminte ecleziastice somptuoase și mi-am amintit că Roger discutase cu egumenul despre vizita iminentă a episcopului de Exeter. Egumenul păruse foarte îngrijorat, fără îndoială pe bună dreptate. Cel de față trebuie că era Preasfinția sa în persoană.

Se făcu brusc liniște și toată lumea se așeză în genunchi. Lumina era orbitoare, îmi dispăruse orice senzație din mădulare și mi se părea că nimic nu mai contează. Nu-mi mai păsa – drogul putea să acționeze cum poftea, nu mai aveam decât un singur dor – să devin o părticică din lumea din jur.

L-am urmărit din ochi pe episcop cum coboară din vehiculul acoperit și am privit mulțimea care se împingea în față. El intră apoi pe poartă în curtea pătrată, urmat de suita lui. Dintr-o ușă aflată undeva, sub mine, l-am văzut ieșind în întâmpinarea episcopului pe egumen, în fruntea turmei sale. Porțile se închiseseră în nasul mulțimii.

Am întors capul și am constatat că mă aflam într-o încăpere boltită în care se înghesuiau peste douăzeci de oameni care așteptau să fie prezentați episcopului, judecând după tăcerea plină de expectativă. Hainele îi arătau a fi oameni cu stare, din mica nobilime, și probabil de aceea au putut intra în mănăstire.

— Bagă de seamă ce-ti spun, rosti un glas lângă urechea mea, de data asta dânsa n-o sa mai aibă suliman pe chip.

Lângă mine se afla călărețul, Roger, dar vorbele le adresase altcuiva, unui bărbat cam de vârsta lui sau ceva mai mare, care-și duse mâna la gură să-și înăbușe râsul.

— Cu suliman sau fără, sir John o s-o câștige, răspunse el. Căci oare ce prilej ar fi mai nimerit decât ajunul Sfântului Martin, iar

doamna lui tocmai a născut cu bine la Bockenod, la opt mile[5] de aici.

— Ar avea sorți de izbândă, conveni celălalt, dar e cam primejdios, căci sir Henry nu va lipsi de acasă. El nu va putea rămâne la mănăstire peste noapte, când în odaia de oaspeți e găzduit episcopul. Să mai aștepte și ei oleacă, chiar și numai ca să-și aţâțe pofta.

Am constatat că se bârfea la fel și-n alte veacuri și m-am mirat de ce mă interesa o astfel de flecăreală în doi peri. Dacă i-aș fi auzit bârfind așa pe doi contemporani de-ai mei la vreo sindrofie, m-ar fi plictisit îngrozitor. Poate că bârfa avea mai mult haz între pereții mănăstirii și ascultată în alt veac. Le-am urmărit privirile îndreptate către micul grup de lângă ușă. Aceștia erau fără îndoială puținii fericiți care urmau să fie prezentați. Care din ei era oare sir John cel curtenitor? Dacă-mi aminteam corect spusele egumenului, îi plăcea să aibă câte un picior în fiecare tabără. Și care să fie doamna pe care o fericise cu alegerea lui și care se lipsise de suliman?

Erau acolo patru bărbați, trei femei și doi tinerei. Era greu să distingi de la distanță trăsăturile femeilor din cauza bonetelor și vălurilor care le împodobeau capetele, după moda vremii. L-am recunoscut pe seniorul domeniului, Henry de Champernoune, bărbatul vârstnic și demn care își făcuse ieri rugăciunile în capelă. Era îmbrăcat mai sobru decât prietenii lui care purtau tunici felurit colorate ce coborau până la mijlocul pulpei, cu cingători atârnând sub șold și având câte o pungă și un pumnal. Toți aveau bărbi și părul încârlionțat, după cum o fi fost moda pe atunci.

Lui Roger și tovarășului său li se alătură un nou venit, îmbrăcat în sutană și cu mătănii atârnându-i de cingătoare. Avea nasul roșu și vorba împleticită, semn că vizitase de curând crama egumenului.

— Cum este cu întâietatea? bolborosi ei. Ca preot al parohiei și capelan al lui sir Henry, s-ar cuveni să fac parte din suită.

Roger îl apucă cu mâna de umăr și-l răsuci cu fața spre fereastră.

— Sir Henry se poate lipsi de răsuflarea ta, la fel și Preasfinția sa. Dar poate vrei să-ți pierzi drepturile?

Noul venit protestă, agățându-se însă de peretele protector apoi se așează binișor pe lavița de lângă zid. Roger ridică din umeri, întorcându-se către tovarășul său.

— Mă minunez că Otto Bodrugan îndrăznește să se arate, îi spuse prietenul său. N-au trecut nici doi ani de când a ridicat armele împotriva Regelui și pentru Lancaster. Spun unii că și el era la Londra când l-a târât gloata pe străzi pe episcopul Stapledon.

— Nici pomeneală, replică Roger. Era la Wallingford, cu alte câteva sute de susținători ai Reginei.

— Oricum, este într-o situație gingașă, spuse celălalt. Dac-aș fi eu episcopul, nu l-aș privi cu ochi buni pe cel presupus a fi trecut cu vederea uciderea predecesorului meu.

— Preasfântul nu are vreme de jocuri politice, replică Roger. Are treabă până peste cap cu dioceza. Ce-a fost a fost și nu-l privește. Bodrugan este azi aici din pricina moșiilor pe care le stăpânește alături de sir Henry, căci sora lui, Joanna, este doamna lui Champernoune. Pe lângă asta, îi este dator și lui sir John. I-a luat cu împrumut 200 de mărci și nu i le-a dat încă înapoi.

Lumea de lângă ușă începu să se agite și ei păși înainte ca să vadă mai bine. Căci ei erau doar plevușcă și se aflau pe treptele de jos ale scării sociale. Episcopul își făcu apariția avându-l alături pe egumen, care arăta mai îngrijit și mai curat decât fusese în patul răvășit, lângă ogarul ce se scărpina. Gentilomii făcură plecăciuni, doamnele reverențe iar episcopul întinse mâna spre a-i fi sărutată pe rând de fiecare din cei pe care-i prezenta egumenul, emoționat de ceremonial. Întrucât nu jucam nici un rol în lumea lor, mă puteam mișca în voie atâta vreme cât nu-i atingeam. M-am apropiat de aceea de, grup, curios să aflu care cine era.

— Sir Henry de Champernoune, seniorul domeniului Tywardreath, șopti egumenul. Abia s-a întors din pelerinaj la

Campostella.

Cavalerul meu cel vârstnic făcu un pas înainte, apoi se plecă adânc, punând un genunchi la pământ., M-a izbit din nou aerul lui de demnitate și bunăvoință, însoțit de smerenie. După ce sărută mâna întinsă, se ridică și se întoarse spre femeia de lângă el.

— Soția mea, Joanna, Preasfinte, spuse el.

Ea căzu la pământ, străduindu-se și reușind să imite smerenia soțului. Deci aceasta era doamna care s-ar fi sulemenit dacă n-ar fi venit episcopul în inspecție. Hotărât lucru, făcuse bine că-si lăsase fața în pace. Boneta care-i încadra trăsăturile era o podoabă îndestulătoare, care mărea farmecul oricărei femei, urâtă sau frumoasă. Ea nu era nici una, nici alta, dar nu mă miram că i se punea sub semnul îndoielii fidelitatea conjugală. Ochi ca ai ei mai văzusem și la femeile din veacul meu, mari și senzuali: doar la un semn al bărbatului, era gata de hârjoană.

—Fiul și moștenitorul meu, William, continuă prezentarea soțul ei și unul dintre tineri veni în față să facă plecăciunea.

— Sir Otto Bodrugan, continuă Sir Henry, și doamna sa, Margaret, care mi-e soră.

Era fără doar și poate o lume cu strânse legături de rudenie căci după cum spusese Roger, călărețul meu, Otto Bodrugan era frate cu Joanna, soția lui Champernoune și deci se înrudea de două ori cu seniorul domeniului. Margaret era mică și palidă și emoționată pe semne, căci în timp ce-și făcea reverența în fața Preasfinției sale se împiedică și ar fi căzut dacă n-ar fi prins-o soțul ei. Îmi plăcea cum arăta Bodrugan. Avea strălucire și se vedea că era un bun aliat fie pentru un duel fie pentru vreo escapadă. Trebuie că avea și simțul umorului, căci în loc să roșească sau să pară supărat de stângăcia soției sale, îi zâmbi și o liniști. Avea ochii căprui, ca soră-sa, Joanna, dar mai puțin proeminenți. Simțeam însă că semăna bine cu ea în alte privințe.

Bodrugan, la rândul său, își prezentă fiul mai mare, pe Henry, și apoi se retrase făcând loc următorului. Era limpede că acesta abia aștepta să i se dea atenție. Purta veșminte mai bogate decât Bodrugan și Champernoune iar pe buze arbora un surâs plin de încredere în sine.

De data, aceasta prezentarea o făcu chiar egumenul.

— Mult iubitul și prețuitul nostru ocrotitor, sir John Carminowe din Bockenod, anunță el, fără de care în aceste vremuri de restriște am fi fost strâmtorați foarte, noi cei din această mănăstire.

Acesta, era deci cavalerul cu câte un picior în fiecare tabără, a cărui soție lăuză se afla la l3 kilometri depărtare în timp ce în această încăpere se afla doamna cu care visa să se culce. Eram dezamăgit căci mă asteptasem la un tip jovial cu ochi alunecoși. Nu era de loc așa, ci mic și îndesat, umflându-se în pene ca un curcan. Doamna Joanna părea să se mulțumească cu puțin.

— Preasfinția voastră, spuse el cu emfază, este o mare cinste pentru noi să vă avem în mijlocul nostru.

Se aplecă deasupra mâinii întinse cu un aer atât de prețios, încât dacă aș fi fost în locul lui Otto Bodrugan care-i datora 200 de mărci, i-aș fi tras un picior în fund, în contul datoriei.

Ochilor ageri și atenți ai episcopului nu le scăpa nimic. Semăna cu un general care-și trece în revistă noii subalterni și-și face în gând observații cu privire la ofițeri: Champernoune, e depășit, trebuie înlocuit; Bodrugan, curajos în luptă dar nesupus, judecând după rolul jucat recent în răscoala împotriva Regelui; Carminowe, ambițios și exagerat de zelos, capabil să ne facă necazuri. Cât despre egumen, nu are cumva o pată de sos pe sutană? Puteam să jur că episcopul o băgase de seamă, ca și mine. Peste o clipă, trecând cu privirile peste capetele oamenilor de mai mică importantă, se opri asupra siluetei aproape culcate a preotului parohiei. Speram, de dragul enoriașilor, că inspecția nu va continua cu bucătăria mănăstirii sau, și mai grav, cu odaia egumenului.

Sir John se ridicase din îngenunchere și făcea la rândul său prezentări.

— Preasfințite, acesta e fratele meu, sir Oliver Carminowe, unul din împuterniciții Majestății sale, și doamna sa, Isolda.

Îl împinse cu cotul pe fratele său, care, aprins la față și cu ochii încețoșați, părea să-i fi ținut tovărășie preotului parohiei în cramă.

— Preasfinția voastră, spuse el, și avu grijă să nu își îndoaie genunchiul prea tare, de teamă să nu-și piardă echilibrul la ridicare.

Era un bărbat mai chipeș decât sir John, cu tot darul beției: mai înalt, mai zdravăn și cu o expresie de cruzime pe chip, era unul pe care nu era înțelept să ți-l faci dușman.

— Pe dânsa aș alege-o, de m-ar ajuta norocul.

Șoapta era foarte aproape de urechea mea. Roger, călărețul, era din nou lângă mine dar nu mi se adresa mie ci tovarășului lui. Era ciudat felul în care îmi dirija gândurile, aflându-se lângă mine când mă așteptam cel mai puțin. Eram însă de acord cu alegerea lui. M-am întrebat dacă și ea era conștientă de intențiile lui, căci se uită țintă spre noi în timp ce se ridica din reverență, după ce sărutase mâna episcopului.

Isolda, soție a lui sir Oliver Carminowe, nu purta voalul care să-i încadreze chipul, ci-și ridicase părul împletit în cosițe aurii și avea o cordeluță cu pietre scumpe peste vălul scurt de pe cap. Nu purta nici mantie peste veșmânt, ca celelalte doamne, iar rochia propriu-zisă era mai puțin evazată, mai strânsă pe corp, cu mânecile lungi și strâmte acoperindu-i încheieturile. Era mai tânără decât tovarășele ei - nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci, douăzeci și șase de ani - și moda juca probabil un rol mai important în viața ei. Oricum, ea nu părea conștientă de asta, căci își purta hainele cu grație firească. Nu mi-a fost dat să văd nicicând un chip atât de frumos sau atât de plictisit. În timp ce își plimba privirile peste noi – sau mai bine zis peste Roger și tovarășul lui – fără cea mai mică urmă de

interes, făcu din gură o mișcare ușoară de parcă își înăbușea un căscat.

Fiecăruia îi este dat să zărească odată în viață un chip pe care nu-l mai poate uita. Cu puțin noroc ar putea să-l reîntâlnească la un restaurant sau o petrecere. Întâlnirea rupe adesea vraja și aduce dezamăgire. Acest lucru nu era posibil acum. Mă uitam peste veacuri la o ființă pe care Shakespeare ar fi numit-o „o domniță fără de asemănare", dar, vai, ea nu mă va privi nicicând.

— Oare câtă vreme, mă întreb, șopti Roger, se va mai mărgini dânsa să stea închisă la Carminowe între patru pereți și să-și țină în frâu gândurile hoinare?

Și eu as fi dorit să știu. Dacă aș fi trăit pe vremea lui, aș fi renunțat să mai fiu bailivul lui sir Henry Champernoune și mi-aș fi oferit serviciile lui sir Oliver și doamnei sale.

—Are noroc doar, răspunse celălalt, că nu mai trebuie să-i facă și un moștenitor soțului ei: cei trei fii vitregi zdraveni sunt de ajuns. Ea poate face ce poftește acum, căci a adus pe lume două fiice pe care sir Oliver le va căpătui cu folos pentru sine, când vor ajunge la vârsta măritișului.

Deci așa era prețuită femeia odinioară. O marfă crescută pentru a fi achiziționată, cumpărată și vândută la târg, sau mai bine-zis la moșie. Nu era de mirare atunci că, după ce-si făceau datoria, căutau consolare aiurea, fie luându-și vreun iubit, fie ocupându-se activ de târguirea propriilor fii și fiice.

— Ascultă-mă pe mine, zise Roger. Bodrugan o cam are în vedere, dar cât timp îi este dator lui sir John, trebuie să fie cu ochii în patru.

— Pun rămășag pe cinci dinari că nici nu se va uita la el.

— Țin prinsoarea. Și dacă s-o uita, o să le fiu mijlocitor. Cunosc bine jocul ăsta de la stăpâna mea și sir John.

Trăgând cu urechea peste veacuri, jucam un rol pasiv, fără vreo implicare sau răspundere. Mă puteam mișca neobservat prin lumea lor, știind că, indiferent ce se întâmpla, n-aveam nici o putere. Nu

puteam preîntâmpina nici comedia, nici tragedia, nici farsa. În existența mea reală din secolul XX în schimb, eram răspunzător de făurirea viitorului meu și al familiei mele.

Se părea că recepția se terminase dar vizita nu era încă gata. Clopotul îi chemă pe toți la vecernie și societatea se împărți: privilegiații în capela mănăstirii, oamenii de rând în biserică. Aceasta făcea corp comun cu capela, fiind despărțite doar de un portal boltit, cu grilaj.

M-am gândit că mă puteam lipsi de vecernie, deși dacă stăteam lângă grilaj aș fi putut s-o urmăresc pe Isolda. Același gând îi trecuse pesemne prin minte și nelipsitei mele călăuze care-și lungi gâtul înspre ea. Părându-i-se însă că tândălise îndeajuns, îi făcu un semn scurt cu capul tovarășului său și-și croi drum afară din clădirea mănăstirii, prin curtea pătrată, până la poarta mare. Cineva o deschisese iar și o mână de oameni, frați și slugi, se uitau râzând cum se luptau slujitorii episcopului să îndrepte vehiculul cel greoi către curtea mănăstirii. Roțile se înțepeniseră între drumul cu glod și pajiștea satului, dar nu numai acest lucru reprezenta o distracție. Pajiștea era înțesată cu bărbați, femei și copii. Se pare că acolo se ținea un fel de iarmaroc, căci se ridicaseră dughene și tarabe. Un ins bătea toba, altul scârțâia dintr-o scripcă iar un al treilea aproape că îmi sparse urechile, cântând în același timp din doi corni lungi de un stat de om, pe care-i manevra cu îndemânare.

I-am urmat pe Roger și pe prietenul lui peste pajiște. Se opreau la tot pasul să-și salute cunoștințele și mi-am dat seama că nu aveam de-a face cu o petrecere improvizată în cinstea episcopului ci cu un fel de rai al măcelarilor, căci la fiecare tarabă atârnau de stâlpi oi și porci proaspăt tăiați, din care se mai prelingea încă sângele. Și locuințele care se învecinau cu pajiștea expuneau produse asemănătoare. Fiecare gospodar, cu cuțitul în mână trudea din greu, jupuind de piele vreo oaie mai bătrână sau tăind gâtul vreunui porc. Unul sau doi inși, aflați pe semne mai sus în ierarhia feudală,

fluturau capete de boi, cu coarne răschirate, fiind răsplătiți cu urale și râsete de mulțime. Torțele ardeau cu pălălaie căci începuse să se întunece iar cei ce tăiau animalele și cei ce le jupuiau începură să semene cu niște demoni, lucrând iute și cu înverșunare, să-si termine treaba înainte de căderea nopții. Din această cauză emoția sporea iar muzicantul cu cornii lui, rătăcind de colo colo prin mulțime își ridică instrumentele în sus, să sufle cât mai tare în ele.

— Cu ajutorul Celui de Sus, or să aibă burțile pline la iarnă, remarcă Roger.

Uitasem de el în învălmășeală, dar el era tot lângă mine.

—Presupun că ai avut grijă să numeri toate dobitoacele? întrebă prietenul lui.

—Nu numai atât ci le-am și controlat înainte de tăiere. Sir Henry nu are habar și nici nu-i pasă dacă i-ar lipsi vreo sută de capete de vite. Cu Doamna însă e altceva. El este prea cufundat în rugăciuni ca să se mai îngrijească de pungă sau de alte bunuri.

— Înțeleg că ea se încrede în tine?

Călărețul râse.

—Pe cinstea mea! N-are încotro, știind cum am eu grijă de toate. Cu cât se bizuie mai mult pe sfatul meu, cu atât doarme mai liniștită noaptea.

El întoarse capul căci în urechi ne răsunară noi zgomote, de data aceasta din grajdurile mănăstirii unde fusese adăpostit echipajul episcopului. Luase locul unor vehicule mai mici, prevăzute și ele cu pologuri și laturi din lemn și împodobite cu blazoane. Erau o combinație de teleagă și rădvan, și păreau un mijloc de transport cam grosolan pentru doamnele de neam mare. Totuși aceasta le era menirea, căci trei astfel de vehicule ieșiră din spatele clădirii, scârțâind și gemând la fiecare învârtitură a roților și se înșirară în fața intrării la mănăstire.

Vecernia se terminase și credincioșii care participaseră la slujbă ieșeau din biserică și se amestecau printre oamenii adunați pe

pajiște. Roger străbătu curtea pătrată și intră apoi în clădirea propriu-zisă a mănăstirii, unde se adunau oaspeții egumenului înainte de plecare. Sir John Carminowe stătea în fată și lângă el se afla soția lui sir Henry, Joanna de Champernoune. În timp ce ne apropiam, el îi șopti la ureche:

— De voi veni călare mâine, o să fii singură?

— Poate, spuse ea. Sau mai bine, așteaptă să-ți dau de știre.

El se aplecă să-i sărute mâna, apoi încălecă pe calul pe care-l ținea un rândaș și se îndepărtă în galop mic. Joanna îl urmări cu privirea apoi se întoarse spre bailivul ei.

— Sir Oliver și lady Isolda stau la noi peste noapte, spuse ea. Vezi de grăbește-le plecarea. Și găsește-l și pe sir Henry. Eu vreau să plec.

Stătea în ușă dînd nervos din picior, cu ochii mari căprui urzind desigur vreun plan ca să-și atingă scopul. Trebuie că-l hărțuia pe sir John s-o mulțumească. Roger intră în mănăstire și eu după el. Dinspre refectoriu se auzeau voci și interesându-se află de la un călugăr care stătea prin preajmă că sir Oliver Carminowe și alți câțiva îmbucau câte ceva dar că doamna sa se afla încă în capelă.

Roger se opri o clipă apoi se îndreptă spre capelă. La început am crezut că e pustie. Lumânările de la altar erau stinse și era semiîntuneric. Lângă grilaj stăteau două persoane, un bărbat și o femeie. Apropiindu-ne, am văzut că erau Otto Bodrugan și Isolda Carminowe. Vorbeau încet și nu puteam auzi ce spun dar pe chipul ei nu se mai citea nici oboseală nici plictis. Pe neașteptate ridică ochii spre el și-i zîmbi.

Roger mă bătu pe umăr:

— E prea întuneric ca să puteți vedea ceva. Să, aprind lumina?

Nu era glasul lui. Roger dispăruse ca și ceilalți doi. Mă aflam în picioare în aripa dinspre sud a bisericii și lângă mine stătea un bărbat cu un guler înalt sub jacheta de tweed.

—Tocmai v-am văzut în cimitir, spuse el, și parcă nu vă puteați hotărî să intrați, să scăpați de ploaie. Acum că ați intrat, permiteți-mi

să vă fac onorurile locului. Eu sunt parohul bisericii Sfântul Andrei. Biserica noastră, este veche și frumoasă și suntem foarte mândri de ea.

Întinse mâna spre un comutator și aprinse toate luminile. Mi-am aruncat ochii spre ceasul de la mână, fără să simt nici greață, nici amețeli. Era exact trei și jumătate.

Capitolul IV

Nu percepusem momentul tranziției. Trecusem dintr-o lume într-alta instantaneu, tară reacțiile adverse de ieri. Singura dificultate era readaptarea mintală care cerea un grad de concentrare aproape intolerabil. Din fericire, parohul o luă înaintea mea vorbind întruna și chiar dacă i s-a părut că am o expresie cam stranie, a fost prea politicos ca să comenteze în vreun fel.

— Vara avem un număr considerabil de vizitatori, spuse el, din cei care stau la Par sau unii care vin tocmai de la Fowey. Dumneavoastră sunteți pe semne un pasionat, de vreme ce vă plimbați prin cimitir în ploaie.

Am făcut un efort imens să-mi adun mințile.

— De fapt, am spus eu, surprins să constat că mai puteam vorbi, nu mă interesează nici biserica propriu-zisă, nici mormintele. Mi s-a spus că odinioară aici s-a aflat o mănăstire.

— A, da, a fost, spuse el. A dispărut de mult și nu a mai rămas nici urmă, din păcate. După desființarea mănăstirilor la l539 toate clădirile s-au dărâmat. După unii, s-ar fi aflat în vale, unde e azi ferma Newhouse, chiar sub noi. După alții, se întindea pe locul actualului cimitir, la sud de pridvor. Nimeni nu stie însă cu certitudine.

Mă conduse la transeptul de nord și-mi arătă piatra funerară a ultimului egumen, care fusese îngropat în fața altarului în l538. îmi atrase atenția asupra amvonului, a câtorva strane și a ceea ce mai rămăsese din iconostasul original. Nimic din ce vedeam nu aducea însă nici pe departe cu bisericuța pe care abia o privisem, cu grilajul din zidul care o despărțea de capela mănăstirii. Și în timp ce stăteam lângă preot am încercat zadarnic să reconstitui din memorie cum arăta vechiul transept sau vechiul naos.

— S-a schimbat totul, am spus eu.

— S-a schimbat? repetă el nedumerit. Da, fără îndoială. Biserica a suferit mari restaurări în l880 și poate nu foarte reușite. Sunteți dezamăgit?

—Nu, nici vorbă, m-am grăbit să-l asigur. Doar că… După cum vă spuneam interesul meu se îndreaptă spre o perioadă mult mai veche, mult înaintea desființării mănăstirilor.

— Înțeleg. El îmi zâmbi cu simpatie. M-am întrebat și eu adesea cum or fi arătat toate acestea pe vremuri, cu mănăstirea la doi pași. Știti că era o mănăstire franceză, ținând de Abația benedictină a Sfinților Sergius și Bacchus din Angers. Și cred că majoritatea călugărilor erau francezi. Mi-ar plăcea să vă pot spune mai multe despre ea, dar nu sunt decât de câțiva ani aici și, din păcate, nu sunt istoric...

— Nici eu, i-am spus și am făcut împreună calea întoarsă spre pridvor.

— Știți cumva ceva, am întrebat eu, despre seniorii domeniului de odinioară?

El se opri ca să stingă luminile.

— Doar ce-am citit în *Istoria parohiilor*; spuse el. Domeniul figurează în Domesday ca Tiwardrai – Casa de pe Țărm – și a aparținut marii familii Cardinham până ce ultima moștenitoare, Isolda, l-a vândut familiei Champernoune, în secolul XIII când neamul acestora s-a stins, a trecut în stăpânirea altora.

— Isolda?

—Da, Isolda de Cardinham. Ea s-a căsătorit cu un oarecare William Ferrers din Bere, din comitatul Devon dar din păcate nu-mi amintesc, amănuntele. Puteți afla mai multe la biblioteca publică din St Austell.

El zîmbi din nou și am ieșit amândoi afară în cimitir.

— Locuiți în împrejurimi sau sunteți în trecere? mă întrebă el.

— Profesorul Lane mi-a împrumutat casa lui pe vară.

— Kilmarth? O știu, desigur, dar n-am fost niciodată înăuntru. Profesorul Lane nu vine prea des la țară și nici nu frecventează biserica.

— Asa e, am răspuns eu.

— Pai, spuse el, în timp ce ne luam rămas bun la poartă, ori de câte ori aveți chef să veniți, fie la slujbă, fie ca să vă plimbați prin jur, mi-ar face plăcere sa vă văd.

I-am strâns mâna și m-am îndreptat spre locul unde-mi parcasem mașina. M-am întrebat dacă nu cumva fusesem nepermis de mojic. Nici măcar nu-i mulțumisem pentru amabilitate și nici nu mă prezentasem. Fără doar și poate mă considera un vizitator de sezon ceva mai necioplit decât cei obișnuiți și pe-deasupra și cam excentric. M-am urcat în mașină, mi-am aprins țigara și am stat puțin să-mi adun gândurile. Eram mirat și ușurat că nu avusesem nici o reacție fizică la drog. Nici urmă de amețeli sau greață, membrele nu mă dureau ca în ajun și nici nu transpiram.

Am coborât geamul mașinii și m-am uitat pe stradă în sus, apoi din nou la biserică. Nu se potrivea nimic. Pajiștea pe care se înghesuiseră atâția cu puțin înainte se întindea probabil în toată zona și chiar mai departe, acolo unde drumul modern o lua în sus. Curtea mănăstirii, unde echipajul episcopului era să dea de bucluc, se aflase pesemne în adâncitura aceea mai jos de frizerie, care se învecina cu zidul de răsărit al cimitirului. Mănăstirea propriu-zisă, conform teoriei menționate de paroh, acoperise probabil tot spațiul

pe care se afla acum partea dinspre miazăzi a cimitirului. Am închis ochii. Am revăzut în gând intrarea, curtea pătrată, clădirea lungă și îngustă cu bucătării și refectoriu, sala de culcare a călugărilor, casa canonică unde se ținuse recepția și odaia egumenului la etaj. Am deschis ochii din nou dar fragmentele care alcătuiau jocul meu de puzzle nu se potriveau iar turnul bisericii strica tot echilibrul. N-avea rost, nu se potrivea nimic, cu excepția configurației terenului.

Am aruncat țigara, am pornit mașina și am luat-o pe drumul care trecea de biserică. M-a cuprins o senzație ciudată de exaltare în timp ce coboram în viteză în vale, frecând de pârâu și ajungând apoi la prăvăliile scunde și răzlețe din Par. Nu trecuseră nici zece minute de când acestea toate se aflaseră sub apă iar marea acoperise terenurile în pantă ale mănăstirii. Vasta întindere a estuarului fusese mărginită de bancuri de nisip, acolo unde se aflau acum vilele, iar în locul caselor și prăvăliilor pătrunseseră apele albastre ale mareei. Am oprit mașina în fața farmaciei și mi-am cumpărat pastă de dinți. În timp ce fata ambala marfa am simtit cum mi se intensifică exaltarea. Mi se păreau lipsiți de realitate și fata, și magazinul și celelalte două persoane care se mai aflau acolo. M-am trezit zâmbind pe furiș acestor gânduri care mă îmboldeau să le spun „Nu existați nici unul. Totul este sub apă."

Am ieșit din prăvălie. Ploaia se oprise. Mantia întunecată care acoperise cerul ziua întreagă se fragmentase în sfârșit în petice albastre care alternau cu dâre de nori fumurii. Era prea devreme să mă întorc acasă. Era prea devreme să-l sun pe Magnus. Dar cel puțin dovedisem un lucru: de data aceasta nu existase nici un fel de telepatie între noi. Ar fi putut intui întrucâtva mișcările mele din după-amiaza trecută dar nu și pe cele de astăzi. Laboratorul din Kilmarth nu era un bârlog de strigoi din care să răsară năluci, după cum nici pridvorul bisericii Sfântului Andrei nu fusese plin de stafii. Magnus avea desigur dreptate când presupunea că un proces chimic anume era reversibil și că drogul provoca această transformare.

Condițiile erau de așa natură încât simțurile, reacționând la situația dată ca efect secundar, intrau în acțiune și capturau trecutul.

Când mă bătuse parohul pe umăr nu m-am trezit dintr-un vis nostalgic ci trecusem dintr-o realitate într-alta. Să fie oare timpul atotdimensional și ziua de azi, ziua de ieri, ziua de mâine să se desfășoare în același timp, repetându-se la nesfârșit? Era nevoie, poate, să se schimbe un ingredient, să se folosească o altă enzimă, ca să-ți vezi viitorul: de pildă să mă văd la New York, tip demodat și plesuv, cu băieții ajunși oameni în toată firea, la casele lor, și cu Vita dusă dintre cei vii. Gândul m-a tulburat. Preferam să mă ocup de familiile Champernoune și Carminowe și de Isolda. Aici nu existase nici o comunicare telepatică căci Magnus nu pomenise nici un nume. Parohul îi menționase dar eu îi văzusem deja ca pe niște persoane vii.

M-am hotărât pe loc ce să fac: să merg cu mașina la St Austell, la biblioteca publică, și să caut vreun tom care să aducă dovezi despre existența lor.

Clădirea bibliotecii se afla mai sus de oraș. Am parcat mașina și am intrat. Fata de la „Informații" mi-a fost de ajutor. Ea m-a sfătuit să urc la secția cu lucrări de referință și să caut arborii genealogici într-o carte numită *Vizitele Heraldiștilor în Cornwall.*

Am luat din raft volumul cel gros și m-am instalat la una din mese. Am căutat întâi în ordine alfabetică, dar am fost dezamăgit. Nici pomeneală de Bodrugan sau Champernoune. Nici urmă de Carminowe. Și nici de Cardinham. Am luat-o iar de la capăt și, de această dată, am constatat că prima oară încurcasem paginile. Cu interes crescând am dat peste familia Carminowe din Carminowe. Am parcurs pagina până jos și am găsit un sir John, căsătorit cu o Joanna, nici mai mult nici mai puțin. Identitatea de nume dintre soție și iubită i-o fi dat bătaie de cap, mai știi? Avea o droaie de copii și unul din nepoți, Miles, moștenise domeniul Boconnoc. Boconnoc…

Bockenod… Se schimbase ortografia, dar era vorba de sir John al meu, fără doar și poate.

Pe pagina următoare se afla fratele mai mare, sir Oliver Carminowe. Cu prima soție avusese mai mulți copii. Am mai aruncat o privire și am găsit-o pe Isolda, soția de a doua, fiica lui Reynold Ferrers din Bere, din comitatul Devon. Mai departe, în josul paginii, se aflau fiicele ei, Joanna și Margaret. O depistasem. Isolda Cardinham, moștenitoarea din Devon despre care vorbise parohul, îi era probabil bunică.

Am împins la o parte volumul cel greu și m-am trezit zâmbind prostește unui ins cu ochelari care citea „Daily Telegraph". Tipul se holbă la mine cu suspiciune și-și ascunse iar fața după ziar. Neasemuita mea domniță nu era o creație a imaginației mele, nici rezultatul unui proces de telepatie între Magnus și mine. Ea trăise cu adevărat, deși datele despre ea erau puține: nu se menționa nici când se născuse, nici când murise.

Am pus cartea la loc pe raft, am coborât la parter și am ieșit din clădire, cu sentimentul de exaltare sporit, ca urmare a celor descoperite. Cei din neamul Carminowe, Champernoune, Bodrugan muriseră cu toții cu șase sute de ani în urmă, erau însă încă vii în celălalt univers al timpului meu.

Am condus mașina afară din St Austell, gândindu-mă la câte realizasem într-o singură după-amiază: fusesem de față la o ceremonie desfășurată într-o mănăstire care căzuse de mult în paragină, precum și la sărbătoarea de Sfântul Martin, care avusese loc tot atunci, pe pajiștea satului. Și toate acestea mulțumită licorii magice născocite de Magnus, care nu-mi provocase nici reacții adverse, nici urmări neplăcute, doar o stare de bună dispoziție și de încântare. Totul fusese simplu ca o cădere de pe faleză. Am urcat dealul Polmear cu o sută de kilometri pe oră, nici mai mult nici mai puțin, și abia după ce am luat-o în jos spre Kilmarth, pe alee, după ce am garat mașina și am intrat în casă, m-am gândit iar la comparația

făcută. O cădere de pe faleză… Oare acesta să fie efectul secundar? Acest sentiment de voioșie, de nepăsare? Ieri, greață, amețeli, căci încălcasem regulile. Azi, trecând dintr-o lume într-alta fără efort, eram plin de încântare de sine.

Am urcat la etaj, în bibliotecă, și am format numărul apartamentului lui Magnus. El îmi răspunse imediat.

— Ei, cum a fost? întrebă el.

— Cum adică, cum a fost? Cum a fost ce? A plouat toată ziua.

— La Londra e frumos, replică el. Dar nu de vreme e vorba. Cum a fost a doua „excursie”?

M-a enervat că era atât de sigur că am repetat experiența.

— Ce te face să crezi că am făcut a doua excursie?

Așa se întâmplă întotdeauna.

— Ai și tu dreptate. N-am avut de gând la început, dar am dorit să demonstrez ceva.

— Ce anume?

— Că experimentul nu avea nimic de-a face cu vreo comunicare telepatică între noi.

— Ți-as fi putut spune și eu asta, zise el.

— Poate. Dar am experimentat întâi în același loc, în cămăruța lui Barbă-Albastră, ceea ce ne-ar fi putut influența fără să ne dăm seama.

—Așadar…

— Așadar am turnat picăturile în bidonelul tău – iartă-mă că mă comport ca la mine acasă –, am mers cu mașina până la biserică și am înghițit licoarea în pridvor.

Pufni în râs încântat, ceea ce mă enervă și mai tare.

— Ce te amuză așa? l-am întrebat. Să nu-mi spui că și tu ai făcut același lucru?

— Întocmai. Dar nu în pridvor, bătrâne, ci în cimitir, după ce s-a lăsat întunericul. Esențialul este ce ai văzut tu?

I-am povestit totul, relatându-i în încheiere și întâlnirea cu parohul, vizita la biblioteca publică și absența reacțiilor adverse, cel puțin cât putusem eu observa. Îmi ascultă odiseea fără să mă întrerupă, la fel ca în ajun, și la sfârșit îmi spuse să stau puțin, să-și toarne ceva de băut. Îmi atrase totodată atenția să nu cumva să-l imit. Mica flacără a enervării mi se înteți la gândul că el bea acum gin și apă tonică.

— Cred că te-ai descurcat foarte bine, spuse el. După toate aparențele ai întâlnit crema societății din comitat, lucru pe care nu l-am reușit nici în lumea lor nici în a noastră.

— Vrei sa spui că nu ai trăit același lucru?

— Ba chiar dimpotrivă. Nu am avut parte de casa canonică sau de pajiștea satului. M-am trezit în sala de dormit a călugărilor, ceea ce este cu totul altceva.

— Dar ce se întâmpla acolo?

— Poți și tu să-ti închipui ce se petrecea când se adunau laolaltă o șleahtă de francezi în evul mediu. Foloseste-ți imaginația.

Acum am pufnit eu în râs. Mi-a revenit buna-dispoziție când mi l-am imaginat pe Magnus cel pretențios uitându-se pe gaura cheii la acea gloată cu miros de mucegai.

— Știi ceva? i-am spus eu. Cred că fiecare am găsit ce am căutat. Eu am avut parte de Preasfinția sa episcopul și de lumea bună din comitat, satisfacându-mi tot snobismul uitat de la Stonyhurst iar tu te-ai amuzat privind perversiuni sexuale pe care ți le-ai refuzat timp de treizeci de ani.

— De unde știi că mi le-am refuzat?

— Nu știu, dar îți fac credit pentru bună purtare.

— Mulțumesc pentru încredere. Esențialul este că nimic din ce am văzut nu se poate atribui comunicării telepatice dintre noi. De acord?

— De acord.

— Așadar am văzut ce am văzut prin mijlocirea altcuiva, a lui Roger, călărețul. Căci el se afla și cu tine, în casa canonică și pe

pajiște, și cu mine, în sala de dormit. Creierul lui e cel care ne transmite informațiile.

— Da, dar de ce oare?

— De ce? Nu crezi că o să aflăm după câteva „excursii”? Ai treabă de făcut.

— Toate bune și frumoase dar mă cam plictisește să-l tot urmăresc pe tipul ăsta, sau să-l simt că mă urmărește el pe mine, ori de câte ori am chef să fac experiența. Nu-l găsesc prea simpatic. Nu mă prăpădesc nici după stăpâna domeniului..

— Stăpâna domeniului? Se opri o clipă să cugete. S-ar putea s-o fi văzut la a treia „excursie”. Păr roșcat, ochi căprui, cam rea de muscă?

— Chiar așa. Joanna Champernoune, am spus eu.

Am izbucnit amândoi în râs, fascinați de ciudățenia discuției.

Bârfeam o persoană care murise cu sute de ani în urmă, de parcă am fi întâlnit-o la o petrecere în vremea noastră.

— Se certa pe tema domeniilor senioriale, spuse el. Nu am ascultat ce spunea. Apropo, ai băgat de seamă că înțelegem tot ce se vorbește, fară să traducem conștient din franceza medievală pe care se pare că o folosesc ei? Din nou intervine legătura dintre creierul lui și al nostru. Dacă am vedea tipărit textul în engleză veche, sau franco-normandă sau în cornică, n-am înțelege o iotă.

— Adevărat. Nu băgasem de seamă, am spus. Magnus…

— Da?

— Mă cam îngrijorează reacțiile adverse. Vreau să spun că azi nu am avut greață sau amețeli, slavă Domnului, în schimb am cunoscut un sentiment extraordinar de exaltare. În drum spre casă cred că am depășit de câteva ori viteza legală.

Nu răspunse imediat și când începu să vorbească avea un ton rezervat.

— Acesta este unul din motivele care mă determină să testez drogul. Ar putea crea dependență.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Exact ce am spus. Nu e vorba doar de fascinația experienței propriu-zise, pe care știm că n-a mai făcut-o nimeni, ci de stimularea porțiunii din creierul afectat. Și te-am mai prevenit și despre posibilele pericole fizice, cum ar fi să te calce o mașină. Trebuie să știi că atunci când te afli sub influența drogului o parte din creier este blocată. Partea funcțională îți coordonează mișcările, la fel cum se întâmplă când conduci o mașină fără să faci accident chiar dacă ai un procent mare de alcool în sînge. Pericolul există însă. Între o parte a creierului și cealaltă nu știu să existe un sistem de alarmă. S-ar putea să fie. Sau să nu fie. Toate acestea trebuie să le aflu.

— Da, am spus. Da, înțeleg. (Mă cam dezumflasem. Senzația de voioșie pe care o avusesem la întoarcerea spre casă era desigur nefirească.) Mai bine aș renunța. Aș sta deoparte, până ce toate condițiile vor fi în perfectă regulă.

Ei făcu o pauză înainte de a răspunde:

— Faci cum crezi. Tu trebuie să hotărăști în ceea ce te privește. Mai ai și alte întrebări? Eu iau cina în oraș.

Alte întrebări… Zece, douăzeci. Dar o să-mi vină în minte abia după ce o să închidă telefonul.

— Da, i-am spus eu. Ai știut înainte să faci prima „excursie” că Roger a locuit chiar în această casă odinioară?

— Categoric nu, răspunse el. Mama vorbea de obicei despre familia Baker din secolul XVII și despre familia Rashleigh care i-a urmat. N-am știut nimic despre cei dinaintea lor, deși tata avea o vagă idee că fundațiile datau din secolul XIV. Nu știu cine-i spusese asta.

— Și de asta ai transformat vechea spălătorie în cămăruța lui Barbă-Albastră?

— Nu. Mi s-a părut adecvată scopului și în plus cuptorul de olărit e nostim. Păstrează căldura când faci focul și pot ține lichide la temperatură înaltă în timp ce mă ocup de altceva. O atmosferă

perfectă. Nu are nimic sinistru. Nu-ți băga în cap că experimentul este un fel de vânătoare de stafii. Nu ne ocupăm de invocarea duhurilor din lumea de dincolo.

— Mi-am dat seama de asta, am spus eu.

— Hai să facem o comparație simplă. Când stai în fotoliu și te uiți la un film vechi la televizor, personajele nu sar afară de pe ecran să bântuie prin casă, deși majoritatea actorilor nu mai trăiesc. Ce ți s-a întâmplat azi după-amiază nu diferă prea mult de așa ceva. Călăuza noastră, Roger, și prietenii lui au trăit cu toții odată dar azi sunt oale și ulcele.

Înțelegeam ce vrea să spună dar lucrurile nu erau chiar atât de simple. Implicațiile erau mai profunde și impactul la fel. Nu eram doar martor la viața lor ci aveam sentimentul că iau parte la ea.

— Aș dori să știm mai multe despre călăuza noastră, am spus eu. Sunt convins că o să-i depistez pe ceilalți în biblioteca din St Austell. Am găsit deja familia Carminowe după cum ti-am spus: John, și fratele lui Oliver, și soția acestuia, Isolda. Dar este puțin probabil să figureze în vreun arbore genealogic un bailiv numit Roger.

— Probabil că nu, dar nu se știe niciodată. Unul din studentii mei are un prieten care lucrează la Arhiva Națională și la Muzeul Britanic și am luat deja legătura cu el. Nu i-am explicat motivul, i-am spus doar că doresc o listă a contribuabililor din parohia Tywardreath pentru secolul XIV. Am înțeles că o poate găsi în Registrul de Contribuții ale Mirenilor pentru anul l327. Data e foarte apropiată de perioada dorită. Dacă găsește ceva, o să-ți comunic. Ai vreo veste de la Vita?

— Nici una.

— Păcat că nu ai aranjat să-i trimiți băieții cu avionul la New York, spuse el.

— M-ar fi costat prea mult. Și pe urmă ar fi trebuit să merg și eu cu ei.

— Păi ține-i departe cât poți de mult. Povestește-i Vitei că s-a stricat ceva la instalații. Asta o va speria cu siguranță.

— Pe Vita n-o sperie nimic, i-am spus eu. Ar aduce imediat un expert în canalizare de la Ambasada Americană.

— Grăbeste-te, atunci, înainte să vină. și dacă stau să mă gândesc, știi care-i mostra marcată cu B în laborator, lângă soluția A pe care o folosești?

—Da.

— Împacheteaz-o cu grijă și trimite-mi-o aici. Vreau s-o testez.

— Deci ai de gând să faci experiențe la Londra?

— Nu pe mine, pe un maimuțoi tânăr și sănătos. N-o să-și vadă strămoșii din Evul Mediu dar s-ar putea să-l apuce bâțâiala. La revedere.

Magnus mi-a închis din nou telefonul în nas, lăsându-mă ca de obicei cu un sentiment de gol. Așa se întâmpla întotdeauna, ori de câte ori ne întâlneam să stăm de vorbă sau să petrecem o seară împreună. Mai întâi emulația, schimbul scânteietor de idei zborul clipelor și apoi, pe neașteptate, se ridica, chema un taxi și dispărea. Și nu-l mai vedeam cu săptămânile. Eu în schimb rătăceam pe străzi fără țintă și mă întorceam acasă.

— Și ce mai făcea profesorul tău? mă întreba de obicei Vita, accentuând pe „tău" ca să mă înțepe, cu tonul ironic-batjocoritor pe care-l lua ori de câte ori petreceam o seară în tovărășia lui Magnus.

— Ca de obicei, îi răspundeam. Plin de idei năstrușnice, pe care le găsesc amuzante.

— Îmi pare bine că te-ai distrat, suna răspunsul rostit cu un ton mușcător care te făcea să subînțelegi exact contrariul.

După o întâlnire ceva mai lungă decât de obicei, când ajunsesem acasă cam pe la două dimineața, ea îmi spusese că Magnus mă stoarce de vlagă și că mă întorc la ea ca un balon găurit.

Era una din primele noastre discuții și nu știam cum să mă comport. Ea mergea de colo colo prin salon, pocnind pernuțele și

golind scrumierele în timp ce eu stăteam pe divan cu o mutră spășită. Ne-am culcat fără să ne vorbim, dar a doua zi dimineața, spre surprinderea și ușurarea mea, ea se purtă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, împrăștiind căldură și farmec feminin. Nici nu l-a mai pomenit pe Magnus dar în sinea mea m-am hotărât să nu mai cinez cu el decât atunci când era și ea invitată în altă parte.

Azi când a închis telefonul nu m-am mai simțit ca un balon găurit. Expresia era destul de jignitoare, dacă stau să mă gândesc căci sugera o explozie de respirație fetidă. Îmi lipsea doar stimulentul și eram și cam neliniștit. De ce dorea oare Magnus să testeze sticluța B? Dorea să fie sigur de rezultate folosindu-l pe bietul maimuțoi, înainte de a experimenta pe mine, cobaiul său uman, ceva și mai complicat? Mai aveam destulă soluție în sticluța A ca să mă mențină în formă…

Șirul ideilor mi s-a întrerupt brusc. Să mă mențină în formă? Parcă aș fi fost un alcoolic pregătindu-se de chef. Mi-am adus amine ce spusese Magnus despre posibilitatea ca drogul să creeze dependență. Poate acesta era un alt motiv pentru care experimenta drogul pe maimuță. Îmi și închipuiam animalul cu ochii împăienjeniți, țopăind prin cușcă și tânjind după următoarea injecție.

Am căutat bidonelul în buzunar și l-am spălat temeinic. Nu l-am pus însă la loc pe raftul din cămară ca să nu-i dea cumva prin cap doamnei Collins să-l mute altundeva și să trebuiască s-o întreb unde este, ceea ce ar fi fost cam neplăcut. Era cam devreme pentru cină, dar cum tava pe care pusese șuncă și salată, fructe și brânză îmi cam făcea cu ochiul, am luat-o cu mine în camera de muzică, cu gândul să petrec o seară lungă lângă focul de lemne.

Am luat un teanc de discuri la întâmplare și le-am pus unul peste altul pe platanul patefonului. Dar indiferent de sunetele care răsunau în camera de muzică, prin minte mi se perindau tot scenele din această după-amiază: recepția din casa canonică a mănăstirii, jupuirea animalelor pe pajiștea satului, muzicantul cu glugă și

cornul dublu rătăcind printre copii și câinii care lătrau. Mai presus de orice mă obseda însă domnița cu păr împletit și bentița cu nestemate care, – acum șase sute de ani, într-o după-amiază, părea atât de plictisită, dar pe care o vorbă spusă de un bărbat din alt timp o făcuse să ridice capul și să surâdă.

Capitolul V

A doua zi dimineața am găsit pe tava cu micul dejun o scrisoare „par avion" de la Vita. O scrisese în casa fratelui ei din Long Island. Căldura era oribilă, spunea ea, se bălăceau toată ziua în piscină și pe la mijlocul săptămânii Joe se ducea cu ai lui la Newport cu iahtul pe care-l închiriase. Ce păcat că nu-i cunoscusem mai din timp programul. Aș fi putut aduce eu băieții cu avionul și am fi petrecut vacanța de vară toți împreună. Așa cum stăteau lucrurile, era prea târziu să mai schimbăm ceva. Singura ei speranță era ca locuința profesorului să fie reușită. Și, apropo, cum era de fapt? Era cumva nevoie să aducă mâncare multă la Londra? Ea va zbura miercuri de la New York și spera să găsească o scrisoare de la mine în apartamentul din Londra.

Azi era miercuri. Urma să sosească la aeroportul din Londra pe la zece seara și nu avea să găsească nici o scrisoare în apartamentul nostru căci eu nu o așteptam înainte de sfârșitul săptămânii.

La gândul că Vita sosea în țară peste câteva ore am avut un șoc. Îmi închipuisem că am la dispoziție niște zile, să fac doar ce-mi trece prin minte. Se dădea totul peste cap. O să înceapă iar telefoanele,

pretențiile, întrebările, toate avantajele unei vieți *en familie*[6]. Trebuia neapărat să inventez ceva, înainte să mă sune, ca s-o fac să-și amâne sosirea aici și să mai stea cu băieții la Londra încă vreo câteva zile.

Magnus îmi dăduse sugestia cu canalizarea. Ideea nu era rea dar din păcate era firesc ca Vita s-o ia la întrebări pe doamna Collins de cum va sosi și aceasta se va uita la ea ca picată din lună. Să zic că nu sunt gata camerele? Ar fi un blam pentru doamna Collins și s-ar putea strica relațiile între ele două. Necazuri cu electrica? Nu mai mult decât cu canalizarea. Nu era o soluție nici să pretextez că sunt bolnav căci Vita ar veni de urgență să mă înfășoare în cearceafuri și să mă ducă la spital la Londra. Nu avea încredere decât în asistența medicală de cea mai bună calitate. Măcar de dragul lui Magnus, trebuia să născocesc ceva. Ar însemna să-i înșel așteptările dacă aș întrerupe brusc experiența după doar două încercări reușite.

Azi era miercuri. Să zicem că experimentez miercuri, fac o pauză joi, experimentez iar vineri, fac pauză sâmbătă, mai experimentez și duminică și dacă Vita tinea morțiș să vină luni, n-aveam ce-i face. Acest plan lua în considerație trei „excursii". Și dacă totul funcționa bine, dacă-mi alegeam bine timpul și nu faceam nici o prostie, nu vor mai fi reacții adverse, la fel ca ieri, cu excepția senzației de voioșie pe care o voi recunoaște de îndată, considerând-o și un avertisment. Ce-i drept acum nu eram vesel de loc. Scrisoarea Vitei era fără îndoială cauza stării de vagă deprimare care mă caracteriza pe ziua de azi.

După ce am terminat micul dejun, i-am spus doamnei Collins că soția mea urma să sosească la Londra în această seară și că va veni aici cu băieții ei săptămâna viitoare, luni sau marți, probabil. De îndată ea scoase la iveală o listă cu produsele de băcănie și alte lucruri de care avea nevoie. Am avut astfel motiv să mă duc la Par cu mașina ca să le cumpăr. Trebuia să mă gândesc și la textul unei scrisori pe care s-o primească Vita mâine dimineață.

Prima persoană pe care am văzut-o în băcănie a fost parohul bisericii Sfântul Andrei care traversă magazinul ca să-mi spună

„bună dimineața”. De data aceasta m-am prezentat, „Richard Young”, și i-am spus că-i urmasem sfatul și că după ce am plecat din biserică m-am dus la St Austell, la biblioteca comitatului.

— Sunteți într-adevăr un pasionat, zâmbi el. Ați găsit ce căutați?

— În parte, am răspuns. Moștenitoarea Isolda de Cardinham lipsea din cartea de genealogii, în schimb am găsit o urmașă de-a ei, Isolda Carminowe, fiica unui Reynold Ferrers din Bere, din Devon.

—Numele de Reynold Ferrers îmi spune ceva. Cred că era fiul lui sir William Ferrers, cel care s-a căsătorit cu moștenitoarea. Deci Isolda dumneavoastră le era nepoată. După câte știu, moștenitoarea a vândut domeniul Tywardreath unui Champernoune la l269, chiar înainte să se mărite cu William Ferrers. A luat o sută de lire, o sumă frumușică pe vremea aceea.

Am făcut un calcul rapid în gând. Isolda mea n-avea cum să se fi născut înainte de l300. La recepția episcopului nu arăta mai mult de 28 de ani, deci evenimentul se petrecea în jur de l328.

L-am urmat pe paroh prin prăvălie în timp ce-si făcea cumpărăturile.

— Se mai ține praznic de Sfântul Martin la Tywardreath? am întrebat.

— De Sfântul Martin? repetă el nedumerit – tocmai se gândea ce biscuiți să aleagă.

– Scuzați-mă dar nu prea înțeleg. E adevărat că a fost prăznuit secole de-a rândul înainte de Reformă. Ținem praznic de Sfîntul Andrei, bine înțeles, și hram la mijlocul lui iunie.

— Scuzați-mă, am șoptit. Am cam încurcat datele. Adevărul este că am primit o educație catolică. Am învățat la Stonyhurst și mi-amintesc că făceam mare caz de ajunul zilei Sfântului Martin.

— Aveți perfectă dreptate, mă întrerupse el zâmbind. Dar la 11 noiembrie sărbătorim Ziua Armistițiului, nu-i așa? Acum însă înțeleg de ce vă interesează mănăstirea, dacă sunteți catolic.

— Nepracticant, am recunoscut eu, dar aveți dreptate. Vechile obiceiuri rămân. Se mai face vreun iarmaroc pe pajiștea satului?

— Nu, din păcate, spuse el nedumerit de-a binelea. După câte știu eu, la Tywardreath nici n-a existat vreodată o pajiște a satului. Mă scuzați…

Se aplecă să i se pună cumpărăturile în coș iar vânzătorul își îndreptă atenția spre mine. Tocmai consultam lista pe care mi-o dăduse doamna Collins, iar parohul își luă rămas bun. Aș fi fost curios să stiu dacă mă considera nebun sau doar unul din prietenii excentrici ai profesorului Lane. Uitasem că ajunul zilei Sfântului Martin cădea pe ll noiembrie. Era o ciudată coincidentă de date. Odinioară în acea zi se tăiau boi, porci și oi, în veacul nostru se comemorau eroii fără număr căzuți pe câmpul de bătălie.

Mi-am cărat afară vraful de cumpărături, l-am trântit în portbagaj și am plecat cu mașina din Par, pe drumul bisericii, până la Tywardreath. N-am mai parcat însă ca ieri, în fața frizeriei ci am condus încet prin centrul satului, urcând dealul și încercând să reconstitui din memorie pajiștea care nu mai exista. Nu am reușit. Pe stânga și pe dreapta se aflau case iar în vârful dealului drumul se bifurca, luând-o la dreapta spre Fowey și la stânga, conform tăbliței indicatoare, spre Treesmill. De undeva de pe vîrful acestui deal plecase ieri episcopul cu suita sa, precum și vehiculele cu polog ale familiilor Carmiriowe, Champernoune și Bodrugan, având pe laturi pictate blazoanele. Probabil că sir John Carminowe o luase spre dreapta pe drumul – dacă o fi existat – care ducea la Lostwithiel și la moșia sa din Bockenod, unde-l aștepta soția sa lăuză. Bockenod se numea azi Boconnoc și era o proprietate întinsă, la cîțiva kilometri de Lostwithiel. Trecusem pe lângă una din intrări în drumul dinspre Londra. Dar oare unde s-o fi aflat domeniul lui sir Henry de Champernoune, seniorul domeniului? Soția acestuia, Joanna, îi spusese bailivului - Roger, călărețul meu - că familia Bodrugan va fi găzduită peste noapte la conac. Dar unde era oare acesta?

Am oprit mașina pe vârful dealului și m-am uitat în jur. În satul Tywardreath nu se vedea nici o casă de mai mari dimensiuni. Poate că unele căsuțe datau de la sfârșitul secolului XVIII dar nici una nu era mai veche de atât. Logica îmi spunea că doar focul putea distruge un conac. Chiar dacă era făcut scrum sau i se prăbușeau zidurile, în locul lui se ridica peste câțiva ani o fermă, ca să se afle lângă pământurile domeniului de altă dată. Undeva, pe o rază de aproape trei kilometri față de mănăstire și biserică, își ridicaseră probabil seniorii Campernoune propriul conac sau poate că mai existase casa seniorială, vândută în l269 odată cu moșia de către moștenitoarea familiei Cardinham, Isolda cea dintâi. Undeva, poate pe drumul care o lua spre stânga – „Spre Treesmill" se citea azi pe tăbliță –, nerăbdătoarea Joanna se va fi grăbit spre casă, de la recepția de la mănăstire, în rădvanul vopsit, în care se mai afla și sir Henry cel cu chipul trist și fiul lor William. Fratele ei, Otto Bodrugan, și soția lui, Margaret, îi urmau.

M-am uitat la ceas. Era trecut de amiază și doamna Collins mă aștepta probabil să pună bine cele cumpărate și să-mi pregătească prânzul. Mai trebuia și să-i scriu Vitei.

După prânz m-am apucat de scrisoare. Mi-a trebuit mai mult de o oră ca să compun ceva și rezultatul nu mă prea mulțumea dar de altceva tot nu eram în stare. I-am scris:

„Draga mea, Abia după ce am primit scrisoarea ta azi dimineață am aflat că sosești azi cu avionul, așa că n-o să-ti parvină misiva mea până mâine. Te rog să mă ierți dacă am încurcat lucrurile. Adevărul este că am avut îngrozitor de mult de lucrat aici ca să aranjez casa pentru tine și băieți și am trudit din greu de cum am sosit. Doamna Collins, femeia cu ziua angajată de Magnus a fost extraordinară, dar știi ce înseamnă o gospodărie de burlac, iar Magnus n-a mai călcat pe aici de la Paști și făcuse totul cam de mântuială. În plus, și de fapt ăsta e fondul problemei, Magnus m-a rugat să-i fac ordine prin

lucrări. Are prin laborator o cantitate impresionantă de materiale științifice care trebuie puse bine. M-a rugat să mă ocup eu de asta ca să-i fac un serviciu și bineînțeles nu-l pot refuza. La urma urmei, nu-i plătim chirie și asta ar fi o modalitate de a ne revanșa. Sper să termin cu această corvoadă până luni dar trebuie să mă ocup numai de asta încă câteva zile, inclusiv week-end-ul. De altfel nici vremea nu e prea bună. Ieri a plouat întruna, așa că nu pierzi nimic. Localnicii spun că săptămâna viitoare se va face vreme bună.

Nu-ți face griji pentru mâncare. Doamna Collins se descurcă foarte bine și gătește minunat așa că nu trebuie să-ți bați capul. Oricum, sunt sigur că poți să le faci un program băieților până luni. Au de văzut o grămadă de muzee și alte lucruri iar tu o să vrei să-ți întâlnești prietenii. Așa că, iubito, îți propun să-ți amâni venirea până săptămâna viitoare căci până atunci voi rezolva toate problemele.

Mă bucur că te-ai simțit bine cu Joe și ai lui. Într-adevăr n-ar fi fost o idee rea să vin și eu la New York cu băieții dar așa-i cu mintea de pe urmă. Sper, iubito, că nu te-a obosit prea tare călătoria. Sună-mă când primești scrisoarea.

Cu dragoste,
Dick"

Am citit scrisoarea cu atenție de doua ori. A doua oara parcă suna mai bine – mai sincer. Și de altfel chiar aveam de rezolvat niște probleme de-ale-lui Magnus. Ori de câte ori mint caut să existe și elemente de adevăr, ca să am conștiința liniștită și să-mi fie satisfăcut simțul de dreptate. Am timbrat plicul și l-am pus în buzunar, apoi mi-am adus aminte că Magnus îmi ceruse să-i expediez la Londra sticluța B, din laborator. Am cotrobăit peste tot și am găsit o cutiuță, hârtie de ambalaj și sfoară și am coborât în laborator. Am comparat sticluțele A și B dar nu mi s-a părut că se deosebesc în vreun fel. Tot mai aveam bidonelul de ieri în buzunarul de la vestă și mi-a fost

cum nu se poate mai ușor să torn o a doua doză din A în recipient. Urma să hotărăsc singur când și dacă o voi lua.

Am încuiat apoi laboratorul și am urcat la etaj, să mă uit la cer prin fereastra de la bibliotecă. Nu ploua și văzduhul părea că se limpezește înspre mare. Am ambalat sticluța B cu mare grijă și apoi m-am dus cu mașina la Par, s-o expediez recomandat și să pun la cutie scrisoarea pentru Vita. Eram curios ce va spune când va citi scrisoarea, dar și mai mult mă preocupa reacția maimuțoiului la prima „excursie" în necunoscut. După ce mi-am îndeplinit misiunea, m-am întors cu mașina prin Tywardreath și la răscruce am luat-o spre stânga, spre Treesmill.

Drumul îngust, cu câmpuri de o parte și de alta, cobora în pantă abruptă spre o vale, dar înainte de ultima porțiune se povârnea brusc ajungând la un pod cu spinare de măgar, sub care trecea principala cale ferată care făcea legătura între Par și Plymouth. Am frânat aproape de pod și am auzit fluieratul locomotivei Diesel a expresului care ieșea dinspre dreapta, din tunelul ascuns privirilor mele. Peste câteva clipe apăru și trenul uruind peste șine care trecu pe sub pod și luă curba spre Par, prin vale. M-am amintit atunci de zilele studenției. Magnus și cu mine călătoream întotdeauna cu trenul când veneam aici. Imediat ce treceam de tunelul dintre Lostwithiel și Par, ne ridicam să ne luăm valizele. Observasem atunci câmpurile în pantă abruptă de la stânga ferestrei vagonului și valea de pe dreapta, plină de trestii și sălcii pipernicite. Pe neașteptate trenul ajungea în gară. Pe placa neagră era scris cu litere albe „Par, transbordare pentru Newquay". Se chema că sosisem.

Urmărind acum expresul cum dispare dincolo de curbă în vale, priveam terenul dintr-alt unghi. Mi-am dar seama ce schimbări adusese construirea căii ferate cu peste o sută de ani în urmă. Se modificase panta câmpurilor iar terasamentul se săpase chiar în coasta dealului. Mai tulburaseră și altii liniștea locurilor. De partea cealaltă a văii se vedeau urmele carierelor, ca niște cicatrice, pe

terenul mai înalt unde înfloriseră cu un secol în urmă minele de aramă și cositor. Mi-am amintit că odată, la cină, comandantul Lane ne povestise că sute de bărbați lucrau în mine pe vremea Reginei Victoria și când a intervenit depresiunea toate au fost lăsate în paragină iar minerii au emigrat sau s-au angajat în industria mai nouă a caolinului.

În această după-amiază, când trenul a dispărut și uruitul s-a stins, s-a făcut din nou liniște și în vale nu s-a mai zărit nici o mișcare. Doar câteva vaci pășteau pe pajiștea mocirloasă de la poalele dealului. Am lăsat mașina să coboare lin până la capătul pantei, înainte ca drumul s-o ia din nou în sus pe versantul dealului opus, părăsind valea. Prin pajiștea unde pășteau vacile curgea leneș un pârâu peste care se afla un podeț și mai sus de pârâu, pe dreapta drumului se ridicau clădiri vechi de fermă. Am coborât geamul mașinii și am privit în jur. Dinspre fermă se apropia în goană un câine lătrând, iar în urma lui venea un bărbat care căra o găleată. M-am aplecat în afara geamului și l-am întrebat dacă ferma se numea Treesmill (Moara copacilor).

— Da, spuse el. Dacă o țineți drept înainte, dați de șoseaua Lostwithiel - St Blazey.

— De fapt, am răspuns, căutam moara propriu-zisă.

—N-a rămas nici urmă din ea. Clădirea de aici era vechea construcție a morii. și ceea ce vedeți este tot ce a mai rămas din apa morii. Cursul principal de apă a fost deviat cu mulți ani în urmă, înainte să mă nasc. Mi s-a povestit că aici era un vad, înainte să se construiască podețul. Apa curgea de-a curmezișul actualului drum și cea mai mare parte din vale era sub apă.

— Da, am spus, da, se prea poate.

El îmi arătă cu degetul o căsuță de cealaltă parte a podului.

— Odinioară acolo era o crâșmă, spuse el, pe vremea când se mai lucra la minele de la Lanescot și Carrogett. Sâmbătă noaptea era plin

de mineri, așa mi s-a spus. Nu mai sunt în viață mulți din cei care știu ceva despre zilele de demult.

— Știi cumva, l-am întrebat, dacă vreuna din fermele din vale ar fi putut fi conac în zilele de demult?

Chibzui o clipă înainte să răspundă.

— Păi, spuse el, pe drumul spre Stonybridge, în spatele nostru ar fi Trevenna, dar n-am auzit să fie veche, și mai încolo Trenadlyn și desigur Treverran, în susul văii, mai aproape de tunelul de cale ferată. Asta da, e o casă veche și frumoasă, clădită cu sute de ani în urmă.

— Cât de demult? am întrebat eu cu interes crescut.

El chibzui din nou.

— S-a scris ceva despre Treverran la gazetă, zise el. Un domn de la Oxford a venit s-o vadă. Parcă scria că a fost construită la l705.

Mi-a pierit interesul. Case de pe vremea Reginei Ana, mine de aramă și cositor, crâșma de peste drum, toate apăruseră la distanță de secole de perioada care mă interesa. Mă simțeam ca un arheolog care caută așezări din epoca, bronzului și dă peste o vilă din perioada romană târzie.

— Mulțumesc foarte mult, am spus. Ziua bună.

Am întors mașina și am urcat iar panta. Presupunând că familia Champernoune ar fi luat-o pe acest drum în l328, vehiculele cu polog s-ar fi oprit în dreptul apei din fundul văii, dacă nu exista un pod și mai vechi decât cel pe care-l văzusem. La jumătatea pantei am luat-o la stânga pe un drumeag și foarte curând am văzut cele trei ferme pe care le pomenise omul. Mi-am luat harta. Drumul lateral pe care mă aflam ajungea în șosea pe vârful dealului – tunelul cel lung, o realizare inginerească deosebită, se afla probabil la mare adâncime sub drum. Ferma din dreapta mea era într-adevăr Trevenna, cea din fața mea era Trenadlyn, iar a treia, aproape de calea ferată era pesemne Treverran. Și ce dacă? mi-am zis. Doar nu era să bat la

fiecare în poartă și să le spun: „Aveți ceva împotrivă să iau loc o jumătate de oră, să mă droghez puțin și să văd ce mi se întâmplă?

Arheologii sunt categoric niște privilegiați. Se găsește întotdeauna cineva care să le finanțeze săpăturile, echipa este înconjurată de simpatie iar la capătul zilei nu-i așteaptă internarea la casa de nebuni. Am făcut cale întoarsă, pe drumeagul lateral și apoi în sus pe dealul abrupt către Tywardreath. Cam pe la jumătatea dealului drumul era blocat de o mașină care remorca o rulotă și încerca să se strecoare prin poarta de intrare, spre o căsuță. Am frânat ajungând aproape în șanț și l-am lăsat pe șofer să manevreze. Îmi strigă să-l scuz și în cele din urmă reuși să parcheze atât mașina cât și remorca lângă căsuță.

După ce coborî din mașină, veni spre mine scuzîndu-se iar.

— Cred că acum o să puteți trece, zise el. Regret că v-am blocat.

— Nu face nimic, i-am spus. Nu mă grăbesc. Ați făcut treabă bună mutând rulota din drum.

— Păi m-am obișnuit, spuse el. Locuiesc aici și rulota ne asigură spațiu suplimentar când avem vizitatori de sezon.

M-am uitat la numele de pe poartă.

—„Chapel Down", am spus. „Dealul Paraclisului", cam neobișnuit nume.

El zâmbi.

— Așa ne-am gândit și noi când am construit căsuța. Ne-am hotărât să-i dăm numele parcelei. I s-a spus „Chapel Down" secole de-a rândul iar câmpurile de o parte și de alta a drumului se numesc „Chapel Park".

— Au vreo legătură cu vechea mănăstire? am întrebat.

Nu înțelese întrebarea.

— Au existat odată aici niște căsuțe, spuse el, un fel de casă de rugăciune metodistă, mi se pare. Dar numele parcelelor sunt mult mai vechi.

Soția lui ieși din căsuță cu copiii și eu am pornit motorul.

— Drumul e liber, strigă el.

M-am îndepărtat de șanț și am urcat dealul până ce o curbă a drumului ascunse căsuța. Apoi am tras pe dreapta drumului la o parcare, lângă un morman de pietre și lemne.

Ajunsesem pe coama dealului și dincolo de parcare drumul cotea în jos spre Tywardreath. Primele case se vedeau deja. Dealul Paraclisului… Parcul Paraclisului… Oare o fi existat aici un paraclis în vreme de demult, care a fost dărâmat apoi? Să se fi aflat pe locul căsuței celui cu rulota sau în apropiere de parcare, acolo unde se afla acum o casă modernă cu fațada la drum?

Mai jos de casă o barieră dădea într-un câmp. Am sărit peste ea și am dat ocol câmpului, mergând aproape de gardul viu, până ce terenul în pantă m-a ascuns privirilor. Despre acest câmp îmi spusese posesorul rulotei că se cheamă „Parcul Paraclisului”. Atât cât puteam eu să văd, nu avea nici o trăsătură distinctivă. La capătul mai îndepărtat pășteau vaci. M-am strecurat prin partea de jos a gardului viu și m-am trezit într-o râpă cu iarbă, la vreo sută de metri deasupra căii ferate, cu vedere asupra întregii văi.

Am aprins o țigară și am contemplat priveliștea. Nu se vedea nici un paraclis dar ce panoramă aveam în față! Departe în dreapta ferma Treesmill, dincolo de ea celelalte ferme, toate la adăpost de vânt și vreme rea. Chiar sub mine, calea ferată, și dincolo de ea strania întindere a văii, fără parcele de teren, ca o tapiserie cu sălcii, mesteceni și arini. Un rai al păsărilor, fără doar și poate, la vreme de primăvară, un minunat loc pentru băieții dornici să se ascundă de ochii părinților. Băieții nu mai caută astăzi cuiburi, din păcate. Cel puțin fii mei vitregi nu fac asta.

M-am așezat sprijinit de gard, să-mi termin țigara. Mi-am dat brusc seama că aveam bidonelul în buzunarul de la piept. L-am scos și l-am privit. Era ușor de mânuit și m-am întrebat dacă o fi fost al tatălui lui Magnus. Era tocmai potrivit să bea o dușcă de rom când naviga și briza se făcea mai rece. Dacă Vitei i-ar fi fost frică de avion

și ar fi venit cu vaporul… aș mai fi avut câteva zile la dispoziție. Un huruit sub mine m-a făcut să privesc jos în vale. O locomotivă diesel solitară gonea pe șine cât putea de repede, fără povara vagoanelor. Am urmărit-o croindu-și drumul, ca un limax grăsan și iute, deasupra sălciilor și mestecenilor, pe sub podul aflat mai sus de ferma Treesmill și dispărând în cele din urmă în gura căscată a tunelului, la un kilometru și jumătate depărtare. Am deșurubat capacul bidonelului și am dat pe gât conținutul.

—Foarte bine, mi-am zis. și ce dacă? Sunt al naibii de încăpățânat. Și Vita care-i abia la jumătatea drumului peste Atlantic!

Am închis ochii.

Capitolul VI

De această dată, stând nemișcat, cu spatele rezemat de gardul viu și cu ochii închiși, aveam de gând să surprind chiar clipa tranziției. De celelalte dăți, în momentul când se produsese schimbarea eram în mișcare, prima oară pe câmp, a doua oară pe poteca din cimitir. Acum lucrurile se vor întâmpla altfel, căci mă concentram asupra clipei impactului. O să am iar senzația de mulțumire, de parcă mi s-ar lua o povară, și când percepțiile vor dispărea, mă voi simți iar ușor. Azi nu era loc pentru panică căci dispăruse și ploaia cea posomorâtă. Era chiar cald și soarele își croia pesemne drum printre nori căci prin pleoapele închise îi puteam simți strălucirea. Am mai tras un fum din căpețelul de țigară și l-am lăsat să cadă.

Dacă mai ținea mult această stare de mulțumire adormitoare, s-ar putea chiar să ațipesc. Până și păsărelele se bucurau de explozia de lumină a soarelui. Auzeam cum cântă o mierlă în gardul viu, pe

undeva, în spatele meu. Din vale, mai întâi de departe apoi chiar în preajmă, un cuc își striga numele, umplându-mă de încântare. Era un sunet drag mie, căci îl asociam în gând cu hoinăreala lipsită de griji a băietanului ce fusesem cu treizeci de ani în urmă. Chemarea se auzi din nou, chiar deasupra capului meu.

Am deschis ochii și i-am urmărit zborul ciudat în azur. În același timp mi-am amintit că ne aflam la sfârșitul lui iulie. Scurta vară a cucului se termina în Anglia în iunie, odată cu cântecul mierlei, iar florile de ciuboțica-cucului care împânzeau pajiștea lângă mine se ofileau de obicei pe la mijlocul lui mai. Căldura și strălucirea aparțineau unei alte lumi, unei primăveri de altădată. Tranziția se petrecuse într-o clipă pe care creierul meu nu reușise s-o înregistreze, cu toată atenția concentrată. Verdele tare din prima zi acoperea dealul povârnit, mai jos de mine; valea cu covorul de mesteceni și sălcii, se afla sub o pânză de apă, ce făcea parte dintr-un mare estuar șerpuitor care mușca uscatul, mărginit de bancuri de nisip cu apă nu prea adâncă. M-am ridicat în picioare și am văzut cum se îngusta râul, în locul unde se unea cu apele pârâului morii, mai jos de Treesmill. Casa avea altă formă, era îngustă și acoperită cu stuf. Pe dealurile din față creșteau păduri dese de stejari cu frunzișul tânăr și proaspăt, primăvăratic.

Chiar sub mine, acolo unde construcția căii ferate tăiase adânc pământul, acum se afla o pantă lină, pe mijlocul căreia o potecă lată ducea spre estuar, având la capăt un chei. Lângă chei erau ancorate ambarcațiuni, căci acolo apa era adâncă și forma un bazin natural. În mijlocul apei era ancorat un vas mai mare, cu pânzele strânse în parte. Auzeam glasurile marinarilor cântând de pe corabie, în timp ce o luntre se îndepărta de vas, ducând pe cineva la mal. Cântecul se opri la un semn al pasagerului din luntre. Am privit în jurul meu. Gardul viu dispăruse, dealul din spatele meu era acoperit de pădure deasă, ca și cele din față, iar în stânga mea, unde se aflaseră mărăcini și grozamă, se vedea un zid lung din piatră care împrejmuia o casă.

Vârful acoperișului se zărea deasupra copacilor din jur. De la chei, poteca urca drept spre casă.

M-am apropiat, urmărind cu privirea pe bărbatul din barca, care se dădu jos la chei și porni pe potecă în sus, spre mine. în timpul acesta, cucul cântă din nou zburând deasupra noastră. Omul își ridică ochii spre el, oprindu-se din urcuș ca să-si tragă sufletul. Făcea totul atât de firesc încât am simțit că-l îndrăgesc, pentru simplul motiv că el era viu iar eu o stafie a timpului. Un timp care nici măcar nu era constant, căci ieri fusese ziua Sfântului Martin iar azi cântecul cucului și prim uleie înflorite îmi arătau că este primăvară.

Bărbatul se apropia, urcând dealul pieptiș și l-am recunoscut, cu toate că era mai grav și mai solemn decât m ziua precedentă. Mi-a venit atunci în minte o analogie: toate aceste chipuri erau ca treflele, picile sau cupele dintr-un pachet de cărți de joc mult folosit și bine amestecat de un specialist în pasiențe. Oricum le-ar fi amestecat jucătorul, ele se aranjau într-o formație pe care el nu o putea ghici. Nici eu nici ei nu știam cum se va desfășura jocul.

Cel ce urca dealul era Otto Bodrugan, urmat de fiul său Henry. își ridică mâna în semn de salut și instinctiv am făcut același lucru ca răspuns și chiar i-am zâmbit. Ar fi trebuit să știu însă că gestul meu era fără rost. Tatăl și fiul trecură pe lângă mine îndreptându-se spre poarta cea mare și Roger, bailivul, le ieși în întâmpinare. Probabil că el îi așteptase acolo, uitându-se la ei cum se apropie, dar eu nu-l văzusem. Nu mai avea nici urmă din aerul sărbătoresc de ieri, dispăruse și zâmbetul batjocoritor la perspectiva codoșlâcului. Era îmbrăcat cu o tunică de culoare închisă, la fel ca și Bodrugan și fiul acestuia, și era tot atât de grav ca ei.

— Ce veste? întrebă Bodrugan.

Roger clătină din cap.

— Se duce văzând cu ochii, spuse el. Nu mai tragem nădejde să se facă bine. Lady Joanna este în casă cu toată familia. Sir William Ferrers a și sosit de la Bere, însoțit de lady Matilda. Sir Henry nu se

chinuie, ne-am îngrijit noi de asta, sau ca să fiu cinstit, fratele Jean a avut grijă, căci el i-a stat la căpătâi și ziua și noaptea.

— Dar care e pricina?

— Nimic alta decât slăbiciunea trupului, pe care i-o cunoașteți, și o răceală pe negândite, după gerul care a dat peste noi. Mințile i-s rătăcite, căci vorbește de păcatele-i cumplite și-și cere iertăciune. L-a spovedit parohul dar nu i-a fost de ajuns. A cerut ca și fratele Jean să-l asculte și să-i dea iertare. A și primit ultima cuminecătură.

Roger se dădu la o parte, lăsându-i pe Bodrugan și pe fiul lui să treacă prin porțile de intrare. Acum se arătă vederii întreaga clădire, cu ziduri de piatră și acoperiș din țigle, având în față o curte și o scară exterioară care ducea la o încăpere de la etaj. Treptele scării semănau cu cele întâlnite la hambarul unei ferme din zilele noastre. În spate se aflau grajdurile iar dincolo de ziduri, poteca șerpuia în sus spre Tywardreath. Colibele acoperite cu stuf ale șerbilor care trudeau pe ogoarele din jur se aflau de o parte și de alta a drumului.

Când ne-am apropiat, niște dulăi străbătură curtea în goană lătrând. Roger strigă la ei și se ghemuiră la pământ cu urechile pleoștite iar o slugă speriată, apărută de după un colț al clădirii, îi goni în grabă. Bodrugan și fiul său Henry trecură pragul, însoțiți de Roger, iar eu, umbra lui, îi urmai. Intrasem într-o sală lungă și îngustă, care se întindea pe toată lățimea casei. Ferestrele mici cu canaturi dădeau spre curte în partea de răsărit și aveau vedere spre estuar în partea de apus. La capătul cel mai îndepărtat, pe vatră grămezi de turbă fumegau slab. De-a lungul camerei se afla o masă – o scândură sprijinită pe capre de lemn – de-a lungul căreia se înșirau lavițe. Sala era întunecoasă, în parte din cauza micimii ferestrelor și în parte din cauza culorii roșu-aprins a pereților, care făcea ca totul să aibă un aspect bogat și sumbru.

Trei tinerei stăteau călare pe lavițe, doi băieți și o fată. Felul cum erau așezați și aerul abătut trădau mai degrabă zăpăceală și nedumerire la apropierea morții decât durere adevărată. L-am

recunoscut pe cel mai mare, William Champernoune, care-i fusese prezentat episcopului. El se ridică primul să-și salute unchiul și vărul iar mezinii, după o clipă de șovăială, îi urmară pilda. Otto Bodrugan se aplecă să-i strângă la piept pe toți trei. Apoi ei părăsiră încăperea, luându-l cu ei pe vărul Henry. Profitaseră de ocazie, așa cum fac de obicei copiii când într-o situație tensionată își fac apariția adulții.

Aveam acum răgaz să-i studiez și pe ceilalți aflați în cameră. Pe doi nu-i mai văzusem, un bărbat și o femeie. Bărbatul avea părul blond și purta barbă, femeia era corpolentă și privirile-i tăioase nu promiteau nimic bun celor care ar fi supărat-o. Ea se și învești mântase în negru, să fie pregătită pentru nenorocire. Doar boneta albă contrasta cu veșmântul negru. Bărbatul era pesemne sir William Ferrers, sosit în mare grabă din Devon, după spusele lui Roger, iar ea era soția lui, Matilda. A treia persoană din cameră, așezată pe un taburet, nu mi-era necunoscută: era chiar Isolda mea. Ea se pregătise de doliul iminent îmbrăcându-se în violet. Dar în veșmânt sclipeau fire de argint iar panglica liliachie care-i ținea cosițele departe de față fusese aranjată cu grijă. Starea de spirit precumpănitoare părea să fie încordarea iar pe chipul Matildei Ferrers se putea citi o sfântă indignare, aducătoare de necazuri.

— Ni s-a urât așteptându-te, îi reproșă ea lui Otto Bodrugan, de cum îl văzu că se apropie de scaunul ei. Ți-au trebuit chiar atâtea ceasuri ca să străbați golful ori ai tărăgănat anume ca oamenii tăi să-și piardă vremea cu pescuitul?

El îi sărută mâna făcându-se că n-a auzit mustrarea și schimbă o privire cu bărbatul care stătea în spatele scaunului ei.

— Cum o mai duci, William? spuse el. De la portul meu de ancoraj și până aici am făcut un ceas, având și vântul de travers. Aș fi făcut mai mult, dacă veneam călare.

William dădu din cap, ridicând imperceptibil din umeri, obișnuit fiind cu firea doamnei sale.

Și eu așa gândesc, șopti el. Nu aveai cum veni mai curând și apoi, tot nu poți face nimic.

— Nimic? îl îngână Matilda. Doar sa ne stea alături când va veni clipa și să-și alăture glasul la al nostru. Să-l gonească pe monahul francez de lângă patul suferinței și să-l alunge din bucătărie pe bețivanul de paroh. Doar el singur, ca frate, ar putea s-o convingă pe Joanna să asculte de glasul rațiunii. Nimeni altcineva.

Bodrugan se întoarse spre Isolda. Abia îi atinse mâna în semn de salut. Nici ea nu-și mai ridică ochii spre el și nu-i mai zâmbi. Reținerea dintre ei se datora desigur prudenței. Un singur cuvânt care să trădeze o prea mare apropiere ar fi fost de ajuns să atragă comentarii.

Noiembrie… Mai… Trecuseră șase luni, în saltul meu prin timp, de la recepția dată la mănăstire cu ocazia vizitei episcopului.

— Joanna unde-i? întrebă Bodrugan.

— În odaia de sus, răspunse William.

Abia acum am observat asemănarea cu Isolda. Aveau un aer de familie, căci William Ferrers era fratele ei, dar după chipul ridat și părul încărunțit părea mai în vârstă cu cel puțin zece ani, poate chiar cu cincisprezece.

— Îți dai seama care e necazul, continuă el. Henry nu vrea pe nimeni în preajmă decât pe monahul francez, nu primește leacuri decât din mâna lui și l-a alungat pe doftorul venit cu noi din Devon și care are mare faimă. Acum leacurile au dat greș, ne așteptăm să își dea duhul și sfârșitul este aproape.

— Dar dacă așa a dorit Henry și dacă nu se chinuiește, de ce aveți a vă plânge? întrebă Bodrugan.

— Pentru că nu e lucru curat, exclamă Matilda. Henry și-a mărturisit chiar dorința de a fi înmormântat în capela mănăstirii. La asta trebuie să ne împotrivim din răsputeri. Cunoaștem cu toții faima rea a mănăstirii, purtarea ușuratică a egumenului,

nesupunerea monahilor. Un asemenea loc de veșnică odihnă pentru un om de rangul lui ne-ar face de ocară în ochii lumii.

—Care lume? întrebă Bodrugan. Întreaga Anglie sau doar comitatul Devon?

Matilda se înroși.

— Știm prea bine unde ți-a fost credința acum șapte ani, spuse ea, când ai luat partea unei regine adultere împotriva fiului ei, regele de drept. Fără doar și poate, tot ce vine din Franța îți merge la suflet, fie că e vorba de armate năvălitoare care să treacă Marea, sau de monahi desfrânați în slujba unui ordin străin.

Soțul ei, William, îi puse mâna pe umăr s-o potolească.

Nu câștigăm nimic zgândărind răni vechi, spuse el. Ce-a făcut Otto în acea răzmeriță, nu e treaba noastră acum. Totuși…i se adresă el lui Bodrugan. Matilda are dreptate. Nu mi se pare înțelept ca un Champernoune să fie îngropat printre monahi francezi. Ar fi mai potrivit să-si doarmă somnul de veci la Bodrugan, căci Joanna a primit în zestre o mare parte din veniturile domeniului. Eu aș fi foarte fericit dacă l-am îngropa la Bere, căci reclădim acolo și biserica. La urma urmelor, Henry mi-e văr, legăturile noastre de rudenie sunt la fel de strânse ca ale voastre.

— Pentru numele Domnului, interveni Isolda cu iritare în glas. Lăsați-l pe Henry să-și doarmă somnul de veci unde îi e voia. Se cuvine oare să fim asemeni măcelarilor care se ceartă cum să împartă oaia chiar înainte de a o tăia?

O auzeam vorbind pentru întâia oară. Ca și ceilalți vorbea franțuzește, cu aceeași intonație nazală, dar glasul ei mi se păru mai muzical și mai limpede decât al lor, poate pentru că era mai tânără și pentru că o preferam. Matilda izbucni de îndată în plâns, spre consternarea soțului ei, iar Bodrugan se apropie de fereastră privind gânditor afară. În acest timp, Isolda care provocase toată agitația, dădea nervoasă din picior, cu o expresie de dispreț pe chip.

M-am uitat la Roger care stătea lângă mine. Făcea eforturi disperate să-și ascundă zâmbetul. Apoi făcu un pas înainte, într-o atitudine plină de respect față de cei prezenți și, fără a se adresa cuiva anume dar dorind, cred eu, să prindă privirile Isoldei, spuse:

— Dacă nu vă e cu supărare, îi voi spune Stăpânei că a sosit sir Otto.

Nu răspunse nimeni și Roger, luând tăcerea drept aprobare, se înclină și plecă.

El urcă pe scară până la odaia de sus iar eu l-am urmat, de parcă eram legați cu o sfoară. Intră fără să bată, dând la o parte draperiile grele care ascundeau intrarea în cameră. Încăperea era pe jumătate cât sala de dedesubt și cea mai mare parte era ocupată de un pat înconjurat de draperii, în capătul cel mai îndepărtat. Ferestrele mici și fără geamuri nu prea lăsau să treacă lumina căci deschizăturile erau ermetic astupate cu pergament uleiat. Lumânările aprinse pe masa de la picioarele patului aruncau umbre monstruoase pe pereții de culoarea ocrului.

În cameră se aflau trei persoane: Joanna, un călugăr și muribundul. Henry de Champernoune zăcea în pat cu spatele rezemat de o pernă lungă și bărbia proptită în piept. În jurul capului avea înfășurată o pânză albă în formă de turban, făcându-l să semene cu un șeic arab. Ținea ochii închiși și, judecând după paloarea feței, se apropia de sfârșit. Călugărul se aplecase să mestece ceva într-un bol de pe masă și ridică ochii când am intrat. Era același tânăr cu ochii strălucitori care-i servise egumenului drept secretar sau scrib la prima mea vizită la mănăstire. El nu spuse nimic ci continuă să mestece iar Roger se întoarse spre Joanna care era așezată la celălalt capăt al camerei. Ea era foarte liniștită, fără pic de mâhnire pe chip și se îndeletnicea cu trasul unor fire de mătase colorată pe un gherghef.

— Venit-au toți? întrebă ea, fără să-și ia ochii de la gherghef.

— Cei care au fost poftiți, răspunse bailivul, și a și început dihonia între ei. Lady Ferrers i-a mustrat întâi pe copii că vorbeau prea tare și acum a început să se certe cu sir Otto. Privirile lady-ei Carminowe arată limpede că ar dori să se afle aiurea. Sir John nu a sosit încă.

— Și nici nu o va face, răspunse Joanna. L-am lăsat să facă cum crede de cuviință. Dacă se va grăbi cu compătimirile, se va spune că e prea mare râvna iar soră-sa, lady Ferrers, ar fi cea dintâi care să semene zâzanie.

— Păi asta și face acum, răspunse bailivul.

— Îmi dau și eu seama. Cu cât se isprăvește mai iute treaba, cu atât va fi mai bine pentru noi, toți.

Roger se apropie de picioarele patului și se uită la omul neajutorat care zăcea acolo.

— Cât o mai duce? îl întrebă el pe călugăr.

—N-o să se mai trezească. De vrei, poți să-l atingi căci nu mai simte. Când inima n-o să mai bată, Doamna va da de știre că s-a sfârșit.

Roger își mută privirile de la pat la holurile de pe masă.

—Ce i-ai dat?

— Ca și până acum, suc de mac și tot atâta măselariță, nu mai mult de o drahmă.

Roger se uită la Joanna.

— Cred că ar fi mai cuminte să duc totul de aici, să nu se iște vorbe despre leacuri. Lady Ferrers vorbea ceva despre doftorul ei. Nu se vor ridica împotriva vrerii voastre, dar s-ar putea ivi necazuri.

Joanna, preocupată tot de jurubițele ei de mătase, ridică din umeri..

— Ia-le de voiești, spuse ea, cu toate că ne-am și descotorosit de zemuri. Vasele le poți duce de aici, dacă gândești că-i mai cuminte așa, dar eu nu cred că fratele Jean are a se teme de ceva. A fost cum nu se poate mai prevăzător.

Ea îi zâmbi tânărului călugăr care-i răspunse cu o privire a ochilor săi expresivi. M-am întrebat dacă nu se înfruptase și el, ca și sir John care lipsea acum, din farmecele ei, de-a lungul săptămânilor cât îi zăcuse soțul. Roger și călugărul înfășurară bolurile de pânză de sac în timp ce din sala de jos se auzea un zgomot surd de glasuri, semn că lady Ferrers își revenise din accesul de plâns și trăncănea din nou.

— Ce zice fratele meu, Otto, de toate acestea? întrebă Joanna.

— N-a zis nimic când sir William și-a dat cu părerea că ar fi mai potrivită pentru înmormântare capela Bodrugan decât mănăstirea. Nu cred că se va amesteca. Sir William se gândise și la biserica sa din Bere, ca loc de îngropăciune.

— Care să-i fie ținta?

— Propria mărire, poate, cine știe? Eu nu socot că-i bine. Dac-ar avea la dânșii trupul lui sir Henry și-ar putea vârî nasul unde nu le fierbe oala. Pe când în capela mănăstirii…

— Toate ar fi în bună regulă. Voia lui sir Henry ar fi ascultată și noi am fi lăsați în pace. Mă bizui pe tine, Roger, să n-avem necaz cu arendașii. Oamenii nu prea se prăpădesc de dragul mănăstirii.

— N-o să avem necazuri dacă sunt mulțumiți la praznicul de îngropăciune. Să li se tăgăduiască micșorarea amenzilor la judecată și iertăciune pentru ce-au păcătuit. Asta i-ar mulțumi.

— Să nădăjduim că da.

Ea dădu la o parte ghergheful și se ridică de pe scaun, îndreptându-se spre pat.

— Tot mai suflă? întrebă ea.

Călugărul luă în mână încheietura fără viață și pipăi pulsul apoi își plecă fruntea să asculte inima bolnavului.

—Abia, abia, răspunse el. Puteți aprinde lumânările dacă doriți, căci până ce-i poftiți neamurile, își va fi dat duhul.

Parcă vorbeau de o mobilă uzată care nu mai era de nici o trebuință și nu de un soț în pragul morții. Joanna se duse înapoi la scaun, luă o bucată de văl negru și începu să și-o înfășoare în jurul

capului și umerilor. Apoi apucă o oglindă din argint de pe masa de lângă ea.

— Este bine așa, îl întrebă ea pe bailiv, sau să-mi acopăr chipul?

— Este mai potrivit să stați acoperită, spuse el, dacă nu puteți plânge la poruncă.

— Nu am mai plâns din ziua cununiei, răspunse ea.

Călugărul Jean îi așeză muribundului mâinile împreunate pe piept și-i prinse falca cu bandaj de in. Făcu un pas înapoi ca să-și privească opera, și puse un crucifix între mâinile încrucișate, pentru a desăvârși totul. Între timp Roger făcea ordine pe masă.

— De câte lumânări este trebuință? întrebă el.

— De cinci, în chiar ziua săvârșirii din viață, răspunse călugărul, ca să cinstim cele cinci răni ale Domnului Nostru lisus Hristos. Aveți o învelitoare neagră pentru pat?

— În sipetul de colo, spuse Joanna.

În timp ce călugărul și bailivul înveleau patul cu acoperământul negru, ea se mai uită o dată în oglindă, înainte să-și tragă vălul peste chip.

— Dacă nu vă este cu supărare, șopti călugărul, cel mai potrivit ar fi ca Doamna să stea în genunchi lângă pat iar eu să veghez la picioarele patului. când va intra familia în încăpere, aș putea spune eu rugăciunile pentru răposați. Doar dacă nu doriți să le spună parohul.

—E prea beat ca să urce scările, spuse Rogers. De l-ar zări lady Ferrers, ar fi vai de el.

— Lăsați-l în pace, atunci, spuse Joanna, și să ne vedem de treabă. Roger, coboară, rogu-te și poftește-i sus. Mai întîi pe William, căci el este moștenitorul.

Ea îngenunche lângă pat cu capul plecat în semn de durere dar înainte să ieșim din cameră îi spuse bailivului peste umăr:

— Sir Otto, fratele meu, a cheltuit preț de cincizeci de mărci la Bodrugan când l-a îngropat pe tata, fără să punem la socoteală

dobitoacele tăiate pentru praznic. Să nu care cumva să fim mai prejos. Nu precupeți nimic.

Roger dădu la o parte draperiile de la ușă și eu l-am urmat pe trepte. Contrastul dintre ziua însorită de afara și atmosfera mohorâtă dinăuntru l-a izbit pesemne, ca și pe mine, căci se opri în capul scărilor, privind peste ziduri către apele sclipitoare ale estuarului de jos. Pânzele corăbiei lui Bodrugan erau înfășurate larg pe vergă în timp ce stătea la ancoră, și la pupa, o bărcuță cu un ins în ea se mișca încoace și încolo în căutare de pești. Copiii casei coborâseră dealul ca să se uite la ambarcațiunea unchiului. Henry, fiul lui Bodrugan, îi arăta ceva vărului său William și câinii se zbenguiau în jurul lor lătrând.

În acea clipă mi-am dat seama mai clar decât înainte cât de fantastică, chiar macabră, era prezența mea printre ei, nevăzut, nenăscut, o aberație în timp, martor al unor fapte petrecute cu secole în urmă, pe care nu și le amintea și nu le consemnase nimeni. Și m-am întrebat cum se făcea că – în timp ce stăteam pe trepte, observând totul fără ca eu să fiu văzut – mă simțeam atât de implicat și tulburat de aceste iubiri și morți. Muribundul ar fi putut să-mi fie rudă, din pierduta-mi tinerețe, poate chiar tata care se prăpădise primăvara când aveam cam vârsta tânărului William. Telegrama din Orientul îndepărtat anunțând că fusese ucis în luptele cu japonezii sosise la hotelul din Țara Galilor unde stăteam cu mama în vacanța de Paști tocmai când terminasem de prânzit. Mama urcase în dormitor și închisese ușa iar eu am rătăcit pe aleea din fata hotelului, conștient de nenorocire dar incapabil să plâng și temându-mă de privirile compătimitoare ale fetei de la recepție.

Roger coborî în curte, ducând vasele pătate de zeama ierburilor de leac înfășurate în pânza de sac, și trecu printr-un pasaj boltit în ograda vitelor. Acolo erau adunate toate slugile dar la apropierea bailivului se opriră din vorbă și se împrăștiară. Rămase doar un flăcău pe care-l mai văzusem m prima zi și pe care-l recunoscusem a

fi fratele lui Roger, după asemănarea cu călărețul. Roger îi făcu din cap semn să se apropie.

— S-a sfârșit, spuse el. Încalecă și du-te degrabă la mănăstire să-i dai de veste egumenului. Să poruncească să se tragă clopotul de mort. Cum o să-l audă, oamenii se vor opri din treabă și vor porni cu toții spre pajiștea satului. De îndată ce vei fi dus solia, gonește până acasă, așează bocceaua asta în beci și asteaptă-mă să vin. Am multe pe cap și s-ar putea să nu mă-ntorc la noapte.

Băiatul dădu din cap și dispăru în grajd. Roger se întoarse în curte, trecând din nou sub boltă. Otto Bodrugan se afla lângă intrarea în casă. Roger șovăi o clipă apoi străbătu curtea până la el.

— Stăpâna vă roagă să mergeți la dânsa, spuse el, cu sir William și lady Ferrers și lady Isolda. Îi voi chema eu pe William și pe copii.

— Îi e mai rău lui sir Henry? întrebă Bodrugan.

— S-a stins, sir Otto. Acum câteva clipe. Nu și-a mai venit în simțiri și a adormit în pace.

—Rău îmi pare, spuse Bodrugan, dar e mai bine așa. Să dea Domnul ca atunci când ne-o bate ceasul să avem și noi, nevrednicii, parte de tot atâta pace.

Cei doi se închinară și le-am urmat exemplul, instinctiv.

— O să le spun eu celorlalți, continuă el. S-ar putea ca pe lady Ferrers s-o apuce istericalele, dar n-are a face. Cum este soră-mea?

— Liniștită, sir Otto.

— Mă așteptam la asta.

Bodrugan se opri înainte de a intra în casă.

— Știi, spuse el oarecum șovăitor, că William e nevârstnic și-și va lăsa pământurile în stăpânirea Regelui până la majorat?

— Știu, sir Otto.

— Confiscarea nu-i mare lucru de obicei, continuă Bodrugan. Ca unchi după mamă al lui William și deci ca tutore legiuit, s-ar cuveni să-i chivernisesc eu moșiile, regele fiindu-i suzeran. Dar lucrurile nu-s ca de obicei, căci am fost părtaș la așa-zisa răzmeriță.

Bailivul tăcu discret, cu chipul de nepătruns.

— De aceea, spuse Bodrugan, cel care va apăra interesele nevârstnicului și ale regelui va fi pesemne unul care se bucură de mai multă cinstire vărul lui, sir John Canninowe, după cât se pare. Nu mă îndoiesc că el va face totul ca treburile surorii mele să meargă șnur.

Ironia din glasul lui era ușor de ghicit.

Roger își plecă capul fără să răspundă și Bodrugan intră în casă. Pe chipul lui Roger se ivi un zâmbet de satisfacție care dispăru într-o clipită la vederea tinerilor Champernoune și a vărului lor Henry. Ei tocmai intrau în curte râzând și flecărind căci uitaseră pentru o clipă de apropierea morții. Henry, cel mai în vârstă dintre ei, intui primul cele petrecute. El le strigă celor mai mici să tacă si-i făcu semn lui William s-o ia înainte. Am văzut cum s-a schimbat băiatul la față, trecând de la râsul fără griji la teamă, și mi-am închipuit cum trebuie că i se strânsese stomacul de spaimă.

— Tata? întrebă el.

Roger dădu din cap.

— Luați-vă sora și fratele, spuse el, și mergeți la Doamna mamă. Amintiți-vă că sunteți cel mai mare. Dânsa va avea trebuință de sprijinul vostru în zilele ce vin.

Băiatul se agăță de brațul bailivului.

— O să rămâi la noi, nu-i așa? întrebă el. Și unchiul Otto?

—Vom vedea, răspunse Roger. Dar acum sunteți capul familiei.

William făcu un efort disperat să se stăpânească. Se întoarse spre mezini și le spuse:

— Tatăl nostru s-a dus. Urmați-mă, vă rog.

El intră în casă cu capul sus dar foarte palid. Copiii, speriați, făcură ce li s-a spus, luându-l de mână pe Henry, vărul lor. O privire aruncată lui Roger mi-a arătat pentru prima dată pe chipul său ceva care aducea a compătimire amestecată cu mândrie: băiatul pe care-l

cunoștea pesemne încă din leagăn nu se făcuse de râs. Așteptă câteva clipe apoi îi urmă.

Sala părea pustie. La capătul cel mai îndepărtat, lângă cămin, atârna o tapițerie care fusese dată la o parte lăsând să se vadă o scară mai mică care ducea la etaj. Pe acolo urcaseră pesemne Otto Bodrugan, soții Ferrers și copiii. Am auzit târșâitul picioarelor, apoi tăcerea, urmată de vorbele șoptite ale călugărului: „*Requie aeternam dona eis, Domine, et lux perpetua lucent eis*."[7]

Am spus că sala era pustie și așa și era, excepție făcând o siluetă zveltă înveșmântată în liliachiu: Isolda era singura care nu se dusese în odaia de sus. Văzând-o, Roger se opri în prag apoi înaintă, plin de deferență.

— Lady Carminowe nu voiește să aducă prinos cu ceilalți din neam? întrebă el.

Isolda nu-l observase când stătuse lângă intrare dar acum își întoarse capul și i se uită drept în față cu atâta răceală în priviri încât aflându-mă lângă bailiv mi se păru că disprețul ei mă îngheață și pe mine.

— Nu îmi stă în fire să-mi bat joc de moarte, spuse ea.

Roger nu arătă prin nimic că este surprins ci repetă gestul de adânc respect.

— Sir Henry v-ar purta recunoștință pentru rugăciunile domniei voastre, spuse el.

— M-am închinat pentru dânsul ani în șir, răspunse ea, și cu atât mai vârtos în săptămânile din urmă.

Iritarea din glasul ei era evidentă pentru mine și cu atât mai mult pentru Roger.

— Sir Henry a tot bolit chiar după ce a fost în pelerinaj la Campostella, răspunse el. Se spune că și sir Ralph de Beaupré suferă de aceeași boală. Este o fierbințeală care te topește și nu are leac. Sir Henry nu punea de loc preț pe sine așa că era greu să-l lecuiești. Vă stau chezaș că s-a făcut tot ce a fost cu putință.

— Înțeleg că sir Ralph de Beaupré nu și-a pierdut mințile, cu toată fierbințeala, replică Isolda. în schimb, de o lună sau mai bine vărul meu nu ne-a mai cunoscut, cu toate că fruntea lui era rece și n-avea fierbințeală.

— Om cu om nu seamănă la boală, răspunse Roger. Ce-i pentru unul miere, pentru altu-i fiere. Rătăcirea minților a fost năpasta lui sir Henry.

— Cu sprijinul licorilor ce i s-au dat, spuse ea. Bunica mea, Isolda de Cardinham, avea un tom despre ierburi de leac, scris de un doftor învățat care a fost în Cruciade. când a murit mi-a lăsat-o mie moștenire, căci îi purtam numele. Nu-mi sunt străine semințele de mac negru, măselariță și cucută și nici ce fel de somn aduc.

Roger, tresărind, încercă să-și păstreze cumpătul și răspunse cu oarecare întârziere:

— Toți spițerii folosesc ierburile acestea ca să aline durerile. Monahul Jean de Meral a primit învățături în mănăstirea mare din Angers și este foarte priceput. Sir Henry însuși avea mare încredere în el.

— Nu pun la îndoială încrederea lui sir Henry, nici priceperea monahului, nici râvna lui în a-și folosi priceperea, dar orice iarbă de leac se face iarbă rea daca depășești măsura.

Ea aruncase mănușa și el știa despre ce e vorba. Mi-am amintit de masa de la picioarele patului și de bolurile înfășurate cu grijă și duse de acolo.

— Această casă este cernită și va fi tot așa zile în șir, spuse Roger. Vă sfătuiesc să vorbiți despre acestea toate cu Stăpâna mea, nu cu mine. Nu este treaba mea.

— Nici a mea, replică Isolda. Am vorbit doar pentru că vărul mi-a fost drag și pentru că nu mă las prostită ușor. Ar fi bine să ții minte.

Unul din copii începu să strige la etaj și murmurul rugăciunilor se opri brusc. Se auzi mișcare și un zgomot de pași grăbiți pe scară.

Mezina, care n-avea mai mult de zece ani, intră alergând și se aruncă în brațele Isoldei.

Au spus că s-a prăpădit, zise ea, dar a deschis ochii și s-a uitat la mine, doar o dată, și i-a închis iar. Doar eu l-am văzut căci se rugau. A vrut să mă cheme după el în mormânt?

Isolda ținu fetița lângă ea ocrotitor, uitându-se între timp peste umăr la Roger. Deodată spuse:

—Dacă s-a întâmplat ceva necurat, ieri sau azi, o să dai seamă ca și ceilalți, când va veni vremea. Nu în lumea aceasta, căci nu avem dovezi, ci în lumea de dincolo, în fața Domnului.

Roger păși înainte, mânat pesemne de dorința de a o face să tacă sau de a-i lua copilul. Eu m-am așezat în calea lui cu gândul să-l opresc dar m-am împiedicat, călcând pe o piatră care se mișca. În jur nu erau decât movile de pământ, și tufe de iarbă și grozamă și rădăcina unui copac uscat. În spatele meu se căsca o groapă mare, de formă circulară, ca o carieră, plină de cutii vechi de conserve și bucăți de ardezie. M-am apucat de o tulpină răsucită de grozamă uscată, căci aveam o senzație de vomă iminentă. în depărtare am auzit fluieratul unei locomotive Diesel care trecea huruind jos în vale.

Capitolul VII

Cariera cu pante abrupte era săpată în coasta dealului. Peste tot creșteau ilex și iederă, rămășițe adunate în decursul anilor erau împrăștiate printre pietre și movilițe de pământ. Cărarea care ieșea din carieră nimerea într-o adâncitură, apoi într-o scobitură și iar într-o groapă mică, toate având în jur ridicături și șanțuri și dâmburi cu smocuri de iarbă. Peste tot creștea grozamă, ascunzând priveliștea, și din cauza amețelii nu mai vedeam bine și mă tot împiedicam de dâmburi. Aveam doar un singur gând: să ies din terenul acesta în paragină și să-mi găsesc mașina. Trebuia neapărat să o găsesc.

M-am agățat de un arbust cu porumbe și m-am ținut bine, să-mi recapăt echilibrul. La picioare aveam vechi cutii de conserve, o ramă ruptă de pat, un pneu și din nou mănunchiuri de ilex și de iederă. Îmi simțeam din nou mâinile și picioarele dar în timp ce urcam clătinându-mă pe movila de deasupra mea, amețeala se înteți și greața la fel. M-am rostogolit într-o adâncitură și am zăcut acolo gâfâind, cu stomacul chinuit de spasme. Am avut niște vărsături violente care m-au ușurat pe moment, m-am ridicat și m-am cățărat pe altă movilă. De aici am văzut că mă aflam doar la câteva sute de metri de gardul viu lângă care îmi fumasem țigara mai devreme. Nu văzusem atunci movilele și cariera pe care le ascundea privirilor panta dâmbului și o barieră ruptă. M-am uitat iar jos în vale și am văzut ultimele vagoane ale trenului dispărând după cotitură, spre

gara Par. M-am strecurat printr-o gaură din gardul viu și am luat-o în sus peste câmp, către mașină.

Am ajuns la parcare în clipa în care m-a apucat o nouă criză de greață. M-am clătinat, într-o parte, printre grămezile de ciment și scânduri și am vomat din nou în timp ce în jurul meu se învârteau cerul și pământul. Amețeala pe care o simțisem în prima zi în curticică era fleac în comparație cu aceasta. M-am ghemuit pe mormanul de ciment așteptând să-mi treacă și spunându-mi întruna „Gata… S-a zis…" cu toată convingerea și supărarea lipsită de vlagă a cuiva care-și revine din anestezie și nu-și poate stăpâni reacțiile.

Înainte să mă prăbușesc, îmi dădusem vag seama că în parcare lângă mașina mea se mai afla una. Mi s-a părut c-a trecut o veșnicie până ce mi-a încetat greața și amețeala și, în timp ce tușeam și-mi suflam nasul, am auzit cum se trântește ușa celeilalte mașini și mi-am dat seama că proprietarul ei venise lângă mine și mă privea.

— Acum vă simțiți bine? întrebă el.

— Da, i-am răspuns, da, cred că da.

M-am ridicat nesigur în picioare și el mi-a întins o mână să mă ajute. Era cam de vârsta mea, puțin peste patruzeci, avea o figură plăcută și foarte multă forță în mâini.

— Aveți cheile?

— Cheile…

M-am scotocit în buzunar după cheile mașinii. Hristoase! Dacă le-oi fi scăpat în carieră sau printre movile! N-o să le mai găsesc niciodată.

Erau în buzunarul de la piept, lângă bidonel. Am simțit o ușurare atât de mare încât m-am simțit mai bine de îndată și m-am îndreptat spre mașină fără sprijin. A urmat însă o nouă poticnire: nu reușeam să potrivesc cheia în broască.

— Dați-mi-o mie să deschid, spuse bunul meu samaritean.

— Sunteți mult prea amabil. Vă rog să mă scuzați.

— Sunt obișnuit cu așa ceva, spuse el. Din întâmplare sunt medic.

Am simțit cum îmi înțepenește fața și apoi cum se destinde într-un zâmbet făcut să dezarmeze. Amabilitatea întâmplătoare a unui automobilist în trecere era un lucru, atenția profesională a unui doctoraș era altceva. Până una alta se holba la mine cu interes și nu puteam să i-o iau în nume de rău. Eram curios să știu la ce se gândea.

—Adevărul este, am spus eu, că am urcat dealul nițel prea iute. când am ajuns în vârf m-am simțit amețit și apoi mi-a fost rău. Nu m-am putut stăpâni să nu vărs.

— Au mai făcut-o și alții înainte. O parcare e un loc ca oricare altul ca să dai la boboci. Nici nu știți câte se mai găsesc pe aici în sezonul turistic.

Nu-l putusem păcăli, cu toate acestea. Avea ochii deosebit de pătrunzători. Mă întrebam dacă putea vedea forma bidonelului care-mi umfla buzunarul de sus al hainei.

— Aveți mult de mers? mă întrebă el.

— Nu, am spus, doar câțiva kilometri, nu mai mult.

— În cazul acesta, propuse el, n-ar fi mai cuminte să lăsați mașina aici și să-mi permiteți să vă conduc acasă cu mașina mea? Ați putea s-o recuperați mai tîrziu.

— Sunteți foarte amabil, dar vă asigur că acum mă simt perfect. A fost ceva trecător.

— Hm, cât a durat a fost cam violent.

— Credeți-mă, totul e în regulă. Nu mi-a priit pesemne ceva la prânz și apoi urcușul…

— Știti ceva, mă întrerupse el, nu-mi sunteți pacient și nu am de gând să vă impun nimic. Vă atrag doar atenția ca e cam periculos să conduceți.

— Da, sunteți foarte bun și vă sunt recunoscător pentru sfat.

Adevărul este că se putea să aibă dreptate. Ieri condusesem fără probleme până la St Austell și apoi acasă. Azi s-ar putea să fie altfel.

S-ar putea să-mi vină iar amețeala. Îmi observase pesemne șovăiala căci îmi spuse:

— Daca vreți, o să vă urmez, să fiu sigur că totul este în ordine.

Nu prea puteam să-l refuz i-aș fi dat și mai mult de bănuit.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră, i-am spus. Trebuie să ajung doar în vârful dealului Polmear.

Oricum e în drumul meu spre casă, zâmbi el. Locuiesc la Fowey.

M-am urcat în mașină cam cu sfială și am ieșit din parcare. El mă urma de aproape și mi-am zis în sinea mea că dacă nimeresc cumva în gardul viu am încurcat-o. Am reușit însă să navighez fără probleme, prin drumeagul cel îngust și am respirat ușurat când am ajuns în șosea și am pornit în sus pe dealul Polmear. Când am cotit la dreapta, luînd-o spre Kilmarth, m-am gândit că s-ar putea să mă însoțească până acasă, dar el flutură din mână și-și continuă drumul pe șosea spre Fowey. Dovedea tact, în orice caz. Poate credea că locuiesc în satul Polkerris sau în vreuna din fermele din apropiere. Am trecut prin poartă, pe alee, am parcat mașina în garaj și am intrat în casă. Apoi am vărsat iar.

Primul lucru pe care l-am făcut când mi-am revenit a fost să spăl bine bidonelul. M-am dus jos la laborator apoi și l-am pus în picioare în lavoar în apă. Era mai în siguranță aici decât în cămară. Abia când am urcat din nou la etaj și m-am aruncat istovit într-un fotoliu în camera de muzică, mi-am amintit de bolurile înfășurate în pânză de sac. Le lăsasem oare în mașină?

Era cât pe-aci să mă ridic, să merg la garaj ca să le caut căci aveam de gând să le curăț chiar mai bine decât bidonelul și să le pun sub cheie, când mi-am dat brusc seama că începusem să confund prezentul cu trecutul. M-a cuprins un val de teamă, de parcă aș fi vomitat ceva din creier, nu numai din stomac. Bolurile erau la fratele lui Roger, nu la mine.

Am stat nemișcat și inima-mi bătea, să-mi spargă pieptul. Până acum nu confundasem planurile. Cele două lumi fuseseră bine

delimitate. Oare din cauză că greața și amețeala au fost atât de puternice mi s-au amestecat în minte trecutul și prezentul? Sau poate că numărasem greșit picăturile și băutura a ieșit mai tare? N-aveam de unde ști. M-am apucat de brațele fotoliului. Erau solide, reale. Totul în jurul meu era real. Drumul cu mașina spre casă, doctorul, cariera plină de cutii vechi de conserve și pietre fărâmicioase, toate acestea erau reale. Nu și casa de deasupra estuarului, nici, oamenii din ea, nici muribundul, nici călugărul, nici bolurile din pânza de sac – pe toate acestea le crease drogul, un drog care îmbolnăvea până și o minte limpede.

Am început să mă înfurii, nu atât pe mine, cobaiul voluntar, cât pe Magnus. El era nesigur de rezultate. Nu știa ce făcuse. Nu-i de mirare că-mi ceruse să-i trimit sticluța B ca să-i testeze conținutul pe maimuțoiul din laborator. Bănuise el că ceva nu e în regulă iar acum puteam și eu să-i spun ce anume. Nu buna dispoziție sau deprimarea, ci confuzia din gândire. Contopirea celor două lumi. Păi mie mi-ajungea. Magnus n-avea decât să experimenteze pe o duzină de maimuțe, nu pe mine.

Telefonul începu să sune și am sărit de pe scaun, să mă duc la bibliotecă să răspund. Să-l ia dracul cu puterile lui telepatice. Eram sigur că-mi va spune că știa unde am fost, că îi era bine cunoscută casa de deasupra estuarului, că n-aveam motiv de îngrijorare și că totul era lipsit de risc cu condiția să nu ating pe nimeni. Dacă mă simțeam rău sau buimac, asta era un efect secundar fără nici o importanță. Aveam de gând să-i spun eu cum stau lucrurile.

Am apucat receptorul și cineva mi-a spus:

—Așteptați o clipă, vă rog, am un apel pentru dumneavoastră.

Am auzit un tăcănit, semn că Magnus era pe fir.

— Să te ia toți dracii! am exclamat eu. E ultima oară că mă mai port ca o focă dresată.

La celălalt capăt al firului se auzi o respirație scurtă și apoi un hohot de râs.

— Mulțumesc, iubitule, pentru urarea de „bun venit”!

Era Vita. Stăteam în picioare, prostit, cu receptorul în mână. Oare glasul ei făcea parte tot din starea de confuzie?

— Iubitule? repetă ea. Mai ești acolo? S-a întâmplat ceva?

— Nu, i-am răspuns. Nu s-a întâmplat nimic, dar ce-i cu tine? De unde vorbești?

— Din Aeroportul Londrei. Am luat un avion care a sosit mai devreme, atâta tot. Bill și Diana vin să mă ia de aici și merg cu ei în oraș la cină. M-am gândit că s-ar putea să mă suni diseară și că o să te miri dacă nu voi răspunde. Regret că te-am luat prin surprindere.

— M-ai luat, dar să lăsăm asta. Cum te simți?

—Bine, foarte bine. Dar cu tine, ce-i? Cu cine credeai că vorbești când ai ridicat receptorul? Nu prea păreai încântat!

— De fapt, am explicat eu, credeam că este Magnus. M-a pus să-i fac o treabă… Ți-am scris totul în scrisoarea pe care o vei primi abia mâine dimineață.

Ea râse. Îi cunoșteam inflexiunile, din care se subînțelegea un „Știam eu”.

— Deci profesorul tău te-a pus la treabă, zise ea. Nu mă miră deloc. Dar ce ți-a cerut să faci de te-ai simțit „focă dresată”?

— Fel și fel de treburi, să-i sortez hârțoagele. O să-ți explic când ne vedem. când se întorc băieții?

— Mâine. Trenul lor sosește în zori, la o oră imposibilă. Îi urc cu bagaje cu tot în mașină și sosim împreună la tine. Cât facem pe drum?

— Stai puțin. Păi tocmai asta e. Nu sunt pregătit să vă primesc. Ti-am explicat totul în scrisoare. S-o lăsăm până luni.

La capătul firului se făcu liniște. Ca de obicei o făcusem fiartă.

— Nu ești pregătit? repetă ea. Dar ești acolo de cinci zile cel puțin. Am crezut că ai aranjat cu o femeie să ne gătească și să facă curățenie, să facă paturile și așa mai departe. Ne-a lăsat baltă?

— Nu, nici pomeneală. Este o femeie admirabilă, cum nu se poate mai bună. Ascultă-mă, iubito, nu pot să-ți explic la telefon. O să găsești totul în scrisoare. Sincer să fiu, noi nu te așteptam mai devreme de luni.

— Noi? Doar nu vrei să spui că și profesorul este acolo?

—Nu, nu… (Simțeam cum crește enervarea în amândoi). Mă refeream la doamna Collins și la mine. Ea vine doar dimineața, căci are de urcat cu bicicleta tocmai de la poalele dealului, din sătucul Polkerris. Paturile nu sunt aerisite, nimic nu-i încă gata. O să fie teribil de necăjită dacă nu este totul perfect. Și după cum te știu, nici ție n-o să-ți placă locuința dacă nu sclipesc toate.

—Bați câmpii, zise ea. Sunt pregătită sufletește pentru sistemul „picnic", și băieții la fel. Putem aduce mâncare cu noi, dacă asta te îngrijorează. Și cearceafuri. Sunt destule cearceafuri?

— Sunt teancuri de cearceafuri și mormane de alimente. Draga mea, nu-mi face greutăți. Nu-mi convine să vii chiar acum, ăsta-i adevărul. îmi pare rău.

— O.K.

Accentuă pe „K", ridicând vocea, așa cum făcea întotdeauna când era învinsă temporar într-o discuție dar era ferm decisă să câștige bătălia hotărâtoare.

— Să-ți faci rost de sorț și de mătură, mă înțepă ea la despărțire. Ó să le spun Dianei și lui Bill că te-ai făcut fată în casă și că ai de gând să-ți petreci seara frecând parchetul. O să le placă la nebunie.

— Nu înseamnă că nu doresc să te văd, iubito, am început eu.

Felul cum îmi răspunse „Pa", cu aceeași inflexiune ridicătoare, îmi arăta clar că o făcusem de oaie. Ea îmi închise telefonul în nas. Eram sigur că se ducea la restaurantul aeroportului, să comande whisky cu ghiață și să fumeze trei țigări, una după alta, așteptând să-i sosească prietenii.

Și cu asta, basta… Ce-aveam de făcut acum? Supărarea pe Magnus mi-o vărsasem pe Vita, dar n-aveam cum să ghicesc că ea va

sosi cu avionul mai devreme și că mă va suna pe neașteptate. Oricine ar fi fost prins pe picior greșit, în aceeași situație. Dar aici era clenciul. Situația mea nu era aceeași cu a nimănui, era unică. Cu nici o oră mai devreme, trăisem într-altă lume, în alt veac, sau îmi închipuisem că o fac, ca efect al drogului.

Am început să merg, din bibliotecă, prin mica sufragerie traversând holul până la camera de muzică și înapoi, de parcă m-aș fi plimbat pe puntea unei corăbii. Mi se părea că nu mai sunt sigur de nimic. Nici de mine, nici de Magnus, nici de Vita, nici de universul care mă înconjura. Căci cine îmi putea spune unde îmi era locul? Aici, în această casă împrumutată, în apartamentul din Londra, în biroul pe care-l părăsisem când demisionasem din slujbă sau în acea casă a doliului, atât de ciudat de vie, care zăcea îngropată sub pietrișul și molozul adunat de veacuri? Dar oare dacă eram cu adevărat hotărât să nu mai dau niciodată ochi cu acea casă, aș fi convins-o pe Vita să nu mai vină mâine? Scuzele mi-au țâșnit de pe buze ca un gest reflex. îmi trecuseră și greața și amețeala. Le acceptasem. Era posibil să reapară. Acceptam și asta. Drogul era periculos, implicațiile și reacțiile sale adverse nu erau cunoscute. Acceptasem totul. O iubeam pe Vita dar nu doream să fie lângă mine. De ce?

Am luat din nou receptorul și am format numărul lui Magnus. Nici un răspuns. Nici la întrebarea pe care mi-o pusesem singur. Poate că acel medic cu ochi inteligenți mi-ar fi știut răspunde. Dar ce mi-ar fi spus? Că o substanță halucinogenă îți joacă feste ciudate cu ajutorul subconștientului, aducând la lumină toate refulările de o viată, și că deci e mai bine s-o lași în pace? Un răspuns practic dar insuficient. Eu nu mă mișcasem printre fantomele copilăriei mele. Oamenii pe care-i văzusem nu erau umbre din propriul meu trecut. Roger, bailivul, nu era alter-ego-ul meu și nici Isolda nu era o fantasmă, un vis. Sau poate că da?

L-am mai sunat pe Magnus de două sau trei ori și mai târziu dar nu a răspuns nimeni. Am petrecut o seară agitată, nereușind să mă țin serios de nimic – ziare, cărți, discuri sau program TV. În cele din urmă, sătul până peste cap de mine și de problema care mi se părea fără rezolvare, m-am culcat devreme. Spre marea mea uimire, când m-am trezit a doua zi, am constatat că dormisem neașteptat de bine.

Cel dintâi lucru pe care l-am făcut a fost să telefonez acasă. Am prins-o pe Vita care tocmai se grăbea să-i întâmpine pe băieți la gară.

— Iubito, îmi pare rău de discuția de ieri…, am început.

Ea îmi spuse însă că nu are timp de vorbit, căci era deja în întârziere.

— Când să te mai sun atunci? am întrebat.

—Nu-ți pot spune o oră precisă, răspunse ea. Depinde de băieți, de ceea ce au de gând să facă, de târguielile pe care va trebui să le facem. Or să aibă probabil nevoie de blue-jeans, de costume de baie, de mai știu eu ce. Apropo, am primit scrisoarea. Îți dă de lucru profesorul tău, nimic de zis.

— Lasă-l pe Magnus… Cum a fost cina cu Bill și Diana?

— Nostimă. O droaie de bârfe. Acum trebuie să plec, să nu umble băieții fără rost prin gara Waterloo.

— Transmite-le sărutări, i-am strigat, dar ea închisese.

Părea destul de mulțumită. Seara petrecută cu prietenii și o noapte de somn bun îi schimbaseră pesemne ideile. Primise și scrisoarea mea și părea că se împăcase cu ideea. Ce ușurare… Puteam fi și eu relaxat acum. Doamna Collins bătu la ușă și-mi aduse micul dejun pe tavă.

— Mă răsfățați, i-am spus. Ar fi trebuit să mă scol de o oră.

— Sunteți în concediu. Nu aveți motive să vă sculați, nu-i așa?

M-am gândit la vorbele ei în timp ce-mi beam cafeaua. O observație revelatoare. N-aveam motive… Nu mai trebuia să sar în metrou ca să merg de la West Kensington la Covent Garden. Scăpasem de bine-cunoscuta fereastră a biroului, de rutina nelipsită,

de discuțiile referitoare la reclame, supracoperți, autori noi, autori vechi. Se terminase totul prin demisia mea. N-aveam motive să mă scol. Dar Vita dorea s-o iau de la capăt, de partea cealaltă a Atlanticului în țara ei. S-o iau la goană pe scările metroului newyorkez, să înghiontesc străini pe trotuarele metropolei americane, să lucrez într-un zgârie-nori cu treizeci de etaje, să reîncep nelipsita rutină, discuțiile despre reclame, supracoperți, autori noi, autori vechi. Ce mai motive să mă scol…

Pe tavă se aflau două scrisori. Una era de la mama, din Shropshire. Se gândea cât de minunat era în Cornwall și mă invidia că mă bucur de soare. O supăra iar artrita și bietul Dobsie surzea pe zi ce trece (Dobsie era tatăl meu vitreg și nu era de mirare că era surd; era probabil mijlocul lui de apărare, căci maică-mea nu se oprea din trăncănit) și o ținea tot așa preț de opt pagini, cu scrisul ei mare și înflorit. M-au cuprins mustrările de conștiință, căci n-o mai văzusem de un an. Ea însă nu-mi reproșa niciodată nimic, se bucurase când m-am căsătorit cu Vita și le trimitea întotdeauna băieților de Crăciun cadou sume mult prea mari, după părerea mea.

Celălalt plic era lung și subțire și cuprindea două documente dactilografiate și o notiță mâzgălită de Magnus.

„Dragă Dick, Amicul pletos al discipolului meu, care stă toată ziua cu nasu-n hîrțoage la Muzeul Britanic și la Arhivele Naționale, mi-a oferit cele anexate când am ajuns azi dimineață la birou. Copia după Registrul de Contribuții ale Mirenilor este plină de informații. Cealaltă copie îl menționează pe seniorul domeniului, Champernoune, și se referă la tărăboiul legat de mutarea trupului său neînsuflețit. S-ar putea să te amuze.

Mă voi gândi la tine în această după-amiază, întrebându-mă dacă Virgiliu îl duce pe Dante pe calea pierzaniei. Nu uita, te rog, că nu trebuie să-l *atingi;* reacțiile sunt din ce în ce mai neplăcute. Ține-te la

distantă și totul va fi bine. Ți-aș sugera să stai în casă când vei face următoarea „excursie”.

Al tău,
Magnus”

Mi-am îndreptat atenția spre documente. Cercetătorul mâzgălise în capul paginii „De la episcopul Grandisson de Exeter. Originalul este în latină. Scuzați traducerea.” Suna după cum urmează:

„Grandisson. Anno domini l329. Mănăstirea Tywardreath.

„John, etc. către iubiții săi fii, membri ai unui ordin religios, lorzi, egumenul și călugării din Tywardreath, salutări, etc. Legile sfintelor canoane ne încunoștințează că odată ce trupurile credincioșilor au fost supuse îngropăciunii de către Biserică, nu pot fi dezgropate decât prin aceleași legi. De curând ne-a ajuns la urechi știrea că trupul lordului Henry de Champernoune, cavaler, odihnește în sfânta dumneavoastră biserică. Cu toate acestea, anumiți oameni, îndreptându-și ochii minții spre cele lumești și spre trecătoarele măriri ale acestei vieți, în loc să se gândească la propășirea sufletului zisului cavaler și la cinstirea rânduielilor, se străduie să dobîndească dezgroparea trupului mai sus pomenit, în condiții neîngăduite de legile noastre, precum și mutarea lui în alt loc, fără încuviințarea noastră. Drept pentru care vă cerem să dați dovadă că aveți virtutea ascultării și vă dăm poruncă să stati împotrivă unei astfel de îndrăzneli nesocotite și să nu îngăduiți dezgroparea pomenitului trup sau mutarea sa în vreun fel, fără ca noi să fim întrebati sau fără ca pricinile unei astfel de dezgropări sau mutări, dacă sunt, să fie cercetate, chibzuite sau încuviințate. Dacă vă temeți de pedeapsă de la Domnul sau de la noi. În ce ne privește, noi punem opreliști tuturor supușilor noștri, și cu atât mai vârtos celor prin care se nădăjduiește să se săvârșească o atare nelegiuire, ca nu care cumva să dea vreun sprijin sau sfat pentru o astfel de dezgropare sau

mutare, sub pedeapsa cu excomunicarea. Dat la Paignton, la 27 august."

Magnus adăugase o notă de subsol. „Îmi place stilul direct al episcopului Grandisson. Dar despre ce o fi oare vorba? Vreo ciorovăială de familie sau ceva mai sinistru, despre care nici chiar episcopul nu avea cunoștință?"

Al doilea document era o listă de nume intitulată „Registrul de Contribuții ale Mirenilor, l327, Parohia Tiwardrayd. Contribuție de o douăzecime din toate bunurile mișcătoare… ale oamenilor de rând care au bunuri prețuind mai mult de l0 șilingi." Erau în total patruzeci de nume și în capul listei se afla Henry de Champernoune. Am parcurs restul listei și la numărul douăzeci și trei am citit: Roger Kylmerth. Nu fusese deci o halucinație. Trăise cu adevărat.

Capitolul VIII

După ce m-am îmbrăcat, m-am dus la garaj am luat mașina și ocolind Tywardreath am apucat-o spre Treesmill. Am evitat deliberat parcarea și am coborât dealul până jos în vale. Nu înainte însă ca tipul de la căsuța „Chapel Down", care își spăla de zor rulota, să-mi facă cu mâna un semn de salut. Același lucru s-a întâmplat și când am oprit mașina sub pod, lângă ferma Treesmill. Fermierul întâlnit ieri dimineață își mâna vacile să treacă drumul și se opri să-mi vorbească. Am mulțumit cerului că nici unul din ei nu trecuse ieri pe la parcare.

— Ați găsit conacul pe care-l căutați? întrebă el.

—Nu sunt sigur, i-am spus. M-am gândit să mai arunc o privire prin jur. Este acolo un loc cam ciudat, la jumătatea pantei, acoperit de tufe de grozamă. Are vreun nume?

De la pod nu se vedea locul, dar am arătat cu degetul în direcția carierei unde ieri, într-alt veac, îl urmasem pe Roger în casa în care sir Henry Champemoune trăgea să moară.

— Vreți să spuneți sus pe Gratten? zise el. Nu cred să găsiți acolo ceva în afară de ardezie veche, moloz și pietriș. Este, sau mai bine zis a fost, un loc foarte bun pentru ardezie. Acum acolo sunt doar gunoaie. Se spune că în secolul trecut, când s-au clădit casele din Tywardreath, oamenii și-au luat de acolo cea mai mare parte a pietrelor și bucăților de ardezie de care au avut nevoie. Se poate să fie așa.

— De ce se cheamă Gratten? am întrebat.

— Nu știu sigur. Arătura din spate se numește Gratten și face parte din ferma „Mount Bennett". Numele are ceva legătură cu „a arde", cred. Puteți ajunge acolo dacă o luați pe poteca din fața răspântiei spre Stonybridge. Dar n-o să găsiți nimic interesant.

— Așa cred și eu. Poate priveliștea.

— Cel mult trenurile, râse el, și nici măcar nu trec prea des.

Am parcat mașina la jumătatea dealului, în fața drumeagului urmându-i sfatul, și apoi am luat-o peste câmp, către Gratten. Calea ferată și valea se aflau dedesubt spre dreapta, terenul cobora în pantă abruptă până la un terasament înalt lângă calea ferată apoi o lua în pantă mai lină spre mlaștină și tufăriș. Ieri în cealaltă lume, la mijlocul distantei dintre cele două se aflase un chei iar în centrul văii împădurite, acolo unde acum creșteau copaci și tufe dese, își ancorase nava Otto Bodrugan la mijlocul apei, cu prora balansându-se în întâmpinarea fluxului.

Am trecut de locul de sub gardul viu unde șezusem să-mi fumez țigara. Am trecut apoi de bariera ruptă și m-am aflat din nou printre dâmburi și movile. Azi, nemaiavând amețeli și greață, vedeam mai limpede că movilițele nu erau ridicăturile naturale ale unui teren neregulat ci că fuseseră la origine ziduri, acoperite timp de secole de vegetație. Golurile pe care în starea mea de buimăceală le crezusem gropi fuseseră odinioară încăperile unei case.

Cei care veniseră să adune ardezie și piatră pentru căsuțele lor o făcuseră cu temei. Săpând în pământul care acoperise fundațiile clădirii de mult dispărute, făcuseră probabil rost de materialul necesar pentru propriile nevoi. Cariera din spate era o parte din acea excavare. Acum că se terminaseră căutările, cariera rămăsese ca o groapă de gunoi, pentru tot felul de vechituri și tinichele, ruginite de vreme și ploi.

Căutările lor se terminaseră dar ale mele abia începeau. Nu aveam însă să găsesc nimic, după cum mă prevenise fermierul de la Treesmill. Știam doar că ieri, în alt timp, mă aflasem în sala boltită care era principala încăpere a acelei case îngropate demult, că urcasem pe scara exterioară până la odaia de la etaj și că-l văzusem pe stăpânul casei dându-și duhul. Nici pomeneală de curte acum, nici de ziduri sau sală, sau grajduri. Doar dâmburi acoperite de iarbă și o potecuță plină de glod care se strecura printre ele în fața locului,

se afla un petec de pământ neted și înverzit care o fi făcut parte din curte odată. M-am așezat acolo, privind jos spre vale, cum făcuse Bodrugan de la ferestruica din sală. Tiwardrai, Casa de pe Țărm,… Mă gândeam cum, cu veacuri în urmă, la reflux, apele șerpuitoare rămâneau albastre, lăsând dezvelite pe margini întinderi nisipoase ce luceau aurii în soare. Dacă apa era destul de adâncă, Bodrugan ar fi putut ridica ancora chiar în seara aceea, să pornească în larg. Dacă nu, se va fi întors la bord, să doarmă alături de oamenii lui și poate că în zori va fi ieșit pe punte să se dezmorțească și să mai arunce o privire în sus, către casa îndoliată.

Pusesem în buzunar documentele care sosiseră cu poșta de dimineață și acum le-am scos și le-am citit din nou în întregime.

Porunca episcopului Grandisson către egumen era datată august l329. Sir Henry Champernoune murise la sfârșit de aprilie sau început de mai. în spatele încercării de a-l muta din mormântul de la mănăstire se aflau desigur cei doi soți Ferrers, Matilda fiind cea mai stăruitoare. Mă întrebam cine i-o fi adus la cunoștință episcopului zvonul, zgândărindu-i orgoliul ecleziastic și asigurându-se astfel că cercetările asupra trupului defunctului nu vor avea loc. Mai mult ca sigur sir John Carminowe, de conivență cu Joanna, care fără îndoială îl primise de mult în patul ei.

Am reluat lista de contribuții a mirenilor și am parcurs din nou șirul numelor, bifându-le pe cele care corespundeau unor toponime de pe harta rutieră pe care o adusesem din mașină. Ric Trevynor, Ric Trewiryan, Ric Trenathelon, Julian Polpey, John Polorman, Geoffrey Lampetho… toate aceste nume, cu mici modificări de scriere, se regăseau în titulatura fermelor indicate pe hartă. Oamenii care locuiseră acolo pe vremuri, morți de peste șase sute de ani, lăsaseră moștenire posterității numele lor. Numai Henry Champernoune, seniorul domeniului, lăsase în urmă doar o grămadă de dâmburi, de care mă împiedicasem eu, braconier al timpului. Muriseră cu toții de aproape șapte veacuri și printre ei și Roger Kylmerth și Isolda

Carminowe. Visele, planurile, realizările lor nu mai însemnau nimic, erau uitate cu totul.

M-am ridicat și am încercat să regăsesc printre movile sala unde îl acuzase ieri Isolda pe Roger de complicitate la crimă. Nimic nu se mai potrivea. Natura își făcuse prea bine treaba, aici pe coasta dealului și mai jos, în vale, unde pătrunsese odată estuarul. Marea se retrăsese în fața uscatului, iarba acoperise zidurile, bărbații și femeile care se plimbaseră odinioară pe aici, privind în jos la apele albastre, se făcuseră demult oale și ulcele.

Am făcut cale întoarsă peste câmp, abătut, căci rațiunea îmi spunea că aventura se sfârșise. Sentimentele intrau însă în conflict cu rațiunea, distrugându-mi liniștea lăuntrică și, la bine sau la rău, mă știam implicat. Nu puteam să uit că n-aveam decât să învârt cheia în broasca ușii de la laborator ca minunea să se întâmple iar. Era într-un fel alegerea pe care a trebuit s-o facă Omul încă de la început: să se înfrupte sau nu din fructul oprit. M-am urcat în mașină și am pornit înapoi spre Kilmarth.

Am petrecut după-amiaza redactând o dare de seamă completă a zilei de ieri pentru Magnus. I-am scris și că Vita era la Londra. Apoi am mers cu mașina la Fowey să expedieze scrisoarea și am aranjat închirierea unei bărci cu pânze după week-end, când Vita și băieții ei vor fi aici. Nu-i puteam oferi calmul plat al strâmtorii Long Island și nici luxul din iahtul închiriat de fratele ei, dar dovedeam dorința de a-i fi pe plac și băieții vor fi încântați.

N-am sunat pe nimeni în acea seară și nimeni nu m-a sunat, iar rezultatul a fost că am dormit prost, trezindu-mă tot mereu și ascultând tăcerea. Mă gândeam întruna la Roger Kylmerth în cămăruța unde dormea, deasupra bucătăriei fermei de demult, și mă întrebam dacă o fi frecat bine frate-său bolurile, cu șase sute patruzeci de ani în urmă. Le frecase bine pesemne, căci somnul lui Henry Champernoune nu fusese tulburat de nimeni în capela mănăstirii, care ajunsese și ea până la urmă praf și pulbere.

N-am mai luat micul dejun în pat a doua zi dimineața, căci eram prea agitat. Îmi beam cafeaua pe trepte, în dreptul ușii-fereastră a bibliotecii, când am auzit telefonul. Era Magnus.

— Cum te simți? mă întrebă de îndată.

— Sunt frânt, i-am răspuns. Am dormit mizerabil.

— Poți să recuperezi, dormind toată după-amiaza în patio. În camera cazanului sunt câteva saltele pneumatice. Te invidiez, căci la Londra e caniculă.

— În Cornwall nu e, iar patio-ul îmi provoacă claustrofobie. Ai primit scrisoarea?

— Da, răspunse el. De-asta te-am și sunat. Felicitări pentru cea de a treia „excursie". Să nu te neliniștească reacțiile adverse. În definitiv a fost vina ta.

— Se prea poate, dar nu și pentru starea de confuzie.

— Știu, încuviință el. Confuzia m-a fascinat. La fel și saltul în timp, șase luni sau mai mult între „excursiile" doi și trei. Știi ceva? Mă bate gândul să o șterg peste vreo săptămână și să vin să te însoțesc într-o „excursie".

În prima clipă am fost entuziasmat. Apoi am revenit brusc pe pământ.

— Nici vorbă nu poate fi. Vita va fi aici cu băieții.

— Putem scăpa de ei. Fă-le vânt până în insulele Scilly sau într-o excursie de o zi la Land's End. Așa vom avea răgaz.

— Nu cred, i-am spus eu. Nu-s de aceeași părere.

El nu o cunoștea prea bine pe Vita, eu însă îmi puteam închipui complicațiile.

—Nu-i nici o grabă, spuse el, dar ar fi grozav de amuzant. Și în plus, aș avea chef să-i arunc și eu o privire Isoldei Carminowe.

Glasul lui dezinvolt îmi readuse calmul. Am zâmbit chiar.

— E iubita lui Bodrugan, nu a noastră, i-am spus eu.

— Da, dar pentru cât timp? își puse el întrebarea. Pe vremea aceea partenerii se schimbau întruna. Dar tot nu pricep care e locul ei printre ceilalți.

— Ea și William Ferrers sunt cumva veri cu cei din familia Champernoune, am explicat eu.

—Iar soțul Isoldei, Oliver Carminowe, care a lipsit la priveghiul die ieri, este frate cu Matilda și cu sir John.

— Așa se pare.

— Trebuie să notez toate astea și să-mi pun sclavul să caute și alte informații. Auzi, am avut dreptate că Joanna e o ticăloasă, își schimbă apoi tonul brusc. Te-ai convins acum că drogul acționează și că ceea ce ai văzut nu este halucinație?

— Aproape, am răspuns prudent.

— Aproape? Dar nu-s o dovadă suficientă documentele?

— Documentele ajută demonstrația, am replicat eu, dar nu uita că tu le-ai citit înaintea mea. Așa că s-ar putea ca tu să fi exercitat o influență telepatică. În fine, ce face maimuțoiul?

— Maimuțoiul? El se opri o clipă. A murit.

— Îți foarte mulțumesc!

—Nu te neliniști, nu-i de vină drogul. Eu l-am omorât special, căci trebuia să lucrez cu celulele din creierul lui. E nevoie de ceva timp, așa că nu fi îngrijorat.

– Nu sunt de loc îngrijorat, am replicat eu, sunt doar îngrozit de primejdia la care-mi expui creierul.

— Creierul tău e diferit, spuse el. Mai poți suporta încă multe. și pe urmă, gândeste-te la Isolda. Ce antidot minunat pentru Vita! S-ar putea chiar să constați că…

I-am retezat-o scurt. Știam exact ce avea de gând să spună.

— Lasă-mi viața sentimentală în pace, am zis. Nu te privește.

— Vroiam doar să-ți spun, măi băiete, că plimbarea asta între două lumi poate acționa ca un stimulent. Se întâmplă de altfel și fără droguri, când un bărbat are o iubită după colț și o soție acasă… Dar apropo, ai făcut o descoperire importantă când te-ai dus la cariera de deasupra văii Treesmill. O să-i pun pe prietenii mei arheologi să facă săpături acolo, după ce tu și cu mine ne vom termina treaba.

În timp ce vorbea, m-a frapat cât erau de diferite atitudinile noastre față de experiență. Abordarea lui era științifică, lipsită de sentimente, căci de fapt nici nu-i păsa cine era distrus în cursul acțiunii, atâta vreme cât reușea să demonstreze cu succes ceea ce trebuia demonstrat. Eu, în schimb, eram deja prins în mreje: oamenii care pentru el erau doar fantoșe dintr-o vreme apusă, erau vii pentru mine. Dintr-o dată mi-am imaginat cum ar arăta casa îngropată de veacuri dacă ar fi reclădită din beton – intrarea doi șilingi, parcare la „Chapel Down”.

— Deci Roger nu te-a dus niciodată acolo? am întrebat.

— În valea Treesmill? Nu. Nu m-am aventurat decât o dată dincolo de Kilmarth și atunci am fost la mănăstire, după cum ti-am mai spus. Am preferat să rămân pe teren propriu. O să-ți povestesc totul când o să vin. Eu plec la Cambridge în week-end dar tu nu uita că ai la dispoziție toată sâmbăta și duminica. Mărește un pic doza, n-o să-ți facă nici un rău.

Închise telefonul înainte să-i pot cere numărul unde l-aș putea căuta în week-end. Nici n-am pus bine receptorul în furcă și telefonul sună din nou. De data aceasta era Vita.

—A sunat tot ocupat, spuse ea. Presupun că vorbeai cu profesorul tău.

— Ai dreptate, i-am răspuns.

— Îți trasa sarcini pentru week-end? Vezi să nu te istovești, iubitule.

Așadar în această dimineață era cam acră. N-avea decât să se descarce pe copii. Eu nu aveam chef s-o înfrunt.

— Ce planuri ai pentru azi? am întrebat-o, prefăcându-mă că n-am auzit ce spusese.

— Păi băieții se duc să înoate la clubul lui Bill. E obligatoriu, căci aici la Londra a venit un val de căldură. Cum e vremea la voi?

— Noroasă, am răspuns fără să mă uit pe fereastră. Un front depresionar care traversează Atlanticul va ajunge în Cornwall pe la miezul nopții.

— Ce încântător! Sper că doamna Collins aia a ta se ocupă de aerisirea paturilor.

— Totul este în ordine, am asigurat-o eu. Pentru săptămâna viitoare am închiriat o barcă cu pânze destul de mare și am angajat și un tip care s-o conducă. Băieților o să le placă.

— Dar Mămichii?

— Mămichii o să-i placă dacă o să înghită destule pastile contra răului de mare. Mai este și o plajă aici, sub faleză, sunt doar câteva câmpuri de traversat. Nu sunt tauri.

— Iubitule, (acreala se îndulcise sau oricum se mai atenuase), cred că te bucuri, totuși, că venim.

— Cum să nu mă bucur? Ce te face să crezi altceva?

—Nici nu știu ce să mai cred când se amestecă profesorul tău. când e prin preajmă parcă ne-ar face farmece… Ei, au venit și băieții, continuă ea, schimbând tonul. Vor să te salute.

Glasurile, ca și aspectul, fiilor mei vitregi semănau leit, deși Teddy avea doisprezece ani iar Micky zece. Lumea spunea că semănau cu tatăl lor, mort într-un accident de avion cu câțiva ani înainte s-o întâlnesc pe Vita. Judecând după fotografia pe care o purtau la ei în permanentă, așa și era. Ei, ca și el, aveau un cap tipic teutonic, părul tuns scurt ca mai toți tinerii americani. Ochi albaștri nevinovați și o față lătăreață. Erau copii drăguți. Dar m-aș fi lipsit bucuros de ei.

— Ura, Dick, îmi spuseră ei pe rând.

— Ura, am repetat eu, expresia fiindu-mi tot atât de străină ca și când aș fi vorbit în tongaleză. Ce faceți voi doi? i-am întrebat.

— Bine, au răspuns.

A urmat o lungă tăcere. Nu mai știau ce să spună. De altfel nici eu.

— Abia aștept să vă văd săptămâna viitoare, le-am spus.

Am auzit cum șușoteau și apoi Vita reveni pe fir.

— Sunt înnebuniți să înoate. Trebuie să plec acum. Ai grijă de tine, iubitule, și nu face exces de zel cu mătura și găleata.

M-am dus și m-am așezat în micul pavilion pe care-l ridicase cu ani în urmă mama lui Magnus și am privit în jos către golf. Era un loc binecuvântat, liniștit, ferit de vânturi, cu excepția unei adieri dinspre sud-vest. Mă și vedeam petrecându-mi zilele aici în timpul vacanței băieților, ca să scap de jocul lor cu bile. O să aducă cu ei, de bună seamă, bastoane de crichet și o minge pe care s-o arunce tot mereu peste zid, în câmpul de dincolo.

— E rândul tău s-o aduci!

— Ba e al tău!

Și apoi Vita va interveni în discuție, de după tufele de hortensii.

— Dacă vă mai certați, s-a zis cu crichetul, știți doar că nu glumesc.

În cele din urmă va apela la mine:

— Fă ceva, dragă, doar ești singurul bărbat aici.

Astăzi cel puțin, în pavilion, privind către golf în zare, acolo unde o rază de soare atingea orizontul, aveam pace la Kylmerth. Kylmerth… Fără să vreau pronunțasem în gând cuvântul așa cum se scria pe vremuri. Confuzia gândurilor devenea oare o obișnuință? Prea obosit pentru a mai face introspecție, m-am ridicat din nou și am rătăcit fără țintă prin curte, tunzând gardul viu cu un cosor vechi găsit în camera cazanului. Magnus avusese dreptate în privința saltelelor pneumatice. Erau trei, din cele care se umflă cu pompa. Aveam de gând să mă apuc de ele după-amiaza, dacă mai aveam energie.

— V-ați pierdut pofta de mâncare? mă întrebă doamna Collins după ce mă canonisem să mănânc prânzul și-i cerusem o cafea.

— Îmi pare rău, i-am spus. Nu are nici o legătură cu felul cum gătiți. Doar că nu prea sunt în apele mele.

— Mi s-a părut și mie că arătați cam obosit. De vină este vremea. Este foarte apăsătoare.

De vină nu era vremea. Eram incapabil să iau o hotărâre. Un fel de neastâmpăr mă împingea spre activitate fizică, oricât de inutilă. Am coborât peste câmpuri până la mare, dar arăta întocmai cum o văzusem din pavilion, plată și cenușie. A trebuit să fac din nou efortul de a urca. Ziua părea că se târăște. I-am scris mamei o scrisoare descriind casa, cu o sumă de detalii plictisitoare, doar ca să umplu paginile. Îmi aminteam de scrisorile pe care eram obligat să i le scriu de la școală: „în acest semestru stau într-alt dormitor. Suntem cincisprezece.” în cele din urmă, istovit fizic și psihic, m-am

urcat la etaj la șapte și jumătate, m-am trântit pe pat complet îmbrăcat și am adormit într-o clipă.

M-a trezit ploaia. Se auzea doar un răpăit pe geamul deschis iar perdeaua se înfoia de vânt. Era întuneric de-a binelea. Am aprins lumina – era patru și jumătate. Dormisem bușteан nouă ore. Îmi trecuse oboseala și mi-era o foame de lup, căci nu mâncasem de cină.

Acesta era avantajul de a fi singur – puteam mânca și dormi când și cum doream. Am coborât în bucătărie, mi-am pregătit niște cârnați, ouă și slănină și am pus la fiert o oală cu ceai. Mă simțeam în plină formă să încep o nouă zi. Ce puteam însă face la ora cinci dimineața, în zori, cu un cer cenușiu și mohorât? Un singur lucru, fără doar și poate. Apoi, dacă ar fi trebuit să mă refac, aveam la dispoziție tot week-end-ul.

Am coborât scara de serviciu până la subsol, aprinzând toate luminile și fluierând. Cu lumină, totul arăta mai bine, mai vesel. Chiar și laboratorul își pierduse aerul de mister. Am măsurat picăturile în eprubeta gradată la fel de simplu ca și când m-aș fi spălat pe dinți.

— Hai, Roger, am zis, fă-ți apariția. Hai să stăm în *tête-à-tête*[8].

M-am așezat pe marginea lavoarului și am așteptat. Am așteptat mult și bine. Adevărul este că nu s-a întâmplat nimic. M-am tot uitat la embrionii din borcane iar prin fereastra zăbrelită pătrundea tot mai multă lumină de afară. Am stat așa vreo jumătate de oră. Ce păcăleală îngrozitoare! Atunci mi-am amintit de sfatul lui Magnus de a mări doza. Am luat pipeta, am lăsat cu mare precauție să-mi cadă pe limbă încă două sau trei picături și le-am înghițit. Mi se părea doar, sau de data aceasta am simțit un gust amar, puțin acru?

Am încuiat ușa laboratorului în urma mea și am trecut prin coridor până în vechea bucătărie.

Am stins lumina căci începuse să se lumineze de ziuă și din curticică venea lumina cenușie a zorilor. Atunci am auzit cum scârțâie ușa de serviciu – zgâria de obicei dalele de piatră de pe jos –

și cum se deschide larg de curent. Am auzit un zgomot de pași și o voce de bărbat.

— Doamne! m-am gândit eu. Doamna Collins și-a făcut apariția tare devreme. Parcă mi-a spus ceva că o să vină soțul ei să tundă iarba.

Bărbatul împinse lisa și intră târând după el un băiat. Nu era soțul doamnei Collins ci Roger Kylmerth. îl urmau alți cinci bărbați, purtând torțe. Din curticică nu mai venea lumina zorilor ci întunericul nopții.

Capitolul IX

Stătusem rezemat de vechiul bufet de bucătărie, dar acum în spatele meu nu se mai afla nici un bufet ci doar zidul de piatră, iar bucătăria se transformase în încăperea de locuit a casei de odinioară, cu vatra la un capăt și scărița care ducea la odăița de dormit, lângă vatră. Fata pe care o văzusem îngenunchiată lângă vatră în prima zi coborî în fugă scara, auzind zgomotul pașilor. Când o zări, Roger strigă:

— Du-te îndărăt! Nu-i treaba ta ce vom vorbi și face!

Ea șovăi și după umărul ei se iți și băiatul, fratele lor.

— Plecați de aici, amândoi! le strigă Roger.

Ei se urcară înapoi pe scară, dar de la locul meu îi puteam vedea cum stau ghemuiți, ascunși vederii grupului de bărbați care intraseră în bucătărie în urma bailivului.

Roger își puse făclia pe o laviță, să lumineze odaia. L-am recunoscut pe băiatul pe care-l ținea cu forța – era novicele pe care-l văzusem la prima vizită la mănăstire, puștiul fugărit în jurul curții ca să-i distreze pe călugări și care plânsese de mama focului în timp ce se ruga în capela mănăstirii.

— Îl fac eu să vorbească, spuse Roger, dacă voi nu sunteți în stare. O să i se dezlege limba când va simți gustul Purgatoriului ce se apropie.

Își suflecă încet mânecile cămășii, fără să se grăbească, cu ochii țintă la novice. Băiatul se îndepărtă de laviță, căutând adăpost între ceilalți bărbați dar aceștia-l împinseră în față râzând. Era mai înalt decât ultima dată dar era același flăcău, nu încăpea îndoială. Privirea îngrozită din ochii lui trăda convingerea că ceea ce avea să i se întâmple nu mai era o glumă.

Roger îl apucă de rasa monahală și-l împinse în genunchi lângă bancă.

— Spune-ne tot ce știi, zise el, că de nu, îți pârlesc tot părul de pe scăfârlie.

—Nu știu nimica, strigă novicele. Așa să-mi ajute Maica Domnului!

—Nu lua numele Maicii Domnului în deșert, spuse Roger, sau focul îți va înghiți și veșmântul. Ai făcut destul pe iscoada și acum vrem adevărul.

El apucă făclia și o apropie de capul băiatului. Acesta se ghemui mai tare și începu să strige. Roger îl lovi peste gură.

— Hai, dă-i drumul, spuse el.

Fata și fratele ei se uitau fascinați de sus iar cei cinci bărbați se apropiară și mai mult de laviță. Unul din ei atinse urechea băiatului cu cuțitul.

— Să-l înțep și să-i las sânge, propuse el, și apoi să-i pârlesc căpățâna unde-i mai fragedă carnea?

Novicele întinse mâinile cerșind îndurare.

— Vă spun tot ce știu, strigă el, dar este puțin lucru… ce am auzit trăgând cu urechea la ce i-a spus egumenului master Bloyou, trimisul episcopului.

Roger puse făclia la loc pe laviță:

— Și ce i-a spus?

Novicele înspăimântat îl privi întâi pe Roger și apoi pe tovarășii acestuia.

— Că mare-i nemulțumirea episcopului față de purtarea unora dintre frați, mai cu seamă a fratelui Jean. Ca acesta și alții se ridică împotriva voinței egumenului și irosesc averea mănăstirii în desfrânare. Că sunt o rușine pentru întregul ordin și o pildă rea pentru cei din afară. Și că episcopul nu mai poate închide ochii la cele ce se întâmplă și l-a împuternicit pe master Bloyou să întărească legea canonică cu sprijinul lui sir John Carminowe.

El se opri să-și tragă sufletul, uitându-se întrebător la chipurile lor. Unul din bărbați, nu cel cu cuțitul, se îndepărtă de grup.

— Pe cinstea mea, ăsta-i adevărul, mormăi el, și cine suntem noi să-l tăgăduim? Știm doar prea bine că ceea ce se întâmplă în mănăstire e o rușine. Dacă monahii din Franța s-ar înapoia unde le este locul, ne-ar descotorosi de o belea.

Ceilalți încuviințară în șoaptă și bărbatul cu cuțitul, un tip greoi și mătăhălos pe care nu-l mai interesa novicele, se întoarse spre Roger:

— Trefengy are dreptate, spuse el posac. Este la mintea cocoșului că noi cei din vale, de dincoace de Tywardreath, n-am avea decât de câștigat dacă mănăstirea și-ar închide porțile. Am avea drept la pământul din jur, din care-și trag osânza monahii, în loc să ne ducem vitele la păscut în stufăriș.

Roger își încrucișă brațele, lovind cu piciorul în novicele înspăimântat.

– Cine a spus că mănăstirea își va închide porțile? întrebă el. Episcopul din Exeter poate vorbi doar pentru dioceza sa. Îl poate sfătui pe egumen să-și țină în frâu monahii, dar doar atât. Regele

este suzeran, după cum bine știți, și noi toți care suntem arendașii lui Champernoune am fost cinstiți cum se cuvine și am primit pe deasupra și milostenii de la mănăstire. Mai mult încă. Nici unul dintre voi nu s-a sfiit să facă negoț cu corăbiile din Franța când au aruncat ancora în golf. Este vreunul care nu si-a umplut beciul mulțumită lor?

Nimeni nu răspunse. Novicele, crezându-se în siguranță, începu să se îndepărteze târâș, dar Roger îl prinse din nou și-l ținu strâns.

— Ce atâta grabă! spuse el. Nu am isprăvit cu tine. Ce i-a mai grăit egumenului master Henry Bloyou?

— Nimic alta decât v-am spus, gângăvi băiatul.

— Nimic despre siguranța regatului?

Roger se prefăcu că apucă făclia de pe laviță iar novicele, tremurând, își ridică mâinile în semn de apărare.

— Vorbea de zvonuri dinspre miază-noapte, bâigui el, cum că se urzesc tulburări și că ar putea izbucni o luptă deschisă între Rege și maica-sa, regina Isabella, nu peste multă vreme. Se întreba cine din ținuturile de apus va fi credincios tânărului rege și cine va trece de partea reginei și a ibovnicului ei, Mortimer.

—Așa am socotit și eu, spuse Roger. Acum vâră-te într-un cotlon și să taci mâlc! Dacă sufli o vorbă despre astea în afara acestor ziduri, îți despic limba cu mâna mea.

Roger se întoarse cu fata către cei cinci bărbați care se uitară la el nehotărâți căci ultimele vești îi reduseseră la tăcere.

— Ei? îi întrebă Roger. Ce gândiți de toate astea? Ați amuțit cu toții?

Insul numit Trefengy clătină din cap.

— Nu este treaba noastră, spuse el. Regele se poate sfădi cu mumă-sa de voiește. Pe noi nu ne privește.

— Socoți că nu? se îndoi Roger. Nici chiar dacă Regina și Mortimer ar păstra puterea în mîinile lor? Cunosc pe unii de pe la noi care ar fi mai mulțumiți astfel și ar fi răsplătiți dacă ar trece de

partea Reginei când s-ar da bătălia. Și ar plăti regește și celor care ar face la fel.

— Nu cred că tânărul Champernoune ar face-o, spuse bărbatul cu cuțitul. Este nevârstnic și legat de șorțul mamei sale. Cât despre tine, Roger, nu ai îndrăzni să te ridici împotriva unui rege încoronat, acum că ți-ai făcut rost bun.

Râse batjocoritor și ceilalți i se alăturară dar bailivul, privindu-i pe fiecare în parte, rămase impasibil.

— Izbânda e sigură când te miști cu iuțeală și apuci îndată frâiele puterii, spuse el. Dacă așa au plănuit a face Regina și Mortimer, vom fi cu toții câștigați de le ajutăm prietenii. Și, cine știe, ar fi chiar rost de împărțit pământurile senioriale. S-ar putea chiar, Geoffrey Lampetho, ca în loc să-ți duci vitele la păscut în stufăriș, să te înfrupți din vreun locșor pe dealuri.

Bărbatul cu cuțitul ridică din umeri.

— Ușor de zis, remarcă el, dar care sunt acei prieteni atât de darnici în făgăduieli? Eu nu cunosc vreunul.

— Sir Otto Bodrugan, de pildă, spuse Roger calm.

Bărbații începură să șoptească repetând numele lui Bodrugan iar Henry Trefengy, cel care vorbise împotriva călugărilor francezi, clătină din nou din cap.

—Nu cunosc om mai de treabă ca dânsul, spuse el, dar în l322 când s-a ridicat împotriva Coroanei a pierdut și a primit pentru toată osteneala o amendă de l000 de mărci.

—Dar peste patru ani și-a primit răsplata, căci Regina l-a făcut guvernator al insulei Lundy. Insula are locuri bune de ancorare pentru corăbii care duc arme și oameni și care pot sta acolo fără teamă până ce-i nevoie de ei în altă parte. Bodrugan este un om cu cap. E floare la ureche pentru dânsul să adune oamenii și corăbiile de care are nevoie Regina, căci stăpânește moșii în Cornwall și în Devon și mai este și guvernator de Lundy.

Argumentele lui, convingătoare și insinuante, părură că-și ating ținta, în special cu Lampetho.

— Dacă avem și noi de câștigat din asta, i-aș dori noroc, spuse el, și m-aș alătura lui de s-ar face treaba. Dar n-o să trec Tamarul pentru nimeni, chiar de-ar fi el Bodrugan, și poți să-i spui așa.

— Poți să i-o spui și tu, zise Roger. Corabia lui se află jos și dânsul știe că îl aștept aici. Ascultați-mă, prieteni, Regina Isabella îi va mulțumi și lui și celor care au știut de partea cui să fie.

El se duse la piciorul scării.

— Coboară, Robbie, strigă el. Du-te cu o faclă pe câmp și vezi dacă sir Otto e pe drum. Apoi, întorcându-se spre ceilalți:

-Eu unul sunt gata să-i vin în ajutor, chiar dacă voi nu vreți.

Fratele său coborî pe scăriță și, apucând una din făclii, ieși în goană în curtea de dincolo de bucătărie.

Henry Trefengy, mai prudent decât tovarășii săi, își trecu ușor palma peste bărbie.

– Care-i câștigul tău, Roger, dacă iei partea lui Bodrugan? Oare lady Joanna se va alătura fratelui ei împotriva Regelui?

— Stăpâna mea nu are nici un amestec, răspunse Roger scurt. Este plecată cu copiii la moșia din Trelawn, împreună cu doamna și copiii lui Bodrugan. Nimeni nu are cunoștință de ceea ce este în joc.

— N-o să-ți mulțumească când o să afle, replică Trefengy, și nici sir John Carminowe. Este lucru știut că așteaptă doar ca doamna lui sir John să moară, ca ei să se poată cununa.

— Doamna lui sir John este bine sănătoasă și așa va fi, îmi pare, și de-acum înainte, spuse Roger. Dar când regina îl va pune ispravnic pe Bodrugan la Castelul Restormel și-l va face supraveghetor peste toate moșiile din Ducat, s-ar putea ca stăpânei mele să nu-i mai pese de sir John și să-și privească fratele cu mai mult drag decât o face acum.

Nu mă îndoiesc că voi primi bună răsplată de la Bodrugan și iertare de la stăpâna mea.

El zâmbi și-și scărpină urechea.

—Pe cinstea mea, răspunse Lampetho, știm cu toții că tu tragi sforile ca să-ți fie ție bine. Oricare va birui te va găsi în preajmă. De va fi Bodrugan ori de va fi sir John acela, la Castelul Restormel, lângă punte, vei sta tu cu punga bine garnisită.

—Nu zic nu, spuse Roger, zâmbind în continuare. De-ați avea și voi tot atâta minte, ați face cum fac eu.

Afară în curte se auziră pași și el se duse la ușă și o deschise larg. În prag stătea Otto Bodrugan și în spatele lui, tânărul Robbie.

— Intrați, sir, și fiți bine venit. Aici sunt numai prieteni, spuse Roger.

Bodrugan intră în bucătărie uitându-se atent în jur. Părea surprins la vederea micului grup de bărbați care, stânjeniți de neașteptata lui sosire, se retrăseseră lângă perete. El purta o tunică șnuruită până la gât și pe deasupra un pieptar de piele căptușit. La cingătoare avea pungă și jungher și pe umeri îi atârna o mantie de călătorie tivită cu blană. Aspectul lui contrasta cu cel al oamenilor îmbrăcați în postav țesut de casă și cu glugi pe cap. Din aerul său plin de siguranță se vedea că este obișnuit să comande.

— Mă bucur foarte să vă văd, spuse el de îndată și apoi se adresă fiecăruia pe rând. Henry Trefengy, nu-i așa? Și Martin Penhelek. Îl știu și pe John Beddyng, cu unchiul dumitale am călărit în nord în 22. Pe ceilalți nu i-am mai cunoscut.

—Acesta-i Geoffrey Lampetho, sir, și acesta-i fratele lui, Philip, spuse Roger. A lor e valea de lângă pământul lui Julian Polpey, mai jos de moșia mănăstirii.

— Dar Julian nu este aici?

— Ne așteaptă la Polpey.

Privirile lui Bodrugan se opriră asupra novicelui care stătea ghemuit lângă laviță:

— Dar ce-i cu monahul acesta printre voi?

—Ne-a adus veşti, sir, spuse Roger. La mănăstire a fost oarece necaz, niscaiva tulburări printre fraţi. Nu ne-ar păsa de asta, dar ne-a pus pe gânduri că episcopul l-a trimis nu de mult pe master Bloyou din Exeter să cerceteze pricina.

— Henry Bloyou? E prieten bun cu sir John Carminowe şi cu sir William Ferrers. Tot mai este la mănăstire?

Novicele, dorind să se facă plăcut, îi atinse genunchiul lui Bodrugan:

—Nu, sir, a plecat. A pornit de ieri către Exeter, dar a făgăduit că se întoarce curând.

—Bine, băiete, ridică-te, căci nu-ţi va face nimeni nici un rău.

Bodrugan se întoarse către bailiv:

— L-ai ameninţat cu ceva?

— Nu i-a clintit nimeni nici un fir de păr, protestă Roger. Se teme doar să nu afle egumenul că a fost aici, deşi eu i-am făgăduit că nu se va întâmpla aşa ceva.

Roger îi făcu un semn lui Robbie să-l ducă pe novice în odăiţa de sus. Cei doi o luară în sus pe scăriţă şi novicele se grăbi să dispară, ca un câine gonit cu lovituri de picior. După plecarea lor, Bodrugan care stătea în faţa vetrei cu mâinile pe cingătoare se uită pătrunzător la fiecare bărbat în parte.

— Nu ştiu ce v-a spus Roger despre sorţii noştri de izbândă, zise el, dar eu vă pot făgădui un trai mai bun când Regele va fi pus sub pază.

Nimeni nu răspunse.

— V-a dat de ştire Roger că cea mai mare parte a ţării se va alătura reginei în câteva zile? întrebă el.

Henry Trefengy, care părea a fi purtătorul lor de cuvânt, se încumetă să vorbească.

— Ne-a spus, aşa-i, zise el, dar prea puţine lucruri.

—Este vorba de ales clipa potrivită, răspunse Bodrugan. Parlamentul se întruneşte acum la Nottingham şi este lucru hotărât

că Regele va fi pus sub pază până la majorat – cu toată grija pentru siguranța sa, de bună seamă. Până atunci va fi regentă Regina Isabella iar Mortimer îi va sta în ajutor. Poate că unora el nu le este pe plac, dar e bărbat puternic și destoinic și are mulți prieteni foarte buni în Cornwall. Mă mândresc că mă număr și eu printre aceștia.

Se făcu din nou tăcere. Geoffrey Lampetho făcu apoi un pas înainte.

— Ce ar trebui să facem noi? întreabă el.

— Să veniți cu mine spre miază-noapte, dacă vă este voia, răspunse Bodrugan. Iar de nu, căci știe Domnul că nu vă pot sili, să-mi făgăduiți că veți jura credință Reginei Isabella de îndată ce va sosi vestea de la Nottingham că Regele e-n mâinile noastre.

— Ați vorbit cum se cuvine, spuse Roger. cât despre mine, mă învoiesc cu bucurie să vă însoțesc.

— Și eu la fel, spuse bărbatul numit Penhelek.

— La fel și eu, strigă un al treilea, John Bedding.

Doar frații Lampetho și Trefengy șovăiau.

— Vom jurui credința când va veni clipa, spuse Geoffrey Lampetho, dar o s-o facem la noi acasă și nu dincolo de Tamar.

— Cuminte ai vorbit, spuse Bodrugan. Dacă Regele ar avea el puterea, în nici zece ani am fi în război cu Franța și ne-am lupta dincolo de Mare. Dându-i sprijin acum Reginei, venim în ajutorul păcii. Eu mă pot bizui pe încă o sută de bărbați, cel puțin, de pe moșiile mele, de la Bodrugan, de la Tregrehan și mai spre apus încă, precum și din Devon. Ce-ar fi să mergem și la Julian Polpey să vedem ce e cu el?

Oamenii începură să se agite cu toții și se îndreptară spre ușă.

— Fluxul a acoperit vadul, spuse Roger. Trebuie să trecem valea pe la Trefengy și Lampetho. Am un ponei pentru domnia voastră, sir. Robbie?

Îl strigă pe fratele lui din camera de sus.

— Ai pus șaua pe cal pentru sir Otto? Și pentru mine? Fă-o degrabă…

În timp ce băiatul cobora scara îi șopti:

— Fratele Jean va trimite mai târziu după novice. Ține-l aici până atunci. cât despre mine, nu știu când mă voi întoarce.

Eram în ogradă lângă grajduri, ponei și bărbați de-a valma și am știut că trebuia să-i întovărășesc, căci Roger încălecase, ca și Bodrugan, și oriunde s-ar fi dus el, eram nevoit să-l urmez. Norii goneau pe cer, vântul sufla și-n urechi îmi răsuna tropăit de căluți și zgomot de frâie. Nu simțisem o atare comuniune niciodată, nici în veacul meu, nici când mai rătăcisem prin cealaltă lume. Eram unul de-ai lor și ei nu o știau. Locul meu era lângă ei și ei nu o știau. Acesta era de fapt esențialul: să fiu legat și totuși liber, să fiu singur și totuși în tovărășia lor, să fiu născut în veacul meu și să trăiesc totuși necunoscut în veacul lor.

Ei trecură călare prin păduricea vecină cu Kilmarth și din vârful dealului, în loc să urmeze traseul cunoscut mie al drumului modern, o luară peste culme și apoi la vale, pe un drum abrupt. Poteca era accidentată și șerpuia întruna iar căluții se tot poticneau. Coborâșul părea la fel de greu ca pentru un perete de faleză, dar cum eram imaterial, nu puteam aprecia nici înălțimea nici adâncimea și mă călăuzeam doar după bărbații care călăreau poneii. Apoi am văzut apa lucind prin întuneric și curând după aceea am putut măsura din priviri adâncimea văii. Am ajuns la o punte de lemn lângă o apă, peste care poneii trecură în șir indian; poteca o coti spre stânga urmând firul apei până ce aceasta se lăți într-un golfuleț care se deschidea în zare către mare. Știam că mă aflu pe partea văii de dincolo de dealul Polmear, dar cum lumea aceasta mi-era străină și mai era și noapte, era imposibil să apreciez distanța. Puteam doar să urmăresc căluții, cu ochii ațintiți asupra lui Roger și Bodrugan.

Cărarea ducea pe lângă o fermă cu acareturi, unde frații Lampetho descălecară iar cel mai mare, Geoffrey, strigă că va veni

mai târziu și el. Ne-am continuat drumul pe cărarea care urca dar tot de-a lungul golfulețului. În fața noastră, deasupra bancurilor de nisip, acolo unde râul se varsă în mare, se înălțau alte clădiri de fermă. Cu tot întunericul puteam zări lucirea albă a talazurilor ce se spărgeau în depărtare și apoi goneau spre țărm. Cineva ne ieși în întâmpinare, câinii lătrau, făcliile luminau și ne aflam din nou într-o ogradă, asemănătoare celei de la Kilmanh, cu acareturi în jur. În timp ce bărbații descălecau, ușa clădirii principale se deschise. Cel care ne ieși în față să ne salute îmi era cunoscut. Era tovarășul lui Roger din ziua primirii episcopului la mănăstire, cel cu care se plimbase pe pajiștea satului.

Roger descălecă primul și tot primul ajunse lângă prietenul său. Cu toate că felinarul de lângă ușa casei lumina slab, l-am văzut schimbându-se la față în timp ce prietenul îi șoptea grăbit la ureche, arătând cu mâna spre latura mai îndepărtată a clădirilor fermei.

Bodrugan observă și el acest lucru și, sărind jos de pe ponei strigă:

— Care-i necazul, Julian? Ți-ai schimbat hotărârea de când te-am văzut ultima oară?

Roger se întoarse iute:

— Vești proaste, sir. Doar pentru urechile domniei voastre.

Bodrugan șovăi o clipă apoi spuse repede „Cum ți-e voia” și întinse mâna către stăpânul casei.

— Nădăjduisem, spuse el, că la Polpey vom aduna arme și oameni, Julian. Am aruncat ancora mai jos de Kylmerth, mi-ai văzut desigur corabia. La bord sunt mai mulți pregătiți de debarcare.

Julian Polpey clătină din cap.

— Rău îmi pare, sir Otto, dar nu va mai fi nevoie de dânșii și nici de domnia voastră. A sosit chiar adineauri vestea cum că s-au zădărnicit toate cele urzite, chiar înainte să prindă viață. Vestea a adus-o un sol cum nu se mai află; căci dânsa, fie-mi iertat, nici n-a băgat de seamă primejdia pentru sine.

L-am auzit pe Roger spunându-le oamenilor să încalece și să se înapoieze la Lampetho, căci îi va ajunge și el din urmă de îndată. Un rândaș îi luă căluțul de dârlogi iar el se duse după Polpey și Bodrugan care se îndreptau dincolo de acareturi spre latura mai îndepărtată a casei.

— A venit lady Carminowe, îi spuse Bodrugan lui Roger. Aduce vești rele.

Încrederea și bucuria îi dispăruseră iar fața i se ascuțise de îngrijorare.

—Lady Carminowe? exclamă Roger nevenindu-i să creadă. Apoi înțelegând brusc coborî vocea: Vreți să spuneți doamna Isolda?

— Este în drum spre Carminowe, spuse Bodrugan, și bănuind că voi fi aici, și-a întrerupt călătoria la Polpey.

Am ajuns în cealaltă parte a casei, care dădea spre drumeagul ce ducea la Tywardreath. În fața porții era oprit un vehicul acoperit, asemănător rădvanelor pe care le văzusem la mănăstire de Sfântul Martin. Era mai mic însă și tras doar de doi cai.

Când ne-am apropiat, perdeaua ferestruicii s-a dat la o parte și Isolda se aplecă în afară, în timp ce gluga de culoare închisă care-i acoperise capul îi căzu pe umeri.

— Slavă Domnului că am ajuns la vreme, spuse ea. Vin drept de la Bockenod. Atât John cât și Oliver sunt acolo și ei cred că am ajuns la jumătatea drumului spre Carminowe, unde-s copiii. S-a întâmplat ce e mai rău pentru tine, așa cum m-am temut, înainte să plec a sosit știrea că Regina și Mortimer au fost prinși la Castelul Nottingham și sunt închiși. Regele este acum stăpânul și Mortimer va fi dus la Londra la judecată. Așa se sfârșesc, Otto, toate visele tale.

Roger schimbă o privire cu Julian Polpey și în timp ce acesta se retrase discret în umbră, am putut citi pe chipul lui Roger sentimentele contradictorii care-l frământau. Bănuiam la ce se gândea. Ambiția îl mânase pe căi greșite și sprijinise o cauză pierdută. Nu-i mai rămânea decât să-l îndemne pe Bodrugan să se

întoarcă la corabie, să-și trimită oamenii acasă și să o facă pe Isolda să-și grăbească călătoria, cât despre el, îi va lămuri cum va putea mai bine pe Lampetho, Trefengy și pe ceilalți, de ce a trebuit să schimbe tabăra și apoi va reintra în drepturi ca omul de încredere al Joannei Champernoune.

— Venind aici, ai înfruntat primejdia de a fi descoperită, îi spuse Bodrugan Isoldei. Pe chipul lui nu se putea citi cât de mult pierduse.

— Dacă am făcut-o, replică ea, știi ce m-a îndemnat.

I-am văzut cum se uitau unul la celălalt. Roger și cu mine le eram singurii martori. Bodrugan se plecă să-i sărute mâna și în aceeași clipă am auzit un zgomot de roți pe drumeag și m-am gândit:

— Din păcate ea a ajuns prea târziu, căci soțul, Oliver, și sir John au urmărit-o.

M-am mirat că nici unul nu auzise zgomotul și atunci am constatat că nici nu se mai aflau lângă mine. Rădvanul dispăruse și furgoneta poștei din Par care venise pe drumeag se oprise lângă poartă.

Era dimineață. Stăteam dincolo de poartă pe aleea ce ducea la o căsuță de partea cealaltă a văii față de dealul Polmear. Am încercat să mă ascund în tufele de pe marginea aleii dar poștașul coborâse deja din furgonetă și tocmai deschidea poarta. Din felul cum mă privea am înțeles că mă recunoscuse. Am priceput și de ce părea mirat când i-am urmărit privirile îndreptate spre picioarele mele. Eram ud leoarcă, probabil de atâta umblat prin mlaștini și mocirle. Pantofii mi-erau îmbibați cu apă și pantalonii erau sfâșiați. M-am căznit să arborez un zâmbet.

El păru cam stingherit.

— Sunteți într-un hal fără de hal, spuse el. Dumneavoastră sunteți domnul care locuiește la Kilmarth, nu-i așa?

— Da, am răspuns.

— Păi aici e Polpey, casa domnului Graham. Dar mă îndoiesc că s-au sculat, căci de-abia a bătut de șapte. Aveați de gând să-i faceți o

vizită domnului Graham?

— Ferească Sfântul! M-am sculat devreme, am plecat să mă plimb și m-am rătăcit.

Era o minciună sfruntată dar el păru că mă crede:

— Trebuie să duc aceste scrisori și apoi o să urc dealul până la casa dumneavoastră. N-ați vrea să urcați în furgonetă? V-ar scuti de un drum pe jos.

— Mulțumesc din suflet. Vă rămân îndatorat.

El dispăru pe alee și eu m-am urcat în furgonetă. M-am uitat la ceas. Avea dreptate, era șapte și cinci. Doamna Collins nu venea decât peste o oră și jumătate cel puțin, așa că aveam timp suficient să fac o baie și să mă schimb.

Am încercat să mă gândesc pe unde fusesem. Traversasem probabil șoseaua pe vârful dealului și o luasem în jos peste câmpuri și prin terenul mocirlos din fundul văii. N-am avut habar că această casă se numește Polpey.

Din fericire, nu simțeam nici greață, nici amețeli, slavă Domnului. Cum stăteam așezat, așteptând să se întoarcă poștașul, mi-am dat seama că eram ud peste tot, căci ploua. Plouase probabil și când plecasem din Kilmarth, acum o oră și jumătate. M-am întrebat dacă este cazul să mă întind la vorbă cu poștașul pe tema întâmplării mele sau s-o las baltă. Mai bine s-o las baltă.

El se întoarse și se urcă în furgonetă.

— Nu prea este o dimineață potrivită pentru plimbare. A plouat cu găleata încă de la miezul nopții.

Mi-am amintit atunci că noaptea mă trezisem din cauza ploii, care mișcase și perdelele de la fereastra dormitorului.

— Nu mă deranjează ploaia, i-am spus. Nu prea fac mișcare la Londra.

— Nici eu, spuse el vesel, căci merg tot cu furgoneta. Dar pe o astfel de vreme stau mai bine în pat la căldurică decât să mă plimb prin mlaștini. Ei, ce să-i faci, nu putem fi toți la fel.

El se opri la hanul de la poalele dealului și la una din căsuțele din vecini. În timp ce furgonetă gonea pe șosea, m-am uitat spre stânga, în vale. Gardul viu era înalt și o ascundea privirilor. Doar Dumnezeu știe ce terenuri mlăștinoase și mocirloase traversasem. Din pantofi îmi picura apă pe podeaua furgonetei.

Am părăsit șoseaua și am luat-o pe alee în jos spre Kilmarth.

— Văd că nu numai dumneavoastră v-ați sculat de dimineață, spuse el când apăru panta din fața casei. A adus-o cineva cu mașina pe doamna Collins sau aveți oaspeți.

Am văzut portbagajul încăpător al Buick-ului tixit de bagaje. Claxonul suna întruna și cei doi copii, apărându-se de ploaie cu impermeabile ținute deasupra capului, urcau în fugă treptele din grădină către casă.

Mai întâi nu mi-am crezut ochilor, apoi m-a cuprins certitudinea posomorâtă a sfârșitului iminent.

— Nu e doamna Collins, am spus eu. Este nevastă-mea cu copiii. Au sosit de la Londra și au călătorit probabil toată noaptea cu mașina.

Capitolul X

Nici nu s-a pus problema să trecem de garaj până la intrarea de serviciu. Cu un zâmbet larg, poștașul opri furgoneta și-mi deschise ușa să cobor. Oricum, copiii mă văzuseră deja și-mi făceau semne cu mâna.

— Mulțumesc că m-ați adus cu mașina, i-am spus, dar mă lipseam de așa primire.

Am luat scrisoarea pe care mi-o întindea și m-am dus să-mi întâmpin soarta.

— Ura, Dick, strigară băieții, coborând în fugă treptele. Am sunat si-am tot sunat dar tu nu ne auzeai. Mami e supărată foc pe tine.

— Și eu sunt supărat foc pe ea. Nu vă așteptam.

—Păi e surpriză, spuse Teddy. Mami s-a gândit că va fi mai amuzant asa. Micky a dormit pe scaunul din spate, eu nu. Eu am urmărit harta.

Claxonatul încetase. Vita se ivi din Buick, impecabilă ca întotdeauna, îmbrăcată cum nu se poate mai adecvat pentru „Piping Rock" din Long Island. Avea o pieptănătură nouă, cu mai multe ondulații sau așa ceva, foarte arătoasă dar care o făcea să pară mai grasă.

Atacul este cea mai bună apărare, m-am gândit. Să isprăvesc și cu asta.

— Pentru Dumnezeu, am spus, ai fi putut să mă anunți.

— Băieții nu mi-au dat pace. Ei sunt de vină.

Ne-am sărutat, apoi ne-am depărtat puțin, măsurându-ne din priviri, ca doi parteneri, de antrenament înaintea unui atac simulat.

— De când stați aici? am întrebat-o.

— Cam de o jumătate de oră, spuse ea. Ne-am învârtit peste tot, dar n-am putut intra. Băieții au încercat chiar să arunce cu pământ în geamuri, după ce au sunat la sonerie. Dar ce ți s-a întâmplat? Ești ud până la piele?

— M-am sculat foarte devreme și m-am dus să mă plimb.

— Cum, pe-o astfel de ploaie? Trebuie să fii nebun. Ia uite, pantalonii ți-s sfâșiați și-n sacou ai o ruptură cât toate zilele.

Ea mă apucă de braț și băieții se înghesuiră și ei să vadă. Vita începu să râdă…

— Unde naiba ai umblat de-ai ajuns în halul ăsta? mă întrebă ea.

M-am scuturat ca să-i dau la o parte.

— Știți ce, le-am spus, hai mai bine să descărcăm mașina. Aici nu se poate, căci ușa din față e încuiată. Tu urcă-te în mașină și noi ocolim până în spatele casei.

Eu am luat-o înainte cu băieții iar ea ne urmă în mașină. când am ajuns la intrarea din spate, mi-am amintit că și aceasta era încuiată din interior, căci eu plecasem din casă prin curticică.

— Așteaptă-mă aici, am spus, îți deschid eu ușa.

Cu băieții după mine, am ocolit până la curticică. Ușa de la camera cazanului era întredeschisă – probabil pe acolo ieșisem când îl urmasem pe Roger și pe ceilalți conspiratori. Îmi spuneam întruna să-mi păstrez calmul și să nu confund planurile. Dacă mi se instala în minte starea de confuzie, eram pierdut.

— Ce locșor simpatic! La ce folosește? întrebă Micky.

— Să stai și să te prăjești la soare, i-am răspuns. Când este soare, firește.

— Dacă as fi eu profesorul Lane, aș face aici o piscină, spuse Teddy.

Au intrat și ei buluc după mine în casă, prin vechea bucătărie, până la ușa din spate. Am descuiat și am găsit-o pe Vita afară, așteptând nervoasă.

— Intră sa scapi de ploaie și între timp băieții și cu mine aducem valizele.

— Mai întâi arată-ne casa, spuse ea cu glas plângăcios. Bagajele pot să mai aștepte. Vreau să văd tot. Să nu-mi spui că *asta* este bucătăria?

— Sigur că nu, am spus. Este o veche bucătărie de subsol. Nu se mai folosește nimic din această parte a casei.

Adevărul este că n-avusesem de gând să le arăt casa din acest unghi. Totul era pe dos. Dacă ar fi sosit luni, i-aș fi așteptat pe trepte, lângă verandă, cu perdelele date la o parte, cu ferestrele deschise și totul pregătit. Băieții, agitați, o șterseseră deja pe scări în sus.

— Care e camera noastră? strigară ei. Unde o să dormim?

O, Doamne, m-am gândit eu, dă-mi răbdare. M-am întors spre Vita care mă privea zâmbind.

— Regret iubito, dar cinstit vorbind…

— Cinstit vorbind, ce? spuse ea. Sunt la fel de emoționată ca și ei. Tu de ce te agiți fără rost?

De ce, într-adevăr! M-am gândit, fără nici o logică, cât de bine ar fi organizat totul Roger Kylmerth, bailivul, dacă i-ar fi arătat Isoldei Carminowe aranjamentul vreunui conac.

— Nu-i nimic, am spus, hai, vino…

Când am ajuns în bucătăria modernă, Vita a observat în primul rând rămășițele cinei, pe masă. Resturi de ouă la capac și de cârnați prăjiți, tigaia murdară trântită pe un colț de masă, lumina electrică arzând încă.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă ea. Ai luat un mic dejun în toată regula înainte de plimbare? Asta-i ceva nou!

— Mi-a fost foame. Nu lua în seamă dezordinea. O să facă curat doamna Collins. Hai să vezi partea din față.

Am luat-o repede înaintea ei până la camera de muzică, dând la o parte perdelele, deschizând obloanele. Am traversat holul până la sufrageria cea mică și la biblioteca din spatele acesteia. Asa-zisa *piece de resistance* [9], priveliștea de la fereastra de la capăt, era estompată din cauza burniței.

— Totul arată altfel într-o zi însorită, i-am spus.

— Dar e minunat, spuse Vita. Nici nu credeam că profesorul tău are atâta gust. Ar arăta și mai bine cu divanul tras la perete și cu pernuțe pe bancheta de la fereastră, dar asta se poate face ușor.

— Ei, ai văzut tot parterul, am spus. Vino sus.

Mă simțeam ca un agent imobiliar care încearcă să plaseze o casă cu probleme. Băieții goneau pe scări în fața noastră și se strigau unul pe altul să-și arate camerele, în timp ce Vita și cu mine îi urmam. Totul se schimbase deja, liniștea și pacea dispăruseră. De acum înainte voi avea parte doar de așa ceva. Ceea ce împărțisem în taină cu Magnus și părinții lui dispăruți – în trecutul apropiat – și cu Roger Kilmerth – cu șase sute de ani în urmă – nu mai îmi aparținea.

Odată încheiat turul etajului, a început corvoada descărcatului bagajelor. Era aproape opt și jumătate când s-a terminat treaba și doamna Collins a sosit pe bicicletă să preia totul. Ea se bucură sincer de sosirea Vitei și a băieților și cu toții au dispărut în bucătărie. Eu m-am dus și am dat drumul la apă în cadă, dorind să mă pot întinde acolo și să mor.

Cam peste o jumătate de oră Vita intră alene în dormitor.

— Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru doamna Collins, spuse ea. Nu mai trebuie să fac nimic căci ea este extrem de eficientă. și are pe puțin șaizeci de ani. Pot să fiu liniștită.

— Cum adică, liniștită? am întrebat-o din baie.

— Mi-am imaginat că e vreo tinerică flușturatică, când am constatat că încerci să-mi amâni sosirea, spuse ea.

Ea intră în baie în timp ce eu mă ștergeam cu prosopul.

— N-am nici un pic de încredere în profesorul tău dar cel puțin în această privință sunt mulțumită. Acum că ești curat, poți să mă mai săruți odată, și apoi lasă apa să curgă și pentru mine. Conduc de șapte ore și sunt moartă de oboseală.

Și eu eram mort, dar în alt sens. Eram mort pentru lumea ei. Mă mișcam în această lume ca un automat, ascultând cu jumătate de ureche cum își scoate hainele și le trântește pe pat, cum își pune halatul și-și aranjează cremele și loțiunile pe masa de toaletă, sporovăind tot timpul: cum a fost călătoria până aici, ce a făcut la Londra, ce s-a mai întâmplat la New York, cum stătea fratele ei cu afacerile. Erau zeci de probleme care alcătuiau viața ei, viața noastră. Dar nici una nu mă interesa. Era ca și cum aș fi ascultat la radio o muzică de fond. Doream să retrăiesc noaptea pierdută și întunericul, vântul șuierând în vale, vuietul valurilor izbindu-se de țărm, mai jos de ferma Polpey și privirea din ochii Isoldei în timp ce se uita din rădvanul pictat la Bodrugan.

— … Și chiar dacă vor fuziona, asta nu se va întâmpla până la toamnă și n-o să-ți afecteze postul.

—Nu!

Reacționasem automat la suișul și coborâșul vocii ei. Ea se întoarse brusc spre mine, cu fața ca o mască de cremă sub turbanul pe care-l purta întotdeauna la baie.

— N-ai ascultat nici o vorbă din tot ce am spus! Schimbarea de ton mă făcu atent.

— Ba am ascultat, i-am spus eu.

— Repetă-mi atunci ce-am spus, mă provocă ea.

Eu tocmai îmi scoteam lucrurile din șifonierul din dormitor ca să-l poată folosi ea.

— Spuneai ceva despre firma lui Joe, am răspuns eu, despre un fel de fuziune. Scuză-mă, iubito, termin într-o clipă și nu te mai deranjez.

Ea îmi smulse din mână umerașul pe care se afla costumul meu cel mai bun din flanelă și-l trânti pe jos.

— Ba vreau să mă deranjezi, spuse ea, cu vocea urcând spre o tonalitate de care mă temeam. Vreau să stai aici, acum, cu mine, și să-mi acorzi întreaga ta atenție, nu să te comporți ca un manechin de croitorie. Ce naiba se întâmplă cu tine? parc-aș vorbi cu dușii de pe lume!

Avea atâta dreptate! Știam că nu are rost să ripostez. Trebuia să-mi pun cenușă în cap și să las să treacă valul de iritare perfect justificată.

— Iubito, i-am spus așezându-mă pe pat și trăgând-o lângă mine, hai să nu începem ziua prost. Ești obosită, obosit sunt și eu. Dacă începem să ne certăm, o să ne istovim peste măsură și le stricăm băieților vacanța. Dacă sunt buimac și neatent, de vină este oboseala. Am plecat să mă plimb prin ploaie pentru că nu puteam dormi și în loc să mă înviorez m-am pleoștit de tot.

— O tâmpenie mai mare ca asta… Ar fi trebuit să știi... Dar, apropo, de ce nu poți dormi?

— Termină, termină, termină!

M-am ridicat de pe pat, am apucat un vraf de haine și le-am dus pe brațe în camera de toaletă, deschizând ușa cu piciorul. Ea nu m-a urmat. Am auzit-o cum închide robinetele și intră în cadă, lăsând să se scurgă o parte din apă.

Dimineața nu se mai termina. Vita nu-și mai făcu apariția. Am deschis cu mare grijă ușa dormitorului chiar înainte de ora unu și am văzut-o dormind dusă, așa că am închis iar ușa și am prânzit jos, numai noi, băieții. Ei au pălăvrăgit întruna, deplin satisfăcuți de replicile mele de „da" sau „poate". Când Vita nu era de față, exigențele scădeau. Continua să plouă persistent și nici vorba nu putea fi de crichet sau de plajă. I-am dus de aceea cu mașina la Fowey și i-am lăsat să-și cumpere înghețate, bomboane de mentă, romane cu cowboy și jocuri de „jigsaw puzzle", cât le-a poftit inima.

Ploaia s-a oprit pe la. orele patru, făcând loc unui cer lipsit de strălucire și unui soare palid. Atât le-a trebuit băieților, care s-au repezit la chei cerând să se plimbe cu barca. Eram dispus să fac orice ca să le fiu pe plac și să amân momentul întoarcerii, așa că am închiriat o bărcuță cu motor exterior cu care am hoinărit în sus și în jos prin port. Băieții încercau șă apuce resturile care pluteau pe apă și pe lângă care lunecam. Ne-am udat cu toții până la piele.

Am ajuns acasă în jur de șase și copiii s-au repezit să onoreze adevăratul festin pe care-l pregătise grijulia doamnă Collins. Eu m-am dus clătinându-mă în bibliotecă, să-mi torn un whisky tare. Și ce să vezi, Vita era acolo, revitalizată, zâmbitoare, după ce mutase toată mobila din loc. Slavă cerului, dispoziția de dimineață era de domeniul trecutului acum.

— Știi, iubitule, spuse ea, cred e-o să-mi placă aici. A început deja să arate ca acasă.

M-am prăbușit într-un fotoliu, cu paharul în mână și am urmărit-o printre gene cum se învârtea de colo până colo, schimbând aranjamentul hortensiilor, rod al eforturilor meritorii ale doamnei

Collins. De acum înainte strategia mea va fi să laud totul sau, după caz, să tac chitic. Trebuia să cânt după ureche.

Eram la al doilea pahar de whisky și vigilența mi-adormise, când băieții au dat buzna în bibliotecă.

— Hei, Dick, strigă Teddy, ce-i cu oroarea asta?

Ținea în mână borcanul cu embrionul de maimuță. Am sărit în picioare:

— Hristoase! Ce naiba ați mai făcut?

I-am smuls borcanul dm mână și m-am îndreptat spre ușă. Abia atunci mi-am amintit că în zori lăsasem cheia în broască în loc s-o bag în buzunar când ieșisem din laborator, după ce luasem a doua doză.

— N-am făcut nimic, spuse Teddy îndurerat, ne-am uitat doar prin camerele goale de jos. El se întoarse spre Vita: știi, mami, e acolo o odăiță întunecoasă plină de eprubete, ca în laboratorul profului de chimie de la școală. Vino iute, să vezi. Mai e și altceva într-unul din borcane, ceva ca un pisoi mort…

Am țâșnit afară din bibliotecă și am coborât în goană scările care duceau din hol în subsol. Ușa laboratorului era larg deschisă și lumina ardea. M-am uitat rapid în jur. Nimic nu fusese atins, cu excepția borcanului cu maimuța. Am închis lumina și am ieșit pe coridor, încuind ușa și băgând apoi cheia în buzunar. În același timp băieții cu Vita după ei au apărut alergând, prin vechea bucătărie. Ea părea îngrijorată.

— Ce au făcut? întrebă ea. Au spart ceva?

— Nu, din fericire. Eu sunt de vină că am lăsat ușa descuiată.

Ea iscodi cu privirea coridorul peste umărul meu.

— Dar ce-i acolo? întrebă ea. Obiectul pe care l-a adus Teddy arată oribil.

— Nu te contrazic. Din întâmplare această casă aparține unui profesor de biofizică și odăița de colo o folosește drept laborator. Dacă mai prind vreun băiat că dă târcoale pe aici, fac moarte de om!

Ei se îndepărtară cu pași demni, mormăind jigniți iar Vita se întoarse spre mine, spunând:

—Trebuie să mărturisesc că mă surprinde că profesorul nu are grijă să fie încuiată ca lumea o astfel de cameră cu tot felul de chestii științifice înăuntru.

— Nu mai începe și tu! Eu răspund în fata lui Magnus și te asigur că n-o să se mai întâmple așa ceva. De altfel nu s-ar fi întâmplat nimic, dacă ai fi venit săptămâna viitoare în loc să apari azi dimineață la o oră imposibilă și pe neașteptate.

Ea mă privi țintă, speriată:

—Vai, dar tremuri tot! S-ar putea crede că acolo sunt explozibili.

— Poate că sunt. Să sperăm, oricum, că puștii s-au învățat minte.

Am stins luminile la subsol și am urcat sus. Tremuram tot și nu era de mirare. Prin minte mi se perindau tot felul de scene de coșmar. Băieții ar fi putut deschide sticluțele cu drog, le-ar fi putut vărsa conținutul în eprubeta gradată, ar fi putut chiar să le golească în chiuvetă. Nu trebuia să mai las cheia din mână, sub nici o formă. O tot pipăiam în buzunar. Ar fi bine să-mi fac o dublură și să le păstrez pe amândouă. Ar fi mai sigur. Am intrat în camera de muzică și am stat acolo privind în gol, cu vârful degetului băgat în orificiul cheii.

Vita urcase în dormitorul de la etaj. Nu peste multă vreme am auzit soneria telefonului din hol țăcănind, semn că ea vorbea; de la derivație. M-am dus să mă spăl pe mâini în spălătorul de la parter și apoi am intrat agale în bibliotecă. O auzeam pe Vita vorbind în dormitorul de sus. Nu îmi stă în fire să ascult conversațiile telefonice ale altora, dar de data aceasta un instinct tainic m-a îndemnat să mă duc la aparatul din bibliotecă și să ridic receptorul.

— Așa că nu mai știu ce să cred, spunea Vita. Nu l-am mai auzit sa vorbească aspru cu băieții, până acum. Ei sunt foarte afectați. El nici nu arată prea bine. Are ochii încercănați. Zice că doarme prost.

— Era și timpul să te duci la el, sună răspunsul.

Am recunoscut rostirea tărăgănată a prietenei ei, Diana.

— Un bărbat lăsat de capul lui este gata să umble creanga, ți-am mai spus-o. Am pățit-o cu Bill.

— Bill e altceva, spuse Vita. Se știe că nu poți să-l slăbești din ochi nici o clipă. Știu și eu… Să sperăm că o să se aranjeze toate și că o să putem ieși la aer. Cred că a vorbit să închirieze o barcă.

— Asta-i bine pentru sănătate.

—Da… Să sperăm că profesorul ăla al lui nu l-a împins la cine știe ce. N-am încredere în omul ăsta. N-am avut și n-o să am. Și știu că nici el nu mă place.

—Cam bănuiesc eu de ce, râse Diana.

— Nu fii tâmpită. Poate că el o fi ce crezi, dar Dick sigur nu e, ba chiar dimpotrivă.

— Poate asta-l atrage pe profesor, spuse Diana.

Am pus receptorul la loc cu grijă. Necazul cu femeile este că au minți unidirecționate. Din unghiul lor îngust de vedere, orice mascul, fie el bărbat, câine, pește sau limax, nu urmărește decât un singur scop, plicticosul drum către copulație. Mă întrebam uneori dacă femeile se mai gândesc vreodată și la altceva.

Vita a mai pălăvrăgit cu prietena ei Diana cel puțin încă un sfert de oră când coborî, întărită moralmente de sfaturile primite, nu mai pomeni nimic despre scena pe care o făcusem la subsol și se apucă de pregătit cina, fredonând veselă. Purta un șorț cu un model bizar – o combinație de mere și șerpi – și peste biftecuri puse o grămadă de unt cu pătrunjel.

— Ne culcăm cu toții devreme, anunță ea.

Băieții aveau ochii împăienjeniți de somn și mâncară în tăcere, căscând din când în când. Își spuneau cuvântul cele șapte ore de mers cu mașina precum și plimbarea din port. După cină ea se instală pe sofa în bibliotecă și se apucă să-mi cârpească pantalonii sfâșiați în vale. Eu m-am așezat la biroul lui Magnus, mormăind ceva despre facturi neplătite. De fapt m-am apucat să mai parcurg o dată

Registrul de Contribuții ale Mirenilor din Parohia Tywardreath pentru anul l327. Se aflau acolo Julian Polpey, Henry Trefengy, Geoffrey Lampetho. Numele lor nu-mi spuseseră nimic când am citit lista prima dată dar poate că subconștientul meu le înregistrase. Urmasem în vale niște indivizi-fantomă, trecând pe lângă fermele care le purtau numele și azi.

Am observat o scrisoare nedesfăcută pe birou. Era cea pe care mi-o înmânase poștașul dis-de-dimineață. O pusesem acolo în zăpăceala provocata de sosirea familiei. Era doar o fițuică, bătută la mașină de cercetătorul din Londra.

„Profesorul Lane a fost de părere că v-ar face plăcere această însemnare despre sir John Carminowe, scria el. A fost cel de-al doilea fiu al lui sir Roger Carminowe de Carminowe. Înrolat în armată l323. Devine cavaler l324. Invitat să participe la Marele Consiliu din Westminster. Numit ispravnic al Castelelor Tremerton și Restormel, la 27 aprilie l33l, și la l2 octombrie din același an supraveghetor al pădurilor, parcurilor, codrilor, iepurăriilor și al terenurilor de vânătoare ale Regelui, în comitatul Cornwall. El trebuia să dea anual socoteală de câștigul din pășunatul porcilor și al vitelor din acele păduri, parcuri și codri, cu ajutorul bailivului locului și al locțiitorilor de supraveghetori”.

Cercetătorul scrisese în paranteză „Copiat după Regestele Listelor de amenzi, anul al cincilea al domniei lui Eduard al III-lea. Mai adăugase o notiță. „24 octombrie, Registrul de Privilegii pentru același an (l33l), menționează că i s-a dat dezlegare Joannei, văduva lui Henry de Champernoune, arendaș principal, să se cunune cu cine va dori dintre supușii Regelui. Amendă l0 mărci.

Deci asa… Sir John obținuse ceea ce dorise iar Otto Bodrugan pierduse. Joanna, așteptând să moară soția lui sir John, avea pregătită dezlegarea pentru căsătorie în vreun sipet de taină. Am

pus hârtia în dosarul cu Registrul de Contribuții ale Mirenilor și, ridicându-mă de la birou, m-am dus la etajerele cu cărți unde mi-aminteam că văzusem șirul de volume din *Encyclopaedia Britannica,* moștenire a comandantului Lane. Am scos afară volumul 8 și am căutat ce se scria despre Eduard al III-lea.

Pe sofa, Vita se întinse, căscând și începu să ofteze la intervale scurte.

— Nu știu ce ai tu de gând, spuse ea, dar eu mă duc să mă culc.

— Urc și eu peste o clipă, am asigurat-o.

—Tot pentru profesorul tău trudești? mă întrebă ea. Pune volumul la lumină, o să-ți nenorocești ochii.

Nu i-am răspuns.

„Eduard al III-lea (l3l2-l377), rege al Angliei, primul fiu al lui Eduard al II-lea și al Isabellei de Franța, s-a născut la Windsor la l3 noiembrie l3l2… La l3 ianuarie l327 parlamentul l-a recunoscut drept rege și a fost încoronat la 29 ale aceleiași luni. În următorii patru ani Isabella și iubitul ei Mortimer au guvernat în numele lui, deși tutorele numit era Henry, conte de Lancaster. În vara lui l327 a luat parte la o campanie nereușită împotriva scoțienilor și s-a căsătorit cu Philippa la York, la 24 ianuarie l328. La l5 iunie l330, i s-a născut primul copil, Eduard, Prințul Negru.”

Nu scria nimic despre vreo rebeliune. Dar iată un indiciu.

„Curând după aceea, Eduard a încercat și a reușit să scape de dependența umilitoare față de mama sa și de Mortimer. Într-o noapte din octombrie l330 a intrat în Castelul Nottingham printr-o galerie subterană și l-a luat prizonier pe Mortimer. La 29 noiembrie, a avut loc execuția favoritului la Tyburn, marcând deplina emancipare a tânărului rege. Eduard a aruncat cu discreție un văl asupra relațiilor mamei sale cu Mortimer și i-a arătat tot respectul.

Nu sunt adevărate relatările despre întemnițarea ei. Influența ei politică a încetat însă.".

La fel se întâmplase și cu influența lui Bodrugan și cu ceea ce avea el în Cornwall. Sir John, numit doar peste un an ispravnic al Castelelor Tremerton și Restormel, omul credincios regelui, era stăpân pe situație. Roger, sigur de joc, îi făcea să tacă pe prietenii din vale, uitând de noaptea de octombrie. Eram curios ce s-a întâmplat după acea întâlnire de la ferma lui Polpey, când Isolda riscase atâta ca să-și prevină iubitul. Oare Bodrugan, meditând la ceea ce pierduse, se întorsese la moșiile sale și se gândea la iubita cu care se întâlnea în taină când soțul ei lipsea? Cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă trăisem alături de ei. Acum șase secole…

Am pus volumul la loc pe raft, am închis lumina și am urcat la etaj. Vita era deja în pat. Dăduse la o parte perdelele ca să poată privi marea prin ferestrele largi.

— Camera aceasta-i ca-n rai, spuse ea. Imaginează-ți cum va fi la lună plină. Iubitule, o să-mi placă grozav aici, sunt sigură. E minunat că suntem iar împreună.

Am stat o clipă la fereastră, uitându-mă în zare la golf. Și Roger vedea aceleași întinderi întunecate de mare și cer, din odăița lui de deasupra vechii bucătării. În timp ce mă îndreptam spre pat, mi-am amintit de observația ironică făcută de Magnus la telefon cu o zi în urmă: „Vroiam doar să-ți spun, măi băiete, că plimbarea asta între două lumi poate acționa ca un stimulent”. Nu era deloc așa, ba chiar dimpotrivă.

Capitolul XI

Cum a doua zi era duminică, Vita anunță că intenționa să-i ducă la biserică pe băieți după micul dejun. Le făcea din când în când figura asta în timpul vacanței. Treceau uneori două sau trei săptămâni fără să pomenească o vorbă despre îndatoririle pioase și pe neașteptate, fără nici o explicație și de regulă când băieții se îndeletniceau cu ceva ce le plăcea, ea năvălea în camera lor, spunând:

— Haideți iute, în maximum cinci minute să fiți gata!

— Gata, pentru ce? se interesau ei, ridicând privirile de la modelul de aeroplan pe care-l alcătuiau din bucățele, sau de la orice altceva ce le ocupa atenția în acel moment.

— Pentru biserică, bine înțeles, răspundea ea, ieșind rapid din cameră, surdă la vaietele lor de protest.

Eu în schimb aveam liber. Sub pretextul că primisem o educație catolică, stăteam în pat până târziu, citind ziarele de duminică. Azi, cu toate că ne-am deșteptat într-o cameră inundată de lumina

soarelui și ne-a întâmpinat și zâmbetul radios al doamnei Collins purtând tava cu pâine prăjită și cafea, Vita părea preocupată și se plânse că a petrecut o noapte agitată. M-am simțit imediat vinovat, căci eu personal dormisem bușteан. M-am gândit că adevăratul test al vieții conjugale este – felul cum se doarme – bine sau prost. Dacă unul din parteneri se descurcă prost în timpul nopții, de vină este desigur celălalt și a doua zi va suporta consecințele.

Duminica de față nu a făcut excepție de la regulă și când băieții au intrat în dormitor să ne spună bună-dimineața, îmbrăcați în blue-jeans și maiouri, Vita explodă:

— Jos cu astea imediat, puneți-vă costumele de flanelă! Ați uitat că-i duminică? Mergem la biserică.

— Vai, mami… Nuuu!

Mărturisesc că-i compătimeam. Soare, cer albastru, marea la doi pași. Cred că le stătuse tot timpul gândul la înot.

— Fără comentarii, spuse ea coborând din pat. Duceți-vă și faceți ce v-am spus. Apoi se întoarse spre mine: Presupun că există vreo biserică prin preajmă și că poți să te sacrifici să ne duci până acolo cu mașina?

— Aveți de ales, i-am spus, între biserica dm Fowey și cea din Tywardreath. Cel mai simplu ar fi să vă duc la Tywardreath.

Zâmbii în timp ce pronunțam acest nume, căci avea o semnificație deosebită, dar numai pentru mine. Am continuat cu dezinvoltură:

— De fapt, este foarte interesant din punct de vedere istoric. Pe locul unde este azi cimitirul se afla pe vremuri o mănăstire.

— Ai auzit Teddy? spuse Vita. Se afla pe vremuri o mănăstire acolo unde mergem noi la biserică. Tot spui că-ți place istoria! Hai, grăbiți-vă.

Rar mi-a fost dat să văd doi tipi mai îmbufnați. Umerii aduși, colțurile gurii lăsate în jos.

— O să vă iau mai târziu să înotați! le-am strigat, în timp ce ieșeau din cameră.

Îmi convenea grozav să-i duc cu mașina la Tywardreath. Slujba de dimineață ținea cel puțin o oră și puteam să-i las la biserică, să parchez mașina mai sus de ferma Treesmill și să dau o raită peste câmp până la Gratten. Cine stie când mai găseam o ocazie să vizitez zona iar cariera cu dâmburile sale ierboase mă fascina obsesiv.

Am plecat cu Vita și băieții cei lipsiți de tragere de inimă dar îmbrăcați în haine de sărbătoare. Când mașina a început să coboare dealul Polmear, m-am uitat spre dreapta la Polpey, întrebîndu-mă ce s-ar fi întâmplat dacă nu poștașul ci proprietarii actuali ar fi dat peste mine furișându-mă prin tufe. Sau și mai grav, ce s-ar fi putut întâmpla dacă Julian Polpey i-ar fi poftit înăuntru pe Roger și oaspeții săi. Aș fi fost prins în timp ce dădeam spargere la camerele de jos? Ideea mi s-a părut foarte amuzantă și m-am trezit râzând cu glas tare.

— Ce ți se pare așa de distractiv? întrebă Vita.

— Doar viața pe care o duc, i-am răspuns eu. Azi vă conduc pe toți la biserică și ieri mă plimbam cu noaptea-n cap. Vezi mlaștina de jos? Acolo m-am udat atât de rău.

— Nu mă mir, spuse ea. Ce mai loc ti-ai ales pentru plimbare! Ce credeai c-o să descoperi acolo?

— Să descopăr? repetai eu. Știu eu? Vreo domniță în primejdie! Mai știi de unde-ți pică norocul!

Goneam bine dispus pe drumeagul spre Tywardreath. Chiar faptul că ea n-avea habar de adevăr mă umplea de o bucurie caraghioasă, ca pe vremuri când o trăgeam pe sfoară pe maică-mea. Era pesemne un instinct atavic, caracteristic tuturor bărbaților. Și băieții îl aveau și de aceea îi sprijineam în micile delicte pe care Vita le dezaproba – gustările între mese, vorbitul în pat după ce se stingea lumina.

Când i-am lăsat la poarta bisericii, băieții aveau încă pe față expresia de martiri neînțeleși.

— Tu ce-o să faci cât stăm noi la biserică? întrebă Vita.

— Mă plimb un pic prin jur.

Ea ridică din umeri și trecu prin poartă în curtea bisericii. Știam prea bine ce însemna ridicatul din umeri. Se subînțelegea faptul că buna mea dispoziție matinală nu se potrivea cu a ei. Speram ca slujba de utrenie să-i aducă alinare.

Am luat-o spre Treesmill, am parcat mașina și am întins-o peste câmp până la Gratten. Dimineața era splendidă. Strălucirea caldă a soarelui umplea valea. O ciocârlie se ridică în zbor în înaltul cerului, cântând de mama focului. Mi-ar fi plăcut să-mi fi luat cu mine niște sandvișuri și să am în față o zi întreagă, nu doar o oră, pe furate.

Nu am pătruns în cariera cu iederă târâtoare și tinichele ruginite ci m-am întins cât eram de lung pe dâmbul ierbos al uneia din micile adâncituri. Mă întrebam cum arăta oare locul acesta noaptea, cu cerul spuzit de stele, sau mai bine zis cum arătase odinioară, când valea de dedesubt era acoperită de apă. Mi-a venit în minte dialogul dintre Lorenzo și Jessica.

„Într-o asemeni noapte,
Troil sui, cred eu, pe zidul Troiei
Oftând adânc spre tabăra elină
Unde dormea Cressida-n noaptea-aceea…

Pe o asemeni noapte
Didona sta cu crengi de salcă-n mâini,
Pe țărm pustiu, cu semne largi chemându-și
Iubitul să se-ntoarcă la Cartaga.

Pe-o noapte-asemeni
Medeea culegea vrăjite ierbi
Ce-aveau să-ntinerească pe Aeson."[10]

„Vrăjite ierbi” era bine zis. Adevărul este că, pe când Vita și băieții se pregăteau de biserică, eu coborâsem în laborator și turnasem

patru măsuri în bidonel. Bidonelul se afla în buzunarul meu. Doar Dumnezeu putea ști când mi se mai oferea o astfel de ocazie…

S-a întâmplat foarte repede. Dar nu era noapte, era zi, și tot o zi de vară, deși era după-amiaza târziu, judecând după cerul dinspre apus, pe care-l vedeam prin fereastra cu canaturi din sală. Stăteam rezemat de o laviță, la capătul îndepărtat al încăperii, de unde se vedea curtea de intrare și zidurile care o împrejmuiau. Am recunoscut locul de îndată mă aflam în conac. În curte se jucau doi copii, două fetițe în jur de opt și zece ani – era greu de spus din cauza pieptarelor strânse pe corp și a fustelor până la glezne. Pletele lungi și aurii care le cădeau pe spate și trăsăturile fine și bine marcate, atât de asemănătoare, le arătau a fi, fără doar și poate, ediții miniaturale ale mamei lor. Nimeni alta decât Isolda n-ar fi putut realiza o astfel de pereche. Mi-am amintit că Roger îi spusese însoțitorului său, Julian Polpey, la recepția episcopului, că din prima căsătorie a soțului ea moștenise niște fii vitregi destul de mari, dar că ea avea doar două fiice, numai ale ei.

Fetițele jucau un fel de joc de dame, pe un pătrat desenat special pentru ele pe dalele din curte. Piesele, asemănătoare popicelor, erau risipite peste tot, și în timp ce le mutau, fetele începură să se certe cu glas ascuțit al cui era rândul. Cea mai mică se aplecă să ia un popic de lemn și să-l ascundă sub fustă, ceea ce a dus pe rând la țipete, palme și tras de păr. Din sala de unde le urmărise, Roger își făcu apariția pe neașteptate în curte și se vârî între ele, așezat pe vine. Le luă de mână pe rând.

— Știți ce se întâmplă când se ceartă femeile? le spuse el. Li se înnegrește limba, se sucește în gât și le înecă. Așa a pățit odată sora-mea și ar fi murit de nu i-aș fi apucat limba la vreme, s-o trag la loc. Gura mare!

Copilele speriate căscară gura mare și scoaseră limba. Roger le atinse limbile pe rând și le suci puțin spunând:

— Rugați-vă domnului să fie bine, spuse el, dar treaba asta nu dăinuie dacă nu vă potoliți. Așa, acum închideți gura și deschideți-o doar la masă sau doar ca să rostiți vorbe frumoase. Joanna, tu ca mai mare, ar trebui s-o înveți pe Margaret că nu se cuvine să ascundă un bărbat sub fustă.

El scoase popicul de sub veșmântul celei mici și-l așeză pe dale.

— Jucați-vă mai departe, spuse el. O să am grijă să jucați cinstit.

Roger se ridică și stătu cu picioarele depărtate, lăsându-le pe fetițe să miște piesele în jurul lui. La început șovăiră, apoi căpătară încredere și curând începură să rîdă în hohote, căci el se legăna, se împiedica și răsturna piesele, astfel încât trebuiau puse la loc toate cu ajutorul lui. Nu peste multă vreme o femeie – pesemne dădaca lor – le strigă din dreptul unei uși de dincolo de sală. Fetițele îi încredințară solemn piesele lui Roger care le făgădui că se va mai juca cu ele și a doua zi. Făcând cu ochiul dădacei o sfătui să se uite mai târziu la limbile lor și să-i dea de știre dacă se iveau semne de înnegrire.

Roger puse piesele jos lângă intrare și pătrunse în sală în timp ce copilele dispăreau cu dădaca lor în încăperile din spate. Era pentru prima oară că-l vedeam ceva mai omenos. Renunțase pentru o clipă să fie bailivul cel calculat, rece si, mai mult ca sigur, corupt. Renunțase și la ironia și detașarea crudă care-i însoțiseră toate acțiunile până în acest moment.

Stătea în sală și asculta. În afară de noi doi, nu mai era nimeni. Privind în jur am avut sentimentul că locul se schimbase întrucâtva din acea zi de mai când murise Henry Champernoune. Nu mai dădea impresia de casă locuită permanent ci mai degrabă de casă în care stăpânii vin în trecere, lăsând-o pustie în lipsa lor. Nu se mai auzea nici un lătrat de câine, nu se vedea nici urmă de slugi, în afară de dădacă: Mi-a dat deodată prin gând că stăpâna casei, Joanna Champernoune, era chiar ea plecată cu toți copiii fii și fiică la celălalt conac din Trelawn, poate, despre care le pomenise Roger lui

Lampetho și Trefengy, în bucătăria din Kilmarth, în noaptea rebeliunii care dăduse gres. Se vede că lăsase casa pe seama lui Roger iar fetițele Isoldei și dădaca lor făcuseră aici un popas, în drum de la un conac la celălalt.

El se îndreptă spre fereastra prin care pătrundea lumina asfințitului și se uită afară. Aproape imediat se lipi de perete, de parcă se ferea să fie văzut de cineva de afară. Intrigat, m-am apropiat și eu de fereastră și am înțeles de îndată motivul acțiunii sale. Sub fereastră, pe o bancă, ședeau cei doi – Isolda și Otto Bodrugan. Zidul făcea un unghi care ascundea banca, astfel încât cei așezați acolo erau izolați de lume. Puteau fi văzuți doar dacă-i spiona cineva de la fereastra noastră.

Sub bancă creștea iarbă, iarba acoperea și panta care ducea la un zid scund, coborând apoi spre râul unde își ancorase Bodrugan corabia. Puteam vedea vârful catargului, nu însă și puntea. Mareea era joasă, brațul de mare îngust și panglica sinilie de apă era mărginită de bancuri de nisip pe care se îngrămădeau toate soiurile de piciorongi, cufundându-se și plutind pe ochiurile lăsate de reflux. Bodrugan ținea mâinilee Isoldei în ale lui, studiindu-i degetele într-un fel de joacă naivă, le mușca pe rând – sau mai bine zis se prefăcea că le mușcă –, strâmbându-se apoi de parcă i s-ar fi strepezit dinții.

Stăteam la fereastră și-i urmăream, simțind o stranie tulburare, nu pentru că, la fel ca bailivul, făceam pe spionul, ci pentru că intuiam că legătura dintre cei doi, oricât de pătimașă ar fi fost altădată, era acum nevinovată, fără prihană și binecuvântată. Era o comuniune sufletească pe care nu mi-era dat s-o cunosc vreodată. Pe neașteptate el îi lăsă mâinile libere și ea și le așeză în poală.

- Lasă-mă să mai rămân o noapte, să nu dorm pe corabie, spuse el. Oricum, mareea mă poate încurca și aș putea să mă trezesc împotmolit la mal, dacă aș întinde pânzele.

—Nu și dacă-ți alegi bine clipa, răspunse ea. Cu cât vei zăbovi mai mult, cu atât va fi mai mare primejdia pentru amândoi. Știi doar

cum zboară vorbele. Venirea ta aici a fost oricum o faptă nebunească, căci nava ta e cunoscută tuturor.

— Dar nu este nimic neobișnuit, spuse el. Vin adesea în golf și pe râu, fie cu treburi, fie de plăcere, să pescuiesc pe aici și pe la Capul Paraclisului. A fost curată întâmplare că ai venit aici tot acum.

— Nu-i așa, spuse ea, și o știi foarte bine. Bailivul ți-a dus scrisoarea mea dându-ți de știre că voi fi aici.

— Roger este un sol de încredere, răspunse el. Soața și copiii mei se află la Trelawn, la fel și soră-mea, Joanna. Nu se cădea să pierd prilejul.

— O dată, da, dar nu două nopți la rând. Și apoi eu n-am încredere în bailiv, cum ai tu, și știi pricina.

— Moartea lui Henry, nu? El se încruntă. Părerea mea e că nu judeci drept. Henry era pe ducă, toți știam asta. Dacă licorile l-au făcut să adoarmă mai curând, fără chin și cu știrea Joannei, de ce am cârti?

— S-a săvârșit prea ușor și precugetat, spuse ea. Rău îmi pare, Otto, dar n-o pot ierta pe Joanna, chiar de ți-e soră. Cât despre bailiv, primit-a bună plată, și el și monahul ce-i fu părtaș.

M-am uitat la Roger. Nu se mișcase din colțul său întunecat de lângă fereastră, dar îi putea auzi la fel de bine ca și mine. Judecând după expresia din ochii lui, nu era prea încântat de ceea ce auzea.

— Monahul, adăugă Isolda, e tot la mănăstire și pe zi ce trece are cuvânt mai mare. Egumenul e ca ceara moale în mâinile lui și turma pe care o păstorește ascultă de fratele Jean, care vine și pleacă după cum îi este voia.

— Ce face el, spuse Bodrugan, nu-i treaba mea.

—Ba s-ar putea să fie, dacă Margaret va ajunge să se încreadă în știința lui despre ierburi ca Joanna. Ai știre că le-a dat leacuri la ai tăi în vremea din urmă?

— Nu am cunoștință de așa ceva. După cum știi, am fost plecat la Lundy. Margaret crede că atât insula cât și domeniul Bodrugan sunt

prea primejdioase și-i mai mulțumită la Trelawn.

Ridicându-se de pe bancă, el începu să se plimbe în sus și în jos pe aleea cu iarbă din fața ei. Se isprăvise cu vorbele dulci, problemele vieții de zi cu zi îi copleșiseră iar. Eram cu totul de partea lor.

—Margaret, ca și bietul Henry, este în primul rând o Champernoune, spuse el. Orice preot sau monah care si-ar pune așa ceva în minte ar putea-o convinge să se înfrâneze în toate sau să se roage din zori și până-n noapte. O să am eu de grijă.

Isolda se ridică și ea de pe bancă și se lipi de Bodrugan, cu privirile ridicate spre el și mâinile pe umerii lui. Dacă m-aș fi aplecat pe fereastră, aș fi putut să-i ating pe amândoi. Ce mici de stat erau, cu mult sub înălțimea adulților de astăzi! Și totuși el era bine făcut și vânjos, cu un cap frumos și un zâmbet fermecător iar ea era delicată ca o păstoriță de porțelan și doar cu puțin mai înaltă decât fiicele ei. Ei se sărutară și eu am simtit din nou acea stranie tulburare de parcă aș fi pierdut ceva. Cu totul altceva decât ceea ce aș fi simțit dacă m-aș fi uitat pe geam la doi îndrăgostiți din veacul meu… Implicare intensă și un sentiment de intensă compasiune. Căci într-adevăr, acesta era cuvântul, compasiune. Nu-mi explicam sentimentul de participare la tot ceea ce făceau ei decât prin faptul că pășind înapoi, din veacul meu în veacul lor, îi simțeam vulnerabili și condamnați să moară, cu mai multă certitudine decât mine, căci știam că de peste șase secole se întorseseră în țărână.

—Ai grijă și de Joanna, spuse Isolda. Nu s-a apropiat de căsătoria cu John mai mult decât acum doi ani și ea s-a schimbat în rău din această cauză. Ar putea să-i facă soției lui ce i-a făcut soțului ei.

— N-ar îndrăzni, nici ea, nici John, răspunse Bodrugan.

— Ea ar îndrăzni orice, dacă i-ar conveni. Ți-ar face rău și ție de i-ai sta în cale. Singurul ei gând este să-l vadă pe John ispravnic al Castelului Restormel și șerif de Cornwall, ea însăși fiindu-i soție și

stăpânind ca o regină peste toate domeniile Coroanei ca Lady Carminowe.

— De s-ar întâmpla așa ceva, n-aș avea cum să stau împotrivă, protestă Bodrugan.

—Ca frate, ai putea măcar să încerci, spuse Isolda. Să-l împiedici pe acel monah să o urmeze peste tot cu licorile lui otrăvitoare.

— Joanna a făcut întotdeauna cum a tăiat-o capul, răspunse iubitul ei. A făcut doar ce a vrut ea. Nu pot să stau de pază într-una. Aș putea să-i spun lui Roger.

— Bailivului? Păi este și el prieten bun cu monahul, ca și ea, spuse Isolda cu dispreț. Îți mai spun o dată, nu te încrede în el, Otto. Nici în privința ei, nici în a noastră. Păstrează taina întâlnirilor noastre doar cât o să-i convină.

I-am aruncat din nou o privire lui Roger și am văzut cum i s-a întunecat chipul. Doream să-l cheme careva afară din cameră, să nu mai poată trage cu urechea. O să și-l facă dușman, dacă o va auzi descriindu-i păcatele atât de limpede și de disprețuitor.

— Mi-a stat alături în octombrie și o va face și altădată, spuse Bodrugan.

— Ți-a stat alături pentru că a socotit că are mult de câștigat, replica Isolda. Acum nu mai poți face mare lucru pentru el, de ce si-ar mai primejdui slujba? O vorbă Joannei, de la ea lui John și de aici lui Oliver și suntem pierduți.

— Oliver e la Londra.

— La Londra e poate azi. Dar vorbele rele călătoresc ca vântul. Mâine la Bere sau Bockenod. Poimâine la Tregest sau Carminowe. Lui Oliver nu-i pasă nici cât negrul sub unghie dacă trăiesc sau am murit, are femei cât poftește. Mândria lui însă n-ar răbda necredința soației. Știu bine asta.

Între ei apăruse o umbră. Și pe cer începură să se ridice neguri deasupra dealurilor de dincolo de vale. Pierise toată strălucirea zilei de vară. Pierise nevinovăția și, odată cu ea, și seninătatea lumii lor.

La fel și a mea. La distanță de veacuri, mă simțeam într-un fel părtaș la vina lor.

— Câte ceasuri sunt? întrebă ea.

— După soare, aproape șase, răspunse el. Dar de ce întrebi?

— Copilele trebuie să plece cu Alice, spuse ea. S-ar putea să vină în goană să mă caute și nu se cuvine să te vadă aici.

— Roger este cu ele, spuse el, se va îngriji el să ne lase în pace.

— Cu toate acestea, trebuie să le urez drum bun căci altfel nu se vor urca pe căluți.

Ea se îndepărta prin iarbă și în același timp bailivul se strecură din colțul său întunecos și traversă sala. Eu l-am urmat nedumerit. După toate aparențele nu locuiau aici ci în altă parte, poate la Bockenod. Dar până la Bockenod, după cât știam eu drumul era cam lung pentru niște copii care călăreau ponei pe înserat. Înainte de asfințit nu prea puteau ajunge acolo.

Am ieșit în curte și de acolo, prin gang ne-am dus la grajduri. Robbie, fratele lui Roger, tocmai punea șaua pe ponei și le ajuta pe fetițe să încalece, râzând și glumind cu dădaca lor, care cocoțată pe bidiviul ei se chinuia să-l stăpânească.

— O să stea mai liniștit cu doi călăreți, strigă Roger. Robbie o să încalece și el pe căluțul tău și o să-ți țină de cald. Spune cum vrei, în față sau în spate? Lui Robbie îi e tot una, nu-i așa?

Dădaca, o țărăncuță cu obrajii roșii ca focul, rușinoasă și încântată, protestă că poate călări foarte bine și singură. Chicotelile încetară brusc la o încruntare a lui Roger, căci Isolda tocmai intra în ogradă. El se apropie de ea, cu capul plecat în semn de respect.

– Copilele sunt în bună pază cu Robbie, spuse el, dar pot să-i însoțesc și eu dacă așa doriți.

—Așa doresc, spuse ea scurt. Mulțumesc.

El se înclină iar ea traversă curtea spre copile, care încălecaseră și-și conduceau poneii cu cea mai mare pricepere.

— Eu mai rămân aici, le spuse ea sărutându-le pe rând, și vin ceva mai târziu. Aveți grijă să nu biciuiți căluții pe drum ca să meargă mai repede, faceți ce vă spune Alice.

—O să facem ce ne spune *el* zise cea mică, arătând cu biciușca spre Roger, căci altminteri o să ne răsucească limbile, să vadă dacă nu s-au înnegrit.

—Nici nu mă îndoiesc, răspunse Isolda. Mai are și alte mijloace de a dobândi tăcerea.

Bailivul zâmbi puțin cam încurcat dar ea nu-i aruncă nici o privire. El apucă în fiecare mână câte un dârlog de la poneii fetițelor și porni către gang, făcându-i semn lui Robbie să procedeze la fel cu căluțul dădacei. Isolda ne însoți până la poartă și atunci m-am simțit sfâșiat între constrângere și dorință. Constrângerea de a urma micul grup condus de Roger, dorința de a sta să o privesc pe Isolda, cum le face semne cu mâna copilelor ei fără să-si dea seama că mă aflam lângă ea.

Știam că nu trebuie s-o ating. Știam că dacă aș face-o, n-ar simți mai mult decât o adiere, nici chiar atât, căci nu ființasem niciodată în lumea ei și nici nu aș fi putut exista vreodată, căci ea era vie iar eu o fantomă fără formă. Dacă mi-aș fi oferit plăcerea inutilă de a-i atinge obrazul, nu s-ar fi produs nici un contact, ea ar fi dispărut pe loc iar eu aș fi rămas cu chinurile produse de amețeli, greață și nelipsita remușcare. Din fericire am fost scutit de alegere. Ea flutură încă o dată din mână uitându-se țintă în ochii mei dar prin mine, apoi se întoarse și trecu prin curte înapoi în casă

Am luat-o peste câmp după grupul de călăreți. Isolda și Bodrugan vor mai fi singuri câteva ore. Vor face poate dragoste. Speram asta cu un fel de compasiune disperată. Aveam sentimentul că timpul lor se apropia de sfârșit, la fel ca al meu.

Cărarea cobora către vad, acolo unde apa din scocul morii, gonind la vale, se vărsa în apele sărate ale golfuletului. Acum la mareea joasă, vadul putea fi trecut. Când copilele ajunseră la vad,

Roger dădu drumul la dârlogi și plesni poneii cu palma peste crupe, făcându-i să pornească în galop, împroșcând apa și stârnind strigătele de bucurie ale copiilor. Îl plesni și pe cel de al treilea căluț, care-i ducea pe Robbie și pe dădacă. Aceasta zbieră atât de tare încât răsună întreaga vale. Potcovarul din fierăria de dincolo de apă ieși din atelier (se vedea că e o fierărie după lumina focului și nicovala de alături și după caii care-si așteptau rândul la potcovit). El rânji și luă o pereche de foale de la un flăcău de lângă el, ațintindu-le spre dădacă și făcând ca șuvoiul de aer să-i umfle fustele stropite deja de apa din scoc.

— Ia vătraiul încins de pe foc să o mai încălzim nițel, strigă Roger și fierarul se prefăcu că rotește o bară de fier din care zburau scântei în toate părțile.

Robbie, pe jumătate sufocat de dădaca isterizată și încovoindu-se de râs, își înfipse călcâiele în burta căluțului ca să-l facă să sară și mai tare. Spectacolul îi făcu să iasă pe morar și pe ajutorul lui din moara de dincoace de apă. Am văzut că erau călugări și că în curtea de lângă clădire se afla o căruță pe care alți doi o încărcau cu grâne. Ei se opriră din treabă, rânjind ca și fierarul, și unul din ei își duse mâinile la gură și imită strigătul cucuvelei, în timp ce tovarășul său își mișca brațele iute deasupra capului, ca pe niște aripi.

— Hotărăște-te, Alice, striga Roger. Foc și vânt, de la fierăria lui Rob Rosgof, sau să te lege frații cu fustele de roata morii?

— Roata morii, roata morii, strigară copilele, dincolo de vad, crezând că Alice urma să fie udată ciuciulete. Apoi, la fel de iute cum începuse, distracția luă sfârșit. Roger trecu prin apa care-i venea până la mijlocul coapsei și apucând din nou căluții de dârlogi o porni pe poteca din dreapta în susul văii, cu Robbie și dădaca după el.

Mă pregăteam să-l urmez prin vad când unul din călugării din curtea morii scoase un nou strigăt. Cel puțin eu așa am crezut, că era

călugărul. M-am întors să văd ce se întâmplase și când colo, o mașinuță cu un șofer iritat la volan frânase chiar în spatele meu.

— De ce nu-ți cumperi aparat de surd? zbieră el, ocolindu-mă și aproape nimerind în șanț din această cauză.

Stăteam clipind în urma mașinii, care se depărta în goană. Cele trei persoane așezate pe locurile din spate, împopoțonate ca pentru plimbarea duminicală, se uitau prin geamul din spate șocați și surprinși.

Timpul își făcuse mendrele, prea iute, prea curând. Nu mai era nici urmă de apă din scocul morii, nici de apă împroșcată sau de potcovărie dincolo de vad. Eu stăteam în mijlocul drumului spre Treesmill, pe fundul văii.

M-am rezemat de puntea aruncată peste mlaștină. Scăpasem ca prin urechile acului. Toți ocupanții mașinii ar fi putut nimeri în șanț și eu la fel. N-am apucat sa-mi cer scuze căci mașina dispăruse deja urcând dealul din față. Am stat liniștit o lecuță, așteptând reacția dar nu mi s-a întâmplat nimic. Inima îmi bătea mai iute decât de obicei dar era firesc să fie așa după șocul cu mașina. Avusesem mare noroc. Șoferul nu avea nici o vină, eu eram singurul vinovat.

Am luat-o în sus pe deal până la răspântia unde-mi parcasem eu mașina și m-am așezat la volan, așteptând să mai treacă ceva timp, de teamă să nu înceapă iar starea de confuzie. N-avea rost să mă prezint la biserică până ce nu-mi era mintea pe deplin limpede. Imaginea lui Roger însoțind copilele pe căluți pe poteca din vale mi-era încă vie în minte dar știam exact că făcea parte dintr-o altă lume, dispărută deja. Casa de deasupra bancurilor de nisip redevenise cariera Gratten, acoperită de iarbă și pustie, cu excepția tufelor de grozamă și a tinichelelor. Bodrugan și Isolda nu mai făceau dragoste. Realitatea prezentă mă înconjura din nou.

M-am uitat la ceas și nu mi-a venit să-mi cred ochilor: unu și jumătate. Utrenia se terminase la biserica Sfântul Andrei de cel puțin o oră și jumătate.

Am pornit mașina, copleșit de vinovăție. Drogul mă înșelase derulând firul timpului într-un fel incredibil. Doar nu stătusem mai mult de o jumătate de oră în casă și nu făcusem mai mult de zece minute pe drumul până la vad, după Roger și fetițe, întregul episod se desfășurase rapid și eu nu făcusem decât să ascult de la fereastră și să mă uit la copile cum încalecă pe căluți și pleacă. În timp ce urcam dealul cu mașina, mă preocupa mai mult felul cum acționase drogul decât perspectiva de a născoci o altă scuză pentru Vita. De pildă că m-am rătăcit în timp ce mă plimbam. Mă tot întrebam de ce apare decalajul de timp. Mi-am amintit atunci că nu mă uitasem niciodată la ceas în momentul când pătrundeam în trecut - nu simțisem niciodată acest imbold. Deci nu prea aveam cum să știu cum trecea timpul: soarele lor nu era și al meu, nici cerul lor nu-mi aparținea. N-aveam cum verifica sau măsura durata acțiunii drogului. Ca întotdeauna când ceva nu era în regulă, am dat vina pe Magnus. El ar fi trebuit să mă prevină.

Am oprit la biserică, dar bine înțeles că nu era nimeni acolo. Vita mă asteptase probabil cu băieții, furioasă foc, și apoi o fi rugat pe careva să-i ducă acasă cu mașina sau poate că a găsit un taxi.

Am condus spre Kilmarth încercând să inventez o scuză ceva mai onorabilă decât că m-am rătăcit sau că mi-ar fi stat ceasul. Benzina. Mi se terminase benzina? O pană de cauciuc. Ce-ar fi să invoc așa ceva? Of, mii de draci…

Am coborât pe alee huruind și am oprit în fata casei. Am trecut apoi prin grădiniță, am urcat treptele și am intrat în hol. Ușa sufrageriei era închisă. Doamna Collins, cu o figură îngrijorată, se ivi din coridorul care ducea la bucătărie.

— Cred că au terminat de mâncat, se scuză ea, dar v-am păstrat prânzul la cald. Sper că nu s-a stricat. Ați avut o pană?

— Da, i-am răspuns eu recunoscător.

Am deschis ușa la sufragerie. Băieții strângeau vasele dar Vita era încă la masă, sorbindu-și cafeaua.

— S-o ia dracul de mașină nenorocită… am început eu.

Băieții s-au întors spre mine, uitându-se fix, nehotărâți dacă să chicotească sau să se strecoare neobservați. Teddy dovedi un tact neașteptat și aruncîndu-i o privire semnificativă lui Micky ieșiră iute din cameră. Teddy ducea tava încărcată.

— Iubito, am continuat eu. Îmi pare groaznic de rău. Aș fi dat orice să nu se întâmple așa ceva. Habar n-ai…

— Ba am, spuse ea. Mă tem că ți-ai stricat duminica.

Nu i-am înțeles ironia. Am șovăit, întrebându-mă dacă să continui sau nu cu geniala mea poveste despre pana pe sosea.

— Parohul a fost extrem de amabil, continuă ea. Fiul lui ne-a adus acasă cu mașina. Și când am sosit, doamna Collins mi-a dat asta. Ea arătă spre o telegramă de lângă farfuria ei. Doamna Collins mi-a spus că a sosit chiar după ce am plecat la biserică. Crezând că trebuie să fie ceva important, am deschis-o. Era de la profesorul tău, firește.

Îmi înmână telegrama. Fusese expediată din Cambridge.

„Să faci o ”excursie" bună în week-end, scria el. Sper că iubita ta o să-și facă apariția. Mă voi gândi la voi. Salutări.

Magnus.”

Am citit textul de două ori, apoi m-am uitat la Vita dar ea se și îndreptase spre bibliotecă, suflând nori de fum de țigară peste umăr. în același timp doamna Collins intră în sufragerie aducându-mi o porție enormă de rosbif fierbinte.

Capitolul XII

Chiar dacă Magnus ar fi vrut cu tot dinadinsul să dea cu bâta în baltă, nu și-ar fi putut alege mai bine momentul. L-am iertat însă căci el o credea pe Vita la Londra și mă știa singur. Cu toate acestea formularea era regretabilă, ca să nu spun catastrofală. Mai mult ca sigur Vita mă și vedea furișându-mă cu trusa de bărbierit și periuța de dinți să mă întâlnesc cu vreo pațachină în insulele Scilly. Era greu să-mi dovedesc nevinovăția. M-am luat după ea în bibliotecă.

— Ascultă-mă bine, i-am spus, închizând cu hotărâre ușa cu două canaturi dintre cele două camere, pentru cazul că doamna Collins ar trage cu urechea. Telegrama este o glumă proastă, o mistificare de-a lui Magnus. Nu te face de râs luând-o în serios ca o tâmpită.

Ea se întoarse cu fața spre mine, în postura clasică a soției ultragiate, cu o mână în șold și gesticulând cu cea în care ținea țigara. Ochii i se îngustaseră iar chipul îi părea de ghiață:

—Nu mă interesează nici profesorul, nici glumele lui. Ești părtaș la atâtea și pe mine mă ții la distanță, așa că nici nu-mi mai pasă. Dacă telegrama a fost o glumă, vă urez succes la amândoi. Repet, regret că ți-am stricat week-end-ul. Acum ai face mai bine să te duci să mănânci, înainte să se răcească prânzul.

Apucând ziarul de duminică, se prefăcu că-l citește. I l-am smuls din mână:

— Nu așa. Te rog să mă asculți cu atenție.

I-am luat țigara și i-am strivit-o în scrumieră. Apoi am apucat-o de mâini și am întors-o spre mine.

— Știi foarte bine că Magnus este cel mai vechi prieten al meu. Mai mult, ne-a dat casa fără chirie și în plus ne-a făcut rost și de doamna Collins. Ca să mă revanșez am făcut și eu niște frânturi de cercetare, în legătură cu lucrările lui. Telegrama era modalitatea lui de a-mi ura succes.

Cuvintele mele nu i-au făcut nici o impresie. Chipul ei era tot rigid și rece.

— Tu nu ești om de știință, spuse ea. Ce fel de cercetare ești în stare să faci? Și unde aveai de gând să pleci?

I-am dat drumul la mâini și am oftat, ca un adult cu răbdarea pusă la grea încercare de un copil care se face că nu înțelege.

—Nu plecam nicăieri, am insistat, accentuând cuvântul „nicăieri". Am avut vag intenția să merg cu mașina de-a lungul țărmului ca să vizitez unul sau două locuri care îl interesează.

—Ce explicație convingătoare! Nu înțeleg cum de nu a organizat profesorul aici un seminar, cu tine ca asistent șef. De ce nu-i dai ideea? Eu v-aș sta desigur în cale și as putea pleca. Dar cred că pe băieți i-ar ține.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am spus deschizând ușa spre sufragerie. Te porți ca o nevastă din bancurile răsuflate despre soți. Cel mai simplu ar fi să-l sun pe Magnus dis-de-dimineață să-i spun că dai divorț pentru că mă bănuiești că mi-am dat întâlnire cu vreo tipă nebună după jazz, la Land's End. O să moară de râs.

Am intrat în sufragerie și m-am așezat la masă. Sosul începuse să se sleiască, dar ce mai conta. Mi-am umplut o halbă cu bere ca să fac să lunece mai ușor friptura de vacă, apoi m-am ocupat de tarta cu mere. Doamna Collins, tăcând plină de tact, mi-a adus cafeaua și a dispărut. Băieții, în criză de inspirație, dădeau cu piciorul în

pietricelele de pe cărarea din fața casei. Eu m-am ridicat și le-am strigat de pe fereastră:

— Vă iau mai târziu să înotați.

Ei s-au luminat vizibil la față și au urcat în goană scările spre verandă.

— Mai târziu, le-am spus. Să-mi beau întâi cafeaua și să văd ce vrea să facă Vita.

Li se lungiră fețele. O cunoșteau ei pe Mami. Le va pune sigur bețe în roate.

— N-aveți grijă. Promit că vă iau.

Am intrat apoi în bibliotecă. Vita stătea lungită pe sofa, cu ochii închiși. Am îngenunchiat lângă ea și am sărutat-o.

— Termină odată cu prostiile, i-am spus. Pe lumea asta nu am decât o iubită, știi doar. Nu pot să te duc sus să ți-o dovedesc căci le-am spus băieților că-i iau să înoate și cred că nu vrei să le strici ziua, nu-i asa?

Ea deschise un ochi:

— În schimb, mie ai reușit să mi-o strici.

—Fleacuri! am replicat. Eu ce să zic că mi-am ratat week-end-ul cu pațachina? Vrei să-ți spun ce aveam de gând să fac cu ea? Un spectacol de strip-tease la Newquay. Taci acum.

Am sărutat-o din nou temeinic. Reacția ei a fost cam inexistentă dar cel puțin nu m-a respins.

— Aș vrea să te înțeleg, spuse ea.

—Ferească Sfântul! Bărbații au oroare de soțiile care-i înțeleg. Asta le face viața monotonă. Hai să înotăm. Sub faleză este o plajă minunată și pustie. Afară e topenie și nici n-o să plouă.

Ea deschise amândoi ochii:

— Dar ce-ai făcut de fapt azi dimineață, cât am fost noi la biserică?

—Am umblat hai-hui printr-o carieră părăsită, cam la un kilometru și jumătate de sat. Are ceva legătură cu vechea mănăstire,

Din întâmplare pe Magnus și pe mine ne interesează acel loc. Pe urmă n-am mai putut porni mașina, căci o parcasem prost, într-un șanț.

— Aflu pentru prima dată că pe profesorul tău îl interesează și istoria, nu numai biofizica.

— Și nu te bucuri? E altceva decât toți embrionii ăia din borcane. Și eu îl încurajez.

— Tu-l încurajezi în toate. De aceea te și folosește.

— Sunt ușor adaptabil, de felul meu. Așa am fost toată viața. Hai, dragă, băieții ard de nerăbdare să plece. Du-te și fa-te frumoasă în bikini, dar acopere-te cu ceva, să nu uimești vacile.

— Vacile? aproape că țipă ea. Nu mă duc nicăieri dacă sunt vaci. Îți foarte mulțumesc.

— Dar sunt vaci blânde, hrănite cu o iarbă specială, ca să nu se poată mișca prea repede. Cornwall-ul este faimos din pricina lor.

Se pare că m-a crezut. Nu știu dacă a crezut și povestea cu cariera. Pentru moment se îmbunase. Era bine asa…

Am petrecut o după-amiază lungă, lenevind pe plajă. Am înotat cu toții și apoi, în timp ce băieții se bălăceau vânând creveți inexistenți, Vita și cu mine ne-am întins cât eram de lungi pe o limbă de nisip galben, lăsând nisipul să ni se strecoare printre degete. Domnea pacea.

— Te-ai gândit măcar un pic și la viitor? mă întrebă ea pe neașteptate.

— La viitor? am repetat.

Adevărul este că mă uitam în zare spre golf, întrebându-mă dacă Bodrugan reușise să plece odată cu fluxul, în acea noapte, după ce-și luase rămas-bun de la Isolda. El pomenise de Capul Paraclisului. Pe vremuri, comandantul Lane ne dusese cu velierul lui prin golf, de la Fowey la Megavissey și ne arătase Capul Paraclisului, un promontoriu aflat chiar înainte de intrarea în portul Megavissey. Casa lui Bodrugan se aflase probabil pe undeva pe aproape. Poate că

numele i se mai păstrase. Dacă mai exista, l-aș putea găsi pe harta rutieră.

— Da, am spus. M-am gândit. Dacă mâine va fi frumos, o să mergem cu barca cu pânze. Dacă apa va fi la fel de liniștită ca și azi, n-o să ai rău de mare. O să traversăm golful și o să aruncăm ancora lângă promontoriul de colo. Prânzim acolo și mergem pe mal.

— Toate bune și frumoase, încuviință ea, doar că nu m-am referit la viitorul apropiat. Mă referem la cel îndepărtat.

— Daa? Sincer să fiu, iubito, nu m-am gândit. Am avut prea multe de făcut aici. Toate la vremea lor.

— Foarte bine, dar Joe nu poate aștepta la nesfârșit. Cred că se aștepta să-i dai un răspuns cât de curând.

—Știu. Dar trebuie să fiu pe deplin hotărât. Pentru tine este simplu, e doar țara ta. Nu e și țara mea. N-o să-mi fie ușor să mă dezrădăcinez.

— Păi ai și făcut-o, când ai dat cu piciorul slujbei de la Londra. Sinceră să fiu, nici nu ai rădăcini. Deci ăsta nu-i un argument.

Din punct de vedere practic avea dreptate.

— Tot va trebui să faci ceva, continuă ea, fie în Anglia, fie în Statele Unite. Și ar fi curată nebunie să refuzi oferta lui Joe, când în țara ta nimeni nu ți-a făcut vreo propunere care să se poată compara cu a lui. Recunosc că sunt subiectivă, adăugă ea, luându-mă de mână, și că mi-ar plăcea grozav să mă stabilesc iar acasă. Dar numai dacă vrei și tu.

Dar tocmai asta era, că eu nu vroiam. Nu vroiam nici măcar o slujbă asemănătoare, la vreo agenție literară sau editură din Londra. Eram la capătul unui drum, la capătul unei anumite perioade din timpul meu. Și nu eram în stare să fac planuri, cel puțin nu încă.

- Hai să nu mai discutăm despre asta acum, iubito, i-am spus. Să luăm fiecare clipă așa cum este. Azi, mâine… Mă voi gândi serios la toată treaba cât de curând, îți promit.

Ea oftă și-mi dădu drumul la mână, căutând în buzunarul halatului de baie după o țigară.

— Cum zici tu, spuse ea, cu o modulație a vocii care-i trăda originea de pe țărmul apusean al Atlanticului. Dar să nu-mi bagi de vină dacă o să te trezești că Joe te lasă baltă.

Băieții străbătură în goană plaja să se fălească cu capturile lor: stele-de-mare, midii și un crab supradimensionat care decedase de mult și mirosea de-ți muta nasul din loc. Clipa adevărului trecuse. Venise timpul să ne adunăm lucrurile și să luăm în piept urcușul până la Kilmarth. Cum eu încheiam plutonul, am aruncat o privire peste umăr în largul golfului. Coasta se profila limpede, iar casele de la marginea Capului Paraclisului, la vreo zece kilometri distanță, luceau albe în lumina soarelui la apus.

„Într-o asemeni noapte
Otto sui, cred eu, pe zidul Bodruganului,
Oftând adânc spre golful Treesmill
Unde dormea Isolda-n noaptea-aceea…”

Dar oare dormise acolo? Mai mult ca sigur, după plecarea lui Otto își urmase copilele. Încotro însă? La Bockenod, unde locuia cumnatul ei, sir John cel înfumurat? Era prea departe. Dar stai. Pomenise un nume. Ceva cu „Treg”. Să mă uit pe hartă. Din păcate, tot al doilea nume de fermă din Cornwall începea cu „Tre”. Nu era nici Trevenna, nici Treverran, nici Trenadlyn. Oare unde-si petrecuseră noaptea Isolda și copilele ei?

—Nu mă prea văd repetând curând figura, se văită Vita. Sfinte Dumnezeule, ce mai urcuș! Parcă ar fi o pârtie de ski din Vermont. Lasă-mă să te țin de braț.

Dacă-mi aminteam bine, ei traversaseră apa măi jos de moară și o luaseră pe o potecă spre dreapta. Nu-i mai văzusem pe urma, din cauza acelei mașini care-mi venise din spate. Ar fi putut porni în

orice direcție. Iar Roger mergea pe jos. La flux vadul era însă acoperit complet. Am încercat să-mi amintesc dacă nu văzusem cumva vreo barcă mai jos de fierărie, cu care să poată trece apa la întoarcere.

—După atâta mișcare și aer, ar trebui să dorm la noapte, spuse Vita.

— Da, am răspuns.

Fusese o barcă. Chiar pe malul golfulețului. La flux putea fi folosită să treacă dintr-o parte într-alta călătorii, între fierărie și Treesmill.

— Cred că nu-ți pasă nici un pic, spuse ea, ce-o să fac eu la noapte și nu ți-ar păsa nici dacă aș pica moartă chiar acum.

M-am oprit și am privit-o țintă:

— Îmi pare rău, iubito, cum să nu-mi pese?

De ce revenea iar la povestea cu noaptea nedormită?

— Erai cu gândul departe, îmi dau întotdeauna seama de asta, spuse ea.

— La cel mult șase-șapte kilometri. Dacă chiar vrei să stii, tocmai mă gândeam la doi copii pe care i-am văzut călărind ponei azi dimineață. Mă întrebam încotro s-or fi dus.

— Ponei?

Mergeam în continuare, Vita atârnând greu de brațul meu.

— Ăsta-i lucrul cel mai cuminte pe care l-ai spus până acum, zise ea. Băieților le place să călărească. Poate că acei ponei erau închiriați?

—Mă îndoiesc, am răspuns eu. Presupun că veneau de la vreo fermă.

— Poți să te interesezi. Erau drăguți copiii?

— Două fetițe fermecătoare. Mai era și o femeie tinerică, care părea dădaca lor, și doi bărbați.

— Călăreau toți?

— Unul din bărbați mergea pe jos, ținând de dârlogi căluții fetițelor.

—Era probabil o școală de călărie, spuse ea. Trebuie să afli neapărat. Pentru băieți ar însemna și altă ocupație, în afară de înot sau navigație.

— Da, i-am spus.

Ce convenabil ar fi fost să-l pot chema pe Roger din veacul lui și să-i poruncesc să pună șaua pe doi din căluții de la Kilmarth pentru Teddy și Micky și apoi să-i trimit cu Robbie să galopeze pe plaja din Par. Roger ar ști cum să se poarte cu Vita la perfecție. I-ar îndeplini cel mai mic capriciu. I-ar aduce la un semn zeamă de nebunariță de la fratele Jean din mănăstire, să-i facă somnul lin, iar dacă nu reușea… Am zâmbit.

— Ce-ai găsit de râs?

— Nu-i de râs.

Am arătat cu degetul spre tufele de degețel-roșu care se ofileau, o masă purpurie a căror tulpini înalte pătrunseseră prin gardul viu care înconjura pășunile mai jos de Kilmarth:

— Dacă faci vreo criză de inimă, nici o problemă! Digitalina se obține din degețel-roșu. N-ai decât să-mi spui, îți strivesc de îndată semințele.

—Îți foarte mulțumesc. Nu mă îndoiesc că laboratorul profesorului tău e plin cu de-astea, precum și cu alte semințe otrăvitoare și cu cine stie ce alte amestecuri sinistre.

Câtă dreptate avea! Era însă o greșală să o las să se gândească la Magnus.

—Am ajuns, i-am spus. Trecem prin poartă și suntem în grădină. O să pregătesc ceva rece de băut pentru tine și pentru băieți. O să mă ocup tot eu de cină. Avem o grămadă de friptură rece de vacă și salată.

Să fie cât mai multă veselie! Să dispară amintirea dimineții ratate, în fața eforturilor de a le face pe plac! Să fiu un soț atent, un tată vitreg zâmbitor! Să meargă toate șnur până la ora culcării și după!

„După” s-a rezolvat de la sine. Înotul, mersul pe jos și aerul soporific din Cornwall și-au spus cuvântul. Vita căscase pe rupte la o piesă la televizor și se culcă pe la orele zece. Peste o oră, când m-am strecurat pe furiș lângă ea, dormea dusă.

Judecând după cer ziua de mâine va fi frumoasă. Vom putea naviga până la Capul Paraclisului. Exista o fermă Bodrugan. O găsisem pe harta rutieră, după ce cinasem.

Briza era exact ce ne trebuia ca să ieșim din portul Fowey. Căpitanul Tom, un tip zdravăn care zâmbea întruna, se ocupa de pânze, ajutat sau mai bine zis încurcat de băieți, în timp ce eu mă instalasem la fusul cârmei. Mă pricepeam doar atât cât să nu vin cu nava contra vântului și să nu las velele să se lovească de catarg. Vita și băieții nu știau asta așa că aerul meu eficient le-a făcut impresie. Am așezat la pupa undițele pentru scrumbii și în curând băieții au început să le tragă cu strigăte de bucurie de cum simțeau cea mai slabă zvâcnitură, provocată de regulă de unduirea mareei sau de vreo iarbă de mare. Vita se întinsese alături de mine. Pantalonii colanți îi stăteau bine căci, ca toate americancele, avea o siluetă fantastică. La fel de bine o prindea și puloverul roșu-aprins.

— E ca-n rai, spuse ea, cuibărindu-se lângă mine și rezemându-și capul de umărul meu. Ce deștept ai fost să aranjezi totul. De data asta îți dau nota l0. Nici că se putea o mare mai liniștită.

Raiul, din păcate, a fost de scurtă durată. Mi-am amintit că pe vremuri, după ce treceam de baliza de la Cannis și de Capul Gribbin, vântul dinspre apus sufla cu putere, mărind viteza navei – spre bucuria unui cârmaci priceput cum era comandantul Lane – dar făcând ca ambarcațiunea să se încline astfel încât pasagerul aflat la bordul de sub vânt se trezea la câțiva centimetri de mare. În cazul nostru, pasagerul era Vita.

— N-ar fi mai bine să-l lași pe el la cârmă? spuse ea nervoasă, după ce barca se balansase de trei ori ca un căluț de lemn – din vina

mea, căci eram prea aproape de vânt – apoi se stabilise pe partea ei, cu parapetul spălat de valuri.

—Nici pomeneală, i-am spus eu vesel. Vâră-te sub ghiu și stai la bordul din vânt.

Ea se ridică în picioare pe dibuite și încasă o lovitură strașnică dând cu capul de ghiu. Aplecându-mă să o ajut să scape de o parâmă înfășurată în jurul gleznei, n-am mai fost atent la cârmă și ca urmare am luat nițică apă de mare la bord, udând până la piele întreaga societate, începând cu mine.

— Un pic de apă sărată nu face rău nimănui, am strigat eu.

Băieții, ținându-se strîns de balustrada expusă vântului nu păreau prea convinși de asta. împreună cu mama lor se repeziră să se adăpostească în cabina minusculă unde, din lipsă de spațiu, fură nevoiți să stea încovoiați pe o lădiță, zgâlțâiți de fiecare reverență a mult prea vioaiei ambarcațiuni!

— Ce briză bună și înviorătoare, spuse căpitanul nostru Tom, rânjind cu gura până la urechi. O să ajungem la Megavissey cât ai zice peste!

Am arborat la rândul meu un zâmbet plin de încredere dar cele trei chipuri palide care mă priveau din cocpit erau complet lipsite de entuziasm. Aveam impresia că nici unul dintre ei nu era de părerea căpitanului în privința brizei.

El mi-a oferit o țigară atât de bună încât după ce am tras trei fumuri am aruncat-o în mare, când nu se uita el la mine. în acest timp el își aprinse o pipă deosebit de dăunătoare, al cărei fum își croi drum în jos în cabină, încolăcindu-se.

— Doamna s-ar simți mai bine dacă ar sta în cocpit, sugeră Tom. La fel și băieții.

M-am uitat la ei. Barca era destul de stabilă acum dar închiși în cabina întunecoasă simțeau fiecare zgâlțâitură. Pe fața lui Micky își făcu apariția un căscat prevestitor de rele. Vita se uita cu ochi împăienjeniți la impermeabilul lui Tom care atârna într-un cârlig,

lângă ușa cabinei. Părea că o hipnotizează felul cum se legăna odată cu barca, ca un spânzurat.

Tom și cu mine am schimbat priviri ca într-un fel de masonerie, și în timp ce el a trecut la cârmă și si-a scuturat pipa, eu mi-am tras familia în cocpit unde Vita și cel mic au vomat de îndată. Teddy a rezistat, poate pentru că a stat cu capul întors.

— O să ajungem curând sub vânt față de Capul Negru, spuse Tom. Acolo n-o să se mai simtă nici o mișcare.

Felul cum manevra el echea părea magie. Sau poate era pur și simplu noroc. Mișcarea de balans se transformă într-o cadență fină, chipurile livide își recăpătară culoarea, dinții încetară să mai clănțăne iar plăcințile pregătite de doamna Collins fură smulse din șervețelele din coș și devorate de noi toți, chiar și de Vita, cu ferocitatea unor lupi flămânzi. Am trecut de Megavissey și am aruncat ancora în partea de vest a Capului Paraclisului. se clintea nimic, nici în mare nici pe cer iar soarele ardea.

— Ce ciudat, remarcă Vita, care-și scosese puloverul punându-l sub cap drept pernă, nici n-a luat bine Tom comanda și barca nu s-a mai mișcat aproape de loc iar vântul s-a oprit.

— Nu-i nimic ciudat, am spus eu. Ne-am apropiat de uscat, asta-i tot.

— Un lucru știu, spuse ea, și anume că Tom va conduce barca la înapoiere.

Tom îi ajută pe băieți să coboare în șlep. Aveau sorturi și prosoape sub braț iar Tom ținea undițele cu râme drept momeală.

— Dacă doriți să rămâneți la bord cu doamna, o să am eu grijă ca flăcăii să nu pățească nimic, spuse el. Plaja de aici nu este periculoasă.

Nu doream să rămân la bord cu doamna. Doream să pornesc peste câmp ca să găsesc ferma Bodrugan.

Vita se ridică în capul oaselor, își scoase ochelarii de soare și se uită în jur. Mareea era la jumătate și plaja părea ispititoare, dar spre

marea mea încântare am constatat că o jumătate de duzină de vaci puseseră stăpânire pe ea, mișcându-se de colo colo ca în vis și împroșcând din când în când nisipul într-un mod cam neelegant.

— Eu rămân la bord, spuse Vita cu hotărâre, și dacă o să am chef să înot, o să înot de la barcă.

Am făcut ceea ce făceam de câte ori mă simțeam vinovat – am căscat:

— Eu mă duc pe mal, să-mi dezmorțesc picioarele. După un prânz cu atâtea făinoase este prea devreme să înot.

—Faci cum vrei, spuse ea. Aici este perfect. Casele acelea albe de pe promontoriu sunt fermecătoare. Parcă am fi în Italia.

Am lăsat-o să creadă asta și m-am urcat în șlep cu ceilalți.

— Eu cobor acolo, în colțul din stânga, i-am spus lui Tom.

— Dar ce o să faci? întrebă Teddy.

— O să mă plimb, am zis eu categoric.

— Nu putem rămâne în șlep să pescuim merlani?

— Sigur că puteți. E cea mai bună idee!

Am sărit pe mal printre vaci, liber de orice povară.

Băieții erau la fel de bucuroși că scăpaseră de mine. Am stat o clipă să-i urmăresc cum se îndepărtau vâslind. Vita flutura molatic din mână de pe ambarcațiunea ancorată. M-am întors apoi și am început să urc.

Poteca mergea paralel cu un pârâu și după ce am trecut de o căsuță în partea dreaptă a cotit, ascunzând vederii marea.

Cărarea continua să urce până la o poartă între niște ziduri vechi. Pe stânga se vedea ceva ce părea a fi fost cândva o moară. Am intrat prin poartă și m-am trezit în mijlocul fermei Bodrugan. La stânga se afla un iaz mare care alimentase probabil apa din scocul morii, iar la dreapta se ridica o cochetă locuință de fermier acoperită cu ardezie, clădită poate la începutul secolului XVIII. Era ciudat de asemănătoare cu casa lui Magnus, Kilmarth. Alături și dincolo de casă se vedeau grânare mari cu ziduri din piatră mult mai vechi,

înălțate mai mult ca sigur pe locul casei lui Otto din secolul XIV. Sub ferestrele casei se jucau doi copii care nici nu m-au băgat în seamă. Eu m-am aventurat mai departe, traversând pajiștea întinsă unde păștеau vaci și am pășit în interiorul unui hambar cu acoperiș înalt.

Acesta era folosit acum pentru păstrat grânele și fusese probabil întrebuințat astfel secole de-a rândul dar cu șase sute de ani în urmă aici se aflaseră poate o sală de mese și alte încăperi iar hambarul lung și scund de peste drum adăpostise poate o capelă. întregul domeniu era vast, mult mai mare decât spațiul acoperit de movile și dâmburi care fusese odinioară căminul Champernoune, mai jos de Gratten. Acum înțelegeam de ce Joanna – născută și crescută ca o Bodrugan într-un astfel de loc – considerase poate că a făcut un schimb prost cu casa de deasupra golfulețului Treesmill, când se căsătorise cu Henry Champernoune.

Am ieșit din hambar și am mers de-a lungul zidurilor joase de piatră care împrejmuiau întreaga fermă. Am luat-o apoi către dealurile de pe versantul opus, ajungând din nou să zăresc marea. Aici, pe culme, se afla o movilă care fusese probabil odinioară un turn de pază sau un avanpost ce domina golful. Mă întrebam cât de des s-o fi dus acolo Otto călare, să se uite din foișor peste Capul Negru către țărmul stâncos din depărtare care cobora treptat către golful Tywardreath și apoi către estuarul șerpuitor cu brațe înguste. Primul braț se îndrepta spre valea Lampetho, al doilea către zidurile mănăstirii iar al treilea către Treesmill și domeniul Champernoune. Într-o zi senină le putuse vedea pe toate, poate chiar și căsuța ghemuită de la Kylmerth și păduricea răzleață de dincolo de ea.

Acum ar fi fost momentul să am la mine bidonelul. L-aș fi văzut pe Otto aplecându-se din turnul rotund al foișorului, iar mai jos, în intrândul de mare adăpostit unde pescuiau azi băieții, i-aș fi văzut corabia ancorată, gata să pornească la drum. Sau poate as fi călătorit mai departe în timp și l-aș fi văzut plecând călare în acea primă rebeliune împotriva lui Eduard al II-lea din l322, mai tânăr și mai

nestăpânit. Când rebeliunea a dat greș, el trebuise să plătească o amendă de o mie de mărci. Apărător al cauzelor pierdute, râvnind la fructul oprit! Mă întrebam de câte ori va fi traversat el golful pe furiș, lăsându-și soția, pe Margaret cea cu chip spălăcit, sora lui Henry Champernoune, la adăpostul tihnit al casei Bodrugan, sau în cealaltă proprietate din Trelawn, oriunde se va fi aflat aceasta, la care se pare că avea dreptul și neamul Champernoune.

Am revenit la plajă, călcînd greoi, încins și ciudat de obosit. Era straniu dar mi se părea mai greu să dau ochii cu familia mea acum, când nu înghițisem drogul și nu fusesem în lumea cealaltă, decât dacă aș fi făcut de-adevărat „excursia" în timp. Mă simțeam frustrat, sleit de puteri și cuprins de o teamă ciudată. Închipuirea nu-mi era de ajuns. Doream cu ardoare trăirea care îmi fusese refuzată și pe care aș fi putut-o avea doar înghițind câteva picături din bidonelul încuiat la loc sigur în vechea spălătorie din Kilmarth. As fi putut asista la scene petrecute în locul acela de deasupra falezei sau chiar în clădirea fermei. Nu le voi cunoaște însă niciodată. Sentimentul de frustrare era total.

Vacile plecaseră de pe plajă. Băieții se întorseseră la ambarcațiunea ancorată și-și luau ceaiul în cocpit. Costumele lor de baie erau atârnate la uscat sus pe catarg. Vita stătea la prora și-i fotografia. Erau mulțumiți cu toții, fericiți chiar. Eu însă făceam excepție.

Purtam slip sub pantaloni și după ce mi-am scos hainele am intrat în apă. Mi s-a părut foarte rece, după plimbare, iar ierburile de mare plutind la suprafață mi-aminteau de cosițele din părul înecatei Ofelii. M-am întors pe spate și am privit țintă cerul, având încă acel straniu sentiment de deprimare, presimțirea unui sfârșit tragic. Trebuia să fac un efort extraordinar ca să dau ochi cu ai mei și să iau parte la conversația generală, să zâmbesc și să glumesc.

Tom mă văzuse și veni cu șlepul la mal, să-mi ia hainele. Am înotat până la velier și am reușit să mă cațăr la bord, cu ajutorul unei

parâme și a mâinilor binevoitoare ale Vitei și băieților.

— Ia uite, trei merlani! strigă Micky. Mami spune că ni-i va găti pentru cină. Și am mai găsit și o grămadă de scoici.

Vita se apropie cu restul de ceai din cana-termos.

— Pari cam dărâmat. Ai fost departe?

— Nu, i-am răspuns, doar peste câmp. Pe vremuri a fost acolo un fel de castel, dar n-a mai rămas nimic din el.

— Mai bine stăteai la bord, spuse ea. Baia a fost divină. Ia prosopul ăsta și șterge-te, tremuri tot. Sper că n-ai răcit. Ce greșeală, să intri transpirat în apa rece!

Micky mi-a băgat în mână o gogoașă umedă cu gust de vată și am înghițit ceaiul călduț. Tom s-a urcat apoi la bord, adunându-mi hainele și am ridicat ancora curând, plecând cu Tom la cârmă. Am pus pe mine încă o jachetă și m-am așezat la prora unde veni de îndată și Vita.

Valurile agitate de la mijlocul golfului au făcut-o să se întoarcă în cocpit și să se înfășoare în impermeabilul lui Tom. Eu priveam în zare, în direcția îndepărtatului Kilmarth, ascuns după perdeaua de copaci. În zilele de demult, navigând mai aproape de țărm, Bodrugan va fi avut o perspectivă mai clară în timp ce-și cârmea corabia către estuarul care acoperea pe atunci plaja din Par. Dacă Roger ar fi stat de veghe în câmp, i-ar fi putut semnaliza că totul este în ordine. Mă întrebam care o fi fost mai nerăbdător: Bodrugan în timp ce ocolea promontoriul în pantă ca să intre în estuar, știind că ea îl așteaptă în casa pustie din spatele zidurilor joase de piatră, sau Isolda, când zărea vârful catargului și vedea prima fluturare a pânzei întunecate. Acum, având soarele la pupa, am trecut de baliza de la Cannis și ne-am îndreptat spre Fowey. Am intrat în port, spre marea bucurie a băieților, tocmai când o navă mare cu punțile albe de caolin ieșea în larg escortată de două remorchere.

—Venim și mâine? strigară ei, în timp ce-i plăteam lui Tom cele datorate și-i mulțumeam pentru plimbare.

— Vom vedea, am rostit eu nelipsita formulă a adulților care-i înfurie pe cei tineri.

Ce să vedem? ar fi putut întreba ei. Dacă există o stare de spirit potrivită și armonie în lumea adulților? Succesul sau nereușita zilei depinde de starea de armistițiu între mama lor și mine.

Principala mea preocupare când ne-am înapoiat la Kilmarth a fost să-i telefonez lui Magnus înainte să mă sune el, căci eram sigur că o va face, acum că se terminase week-end-ul. Am dat târcoale bibliotecii așteptând un moment propice, dar băieții au intrat și au deschis televizorul așa că a trebuit să mă duc sus în dormitor. Vita era la parter, în bucătărie, pregătind cina. Acum ori niciodată. Am format numărul și el mi-a răspuns de îndată.

—Ascultă, i-am spus eu iute. Nu pot vorbi prea mult. S-a întâmplat ce era mai rău. Vita și băieții au sosit pe neașteptate, duminică dimineața. Aproape că m-au prins în *flagrant delit.*[11] înțelegi? Și telegrama ta a fost o calamitate la fel de mare. A deschis-o Vita. De atunci situația este cum nu se poate mai complicată, ca să mă exprim blând.

— O, Doamne…, spuse Magnus cu tonul unei bătrâne mătuși nemăritate care se confruntă cu o problemă minoră de gospodărie..

— Ce „O, Doamne”! am explodat eu. Mii și milioane de draci, și s-a terminat cu „excursiile”. Sper că-ți dai și tu seama, nu?

— Păstrează-ti calmul, băiete. Spui că ea a sosit și te-a prins chiar *en route?* [12]

— Nu, tocmai mă întorceam. La șapte dimineața. Nu pot să-ți povestesc acum.

— A meritat? întrebă el.

—Nu știu ce înțelegi tu prin „a meritat”, am spus eu. Era vorba de o încercare de rebeliune împotriva Coroanei. Era de față Otto Bodrugan și, bine înțeles, Roger. O să-ți scriu pe larg despre asta mâine, ca și despre „excursia” de duminică.

— Deci ai riscat încă o dată, în ciuda familiei? Ce minunat!

— Doar pentru că ei s-au dus la biserică și am putut să mă strecor până la Gratten. Dar, Magnus, există o problemă de timp, pe care nu mi-o pot explica. Mi s-a părut că „excursia" durează între treizeci și patruzeci de minute, cel mult, dar în realitate am fost „afară" cam două ore și jumătate,

— Câte picături ai luat?

— Câte am luat și vineri noaptea, doar cu câteva mai mult decât în primele două sau trei „excursii".

— Înțeleg.

El tăcu o clipă, analizând cele ce-i spusesem.

— Ei? l-am întrebat eu. Ce semnificație are asta?

— Nu sunt sigur, răspunse el. Trebuie să mai studiez. Nu te teme, nu e nimica grav, în acest stadiu. Cum te simți altfel?

—Păi… sănătos fizic, am navigat toată ziua. Dar este al dracului de stresant, Magnus.

— O să văd ce rezolv în cursul săptămânii și o să încerc să vin acolo. Peste câteva zile voi primi niște rezultate de la laborator și le putem discuta. între timp las-o mai moale cu excursiile.

— Magnus…

El închisese însă și bine făcuse. Mi s-a părut că o aud pe Vita urcând scările. Într-un fel mă simțeam ușurat la gândul că-l voi vedea, chiar dacă se iveau probleme cu Vita. El o să-și pună în aplicare rețeta specială de farmece, o să rezolve problemele și răspunderea va fi a lui, nu a mea. în plus, eram realmente îngrijorat din cauza drogului. Poate că senzația de deprimare și de presimțiri rele era doar o reacție adversă.

M-am privit în oglinda din baie. Cu ochiul meu drept se întâmpla ceva ciudat: părea congestionat și pe cornee se vedea o dungă roșie neclară. Se spărsese vreun vas, nimic grav poate, dar nu mi se întâmplase niciodată așa ceva înainte, după câte-mi aminteam. Speram ca Vita să nu observe nimic.

Cina a trecut cu bine căci băieții au sporovăit încântați de cele ce făcuseră și au savurat merlanul prins de ei. După părerea mea era cel mai fad pește posibil, dar nu le-am stricat cheful. Tocmai când strângeam masa, a sunat telefonul.

—Răspund eu, spuse Vita repede, s-ar putea să fie pentru mine.

Oricum nu putea fi Magnus. Băieții și cu mine am încărcat mașina de spălat vase și am pus-o în funcțiune. Atunci s-a întors și Vita în bucătărie, având pe chip o expresie bine cunoscută de mine, de hotărâre, chiar de sfidare.

— Erau Bill și Diana, spuse ea.

—Da?

Băieții au dispărut în bibliotecă să se uite la televizor. Eu am turnat cafeaua pentru noi doi.

— Pleacă cu avionul de la Exeter la Dublin, spuse ea. Acum sunt la Exeter.

Apoi, înainte să răspund ceva adecvat, ea spuse grăbit:

— Sunt înnebuniți să vadă casa, așa că le-am propus să-și amâne zborul cu patruzeci și opt de ore, să vină la noi la prânz mâine și să stea peste noapte. Au fost încântați de idee.

Am lăsat din mână ceașca cu cafeaua neatinsă și m-am prăbușit pe scaunul de bucătărie, gemând:

— Sfinte Dumnezeule!

Capitolul XIII

În viață sunt puține stări de încordare mai greu de suportat decât să aștepți sosirea unor oaspeți nedoriți. După primul geamăt de disperare, n-am mai adăugat nimic la protestul meu, dar până la ora culcării ne-am retras fiecare în altă cameră: Vita s-a uitat la televizor cu băieții în bibliotecă iar eu am ascultat Sibelius în camera de muzică.

Dimineața următoare, Vita ședea pe „terasă" – cum îi plăcea ei să-i spună – în fata ușii-fereastră de la camera de muzică, așteptând să audă zgomotul claxonului lor, iar eu mă plimbam ca un leu în cușcă, cu ochii la pendulă, îmbuibat de gin și apă tonică. Mă întrebam ce era mai rău – să aștepți momentul funest al apariției mașinii pe alee sau să dai piept cu realitatea instalării lor: haine împrăștiate pe scaune, aparate de fotografiat țăcănind, zgomotul prelung și puternic al vocilor, mirosul nelipsitei havane a lui Bill. Poate că era de preferat a doua situație, vâltoarea luptei și nu sunetul goarnei.

— Uite-i că vin, țipară băieții rupând-o la fugă pe trepte în jos iar eu am înaintat prin ușa-fereastră, gata să înfrunt obuzele.

Ca gazdă, Vita era nemaipomenită: Kilmarth devenise ca prin minune o ambasadă a Americii în străinătate. Îi lipsea doar drapelul cu stele și dungi. Mâncarea, adusă triumfător de o doamnă Collins binevoitoare, împodobea masa din sufragerie. Băuturile curgeau, fumul de țigară umplea aerul; ne-am așezat la masă la două și ne-am ridicat la trei și jumătate. Băieții, duși cu zăhărelul că vor înota mai târziu, au dispărut să joace crichet în livadă. „Fetele", deghizate cu ochelari fumurii identici, au tras după ele saltelele pneumatice la o distanță la care nu le puteam auzi, ca să-și îngăduie plăcerea bârfei.

Bill și cu mine ne-am instalat în patio cu intenția de a dormi. Cel puțin așa am sperat eu. Somnul mi-a fost însă întrerupt. Ca toți diplomații, Bill era încântat să se audă vorbind. El peroră despre politica planetară și despre cea din zone mai apropiate și apoi, cu o indiferență prefăcută, evident prelucrat de Diana, atinse problema proiectelor mele de viitor:

— Am auzit că te asociezi cu Joe. E grozav!

—Nu e nimic hotărât, am replicat eu. Mai sunt multe de discutat.

— Firește. Nu te poți hotărî dând cu banul, dar ce mai ocazie! întreprinderea lui este în plină ascensiune și nu o să ai ce regreta. Mai ales că, după cum am înțeles, aici nici nu prea ai ce pierde. Nu ești legat de nimic.

Nu i-am răspuns. Eram hotărât să nu mă las atras într-o discuție de durată.

—Desigur Vita este în stare să creeze un cămin oriunde, continuă el. Ea are acest dar. Și cu un apartament la New York și un loc la țară pentru week-end, ați putea petrece împreună o viață foarte plină, având și nenumărate ocazii de a călători.

Am mormăit, trăgându-mi o pălărie veche a comandantului Lane peste ochiul drept, care era încă injectat. Vita nu-l observase până acum.

— Să nu crezi că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, spuse el coborându-și vocea, dar știi cum vorbesc fetele. Ai băgat-o pe Vita la idei. Ea i-a spus Dianei că nu ești prea încântat de ideea plecării în Statele Unite și nu-și dă seama de ce. Femeile se gândesc întotdeauna la ce e mai rău.

El se lansă apoi într-o poveste lungă și, după părerea mea, cusută cu ață albă, despre o fată pe care o cunoscuse el la Madrid în timp ce Diana era plecată în insulele Bahama cu părinții ei.

— N-avea decât nouăsprezece ani. Eram nebun după ea. Dar știam amândoi că povestea nu poate dura. Ea lucra la ambasada de acolo și Diana urma să revină la Londra când își termina concediul.

Eram atât de înnebunit după fetișcană încât la despărțire îmi venea să-mi pun capăt zilelor. Am supraviețuit însă, ea la fel și n-am mai văzut-o de atunci.

Mi-am aprins o țigară ca să neutralizez norii de fum de la havana lui scârboasă și i-am spus:

— Te-înșeli amarnic dacă-ți închipui că am o iubită după colț.

—Păi e bine, zise el, e foarte bine! Nu te-aș fi condamnat chiar dacă ai fi avut, cu condiția să nu afle Vita.

A urmat o tăcere lungă în care presupun că se străduia să-și croiască o nouă tactică. Probabil a ajuns la concluzia că prudența este mai de preț decât curajul, căci spuse brusc:

— Parcă au zis ceva băieții cum că vor să înoate?

Ne-am dus să ne căutăm soțiile. Conclavul era în toi. Diana era una din acele blonde cam coapte, despre care se spune că sunt extrem de amuzante în societate și ca niște tigroaice acasă. N-aveam nici un chef să-i experimentez nici una din aceste calități. Vita îmi spusese că este cea mai devotată dintre prietene și o credeam. De îndată ce am apărut noi, conclavul s-a încheiat iar Diana a trecut imediat în viteza a doua, așa cum obișnuia întotdeauna când se apropia de vreun bărbat.

— Ce bronzat ești, Dick! spuse ea. îți vine bine. Bill se face roșu ca racul la primul contact cu soarele.

— De la aerul de mare, i-am spus eu. Nu-i bronz sintetic ca al tău.

Avea lângă ea o sticlă cu loțiune pentru plajă, cu care se unsese pe picioarele albe ca zăpada.

—Noi coborâm la plajă să înotăm, spuse Bill. Mișcă-te și tu, moapso dragă, mai dai jos din grăsime!

Urmară tachinările obișnuite, spectacolul dat de perechile căsătorite în fața semenilor lor. Amanții nu făceau așa ceva, m-am gândit eu; jocul se desfășura pe tăcute și era, ca urmare, cu atât mai încântător.

Ducând cu noi prosoape și măști pentru scufundat, am pornit pe lungul drum spre plajă. Mareea era joasă și ca să poți intra în apă dacă aveai chef să înoți, trebuia să-ți croiești drum peste ierburi de mare și bucăți zgrunțuroase de stâncă, experiența era inedită pentru oaspeții noștri, dar ei luară partea bună a lucrurilor, împroșcându-se cu apa din băltoace ca delfinii. S-a dovedit astfel adevărul zicalei mele favorite, că este întotdeauna mai ușor să primești musafirii – chiar și pe cei nepoftiți – în aer liber.

Adevăratul test al ospitalității urma însă să aibă loc seara. Așa a și fost. Bill își adusese propria sticlă de whisky (un dar pentru gazde), și eu am scos toată ghiața din frigider ca să i-o pun la dispoziție. Imediat după whisky băusem la cină vin tămâios, un amestec cam tare. în timp ce mașina de spălat vase duduia în bucătărie, ne-am îndreptat împleticindu-ne spre camera de muzică, arătând cam ponosiți. Nu mai aveam de ce să-mi fac griji pentru ochiul injectat, căci amândoi ochii lui Bill arătau de parcă l-ar fi înțepat albinele iar nevestele noastre erau congestionate ca niște chelnerițe din vreo speluncă rău-famată pentru marinari.

M-am dus la gramofon și am pus un teanc de discuri, indiferent de care atâta vreme cât zgomotul reușea să-i facă pe convivi să tacă. în general Vita bea puțin, dar când depășea măsura era penibilă. Vocea ei căpăta inflexiuni stridente sau, dimpotrivă, devenea mătăsos de dulce. În această seară dulceața era pentru Bill care se tolănise bucuros lângă ea pe una din sofale. Pe cealaltă sofa, Diana lovi ușor cu mâna locul gol de lângă ea și mă trase alături, zâmbind cu subînțeles.

Mi-am dat seama cu dezgust că manevrele fuseseră prestabilite – ni se pregătea una din acele seri îngrozitoare de schimb de parteneri. Nu se mergea chiar până la ultimul act ci era doar o reprezentație de probă, un fel de piesă scurtă jucată înaintea celei principale. Toate astea mă plictiseau de moarte. Nu-mi doream decât un singur lucru – să mă culc și, cinstit să fiu, singur.

— Povestește-mi ceva, Dick, spuse Diana, care stătea atât de aproape de mine încât am fost nevoit să-mi întorc capul într-o parte, ca o păpușă de ventriloc. Vreau să aflu totul despre strălucitul tău prieten, profesorul Lane.

—O dare de seamă amănunțită asupra operei sale? am întrebat-o. Acum câțiva ani a apărut un articol foarte complet despre anumite aspecte ale activității sale, în „Biochemical Journal". Am probabil un exemplar în apartamentul din Londra. Trebuie neapărat să-l citești.

— Nu fii tâmpit. Știi foarte bine că n-aș pricepe o iotă. Mă interesează cum e ca om. Are vreun hobby, cu cine e prieten?

Hobby… Am meditat asupra cuvântului. Îmi evoca imaginea unui bătrânel distrat care vâna fluturi.

— Nu cred că are alte pasiuni în afară de meserie, i-am spus. îi place muzica, în special cea bisericească, cântările gregoriene și psalmodierea.

— Asta vă apropie, dragostea pentru muzică?

— Așa a început. Ne-am întâlnit din întâmplare în aceeași strană într-o seară, când se cântau colinde la King's College.

De fapt nu ne dusesem pentru colinde ci ca să ne uităm la un copil din cor care avea părul ca o aureolă aurie, asemeni pruncului Samuel. Dar deși întâlnirea a fost întâmplătoare, au urmat-o multe altele. Nu că aș fi fost atras cu deosebire de copiii din cor, dar combinația dintre sfânta nevinovăție, „*adeste fideles*"[13] și haloul de bucle era atât de plăcută estetic pentru cei douăzeci de ani ai noștri încât ne-a fascinat mai multe zile.

— Teddy mi-a povestit despre o cameră zăvorâtă la subsol plină de capete de maimuță, spuse ea. Ce delicios! îmi dă fiori!

— Un singur cap de maimuță, dacă e să fim exacți, am replicat, și o serie de alte specimene în borcane. Extrem de toxice, nu trebuie mișcate din loc.

— Ai auzit, Bill? spuse Vita de pe divanul celălalt.

Am observat cu scârbă că el o înconjurase cu brațul și că ea își rezemase capul de umărul lui.

— Casa este așezată pe dinamită. O mișcare greșită și zburăm în aer.

— Orice fel de mișcare? întrebă Bill, facându-mi cu ochiul cu subînțeles. Ce se întâmplă dacă ne apropiem și mai tare? Dacă dinamita ne aruncă pe amândoi la etajul de deasupra, mie unul îmi convine, dar mai bine îi cer întâi voie lui Dick.

— Dick stă aici cu mine, spuse Diana. Și dacă explodează capul maimuței, voi doi puteți s-o luați în sus, Dick și cu mine o vom lua în jos. Așa vom fi cu toții fericiți dar în lumi diferite. Nu-i așa, Dick?

— Categoric, am încuviințat eu. Oricum ar fi, m-am săturat până peste cap de lumea asta. Deci dacă voi vreți să faceți o partidă în trei, dați-i drumul și distrați-vă. A mai rămas un sfert de whisky în sticlă. Serviți-vă. Eu mă duc să mă culc.

M-am sculat și am ieșit din cameră. Acum că le stricasem partida de dublu, pipăitul înceta automat. Vor mai sta probabil încă vreo oră toți trei, să discute solemn despre diferitele fațete ale caracterului meu. Dacă și cum mă schimbasem, ce era de făcut cu mine, ce se prevedea pentru viitor.

M-am dezbrăcat, mi-am băgat capul în apă rece, am dat la o parte perdelele, m-am urcat în pat și am adormit într-o clipă.

M-a trezit luna. O dâră de lumină pătrundea printre perdelele trase de Vita și ajungea până la perna mea. Vita stătea întinsă pe partea ei de pat și sforăia cu gura larg deschisă.

Nu prea i se întâmpla des așa ceva – de vină era pesemne acel ultim sfert de whisky. Am aruncat o privire la ceas: era trei și jumătate. M-am dat jos din pat, am intrat în camera de toaletă și am tras pe mine o pereche de bluejeans și un pulover.

Am stat în capul scărilor și am ascultat la ușa camerei oaspeților. Nici un sunet. Tăcere și pe coridorul ce ducea la camera băieților. Am coborât la parter, apoi la subsol pe scara de serviciu și am intrat

în laborator. Eram cât se poate de treaz, calm și stăpân pe mine, nici vesel, nici deprimat. Nu mă simțisem niciodată în viață mai normal. Eram hotărât să fac o „excursie" și cu asta basta. Să torn patru măsuri în bidonel, să scot mașina din garaj, să cobor cu motorul oprit în valea Treesmill, să parchez mașina și să merg pe jos la Gratten. Luna strălucea acum iar când va păli în cerul de apus, vor veni zorile. Dacă timpul îmi va juca iar feste și „excursia" va dura până la micul dejun, nu mai avea nici o importanță. O să mă întorc când voi fi gata să mă întorc iar Vita și prietenii ei n-aveau decât s-o înghită și pe asta.

„Într-o asemeni noapte"… o întâlnire cu cine? Lumea de azi era adormită și lumea mea nu se trezise, sau nu încă, până ce nu eram în puterea drogului. Tywardreath părea un sat-fantomă în timp ce-l ocoleam. În timpul meu tainic știam că străbătusem pajiștea satului și că mănăstirea se înălța la vedere, deși retrasă după ziduri de piatră. Am coborât încet pe drumul spre Treesmill iar lumina lunii inunda valea, făcând să lucească capacele cenușii ale cuștilor de la ferma de nurci din partea mai îndepărtată. Am parcat mașina lângă șanț și am trecut peste barieră, în câmp. M-am îndreptat apoi spre adâncitura de lângă carieră care, după câte știam, făcuse parte din sala de demult. Acolo, în întuneric, lângă un ciot, luminat doar de lună, am înghițit conținutul bidonelului. La început nu s-a întâmplat nimic. Auzeam doar un bâzâit în urechi, pe care nu-l mai simțisem înainte. M-am sprijinit de dâmb și am așteptat. În gardul viu mișcă ceva, poate un iepure și bâzâitul din urechi mi se înteți. O bucată de tablă ondulată zdrăngăni și căzu în spatele meu, în carieră. Bâzâitul cuprinse totul în jur. Sunetul din urechi se transformă în zdrăngănitul ferestrelor din sala mare și șuieratul vântului din afara lor. Ploaia cobora în rafale dintr-un cer cenușiu, lovind pergamentul ferestrelor. M-am apropiat de fereastră și am privit afară. Apa de jos din estuar era crescută și agitată iar valurile cu creste mici se luau la întrecere cu mareea. Copacii de pe pantele din față se aplecau la

unison; frunzele de toamnă împrăștiate de forța vântului și stolul de grauri care zburau spre nord se contopiră într-o masă, zgomotoasă și dispărură. Nu eram singur. Lângă mine se afla Roger care se uita cu îngrijorare în jos spre golfuleț. Când o rafală mai puternică de vânt zgâlțâi fereastra, el o închise bine, dând din cap și șoptind:

— Facă Domnul să nu se încumete pe o astfel de vreme!

Am aruncat o privire în jur și am văzut că sala era împărțită în două de o perdea trasă de-a curmezișul. Din spatele perdelei se auzeau voci. L-am urmat pe Roger care traversă sala și dădu perdeaua la o parte. O clipă am crezut că timpul îmi mai jucase o festă, ducându-mă într-un trecut la care mai fusesem martor. Căci lângă perete se afla un pat de scânduri pe care zăcea cineva, iar Joanna Champernoune era așezată la picioarele patului și călugărul Jean stătea lângă pernă. Apropiindu-mă mai mult am văzut însă că bolnavul nu era soțul ei ci tizul acestuia, Henry Bodrugan, fiul cel mai mare al lui Otto și propriul ei nepot. La o distanță respectabilă și ținându-și pavăză batista la gură se afla sir John Carminowe. Tânărul, cuprins de febră mare, încerca tot mereu să se ridice și-și striga tatăl iar călugărul îi ștergea fruntea de transpirație și se străduia să-l așeze mai comod pe pernă.

— Nu se cuvine să-i lăsăm aici, căci slugile sunt la Trelawn și nu are cine-i purta de grijă, spuse Joanna. Și de-ncercăm să-l ducem acolo, ajungem doar pe înnoptate, din pricina furtunii. Dar ne-ar ajunge un ceas să-l ducem la adăpost, la voi, la Bockenod.

— Nu cutez să fac asta, spuse sir John. De se dovedește a fi vărsat, cum se teme monahul, nici unul din ai mei nu a avut boala. Nu avem a face altceva, decât să-l lăsăm aici în grija lui Roger.

El îl privi pe bailiv cu ochi temători, pe deasupra batistei. M-am gândit ce impresie proastă îi făcea el Joannei, cu teama exagerată de a nu lua el însuși boala. Îi pierise aerul de înfumurare pe care-l avea la recepția episcopului. Pusese niște kilograme în plus și părul îi încărunțise. Roger, plin de respect ca întotdeauna în fața stăpânilor

lui, își înclină capul dar în ochii-i plecați am remarcat o sclipire de dispreț.

— Sunt gata să fac tot ce îmi poruncește stăpână mea, spuse el. Am bolit de vărsat copil fiind, taica a murit din asta. Nepotul domniei voastre este tânăr și în putere, ar trebui să se facă bine. Nu putem fi încredințați nici că aceasta este boala. Multe încep la fel, cu fierbințeală. Peste o zi poate se face iarăși bine.

Joanna se ridică de pe scaun și se apropie de pat. Mai purta încă voalul de văduvă și mi-am amintit de notița mâzgălită de cercetătorul de la arhive care copiase din Registrul de Privilegii pentru octombrie l33l: „Dezlegare pentru Joan, văduva răposatului Henry de Champernoune, să se cunune cu cine va dori dintre supușii Regelui".

Chiar dacă tot sir John era alesul ei, căsătoria nu avusese încă loc…

— Putem trage nădejde, spuse ea, dar și eu sunt de părerea monahului. Am mai văzut vărsat. Și eu am bolit copil fiind, la fel și Otto. De i-aș putea da de știre la Bodrugan, chiar Otto ar veni să-l ducă acasă.

Se întoarse spre Roger apoi.

— Cum este mareea? I-acoperit de apă vadul?

— Acoperit de-o oră și mai bine, Doamnă, răspunse el și apa tot mai crește. Nu-i cu putință să trecem vadul până ce nu scade apa, căci altminteri m-aș duce eu călare până la Bodrugan, să-i dau de știre lui sir Otto.

— Atunci n-avem ce face, decât să-ți lăsăm pe Henry în pază, spuse Joanna, cu toate că nu-s slugi în casă.

Ea se întoarse spre sir John:

— Te-oi însoți la Bockenod și-apoi în zori voi merge la Trelawn să o vestesc pe Margaret. Căci se cuvine ca ea să stea la căpătâiul fiului ei..

Cu toate că se ocupa și de tânărul Henry, călugărului nu-i scăpase nici o vorbă din cele discutate.

— Mai e o cale de urmat, Stăpână, spuse el. La mănăstire-i goală odaia pentru oaspeți și de vărsat nu ne e teamă, nici mie și nici fraților de acolo. Sub acoperișul nostru lui Henry Bodrugan i-ar fi mai bine decât aici și eu mă leg să-l păzesc zi și noapte.

Am citit ușurarea pe chipul lui sir John ca și pe al Joannei. Orice s-ar fi întâmplat, răspunderea nu mai era a lor.

— Bine ar fi fost să ne fi hotărât mai de grabă, spuse Joanna. Eram de mult plecați, înainte să înceapă furtuna. Ce-ai cumpănit, John? Nu socoți că aceasta-i singura cale?

— Așa se pare, spuse el grăbit, dacă bailivul are cum să-l ducă la mănăstire. Noi nu cutezăm să-l luăm în rădvan de teama molipsirii.

— Cine să se molipsească? râse Joanna. Poate domnia ta. De bună seamă poți călări alături, cu fața acoperită de năframă, ca acum? Să mergem căci am zăbovit destul.

Odată hotărârea luată, nu-i mai acordă nepotului nici un pic de atenție ci se duse la ușa sălii celei mari, însoțită de sir John. Acesta deschise brusc ușa dar fu nevoit să se dea înapoi în fața vântului puternic.

— Ar fi mai cuminte, spuse ea ironic, să călătorești în tihnă lângă mine, în ciuda băiatului bolnav, decât să-ți sufle vântul în spate când vom ajunge pe culmi.

—Nu pentru mine mă tem, începu el. Apoi, văzându-l pe bailiv prin preajmă adăugă: pricepi doar că nevastă-mea-i firavă și fiii de asemeni. Prea mare ar fi primejdia.

— Prea mare, da, sir John. E bună prevederea.

Prevederea, pe dracul, mă gândii eu și judecând după expresia chipurilor lor, la fel gândeau și Roger și Joanna.

Rădvanul greoi era tras în afara porții mari. Am traversat curtea prin vântul care ne lua pe sus, însoțind-o pe văduvă până la trăsură în timp ce sir John se urca pe cal. Ne-am întors apoi din nou în sală.

Călugărul îngrămădea învelitori peste Henry care era pe jumătate conștient.

— Sunt gata și ne așteaptă, spuse Roger. Noi doi putem duce salteaua. Acum că suntem singuri, spune-mi ce sorți de vindecare are?

Călugărul ridică din umeri.

— Cum singur spus-ai, e tânăr și-n putere, dar am văzut și slabi trăind, precum și voinici stingându-se. Să stea la mănăstire în grija mea și o să-i dau eu leacuri.

— Folosește-ți bine meșteșugul, spuse Roger. Căci de dai greș, îți va cere tatăl său socoteală și nici chiar egumenul nu te va mai putea ocroti.

Călugărul zâmbi.

— Din câte am înțeles, sir Otto Bodrugan va avea destul de furcă să se ocrotească pe sine. Știi oare că sir Oliver Carminowe a tras azi noapte la Bockenod și a plecat în zori fără să dea nimănui de știre încotro? De călărește-n taină de-a lungul țărmului, e semn că-l caută pe iubitul doamnei sale, să-l nimicească.

— Să-ncerce numai, râse batjocoritor Roger. Bodrugan îl întrece în mânuitul spadei.

Călugărul ridică din nou din umeri:

—Nu zic nu, dar cu vrăjmașii lui din Scoția nu de luptă dreaptă s-a folosit Oliver Carminowe. De-l va prinde în capcană pe Bodrugan, nu-i dau sorți de izbândă.

Bailivul îi făcu semn să tacă, deoarece tânărul Henry deschisese ochii.

— Unde e tata? întrebă el. Unde mă duceți?

— Tatăl domniei voastre este acasă, spuse Roger. I-am trimis solie să vină dimineață. La noapte vă hodiniți la mănăstire, în paza fratelui Jean. Apoi, de vă simțiți mai în putere și de o porunci astfel al vostru tată, vă ducem la Bodrugan ori la Trelawn.

Tânărul îi privi pe rând, nedumerit:

— Dar nu voiesc să stau la mănăstire. Mai bine merg acasă chiar la noapte.

—Nu-i cu putință, sir, răspunse Roger blând. Afară-i vânt puternic și caii nu pot merge prea departe. Stăpâna vă așteaptă în rădvan și vă va duce la mănăstire. Într-o jumătate de ceas veți ajunge cu bine în pat, în odaia de oaspeți.

Îl duseră pe saltea, în timp ce protesta vlăguit, prin sală și apoi prin curte până la vehiculul care aștepta. Îl întinseră cât era de lung la picioarele mătușii. Apoi călugărul se urcă lângă el. Joanna se uită la bailiv prin geamul deschis. Vălul îi căzu de pe față și am băgat de seamă că trăsăturile-i erau mai grosolane decât ultima dată când o văzusem. Gura era mai moale și avea pungi sub ochii bulbucați.

Ea se aplecă pe fereastră ca să n-o poată auzi nepotul.

— Umblă vorba, spuse ea, că sir Oliver și fratele meu se vor înfrunta. Nu știu dacă sir Oliver este pe aproape sau nu. Dar asta-i pricina plecării mele de aici cât mai degrabă.

— Cum vă e voia, Doamnă, răspunse bailivul.

—Nici sir John, nici eu, nu vrem să fim părtași la vrajbă, spuse ea. Nu e gâlceava noastră. Dacă ajung la lupta, frate-meu se știe păzi singur. Porunca-mi către tine este să nu iei partea nimănui și să te-ngrijești doar de treburile mele. Înțelesu-m-ai?

— Prea bine, Doamnă.

Ea dădu scurt din cap apoi își îndreptă atenția către tânărul Henry, întins la picioarele ei. Roger îi făcu un semn surugiului și vehiculul greoi o luă în sus spre mănăstire, pe drumul plin de glod. Sir John și slujitorul ce-l însoțea veneau călare-n urmă, aplecați tare peste șa și biciuiți de vânt și ploaie. De îndată ce ajunseră pe culme și dispărură din vedere, Roger trecu repede prin gang spre grajduri și-l strigă pe Robbie. Fratele lui veni de îndată, ducând de frâu un ponei. Părul încâlcit și rebel îi cădea peste ochi.

— Zboară ca vântul la Tregest, spuse Roger, și dă-i de știre doamnei Isolda că trebuie să stea în casă negreșit. Corabia lui

Bodrugan ar trebui să vie aici diseară, dar nu se va încumeta pe-o astfel de vijelie. Fie că sir Oliver este cu ea, fie că nu e, solia trebuie să-i ajungă fără greș.

Băiatul sări pe căluț și porni ca fulgerul peste câmp. Se îndreptă însă spre răsărit, dincoace de vale, și mi-am amintit că Roger spusese că vadul nu poate fi trecut din pricina mareei. Apa trebuia trecută prin alt loc, mai sus pe vale, dacă așa-numitul Tregest se afla dincolo de apă. Numele nu-mi spunea nimic. Pe harta mea nu exista azi nici un Tregest.

Roger străbătu curtea și trecu prin poarta mare până la panta de deasupra golfulețului. Aici vântul puternic aproape că-l luă pe sus, dar el își văzu de drum, coborând spre râu, prin ploaia care-l biciuia. O luase pe cărarea pietroasă care ducea la cheiul de jos. Avea un aer îngrijorat, chiar înspăimântat, complet diferit de calmul lui obișnuit. În timp ce mergea, sau mai bine zis fugea, privea întruna spre locul unde râul se vărsa în estuarul Par. M-a cuprins din nou presimțirea rea care mă copleșise când m-am întors din expediția din golf și intuiam că și el simțea la fel, că ne lega aceeași îngrijorare și teamă.

Când am ajuns la chei, dealul din spate ne-a oferit un oarecare adăpost dar râul era agitat, cu valuri dese, purtând pe coamă semne ale toamnei: crengi, bușteni și ierburi de mare. Acestea erau duse de apă spre chei sau treceau în mijlocul curentului, în timp ce un stol de pescărușI cu aripile întinse împotriva vântului țipau și le atingeau din zbor.

Am zărit probabil corabia în același timp căci amândoi aveam ochii ațintiți spre mare. Nu mai era însă frumoasa navă pe care o admirasem ancorată într-o după-amiază de vară. Se clătina ca un bețiv, cu catargul rupt și vergile atârnând spre punte, înfășurate în vele ca în giulgiu. Pesemne nu mai avea nici cârmă s-o stăpânească și lăsată în voia vântului și a mării era purtată cu bordul în față și prora întoarsă către nisipurile de care se spărgeau valuri mici. Nu știu câți erau la bord, dar trei cel puțin se străduiau să lanseze la apă o

bărcuță care se prinsese în încâlcitura de vele și vergi căzute pe punte. Roger își duse mâinile pâlnie la gură și strigă, dar din cauza vântului ei nu-l puteau auzi. El sări pe zidul cheiului, fluturându-și brațele. Unul din cei de pe vas – mai mult ca sigur Otto Bodrugan – îl văzu și-i făcu un semn cu mâna, ca răspuns, arătându-i spre țărmul opus.

— Dincoace de apă, strigă Roger, dincoace de apă!

Vocea i se pierdu în vânt. Nu-l auzeau căci se trudeau să lanseze barca de pe bordul corabiei.

Neîndoios Bodrugan cunoștea bine locul și odată lansată bărcuța, ar fi ajuns lesne la mal, în ciuda valurilor care se spărgeau de bancurile de nisip de ambele părți. Nu era ca marea deschisă cu stânci și locuri periculoase și, deși râul avea cea mai mare lățime în locul spre care deriva nava, aceasta putea în cel mai rău caz să eșueze și să aștepte fluxul.

Atunci am înțeles motivul temerilor lui Roger și de ce se străduia să-i atragă spre chei pe Bodrugan cu marinarii lui. Pe dealul din față se apropiau vreo duzină de călăreți în șir indian. Curbele terenului și pâlcurile de copaci îi ascundeau privirilor celor de pe vas, care nu erau conștienți de prezența lor.

Roger striga întruna și făcea semne cu mâna dar cei de la bord credeau că-i încurajează să lanseze cu bine bărcuța și răspundeau la fel. Apoi, în timp ce ambarcațiunea era dusă de apă în sus, ei reușiră să coboare barca peste bord și, peste o clipă, îi dădură drumul toți trei odată. De la prora corăbiei legaseră de pupa bărcuței un odgon și în timp ce doi trăgeau aplecați peste vâsle, Bodrugan, ghemuit la pupa, ținea strâns de odgon încercând să întoarcă corabia în direcția lor.

Erau prea preocupați de ceea ce aveau de făcut ca să-i mai dea atenție lui Roger și, în timp ce se apropiau încet de țărm, i-am văzut pe călăreții de pe deal descălecând lângă perdeaua de copaci. Profitând de protecția copacilor, se strecurară în jos spre golfuleț, în

locul unde uscatul pătrundea brusc în apă, formând o limbă de nisip. Roger strigă pentru ultima oară, agitându-și disperat brațele. Uitând de statutul meu de fantomă, l-am imitat fără să scot nici un sunet. Eram un aliat mai lipsit de putere decât un spectator la un meci de fotbal care încurajează echipa care pierde. Pe măsură ce bărcuța se apropia de țărm, și dușmanii ascunși de perdeaua de copaci veneau mai aproape de limba de nisip.

Pe neașteptate odgonul se rupse, căci nava eșuase iar Bodrugan pierzându-și echilibrul fu zvârlit peste vâslași. Bărcuța se răsturnă și toți trei căzură în apă. Erau atât aproape de țărm încât în locul unde plonjaseră, apa nu era prea adâncă. Bodrugan se ridică primul în picioare, cu apa venindu-i până la piept, în timp ce ceilalți se luptau încă cu valurile. Ultimului urlet de avertizare din partea lui Roger, Bodrugan îi răspunse cu un strigăt de triumf.

A fost și cel din urmă. Oamenii din bandă năvăliră asupra lui și a tovarășilor săi înainte ca ei să poată întoarce capul sau să se apere. Doisprezece la trei. Înainte ca ploaia torențială care izbucnise mai violentă ca oricând să ni-i ascundă privirilor, am văzut cu groază și scârbă cum, în loc să-și ducă victimele pe limba de nisip și să-i lichideze cu spada sau jungherul, îi băgară în apă cu fața în jos. Unul nu mai mișca, celălalt se mai lupta, dar pe Bodrugan au trebuit să-l țină opt. Roger începu să alerge de-a lungul râului spre moară, blestemând și gâfâind. Știam că nu mai avea nici un rost, că alergam degeaba, căci totul se va fi terminat cu mult înainte de a putea aduce ajutoare.

Am ajuns la vadul de sub moară și, așa cum îi spusese el mai devreme Joannei, apa era acolo adâncă și iute, ridicându-se până aproape de ușa fierăriei. Roger își făcu din nou mâinile pâlnie.

— Rob Rosgof! răcni el. Rob Rosgof!

În ușă se ivi mutra speriată a fierarului, cu nevasta alături.

Roger arătă cu degetul în josul apei dar bărbatul făcu semn de tăgadă, cu amândouă mîinile și cu capul, îndreptându-și apoi

degetul mare în sus spre dealul din spate. Din această pantomimă se înțelegea că avusese cunoștință despre ambuscadă dar că nu putea face nimic. Își trase nevasta înăuntrul fierăriei și zăvorî ușa. Roger se îndreptă disperat spre moară și cei trei călugări, pe care-i văzusem acolo duminică dimineața când trecuseră prin vad copilele Isoldei, îi ieșiră în întâmpinare în curte.

— Bodrugan și oamenii lui au fost aruncați pe țărm, strigă Roger. Corabia a eșuat și lui i s-a pregătit o capcană. Împotriva a doisprezece oameni înarmați, ei trei sunt ca și morți.

Nu știu ce se putea citi mai bine pe chipul lui: mânia, durerea sau neputința de a da ajutor.

— Unde este lady Champernoune? întrebă unul dintre călugări. și sir John Carminowe? I-am văzut rădvanul la casa mare, toata după-amiaza.

—Nepotul său, fiul lui Bodrugan, bolește, răspunse Roger. L-au dus la mănăstire iar ei sunt acum în drum spre Bockenod. Eu l-am trimis pe Robbie la Tregest, să dea de știre celor de acolo. Mă rog Domnului să nu se încumete vreunul încoace, căci e primejdie de moarte.

Stăteam acolo, mai jos de curtea morii, neputându-ne hotărî dacă trebuia să plecăm sau să rămânem. în tot acest timp ne încordasem privirile în direcția râului, acolo unde malurile boltite deasupra golfulețului ascundeau vasul eșuat și scena sângeroasă de pe limba de nisip.

—Cine a întocmit capcana? întrebă călugărul. Bodrugan a avut vrăjmași odată, dar de atunci trecut-a multă vreme și Regele stă neclintit pe tron.

— Cine altul decât sir Oliver Carminowe? răspunse Roger. S-au înfruntat în luptă și în ’22, când cu răzmerița, dar omorul de azi are altă pricină.

Nu auzeam decât vântul și râul clocotind între malurile apropiate și țipetele pescărușilor care atingeau apa în zbor. Apoi unul din călugări arătă cu mâna către cotul golfulețului și strigă:

— Au lansat barca, vin cu mareea!

Nu era însă o barcă, sau cel puțin nu era o barcă întreagă. Din depărtare păreau a fi scânduri smulse din bord, plutind în amonte ca resturile unui naufragiu și rotindu-se încet în timp ce le ducea apa, De scânduri era legat ceva, ce apărea din când în când la suprafață, dispărea și apărea din nou. Roger se uită la călugăr, eu la Roger, și într-un gând am coborât în goană spre marginea golfulețului, unde erau duse de curent bucățile de lemn și mâzga. Cât timp am așteptat, scândurile se tot ridicau și coborau odată cu mareea, iar acel ceva legat de ele făcea același lucru. De pe malul opus se auziră apoi

strigăte și prin perdeaua de copaci se iviră călăreții, în frunte cu conducătorul lor. Ei coborâră în galop ușor până la drumul de lângă fierărie și strigătele încetară. Stăteau acolo, privind în tăcere.

Ne-am aruncat în râu să tragem scândurile la mal, ajutați de călugări. În acest timp, conducătorul călăreților strigă:

— I-un dar pentru nevasta mea, Roger Kylmerth. Ai grijă să-l primească, cu omagiile mele, și când o termina cu el, spune-i că o aștept la Carminowe.

Izbucni în hohote de râs și oamenii lui îl imitară, apoi întoarseră caii și porniră în sus pe deal.

Roger și primul călugăr traseră scândura la mal. Ceilalți se închinară și începură să se roage, iar unul îngenunche la marginea apei. Pe Bodrugan nu se vedea nici o rană de cuțit, nici o urmă de violență. Apa îi șiroia din gură și ochii-i erau deschiși. Îl înecaseră înainte să-l lege de scândură cu odgonul.

Roger desfăcu frânghiile și-l duse în brațe spre moară, cu apa picurându-i din păr.

— Doamne, îndură-te! Cum să-i spun ei?

N-a mai fost însă nevoie. În timp ce ne îndreptam spre moară, am văzut poneii: Robbie călărea pe al lui, Isolda pe altul, cu pletele fluturându-i ude pe umeri și mantaua umflându-se de vânt ca un nor. Dintr-o privire Robbie înțelese ce se întâmplase și întinse mâna să apuce dârlogii și să o ducă de acolo. În aceeași clipă, ea descălecă și coborî în goană dealul spre noi.

— Iubite, nu!… spuse ea. O, nu!… o, nu!… o, nu!…

Glasul ei, la început limpede și clar, se stinse într-o tânguire.

Roger își așeză povara pe pământ și alergă spre ea. Am alergat și eu. Am apucat-o amândoi de mâinile întinse dar ea ne scăpă printre degete și căzu. În locul mantiei de care mă agățasem, m-am trezit în față cu baloturi de paie stivuite, lângă un șopron din tablă ondulată, peste drum de ferma Treesmill.

Capitolul XIV

Zăceam, așteptând să-mi treacă greața și amețeala. Știam că trebuie să rabd – cu cât stăteam mai liniștit cu atât îmi trecea mai repede. Se luminase de ziuă și m-a dus capul să mă uit la ceas. Era cinci și douăzeci și cinci. Să stau liniștit fără să mă mișc un sfert de oră și totul va fi bine. Chiar dacă cei de la ferma Treesmill se sculaseră deja, era puțin probabil că vor trece drumul să vină la șopronul lipit de zidul unei vechi livezi din vale. La câțiva metri de locul unde zăceam eu curgea un pârâu, doar atât rămăsese din golfuleț.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul dar treptat se potoli. Amețeala de care mă temeam era mai puțin rea decât data

precedentă când venisem la Gratten și îl întâlnisem pe acel medic la parcarea de pe vârful dealului.

Cinci minute, zece, cincisprezece… M-am ridicat cu greu în picioare și furișându-mă prin livadă, am urcat foarte încet dealul. Toate bune și frumoase. M-am urcat în mașină și am mai stat așezat încă cinci minute, apoi am pornit motorul și am condus cu mare grijă până la Kilmarth. Aveam timp berechet să garez mașina și să încui bidonelul în laborator. Apoi cel mai întelept lucru era să mă duc drept în pat, și să încerc să mă odihnesc.

Tot nu mai puteam face nimic, mi-am zis. Roger o s-o ducă pe Isolda înapoi la Tregest, unde o fi și asta, iar de trupul bietului Bodrugan se vor îngriji călugării aceia. Cineva trebuia să-i dea de știre și Joannei la Bockenod. Va avea grijă tot Roger, eram sigur. Aveam acum față de el oarecare considerație, chiar afecțiune. Fusese atât de sincer mișcat de moartea înspăimântătoare a lui Bodrugan și trăisem împreună grozăvia clipei. Se dovedise întemeiată acea presimțire avută pe plaja de sub Capul Paraclisului, înainte să mă întorc la Fowey cu Vita și copiii…

Tocmai intram în garaj când mi-am adus aminte de ei și odată cu memoria mi-a revenit și înțelegerea. Condusesem mașina spre casă într-o lume, dar cu mintea tot în cealaltă. O parte a minții mele era conștientă de faptul că am un volan în mână și că aparțin prezentului, în timp ce restul trăia în trecut, crezându-l pe Roger în drum spre Tregest, cu Isolda.

Am început să transpir tot. Stăteam foarte liniștit în mașină, iar mâinile îmi tremurau. Nu trebuia să se mai întâmple așa ceva. Trebuia să-mi recâștig stăpânirea de sine. Era aproape șase dimineața. Vita și băieții și blestemații de musafiri dormeau cu toții sus iar Roger, Isolda și Bodrugan erau morți de peste șase secole. Mă aflam în veacul meu…

M-am introdus în casă prin ușa din spate și am pus bine bidonelul. Se luminase de-a binelea dar casa era tot tăcută. M-am

strecurat sus pe scară la bucătărie și am pus în priză ceainicul electric, să-mi fac o ceașcă de ceai. Ceaiul era soluția, o ceașcă aburindă. Zgomotul făcut de ceainic era ciudat de reconfortant și m-am așezat la masă, amintindu-mi dintr-o dată cât de mult băusem cu toții noaptea dinainte. Bucătăria mai mirosea încă a racii pe care-i mâncasem, așa că m-am ridicat și am deschis fereastra.

Tocmai îmi sorbeam cea de a doua ceașcă când am auzit scările scârțiind. Mă pregăteam să o șterg urgent la subsol și să rămân *perdu*[14], când se deschise ușa și Bill intră în cameră. El rânji prostește:

— Bună! Gând la gând cu bucurie. M-am trezit, mi s-a părut că aud o mașină și mi s-a făcut deodată o sete de speriat. Bei cumva ceai?

— Da, i-am spus. Ia și tu o ceașcă. S-a trezit și Diana?

— Nu, răspunse el. Și din câte o cunosc pe nevastă-mea, după chef nu se scoală ea prea curând. Am făcut-o lată rău, cu toții, nu-i așa? Apropo, sper că nu-mi porți pică?

— Nici pomeneală.

I-am turnat o ceașcă de ceai și el se așeză la masă. Arăta groaznic și rozul pijamalei nu se asorta de loc cu cenușiul feței.

— Dar ești îmbrăcat, spuse el. Te-ai sculat de mult?

— Da, i-am răspuns. De fapt am ieșit pe afară, nu puteam dormi.

— Deci era mașina ta cea pe care am auzit-o venind pe alee?

— Se prea poate..

Ceaiul îmi făcea bine dar mă și făcea să transpir. Simțeam cum îmi curge șiroaie sudoarea pe față

— Arăți cam ciudat, spuse el critic. Te simți bine?

Mi-am scos batista din buzunarul de la haină și m-am șters pe frunte. Inima începuse din nou să bată tare. Probabil din cauza ceaiului.

— Drept să-ti spun, am rostit eu rar, articulând cuvintele nedeslușit de parcă ceaiul ar fi fost o porție zdravănă de alcool care

mă dăduse temporar peste cap, am fost martor, fără să fiu văzut, la o crimă înspăimântătoare. Nu pot să mi-o scot din cap.

El lăsă ceașca din mână și se holbă la mine.

— Cum dracul? începu el.

— Am simțit nevoia de aer, i-am spus eu vorbind foarte iute, așa că m-am dus cu mașina într-un loc pe care-l știu, la cam cinci kilometri de aici, jos, lângă estuar și am văzut cum eșua o navă. Sufla un vânt afurisit și tipul de pe bord cu echipaj cu tot au fost nevoiți să se urce în șlep. Au ajuns cu bine până la malul opus și atunci s-a întâmplat lucrul acela groaznic…

Mi-am turnat o nouă ceașcă de ceai, cu toate că-mi tremurau mâinile:

— Gangsterii! Ticăloșii de pe malul celălalt! Nu a avut scăpare tipul din barcă. Nu l-au înjunghiat ci l-au ținut cu capul sub apă cu forța și l-au lăsat să se înece.

— Doamne! spuse Bill. Doamne, ce îngrozitor! Ești sigur?

— Da, am văzut cu ochii mei. L-am văzut pe nefericitul acela cum se îneca…

M-am ridicat de la masă și am început să măsor bucătăria în lung și în lat.

— Și acum ce-ai de gând să faci? întrebă el. N-ar fi mai bine să telefonezi la poliție?

— La poliție? Nu e o treabă pentru poliție. Mă gândesc doar la fiul tipului, care e bolnav. Cineva trebuie să-l anunțe, pe el și pe celelalte rude.

— Doamne, Dumnezeule, Dick, păi e de datoria ta să informezi poliția. Înțeleg că nu vrei să fii implicat, dar e vorba de omucidere, nu? Și zici că-l cunoști pe tipul care a fost înecat și pe fiul lui?

L-am privit fix. Apoi am dat la o parte ceașca de ceai. Mi se întâmplase iar, Iisuse, mi se întâmplase iar! Confuzia, confundarea celor două lumi… Sudoarea îmi șiroia pe tot trupul.

—Nu, i-am răspuns. Nu-l cunosc personal. L-am văzut pe aici. Are un iaht pe care-l ține dincolo de golf. Am auzit vorbindu-se despre familia respectivă. Dar ai dreptate, *nu* vreau să fiu implicat. Și de altfel nu am fost eu singurul martor. Mai era de față un tip care a văzut totul. Sunt convins că o să comunice el la politie, probabil a și făcut-o.

— Ai vorbit cu el? întrebă Bill.

— Nu, nici nu m-a văzut.

— Nu știu ce să zic. Părerea mea e că ar trebui să telefonezi la poliție. Vrei să o fac eu?

— Nu, sub nici un motiv. Și, Bill, te rog, nu sufla nici o vorbă despre asta Dianei sau Vitei. Jură-te.

El păru foarte tulburat:

— Înțeleg. Le-ar impresiona teribil. Doamne, cred că ai trecut printr-un șoc groaznic!

— Mi-am revenit. Mă simt bine acum.

M-am așezat din nou la masa din bucătărie.

— Ce-ar fi să mai bei niște ceai? propuse el.

— Nu, nu mai vreau nimic.

— Toate acestea dovedesc, Dick ceea ce spun eu mereu. Rata criminalității crește întruna în toate țările civilizate din lume. Autoritățile ar trebui să pună piciorul în prag. Cine ar crede că se poate întâmpla așa ceva tocmai aici la capătul țării, în Cornwall? O bandă de gangsteri, zici? Ai idee de unde veneau? Erau de prin partea locului?

Am clătinat din cap:

— Nu. Nu cred. N-am idee cine erau.

— Și chiar ești sigur că celălalt tip a văzut totul și că o să relateze faptele la politie?

— Da, l-am văzut alergând. Se îndrepta ață către ferma cea mai apropiată. Acolo au telefon.

— Să dea Domnul să ai dreptate, spuse el.

Am stat în tăcere un timp. El tot ofta și clătina din cap.

— Prin ce ai trecut! Ce experiență îngrozitoare!

Mi-am băgat mâinile în buzunare ca să nu le, vadă tremurând:

— Ascultă, Bill, cred că o să mă duc sus, să mă lungesc puțin. N-aș vrea însă ca Vita să afle că am ieșit din casă. și nici Diana.

Să rămână numai între noi tot ce ți-am spus. Nici tu, nici eu nu putem face nimic acum. Te rog să uiți tot ce ți-am povestit.

— O.K., zise el. N-o să spun nimic. Dar nu pot uita ce mi-ai povestit. Și o să fiu atent la radio, la știri. Apropo, va trebui să plecăm imediat după micul dejun, dacă vrem să prindem avionul ăla de la Exeter. E-n ordine?

— Desigur. Îmi pare însă rău că ți-am stricat dimineața.

— Dragul meu Dick, mie îmi pare rău, pentru tine. Și eu aș urca să mai dorm puțin. Și știi ce, nu e cazul să te mai scoli ca să ne urezi la revedere. Ai argumentul mahmurelii!

El zâmbi și-mi întinse mâna:

—Ne-am simțit grozav ieri. Mii de mulțumiri pentru toate. Sper că n-o să se mai ivească nimic ca să-ți strice concediul. O să-ți scriu din Irlanda.

— Mulțumesc, Bill, mulțumesc din suflet.

Am urcat, m-am dezbrăcat în camera de toaletă, apoi vreo cinci minute m-am căznit să vomez în fața chiuvetei. Zgomotul a trezit-o pesemne pe Vita, căci am auzit-o strigând din dormitor:

— Tu ești? Ce s-a întâmplat?

—Tămâiosul peste whisky. Iartă-mă, abia mă mai țin pe picioare. O să mă culc aici, pe divan. E încă foarte devreme, nici șase și jumătate.

Am închis ușa camerei de toaletă și m-am aruncat pe divan. Eram din nou în lumea prezentului, dar numai Dumnezeu stia cât timp voi rămâne aici. Un lucru era sigur. De îndată ce vor pleca Bill și Diana, va trebui să-i telefonez lui Magnus.

Subconștientul este ciudat lucru. Eram extrem de tulburat de haosul gândurilor care m-ar fi putut face să-i destăinui lui Bill adevărul despre experiența propriu-zisă. Dar la nici cinci minute după ce m-am întins pe divan am adormit buștean și am început să visez. Destul de ciudat, nu l-am visat pe Bodrugan și soarta lui îngrozitoare ci un meci de crichet la Stonyhurst, când unul din echipă a fost lovit în cap de o minge și a murit de hemoragie cerebrală după douăzeci și patru de ore. Nu mă mai gândisem la acea întâmplare de cel puțin douăzeci și cinci de ani.

Când m-am trezit puțin după ora nouă, eram perfect lucid și aveam capul limpede, cu excepția unei mahmureli a naibii de reale. Ochiul meu drept era mai congestionat decât oricând. Am făcut baie și m-am bărbierit și auzeam zgomot și mișcare în camera de alături unde stăteau oaspeții noștri. Am așteptat până ce i-am auzit coborând pe Bill și pe Diana și apoi l-am sunat pe Magnus. N-am avut noroc. Nu era acasă. Așa că i-am lăsat un mesaj la secretară, la Universitate, cum că trebuia să vorbesc urgent cu el dar că era preferabil să-l chem eu. Apoi am scos capul pe fereastra de la camera de toaletă care dădea în curticică și l-am strigat pe Teddy să-mi aducă sus o ceașcă de cafea. Aveam de gând să-mi fac apariția în hol să le urez musafirilor drum bun cu cinci minute înaintea plecării, nici o clipă mai devreme.

— Da' ce-ai pățit la ochi? Ai căzut sau te-ai lovit cu ceva? mă întrebă fiul vitreg cel mare când mi-aduse cafeaua.

— Nu, i-am spus eu. Cred că mi se trage de la vântul de luni.

— Te-ai sculat devreme în orice caz. Te-am auzit vorbind în bucătărie cu Bill.

— Făceam ceai. Am băut amândoi prea mult la cină.

— Cred că mai degrabă de asta ai ochii așa vărgați, și nu de la mare, spuse el.

Semăna atât de tare cu maică-sa în momentele ei de mai mare receptivitate, încât mi-am întors fața. Mi-am amintit apoi că odaia lui

era chiar deasupra bucătăriei și că s-ar fi putut să ne audă conversația.

— Ia stai, despre ce vorbeam cu Bill? l-am întrebat eu înainte să iasă din cameră.

—De unde să știu? replică el. Crezi că aș ridica scândurile din parchet ca să ascult?

El nu, m-am gândit, dar maică-sa sigur, dacă ar prinde de veste că soțul și musafirul stau de vorbă la șase dimineața.

Am terminat cu îmbrăcatul, mi-am băut cafeaua până la fund și am apărut în capul scărilor tocmai la timp ca să-l ajut pe Bill să coboare valizele. El mi-aruncă o privire conspirativă și plină de înțelegere – fetele erau jos în hol – și șopti:

— Ai reușit să dormi?

— Da, am spus eu, mă simt bine.

L-am văzut că se uită curios la ochiul meu.

— Știu, i-am spus, arătând spre ochi. Nu-mi pot explica nici eu. S-ar putea să fie de la whisky. Apropo, adăugai eu, Teddy ne-a auzit vorbind azi dimineață.

— Știu, spuse el. L-am auzit povestindu-i Vitei. Totul e O.K. Nu-ți face griji.

El mă bătu pe umăr și am tropăit amândoi pe scări în jos.

— Doamne! strigă Vita. Ce-ai pățit la ochi?

— Alergie la whisky, în combinație cu scoici. Li se întîmplă unora.

Ambele fete au insistat să mă examineze, propunând tot felul de leacuri, începând cu alifii cu penicilină.

—Nu whisky-ul e de vină, spuse Diana. Nu vreau să mă amestec, dar încă de ieri l-am observat, de cum am sosit. Mi-am zis în sinea mea „Ce și-o fi făcut Dick la ochi?"

— Mie nu mi-ai spus nimic, zise Vita.

Toate au o limită. Le-am apucat pe amândouă de umeri și le-am împins în verandă:

— Nici una din voi nu e în măsură să câștige un concurs de frumusețe în această dimineață, și dacă vreți să știți nu whisky-ul m-a trezit în zori ci sforăitul Vitei. Așa că mai bine tăceți odată.

A trebuit să ne instalăm pe trepte pentru inevitabilele fotografii făcute de Bill și se făcuse aproape zece și jumătate când au plecat de-a binelea. Bill m-a strâns din nou de mână ca un conspirator.

— Sper ca în Irlanda să avem vreme bună, spuse el. O să urmăresc în ziare și o să ascult la radio prognoza meteo, ca să aflu ce se mai întâmplă în Cornwall.

El se uită la mine dând imperceptibil din cap. Vroia să spună că va fi numai ochi și urechi, să prindă prima știre despre o crimă odioasă.

— Să ne trimiteți ilustrate, spuse Vita. Mi-ar fi plăcut să mergem cu voi.

— Poți să te duci oricând, am spus, dacă te saturi aici.

Nu era poate o remarcă prea amabilă și când am terminat cu fluturatul mâinilor și ne-am întors spre casă, Vita arbora un aer preocupat.

— Cred, spuse ea, că te-ai fi bucurat dacă băieții și cu mine am fi plecat cu ei. Ai fi avut din nou casa la dispoziția ta.

— Nu vorbi prostii.

— Păi aseară s-a văzut limpede ce simți, când ai șters-o la culcare imediat după cină.

— Am șters-o la culcare, cum spui tu, fiindcă mă plictisea de moarte să te văd lăfăindu-te în brațele lui Bill, în timp ce Diana aștepta să facem și noi doi la fel.

Nu mă pricep de loc la astfel de partide de dublu și ar fi trebuit s-o știi.

— Partide de dublu! râse ea. Ce absurditate! Bill și Diana sunt cei mai vechi prieteni ai mei. Unde-ți-este mult lăudatul simț al umorului englezesc?

— Nu se potrivește cu al tău, am spus. Am un simț al hazului mai puțin rafinat, dacă ai cădea când ți-as trage covorașul de sub picioare, aș râde în hohote.

Am intrat în casă tocmai când suna telefonul. M-am dus în bibliotecă să răspund și Vita a venit după mine. Mă temeam să nu fie cumva Magnus și chiar el era.

— Da? am spus eu rezervat.

— Ți-am primit mesajul, spuse ei, dar am o zi foarte plină. Momentul este cumva nepotrivit?

— Da.

— Adică Vita este lângă tine?

—Da.

— Înțeleg. Răspunde-mi cu „da" sau „nu". S-a ivit ceva nou?

— Am avut oaspeți. Au sosit ieri și tocmai au plecat. Vita își aprinse o țigară.

—Daca-i profesorul tău, și nu văd cine altul ar putea fi, transmite-i complimente.

— Bine. Vita îți trimite complimente, i-am spus lui Magnus.

— Și eu ei. Întreab-o dacă n-o deranjează să vin pentru week-end, încă de vineri seara.

Inima îmi săltă brusc. Nu știu dacă de bucurie sau dimpotrivă. În orice caz, de ușurare. Magnus va prelua conducerea.

— Magnus, întreabă dacă poate veni vineri pentru week-end, i-am spus Vitei.

— Bine înțeles, răspunse ea. În definitiv e casa lui. O să te distrezi mai bine cu prietenul tău decât atunci când i-ai suportat pe ai mei.

— Vita zice „bine înțeles", i-am repetat lui Magnus.

—Minunat. O să-ți comunic mai târziu cu ce tren vin. Și acum spune-mi despre telefonul tău urgent. Este vorba de cealaltă lume?

—Da.

— Ai fost în „excursie"?

— Da.

— Cu urmări rele?

M-am oprit o clipă, aruncând o privire spre Vita. Ea nu dădea semne că va pleca din cameră.

— Drept să-ți spun, mă simt cam rău. Nu mi-a priit ceva ce am mâncat sau băut. Am vomat tare și am un ochi foarte congestionat. Poate din cauză că am băut whisky înainte de raci.

— În combinație cu „excursia", se prea poate să ai dreptate, răspunse el. Dar cu confuzia cum e?

— Și asta. Abia puteam gândi normal când m-am trezit.

— Înțeleg. A băgat cineva de seamă?

I-am aruncat din nou o privire Vitei.

— Păi noaptea trecută ne-am cam cherchelit, așa că noi, bărbații, ne-am trezit devreme. Eu am avut un coșmar foarte impresionant și i l-am povestit lui Bill prietenul Vitei, în timp ce ne beam ceaiul de dimineață.

— Cât de mult i-ai spus?

— Despre coșmar? Doar atât. Părea foarte real, știi cum sunt coșmarele. Mi s-a părut că am văzut cum niște gangsteri l-au atacat și l-au înecat pe unul.

— Așa-ți trebuie, spuse Vita. Se pare că de vină-s cele două porții de raci, nu whisky-ul.

— Era vorba de unul din prietenii noștri? întrebă Magnus.

— Da. Îl stii pe tipul ăla care ținea pe vremuri o ambarcațiune la Capul Paraclisului și naviga mereu spre Par? Despre el era coșmarul. Am visat că i s-a rupt catargul în furtună și când a reușit să ajungă la țărm a fost ucis de un soț gelos care bănuia că-i încurcat cu nevastă-sa.

Vita râse.

—Dacă mă-ntrebi, spuse ea, un astfel de vis trădează o conștiință încărcată. Ai crezut c-o să mă încurc cu Bill și de aici a ieșit și coșmarul cel atât de real. Lasă-mă să vorbesc și eu cu profesorul tău.

Ea traversă camera și-mi luă receptorul din mână.

— Ce mai faci, Magnus? spuse ea cu o voce plină de farmec calculat. Mă bucur grozav că de week-end o să te vedem aici, în casa ta. Poate că atunci o să fie și Dick mai bine dispus. Acum e foarte acru.

Ea zâmbi, privindu-mă.

— Ce-i cu ochiul lui? repetă ea. N-am nici cea mai mică idee. Arată de parcă ar fi pierdut un meci de box. Nici vorbă c-o să fac tot ce pot ca să stea liniștit până vii tu, dar e tare încăpățânat. Ia stai, poate poți să-mi spui tu. Băieților mei le place grozav să călărească și Dick zice că a văzut niște copii distrându-se călare pe ponei duminică dimineața, pe când noi eram la biserică. M-am întrebat dacă există grajduri pentru călărie dincolo de satul ăla – cum dracu-i zice – Tywardreath. Nu știi? N-are a face. S-ar putea să știe doamna Collins. Ce zici? Stai puțin să-l întreb…

Ea se întoarse spre mine.

— Magnus întreabă dacă copiii erau cumva cele două fetițe ale unuia, Oliver Carminowe, și ale soției sale? Niște prieteni vechi de-ai lui.

—Da, i-am răspuns. Sunt-aproape sigur. Dar nu știu unde locuiesc.

Ea se întoarse spre receptor.

— Dick crede că da, deși nu înțeleg de unde știe din moment ce nu i-a cunoscut. A, bine, dacă mama-i nostimă, a văzut-o el pe undeva și de aceea știe cine sunt.

Ea se strâmbă spre mine.

— Da, ar fi bine, adăugă ea, și dacă iei legătura cu ei pe week-end, i-am putea invita să bea ceva cu noi și i-ai face cunoștință și lui Dick cu ea. Pe vineri deci.

Ea îmi dădu înapoi receptorul. Magnus râdea la celălalt capăt al firului.

— Ce mai e și asta, să iei legătura cu familia Carminowe? l-am întrebat.

— M-am descurcat binișor, nu crezi? replică el în orice caz, asta am de gând să fac, dacă reușim să scăpăm de Vita și de băieți. între timp o să-l pun pe flăcăul din Londra să verifice datele despre Otto Bodrugan. Deci a avut o moarte urâtă și asta te-a tulburat?

— Da.

— Era și Roger acolo, firește? A avut și el vreun amestec?

—Nu.

— Mă bucur. Fii atent, Dick, este foarte important să nu mai faci absolut nici o „excursie" decât împreună cu mine. Indiferent cât de tare te-ar ispiti. Trebuie să te vindeci asudând. De acord?

— Da.

— Cum ți-am spus, o să am și primele rezultate de la laborator până vin acolo. Între timp, abține-te. Acum trebuie să plec. Ai grijă de tine.

— O să încerc. La revedere.

Parcă s-ar fî întrerupt singura legătură dintre cele două lumi.

— Curaj, iubitule, spuse Vita. Nu mai sunt decât trei zile, nici atât, și va fi aici. Nu-i grozav? Acum, ce-ar fi să mergem sus, la baie, să ne ocupăm puțin de ochiul ăsta?

Mai târziu, cu ochiul oblojit, după ce Vita dispăruse în bucătărie să-i spună și doamnei Collins că Magnus o să vină în week-end și să se consulte, bine înțeles, cu privire la preferințele lui gastronomice, mi-am scos harta rutieră și am mai căutat o dată Tregest. Nu era și pace. Pe hartă era indicat Treesmill, după cum știam, și Treverran, Trenadlyn, Trevenna – ultimele trei nume se regăseau și în Registrul de Contribuții ale Mirenilor –, dar atât. Poate că Magnus va afla răspunsul de la cercetătorul din Londra.

Nu peste multă vreme, Vita reveni în bibliotecă:

— Am întrebat-o pe doamna Collins despre familia Carminowe, dar n-a auzit niciodată de ei. Sunt foarte buni prieteni cu Magnus?

Am fost descumpănit o clipă auzind-o pronunțând acest nume. Știam că trebuie să fiu foarte atent, să nu reapară starea de confuzie.

—Cred că i-a cam pierdut din vedere, am replicat eu. Mă îndoiesc că i-a mai văzut în ultima vreme. El nu prea vine des aici.

— Nu figurează în cartea de telefon – i-am căutat. Dar cu ce se ocupă Oliver Carminowe?

— Cu ce se ocupă? am repetat eu. Nu prea știu. Cred că a fost militar într-o vreme. Are o funcție oarecare la guvern. Pe Magnus trebuie să-l întrebi.

— Și soția lui e foarte atrăgătoare?

— Era. N-am vorbit niciodată cu ea.

— Dar ai văzut-o de când ești aici?

— Numai de la distanță. Nici nu știe cine sunt.

— Locuia și pe vremuri aici, când veneai ca student?

— Se prea poate, dar n-am întâlnit-o niciodată, nici pe ea nici pe soțul ei. Știu foarte puțin despre ei.

— Destul însă cât să recunoști fetițele când le-ai văzut deunăzi?

M-am simțit încolțit.

—Iubito, ce-s toate astea? Magnus mi-a pomenit uneori numele unor prieteni și cunoștințe de-ale lui și Carminowe este dintre aceștia. Asta-i tot și nimic mai mult. Oliver Carminowe a mai fost căsătorit o dată și Isolda e a doua nevastă. Au două fiice. Ești mulțumită?

— Isolda? Ce nume romantic.

—Nu mai romantic decât Vita, i-am replicat. Ce-ar fi s-o lăsăm în pace?

— E ciudat că doamna Collins nu a auzit niciodată de ei. Ea e o sursă grozavă de informații despre tot ce se întâmplă prin regiune. În orice caz, mi-a spus că există niște grajduri foarte bune, mai sus de aici, la Menabilly Barton, și am de gând să aranjez ceva cu cei de acolo.

— Slavă Domnului! Ce-ar fi să aranjezi chiar acum?

Ea se uită fix la mine o clipă, apoi se întoarse și ieși din cameră. Mi-am scos pe furiș batista și m-am șters pe frunte, căci transpirasem

iar. Mare noroc că neamul Carminowe se stinsese, căci Vita era în stare să-i urmărească până în pânzele albe ca să invite vreun descendent uluit să prânzească cu noi duminică.

Mai aveam de așteptat două, ba nu, aproape trei zile, până ce mă va salva Magnus. O să fie greu s-o păcălesc pe Vita, acum că i se stârnise curiozitatea. Magnus avea un simț al umorului cam răutăcios și o dovedise când menționase acel nume.

Restul zilei de miercuri a trecut fără incidente și mulțumită cerului nu mi-a mai revenit starea de confuzie. Era atât de bine fără musafiri, că nimic nu mai avea importanță. Băieții s-au dus să călărească și s-au distrat foarte bine iar Vita, deși resimțea probabil urmările mahmurelii, a avut bunul simț să nu o spună și nu a mai pomenit nimic nici despre petrecerea de noaptea trecută. Ne-am dus la culcare devreme și am adormit buștean, dar joi ne-am trezit cu o ploaie mocănească. Pe mine nu mă deranja, dar Vita și băieții erau dezamăgiți căci plănuiseră o nouă expediție pe mare.

— Sper că n-o să plouă tot week-end-ul, zise Vita. Ce Dumnezeu m-aș face cu băieții! Nu cred că ți-ar plăcea să rătăcească toată ziua prin casă când va veni profesorul.

— Nu-ți face griji în privința lui Magnus, i-am spus eu. O să ne propună tot felul de lucruri, și lor și nouă. Și de altfel, el și cu mine s-ar putea să avem treabă.

— Ce fel de treabă? Doar n-o să vă încuiați în camera aia din subsol?

Nici nu-și închipuia ea cât de aproape era de adevăr.

—Nu știu exact, i-am spus eu vag. Are aici un vraf de hârțoage și s-ar putea să vrea să le parcurgem împreună. Cercetări de istorie și așa mai departe. Ți-am povestit despre noua lui marotă.

— Păi asta l-ar interesa și pe Teddy, și chiar și pe mine. Ar fi amuzant să facem un picnic în vreun loc istoric. Ce părere ai de Tintagel? După doamna Collins, toată lumea ar trebui să vadă Tintagel.

— Nu asta-l interesează pe Magnus și oricum sunt prea mulți turiști acolo. O să aflăm ce vrea să facă, când o să vină.

Mă întrebam cum dracul le-am putea face vânt, dacă Magnus avea chef să viziteze Gratten. De data aceasta era problema lui, nu a mea.

Joia părea că nu se mai termină și o plimbare plictisitoare de-a lungul plajei Par nu a prea reușit să ne învioreze. Magnus îmi spusese că trebuie să mă vindec asudând și până seara am înțeles ce a vrut să spună. Cuvântul cheie era „a asuda". Această năpastă care chinuia de obicei oamenii nu mă supărase decât arareori. La școală transpirasem, dar doar după ce făcusem multă mișcare și în orice caz nu atât de mult ca unii din colegii mei. Acum începeam să transpir prin toți porii după un efort oricât de mic și chiar dacă stăteam liniștit. Sudoarea avea un miros acru deosebit de pătrunzător și speram din tot sufletul că nu-l simțeam decât eu.

Mai întâi, după plimbarea pe plaja din Par, am crezut că transpirasem din cauza efortului fizic, așa că am făcut o baie înainte de cină. În timpul serii, însă, pe când Vita și băieții se uitau la televizor iar eu ședeam confortabil în camera de muzică ascultând discuri, a început iar. O senzație vâscoasă de răceală mă cuprinse brusc apoi sudoarea începu să curgă șiroaie pe cap, gât, sub braț, pe trunchi. Totul a durat vreo cinci minute dar după ce a trecut criza puteam să-mi storc cămașa de udă ce era. Era de râs, ca și răul de mare care i se întâmplă altuia, dar această nouă reacție la drog m-a făcut să intru brusc în panică. Am închis gramofonul și m-am dus sus să mă spăl și să mă schimb a doua oară. Mă întrebam ce dracul s-ar întâmpla dacă m-ar apuca o nouă criză în pat, cu Vita.

Teama și nervii nu mi-au ajutat să am o noapte ușoară. Vita avea chef de vorbă și a tot flecărit cât timp s-a dezbrăcat și până ce s-a lungit lângă mine. N-aș fi fost mai nervos nici dacă eram un mire în noaptea nunții. Am început să mă retrag în partea mea de pat, dând frâu liber unor căscaturi uriașe, ca semn că eram copleșit de

oboseală. Ne-am stins veiozele și eu am început să mimez respirația grea dinaintea somnului. Nu știu dacă am păcălit-o sau nu pe Vita, dar după ce încercă de vreo două ori să se ghemuiască lângă mine – iar eu m-am făcut că plouă –, se întoarse pe o parte și adormi rapid.

Stăteam treaz și mă gândeam ce scandal o să-i fac lui Magnus când o să vină. Grețuri, amețeli, confuzie, un ochi injectat, și acum sudoarea acră, și toate astea pentru ce? Pentru o clipă din trecutul îndepărtat care nu avea nici o legătură cu prezentul, nu ajuta cu nimic vieții lui sau vieții mele și era tot atât de folositoare pentru lumea în care trăiam ca un album cu tăieturi din ziare, aruncat în vreun sertar prăfuit. Toate aceste argumente mi le-am spus în gând până la miezul nopții și puțin după. Dar bunul simț obișnuiește să dispară în orele mici, când ne călărește demonul insomniei. În timp ce stăteam culcat și urmăream cum se face ora două și apoi trei pe cadranul luminos al ceasului de voiaj de pe noptieră, mi-am amintit cum mă plimbasem prin cealaltă lume cu libertatea de mișcare a celui ce visează dar cu limpezimea percepțiilor din starea de trezie. Roger nu fusese o fotografie ștearsă în albumul timpului. Și chiar acum, în această a patra dimensiune în care nimerisem necugetat dar în care Magnus intrase cu bună știință, Roger trăia, se mișca, mânca și dormea în casa lui, Kylmerth, jucându-și rolul într-un Acum care curgea în paralel cu Prezentul meu imediat, și astfel cele două timpuri se contopeau.

„Au doară eu sunt păzitorul fratelui meu?" Strigătul de protest al lui Cain în fața lui Dumnezeu căpătase brusc noi înțelesuri pentru mine în timp ce urmăream limbile ceasului care se mișcau spre trei și zece. Roger era păzitorul meu iar eu eram păzitorul lui. Nu mai exista trecut, prezent sau viitor. Tot ceea ce trăiește este o parte din întreg. Suntem legați cu toții, unii de alții, prin timp și veșnicie. Odată trezite simțurile noastre – așa cum fuseseră trezite ale mele de drog – către o nouă înțelegere a lumii lui și a lumii mele, urma fuziunea, nu mai exista despărțirea, nu mai exista moartea… Acesta

era pesemne ultimul sens al experienței și anume că moartea putea fi nimicită prin mișcare în timp. Magnus nu înțelesese încă acest lucru. Din punctul lui de vedere, drogul elibera o substanță complexă din creier care oferea aroma trecutului. În ceea ce mă privea, dovedea că trecutul era încă viu, că eram toți participanți și martori. Eu eram Roger, eu eram Bodrugan, eu eram Cain; și în același timp eram eu însumi mai cu adevărat.

Simțeam că sunt în pragul unei descoperiri epocale dar chiar atunci am adormit.

Capitolul XV

M-am trezit abia după zece și am văzut-o pe Vita stând lângă pat, cu tava cu pâine prăjită și cafea pentru micul dejun.

— Neața, am spus. Am dormit cam multișor.

— Da, spuse ea.

Apoi, uitându-se la mine cu un ochi critic:

Te simți bine?

M-am ridicat în capul oaselor și i-am luat tava din mână.

— Mă simt perfect. De ce?

— Te-ai zvârcolit toată noaptea și ai transpirat foarte mult. Uite, bluza de la pijama e udă de tot.

Era într-adevăr leoarcă și am aruncat-o de pe mine.

— Ce ciudat! Fii drăguță și adă-mi un prosop.

Ea mi-aduse unul din baie și m-am frecat bine înainte să întind mâna după cafea.

- Cred că-i din cauza alergărilor cu băieții pe plaja din Par, am spus eu.

— Nu-mi vine să cred, răspunse ea, uitându-se nedumerită la mine. Oricum ai făcut baie după aceea. Până acum nu transpirai când făceai mișcare.

— Păi li se mai întâmplă unora, la vârsta mea. Te pomenești că mă lovește andropauza în floarea vârstei.

— Sper ca nu. Ce neplăcut ar fi!

Ea se duse la masa de toaletă și se studie în oglindă, de parcă acolo putea găsi răspuns la problemă.

— E curios, continuă ea, dar și eu și Diana am observat că nu mai arăți ca altădată, cu tot bronzul de la plimbarea cu barca.

Ea se răsuci brusc cu fața spre mine:

— Trebuie să recunoști că nu mai ești tu sută la sută. Nu știu ce s-a întâmplat, iubitule, dar mă îngrijorezi. Ești capricios, distrat, de parcă te-ar preocupa tot timpul ceva. Și apoi ochiul ăsta bizar…

— Pentru numele lui Dumnezeu! am întrerupt-o. Nu mă mai pisa atât. Recunosc că m-am purtat cam urât când au fost Bill și Diana la noi și-mi cer scuze. Am băut cu toții prea mult și cu asta basta! Trebuie oare să disecăm fiecare clipă trecută?

— Vezi că iar începi? Ești tot timpul în defensivă. Sper că sosirea profesorului tău să mai aplaneze lucrurile.

— Cu siguranță, i-am răspuns, cu condiția să nu continui și în week-end investigațiile privind comportarea noastră.

Ea râse, sau mai bine zis își strâmbă gura în felul caracteristic nevestelor care doresc să-si rănească soții.

—Nu mi-aș îngădui să-l investighez pe Profesor. Starea sănătății și comportarea sa nu mă privesc, dar cu tine e altceva. Din întâmplare sunt soția ta și te iubesc.

Ea ieși din cameră și se duse jos. În timp ce-mi ungeam cu unt pâinea prăjită mă gândeam ce bine începuse ziua – Vita era jignită, eu sufeream de boala transpirației și Magnus trebuia să sosească în cursul serii.

Pe tava cu micul dejun, sub suportul pentru pâine am găsit o carte poștală de la el. M-am întrebat dacă Vita o ascunsese acolo intenționat. Magnus anunța că va lua trenul de 4.30 de la Londra și va ajunge la St. Austell în jur de zece seara. M-am simțit ușurat. Asta însemna că Vita și băieții se puteau culca sau oricum vor sta doar cât să-l salute de politețe pe noul venit și după aceea Magnus și cu mine puteam discuta în tihnă singuri. Bine dispus, m-am sculat, m-am îmbăiat și m-am îmbrăcat, ferm hotărât să-mi schimb comportarea față de cea de dimineață și să mă umilesc în fața Vitei și a băieților.

— Magnus va veni abia după ora zece, le-am strigat celor de jos, așa că nu se pune problema să mănânce. O să ia cina în tren. Ce vreți să facem până atunci?

—Să mergem cu barca cu pânze, strigară băieții care se învârteau prin hol cum fac toți copiii care nu știu să-și organizeze timpul.

— Nu-i vânt, am spus, după ce am aruncat o privire rapidă pe fereastră.

—Atunci ia o barcă cu motor, spuse Vita, venind dinspre bucătărie.

M-am hotărât să le fac pe plac și am pornit la drum din Fowey, cu prânzul în coș și căpitanul nostru Tom la cârmă. De data aceasta nu într-o barcă cu pânze ci într-o fostă barcă de salvare, transformată de el, cu un motoraș de treabă care făcea puf-puf, realizând cu greu cinci noduri și nici un centimetru în plus. Am luat-o spre est, afară din port și am ancorat în largul golfului Lanlivet, unde am mâncat, am înotat și ne-am distrat în voie. Toată lumea era mulțumită. O

jumătate de duzină de scrumbii prinse pe drumul de întoarcere au reprezentat o bucurie suplimentară pentru Teddy și Micky și un dar pentru masa de seară plănuită de Vita. Expediția s-a dovedit a fi un succes absolut.

— Să venim și mâine, te rugăm, pledară băieții.

Vita însă, aruncându-mi o privire, le spuse că totul depindea de profesor. Am văzut cum li se lungesc fețele și am ghicit ce simțeau. Ce putea fi mai neplăcut decât să trebuiască să-ți adaptezi programul după prietenul tatălui vitreg, vreun tip ursuz, pe care, știau din instinct, nici mama lor nu-l înghițea.

— Voi puteți merge cu Tom, am spus, chiar dacă Magnus și cu mine avem alte planuri.

Asta ne lasă libertate de acțiune, m-am gândit eu, căci eram sigur că Vita nu-i va lăsa singuri, nici chiar în grija lui Tom.

Am ajuns înapoi la Kilmarth pe la orele șapte. Vita s-a dus imediat la bucătărie să prepare scrumbiile în timp ce eu am făcut o baie și m-am schimbat. Abia pe la ora opt fără zece am coborât scara principală și am intrat în sufragerie, unde am dat cu ochii de o bucată de hârtie cu scrisul doamnei Collins, proptită pe locul unde stăteam eu de obicei. Suna așa:

„A sosit o telegramă telefonată că profesorul Lane ia de la Londra trenul de 2.30 și nu de 4.30. Sosește la St Austell la 7.30.”

Dumnezeule! Probabil că Magnus aștepta deja de douăzeci de minute în gara St. Austell… Am năvălit în bucătărie.

— Alarmă! am strigat. Uită-te la asta! Abia acum am găsit-o. Magnus vine cu alt tren. De ce dracul nu ne-o fi telefonat? Ce încurcătură afurisită!

Vita se uită consternată la scrumbia pe jumătate friptă.

— O să vină la cină, deci? Doamne sfinte, nu pot să-i dau așa ceva. între noi fie vorba, nu prea ne arată considerație. Sigur că …

—Ba o să mănânce scrumbie! i-am strigat în timp ce coboram în goană pe scara de serviciu. Doar a crescut cu scrumbii. Și mai avem și brânză și fructe. De ce te agiți fără rost?

Am ieșit ca o furtună și m-am repezit la mașină. Eram pe jumătate de acord cu Vita că Magnus nu prea dovedise respect față de gazde când și-a schimbat ora sosirii, știind că puteam foarte ușor să fim plecați de acasă. Dar ăsta era Magnus. I-a convenit un alt tren și l-a luat. Dacă soseam prea târziu, probabil va trece pe lângă mine cu un taxi și mă va saluta din mers.

Ghinionul m-a urmărit la St. Austell. Un șofer tâmpit blocase circulația și se formase o coadă lungă care aștepta să poată trece. Se făcuse nouă fără un sfert când am ajuns la gara din St. Austell. Nici urmă de Magnus și nu-l puteam învinovăți. Peronul era gol și totul părea încuiat. În cele din urmă am dibuit un hamal dincolo de gară. Avea un aer buimac și îmi spuse că trenul de 7.30 sosise la timp.

—Nu mă îndoiesc, am replicat. Dar nu asta e problema. Trebuia să întâmpin pe cineva și văd că nu-i.

— Păi, domnule, rânji el, s-o fi săturat să vă aștepte și o fi luat un taxi.

— Dacă ar fi făcut așa ceva, ar fi telefonat sau ar fi lăsat un mesaj la casa de bilete, dumneata erai aici când a sosit trenul?

—Nu, spuse el. Casa de bilete se va deschide iar pentru trenul care vine de la Londra la zece fără un sfert.

— Asta nu mă ajută cu nimic, i-am spus exasperat deși bietul om n-avea nici o vină.

— Stați puțin, domnule, spuse el. O să deschid eu, să văd dacă prietenul nu v-a lăsat cumva un mesaj.

Ne-am întors în gară și el a potrivit cu greu o cheie în broască – sau cel puțin așa mi s-a părut – și a deschis ușa de la casa de bilete. Am intrat și eu cu el. Primul lucru pe care l-am văzut a fost o valiză cu inițialele M.A.L. lângă perete.

— Asta e! E valiza lui. Dar de ce a lăsat-o aici?

Hamalul se duse la birou și luă de acolo o hârtie.

— „Valiza cu inițialele M.A.L., predată de șeful de tren de la 7.30, citi el, va fi predată domnului Richard Young.” Dumneavoastră sunteți domnul Young?

— Da, i-am spus, dar unde e profesorul Lane?

Hamalul studie bucata de hârtie.

— „Posesorul valizei, profesorul Lane, l-a anunțat pe șeful de tren că s-a răzgândit și s-a hotărît să coboare la Par și să vină pe jos de acolo. I-a spus șefului de tren că domnul Young va înțelege.”

El îmi dădu peticul de hârtie și am citit și eu același lucru.

—Nu înțeleg, am spus eu scos din sărite. Nu știam că trenurile din Londra opresc la Par.

— Nici nu opresc, replică hamalul. Opresc la Bodmin Road și cine vrea să ajungă la Par se dă jos și așteaptă legătura. Așa a făcut și prietenul dumneavoastră, probabil.

Tâmpenia naibii a făcut!

Hamalul râse:

— Păi seara-i frumoasă, tot să te plimbi. Și apoi gusturile nu se discută.

I-am mulțumit pentru osteneală și m-am întors la mașină, trântind valiza pe scaunul din spate. Nu puteam pricepe ce dracul a fost în capul lui Magnus de a schimbat toate aranjamentele noastre. Probabil că acum era la Kilmarth, mânca scrumbii și glumea cu Vita și băieții pe seama acestei întâmplări. Am gonit spre casă ca un nebun și am sosit puțin după nouă și jumătate, clocotind de furie. Vita, îmbrăcată cu o rochie fără mâneci și fardată proaspăt, își făcu apariția din camera de muzică în timp ce eu urcam în goană treptele.

— Dar ce vi s-a întâmplat? zise ea.

Zâmbetul de bun venit îi pieri de pe buze când văzu că sunt singur.

— El unde e?

— Vrei să spui că încă nu a apărut? am exclamat eu.

— Nu a apărut? repetă ea nedumerită. Sigur că nu a apărut. Tu te-ai dus doar să-l iei de la gară, nu?

— Iisuse! Ce dracu se întâmplă oare? Ascultă, am spus eu obosit, la St. Austell nu era nici urmă de Magnus ci doar valiza lui. Mi-a lăsat un mesaj prin șeful de tren de la 7.30, cum că va coborî la Par și va veni aici pe jos. Nu mă întreba de ce. Una din ideile lui trăsnite. Trebuia însă să fi ajuns până acum.

Am intrat în camera de muzică și mi-am turnat ceva de băut iar Vita a venit după mine, în timp ce băieții au coborât în fugă la mașină să ia valiza.

— Realmente, spuse ea, mă așteptam la mai multă considerație din partea profesorului tău, drept să-ți spun. Mai întâi schimbă trenurile, apoi. schimbă legăturile și nici măcar nu se obosește să apară, în cele din urmă. Presupun că a găsit un taxi la Par și s-a dus să ia cina undeva.

— Posibil. Dar de ce n-a telefonat să ne anunțe?

—E prietenul tău, iubitule, nu al meu. Tu ești cel care-i cunoști obiceiurile. Eu nu am de gând să-l mai aștept. Mor de foame.

Scrumbia a fost lăsată pentru micul dejun al lui Magnus, deși eram convins că el va prefera sucul de portocale și cafeaua turcească. Vita și cu mine am înfulecat în grabă niște plăcintă cu carne de vânat adusă de ea de la Londra și uitată în fundul frigiderului. între timp Teddy suna la gara Par dar fără succes. Nu răspundea nimeni.

— Știți ce cred eu? spuse el. Este posibil ca profesorul să fi fost răpit de o organizație care caută documente secrete.

— Se prea poate, am spus eu. Mai las să treacă o jumătate de oră și sun la Scotland Yard.

— Sau poate a făcut o criză de inimă, în timp ce se spetea să urce dealul Polmear, sugeră Micky. Doamna Collins mi-a spus că așa s-a prăpădit bunicul ei acum treizeci de ani, când a pierdut autobuzul.

Am dat la o parte farfuria și am sorbit ultima picătură de whisky.

— Transpiri iar, iubitule, spuse Vita. Nu ți-o iau în nume de rău. Dar nu crezi că ar fi bine să te duci sus să-ti schimbi cămașa?

Am înțeles aluzia și am plecat din sufragerie, oprindu-mă în capul scărilor să arunc o privire în camera de oaspeți. De ce dracul nu telefonase Magnus să ne spună ce face? De ce n-a scris chiar el câteva rânduri în loc să ne trimită un prin șeful trenului un mesaj care mai mult ca sigur fusese trunchiat? Am tras perdelele și am aprins veioza, dând un aer mai intim încăperii. Valiza lui Magnus se afla pe un scaun la picioarele patului și i-am încercat încuietorile. Spre mirarea mea, s-au deschis.

Spre deosebire de mine, Magnus își făcea bagajul metodic. O pijama de culoarea cerului și un halat multicolor, alături de papuci albaștri de piele într-o pungă de țiplă. Totul acoperit de foiță. Dedesubt două costume și un schimb de lenjerie de corp. Întrucât nu eram nici hotel, nici castel, își putea despacheta și singur lucrurile. Singurul gest de amabilitate pe care-l puteam face ca gazdă față de oaspete – sau ca musafir față de gazdă? — era să-i pun pijamaua pe pernă și să-i așez halatul peste un scaun.

Le-am scos din valiză și am găsit chiar sub ele un plic lung de culoare galbenă de care erau dactilografiate cuvintele:

„Otto Bodrugan. Ordonanță și anchetă. l0 oct. 5. Eduard al III-lea (l33l).

Cercetătorul se apucase pesemne iar de treabă. M-am așezat pe marginea patului și am deschis plicul. Era copia unui document în care se enumerau diferitele domenii și pământuri pe care le stăpânise Otto Bodrugan în clipa morții sale. Printre ele se afla și domeniul Bodrugan, dar se pare că-i plătea arendă pentru el Joannei, „văduva lui Henry de Campo Arnulphi” (adică Champernoune). Următorul paragraf suna așa:

„Henry, fiul lui, trecut de douăzeci și unu de ani, a fost primul moștenitor dar cum a murit la 3 săptămâni după sus-numitul său tată, nu a fost pus în posesia moștenirii mai sus amintite și nici nu a aflat de moartea tatălui său. William, fiu al sus-numitului Otto și frate al numitului Henry, care a împlinit douăzeci de ani a doua zi după sărbătoarea Sfântului Giles, este următorul moștenitor.”

Era o senzație ciudată, să stau pe pat și să citesc despre lucruri pe care le știam deja. Călugării își dăduseră toată osteneala să-l ajute pe tânărul Henry cât a stat la mănăstire – sau dimpotrivă –, dar el nu supraviețuise. îmi părea bine că nu aflase că-i murise tatăl.

Urma o altă listă lungă de proprietăți pe care, dacă ar fi trăit, le-ar fi moștenit Henry de la Otto și apoi o notiță copiată din Regestele Registrelor de Amenzi.

„Oct. l0. Westminster. l33l. Poruncă dată executorului de dincoace de Trent să întoarcă în mâinile Regelui pământurile răposatului Otto de Bodrugan, arendaș principal.”

Cercetătorul mâzgălise în josul paginii „vezi verso” și când am întors pagina am găsit anexată o jumătate de filă scoasă tot din Regestele Registrelor de Amenzi și datată l4 noiembrie l33l, la Windsor.

„Poruncă dată executorului de dincoace de Trent, să întoarcă în mâinile Regelui pământurile răposatului John de Carminowe, arendaș principal. Asemenea și pentru pământurile lui Henry, fiu al lui Otto de Bodrugan.”

Pasămite Sir John se molipsise de boala de care se temuse atât și murise de îndată iar Joanna rămăsese și fără de cel ales spre a-i fi soț de al doilea…

Uitasem de prezent, uitasem de încurcătura de la gară și stăteam pe pat în camera de oaspeți cu gândul la cealaltă lume, întrebându-mă dacă și ce o sfătuise Roger pe decepționata Joanna de Champernoune. Cele două decese ale Bodruganilor, succesor fiind nepotul său minor, îi dăduseră probabil mari speranțe de putere pe pământurile Bodruganilor. Și tocmai când puterea îi era la îndemână totul se schimbase și pierise și ispravnicul Castelelor Restormel și Tremerton. Aproape că-mi părea rău pentru ea. Și pentru sir John, care, biet om fără noroc, își ținuse degeaba batista la gură. Oare cine-i va lua locul de ispravnic al castelelor, pădurilor și parcurilor din comitatul Cornwall? Nădăjduiam că nu fratele său Oliver, asasinul cel ticălos…

— Ce ai de gând să faci? strigă de jos Vita.

Să fac? Ce puteam face? Oliver plecase călare cu bandiții lui, lăsând-o pe Isolda în grija lui Roger. Tot nu aflasem ce i se întâmplase Isoldei.

Am auzit-o pe Vita urcând scările, și instinctiv am pus hârtiile la loc în plic și le-am vârât în buzunar, închizând apoi și valiza. Trebuia să revin în prezent. Nu era momentul să confund planurile.

— Îi scoteam tocmai pijamaua și halatul lui Magnus, i-am spus când intră în cameră. O să fie zdrobit de oboseală când o să vină.

— De ce nu i-ai umple și cada cu apă? replică ea. Să nu cumva să nu-i pregătești și tava pentru ceai dis-de-dimineață! N-am băgat de seamă că ești o gazdă atât de atentă când au fost aici Bill și Diana.

Am trecut cu vederea sarcasmul ei și m-am dus în camera mea de toaletă. De jos din bibliotecă se auzea zgomotul televizorului.

— Cam e timpul să se culce și copiii ăștia, am spus eu fără convingere.

— Le-am promis că-i las să stea până vine profesorul, dar de fapt cred că ai dreptate. Nu prea are rost să-și mai piardă vremea. Tu nu crezi că ar fi cazul să te duci cu mașina până la Par? Poate că Magnus e în vreo crâșmă și-și bea mințile!

— Nu e Magnus omul care să-și piardă vremea prin crâșme.

— Atunci poate că a dat peste niște vechi prieteni și cinează cu ei în loc să cineze cu noi.

— Foarte puțin probabil. Oricum ar fi, e teribil de nepoliticos că nu ne-a telefonat, am răspuns.

Am coborât împreună scările și am intrat în hol. Eu am adăugat:

— De altfel după câte știu nici nu are prieteni prin partea locului.

Deodată Vita scoase un țipăt scurt.

—Acum știu! S-a întâlnit cu familia Carminowe! Ei nu au telefon. Așa s-au întâmplat lucrurile. A dat din întâmplare peste ei la Par și l-au luat cu ei la cină.

Mă uitam uluit la ea, complet buimac. Despre ce dracul vorbea? și dintr-o dată am înțeles. Mesajul transmis de șeful de tren căpătă brusc un sens clar și complet:

„Posesorul valizei, profesorul Lane, l-a anunțat pe șeful de tren că s-a răzgândit și s-a hotărât să coboare la Par și să vină pe jos de acolo. I-a spus șefului de tren că domnul Young va înțelege.”

Magnus luase cursa locală de la Bodmin Road la Par pentru că aceasta trecea prin valea Treesmill cu mai mică viteză decât expresul. Din descrierile mele știa că n-avea decât să se uite la stânga sus după ce va trece de ferma Treesmill și va vedea Gratten-ul. Apoi, cum trenul ajungea pe lumină la Par, urcase probabil pe jos drumul spre Tywardreath și scurtase drumul peste câmpuri, ca să inspecteze locul.

— Doamne! am exclamat. Mare prost mai sunt! Nici să nu-mi treacă prin cap! Sigur, asta e!

— Vrei să zici că s-a dus în vizită la familia Carminowe? spuse Vita.

Presupun că eram obosit. Presupun că eram emoționat. Presupun că eram ușurat. Din aceste trei motive nu m-am mai străduit să dau

explicații sau să inventez o altă minciună. Mi-a scăpat de pe buze răspunsul cel mai firesc:

—Da.

Am coborât în goană scările și am alergat spre mașină pe aleea din față.

— Dar nici nu știi unde locuiesc! strigă Vita.

Nu i-am răspuns. Am fluturat din mână și am sărit în mașină... Peste o clipă goneam ca o furtună pe alee și apoi pe șosea.

Era foarte întuneric căci luna abia se zarea, dar eu am luat-o pe scurtătură pe drumeagul care ocolea satul, nu am întâlnit țipenie de om și am parcat în apropiere de casa numită „Hill Crest" (Coama Dealului). Dacă Magnus dădea peste mașină, înainte să-l găsesc eu pe el, o va recunoaște de bună seamă și o să mă aștepte. Mi-a fost greu să străbat câmpul până la Gratten, căci mă tot împiedicam de dâmburi și movile. De îndată ce m-am îndepărtat de ajuns ca să nu mă audă cei din casă, l-am strigat pe Magnus dar n-a răspuns nimeni. Am cercetat totul pas cu pas, dar n-am găsit nici o urmă. Am luat-o pe cărare până în vale și apoi până la ferma Treesmill dar nu era nici acolo. Am urcat atunci pe drum până în vârful dealului și m-am întors la mașină. Era la fel cum o lăsasem. Am coborât cu mașina în sat și am ocolit apoi cimitirul pe jos. Arătătoarele orologiului trecuseră de unsprezece și jumătate. Îl căutam pe Magnus de mai bine de o oră.

M-am dus la cabina telefonică de lângă frizerie și am format numărul de la Kilmarth. Vita a răspuns imediat.

— Ei, ai reușit? întrebă ea.

Inima mi se strânse. Sperasem că Magnus ajunsese acasă.

— Nu, nici pomeneală.

— Dar ce e cu familia Carminowe? Ai găsit casa?

— Nu, am spus, nu, a fost o pistă falsă. O prostie de a mea. De fapt, n-am habar unde locuiesc.

— O fi știind cineva. De ce nu întrebi la poliție?

— N-ar avea nici un rost. Știi ce, o să merg cu mașina prin sat până la gară și apoi o să vin spre casă cu viteză mică. Nu pot să mai fac altceva.

Dar gara Par era închisă în timpul nopții și, deși m-am învârtit de două ori în jurul orășelului, n-am dat de Magnus pe nicăieri.

Am început să mă rog:

— Dă Doamne să-l văd urcând dealul Polmear!

Mi-l și închipuiam, siluetă înaltă și ciolănoasă făcând pași mari și repezi pe marginea drumului, luminat de farurile mele. Aș fi claxonat cu putere și el s-ar fi oprit și eu i-aș fi spus „Ce mama dracului…".

Dar el nu era acolo. Nu era țipenie. Am luat-o pe alee spre Kilmarth și am urcat apoi încet treptele de la casă. Vita mă aștepta lângă intrare. Avea un aer îngrijorat.

—I s-o fi întâmplat ceva, spuse ea. Sunt de părere că trebuie să suni neapărat la poliție.

Am dat-o ușor la o parte și am urcat la etaj.

— O să-i despachetez lucrurile, am spus. Poate că a lăsat vreo însemnare. Cine știe…

I-am scos hainele din valiză și le-am atârnat în șifonier, i-am pus trusa de bărbierit în baie. Tot speram că în orice moment s-ar putea să aud zgomotul unei mașini pe alee. Magnus ar sări râzând din taxi iar Vita m-ar striga de jos „E aici, a sosit!"

Nu am găsit nici o însemnare. I-am pipăit toate buzunarele. Nimic! M-am dus atunci la halatul pe care-l despachetasem mai devreme. Am dat cu mâna peste un obiect rotund în buzunarul din stânga și l-am scos afară. Era o sticluță pe care am recunoscut-o de îndată. Purta o etichetă: B. Era sticluța pe care i-o expediasem cu poșta cu o săptămână în urmă. Și era goală.

Capitolul XVI

M-am dus în camera mea de toaletă, mi-am luat propria valiză și am pus sticluța într-o despărțitură, alături de documentele despre Bodrugan, am încuiat apoi valiza și m-am dus la parter la Vita.

— Ai găsit ceva? mă întrebă ea.

Am clătinat din cap. Ea veni după mine în camera de muzică și eu mi-am turnat un pahar de whisky.

— Ți-ar face bine și ție, i-am spus.

— Nu am chef de așa ceva, răspunse ea.

Se așeză pe sofa și-și aprinse o țigară.

— Sunt sigură că e cazul să sunăm la poliție.

— Doar pentru că Magnus și-a pus în cap să hoinărească prin regiune? E absurd, știe el ce face. Cunoaște probabil fiecare colțișor din zonă.

Pendula din sufragerie a bătut miezul nopții. Dacă Magnus coborâse din tren la Par, înseamnă că umbla de patru ore și jumătate.

— Du-te să te culci, i-am spus. Pari stoarsă de vlagă. Eu o să stau să-l aștept aici. O să mă întind pe sofa dacă o să am nevoie. De îndată ce se luminează, dacă nu a sosit până atunci și sunt treaz, o să plec iar cu mașina să-l caut.

Vita părea într-adevăr epuizată; nu era un pretext ca să scap de ea. Ea se ridică nehotărâtă și se îndreptă spre ușă. Apoi mi-aruncă o privire peste umăr.

— E ceva ciudat în toată povestea asta, rosti ea rar. Am senzația că știi mai multe decât îmi spui.

N-am știut ce să-i răspund pe loc.

— Încearcă să dormi și tu, continuă ea, presimt că o să ai nevoie.

Am auzit cum se închide ușa dormitorului și m-am întins pe sofa cu mâinile sub cap, încercând să chibzuiesc. Erau doar două posibilități. Prima, la care mă gândisem la început, era că Magnus se hotărâse să găsească locul Gratten și că se rătăcise sau își scrântise glezna și a fost nevoit să stea pe loc, așteptând să se facă ziuă. A doua posibilitate… și de aceasta mă temeam, era ca Magnus să fi plecat într-o „excursie". Vărsase conținutul sticlutei B în vreun recipient care putea fi purtat în buzunarul hainei, coborâse din tren la Par și pornise pe jos spre Gratten, spre biserică sau orice alt loc din regiune și apoi înghițise drogul și așteptase…, așteptase să-și facă efectul. De îndată ce drogul acționase, el nu mai era răspunzător de acțiunile lui. Dacă timpul îl ducea în cealaltă lume pe care o cunoșteam amândoi, nu însemna că va fi neapărat martor la ceea ce văzusem eu, scena putea fi diferită, momentul de timp de asemenea, dar pedeapsa în cazul în care atingea vreo ființă era aceeași: greață, amețeli, stare de confuzie. După câte știam, Magnus nu mai pusese gura pe drog de cel puțin trei sau patru luni; el, inventatorul, nu era antrenat și poate că nu era în stare să suporte ceea ce eu, cobaiul, îndurasem.

Am închis ochii și am încercat să mi-l imaginez plecând pe jos de la gară, urcând dealul și traversând câmpurile până la Gratten și

apoi înghițind drogul cu un râs interior: „I-am luat-o înainte lui Dick!” Apoi saltul înapoi în timp și estuarul dedesubt și zidurile casei în jur și Roger în preajmă, ducându-l, încotro? Spre ce stranie întâlnire pe dealuri sau lângă țărm? în ce lună, în ce an? Va vedea el oare ceea ce văzusem eu – cum se clătina corabia fără catarg la intrarea în golfuleț și cum veneau călărețiii pe dealul din față? Va vedea el cum a fost înecat Bodrugan? Dacă da, s-ar putea să reacționeze altfel decât mine. Cunoscându-i gustul pentru dramă, s-ar putea ca el să se fi aruncat fără șovăire în râu îndreptându-se către malul opus, dar acolo nu mai exista nici un râu, doar valea în ceață, tufele, mlaștina și copacii.. S-ar putea ca Magnus să zacă acum într-un loc greu accesibil, strigând după ajutor, fără să-l audă nimeni. Nu puteam face nimic. Până ce se lumina de ziuă.

Am dormit totuși, un somn cu tot felul de vise din care mă trezeam tresărind, ca să ațipesc iar. Pe la cinci și jumătate m-am uitat la ceas și mi-am spus că-mi mai acord încă douăzeci de minute. Am căzut probabil însă într-un somn atât de adânc încât mi-am deschis iar ochii abia la șapte și zece.

Mi-am făcut o ceașcă de ceai, apoi m-am urcat tiptil la etaj să mă spăl și să mă bărbieresc. Vita se trezise și ea. Nu m-a mai întrebat nimic. Știa că Magnus nu venise.

— Mă duc la gara Par, i-am spus. O să aflu dacă și-a predat biletul. Apoi o să încerc să merg pe urmele lui. Nu se poate să nu-l fi văzut cineva.

— Ar fi mult mai simplu, insistă ea, să te duci direct la politie.

— O să merg și acolo, dacă n-o să aflu nimic la gară.

— Dacă n-o faci tu, strigă ea în timp ce ieșeam din cameră, o să-i sun chiar eu.

La gară n-am făcut mare scofală: un tip care căsca gura pe acolo îmi spuse că mai era o jumătate de oră până ce se deschidea casa de bilete. Mi-am omorât timpul urcând până la podul care trecea peste calea ferată și de unde se vedea valea. Odinioară aici fusese un

estuar întins. Corabia lui Bodrugan cu catargele smulse de furtună fusese dusă de vânt și maree chiar pe aici, căutând adăpost în golfuleț și găsind în schimb moartea. Acum aici într-o parte se întindea o mlaștină cu trestii iar în cealaltă parte creșteau copaci piperniciți și tufe, dar cursul inițial al râului se putea ușor ghici după șerpuirile văii. Sub acel desiș de copăcei, un om bolnav sau rănit putea să zacă zile, chiar săptămâni în șir, fără ca cineva să prindă de veste. Chiar și terenul mlăștinos pe care se afla gara, șesul întins dintre Par și învecinatul St Blazey, era pustiu în cea mai mare parte. Chiar și aici, pe potecile bătătorite nu mai rătăcea nimeni. Cu excepția poate a vreunui călător în timp, aflat în gând pe puntea unui vas plutind pe apa albastră în timp ce trupul i se poticnea de copăcei și șanțuri.

M-am întors la gară și am găsit casa de bilete deschisă, precum și prima dovadă că Magnus sosise. Funcționarul care-i luase biletul și-l amintea foarte bine: înalt, cărunt, fără pălărie, cu o haină sport și pantaloni de culoare închisă. Avea un zâmbet plăcut și purta baston. Nu văzuse însă încotro o luase după ce plecase din gară.

M-am urcat în mașină și am condus până la jumătatea pantei. Acolo o cărare de picior cotea spre stânga. Poate că Magnus o luase pe acolo. Am făcut și eu la fel, îndreptându-mă spre Gratten. Era cald și pâclă, se prevestea o zi fierbinte. Fermierul care era stăpânul terenului deschisese probabil o barieră pe undeva, căci printre tufele de drobiță și movilițe acum se plimbau alene niște vaci care mă urmăriră curioase, până la intrarea în cariera năpădită de iarbă.

Am scotocit fiecare colțișor, fiecare adâncitură dar n-am găsit nimic. M-am uitat în jos spre vale, dincolo de calea ferată, către porțiunea acoperită de copaci și tufe, care se întindea pe fosta albie a râului. Parcă era o tapițerie țesută cu fire de mătase, în toate nuanțele de verde-auriu. Dacă Magnus se afla acolo, nu l-ar fi putut descoperi decât câinii polițiști.

Am înțeles atunci că se impunea să fac ceea ce ar fi trebuit să fac încă de noaptea trecută. Să merg la poliție. Așa ar fi procedat orice om al cărui musafir ar fi întârziat să apară douăsprezece ore după ce predase biletul la gară.

Mi-am amintit că la Tywardreath era o secție de poliție și cuprins de lehamite am pornit-o într-acolo. Simțeam că nu făceam față situației și aveam o senzație de vinovăție, ca unul care nu avusesem de a face cu poliția decât pentru minore contravenții la legea circulației. În timp ce-i povesteam ofițerului de poliție cele întâmplate mă simțeam stânjenit și neserios.

— Doresc să anunț dispariția unei persoane, am spus.

În aceeași clipă mi-am și imaginat un afiș din care privea țintă chipul obsedat al unui criminal, sub care stătea scris cu litere de o șchioapă „CĂUTAT DE POLIȚIE". M-am forțat să mă concentrez și am povestit cu exactitate tot ce se petrecuse ziua precedentă.

Ofițerul a fost extrem de amabil și plin de compasiune.

—Nu am avut plăcerea să-l cunosc personal pe profesorul Lane, spuse el, dar știm cu toții cine este. Ați petrecut probabil o noapte de groază.

— Da, i-am răspuns.

—Nu ni s-a adus la cunoștință nici un accident. Trebuie să mai verific și la Liskeard și St Austell. Nu doriți o ceașcă de ceai, domnule Young?

Am acceptat cu recunoștință, în timp ce el se agita cu telefoanele. Aveam o senzație de greață în furca pieptului, ca atunci când aștepți la spital în timp ce cineva drag este operat de urgență. Lucrurile ieșiseră de sub controlul meu. Nu mai puteam face nimic. Ofițerul se întoarse curând după aceea:

— Nu s-a raportat nici un accident. Am alertat toate mașinile de patrulă din district precum și celelalte secții de poliție. Cel mai bine pentru dumneavoastră, domnule, ar fi să vă întoarceți la Kilmarth și să așteptați să vă comunicăm ce aflăm. S-ar putea ca profesorul Lane

să-și fi scrântit o gleznă și să fi înnoptat la una din ferme. Majoritatea au însă telefon și e ciudat că nu v-a sunat să vă țină la curent. Nu i s-a mai întâmplat să-și piardă memoria?

— Nu, i-am spus, niciodată. Și acum câteva săptămâni când am cinat cu el la Londra era foarte în formă.

— Nu vă faceți prea multe griji, domnule. Se vor lămuri toate până la urmă și probabil foarte simplu.

M-am întors la mașină având încă senzația de greață și am condus până la biserică. Se auzea orga – corul făcea probabil repetiții. M-am dus și m-am așezat pe un mormânt lângă zidul de deasupra livezii, pe vremuri livada mănăstirii. Pe locul unde ședeam se va fi aflat odinioară sala de culcare a călugărilor, cu vederea spre sud, către golfulețul mănăstirii. La doi pași se aflase odaia de oaspeți, unde murise de vărsat tînărul Henry Bodrugan. în celălalt timp poate că tocmai își dădea duhul. în celălalt timp poate că Jean, călugărul, amesteca licoarea infernală care să-i pună capăt, dându-i apoi de știre lui Roger că trebuie să ducă vestea mamei și mătușii Joanna Champernoune. În jurul meu doar vești proaste, și în cealaltă lume și în a mea. Roger, călugărul, tînărul Bodrugan, eram cu toții verigi dintr-un lanț, strîns legați peste secole.

„Pe-o noapte asemeni
Medeea culegea vrăjite ierbi
Ce-aveau să-ntinerească pe Aesop.”

Poate că și Magnus s-a așezat aici când și-a luat drogul. Ar fi putut merge în oricare din locurile unde fusesem și eu. Am condus mașina până la ferma în care locuise cu șase sute de ani în urmă Julian Polpey și unde mă găsise poștașul săptămâna trecută. Am luat-o apoi în jos pe drumul de țară până la Lampetho. Dacă eu străbătusem mlaștina noaptea, cu trupul în prezent și mintea în trecut, putea și Magnus să fi făcut la fel. Chiar și acum, când

dispăruseră apa și mareea și doar mlaștina și trestiile erau stăpâne, drumul mi se părea cunoscut ca o scenă dintr-un vis uitat. Poteca se înfunda însă în mlaștină și nu se vedea nici o altă cărare care să ducă în cealaltă parte a văii. Doar Dumnezeu știe cum traversasem eu valea pe vreme de noapte, în timp ce-i urmăream pe Otto și ceilalți conspiratori din lumea de odinioară. Am făcut cale întoarsă trecând de ferma Lampetho. Un bătrân ieși dintr-una din clădiri, strigându-și câinele, care alergă spre mine lătrând. Mă întrebă dacă m-am rătăcit, i-am spus că nu și m-am scuzat că-i încălcasem proprietatea.

—N-ați văzut din întâmplare pe cineva trecând pe aici noaptea trecută? am întrebat. Un bărbat înalt, cărunt, cu un baston?

— El clătină din cap.

— Nu prea avem mulți vizitatori pe aici. Drumul duce doar până la ferma asta. Vizitatorii stau mai mult pe plajă la Par.

I-am mulțumit și am luat-o înapoi spre mașină. Nu mă convinsese însă. Poate că fusese în casă între opt și jumătate și nouă și n-avea cum să-l vadă. Magnus putea fi acum în mlaștină, mai jos de fermă. Chiar să nu-l fi văzut nimeni? Efectul drogului, în caz că-l băuse, trecuse cu ore în urmă. Dacă-l băuse la opt și jumătate sau nouă, își revenise probabil până la zece, sau unsprezece, sau la miezul nopții.

Cînd am ajuns acasă am văzut o mașină de poliție oprită în față. Intrând în hol am auzit-o pe Vita spunând:

— A venit și soțul meu.

Ea se afla în camera de muzică cu un inspector de poliție și un agent.

—Din păcate nu avem nici o informație sigură, domnule Young, spuse inspectorul, doar un vag indiciu, care ne-ar putea fi de folos. Un bărbat cu semnalmentele profesorului Lane a fost văzut ieri seară între nouă și nouă și jumătate pe drumeagul Stonybridge, mai sus de Treesmill, trecând de ferma Trenadlyn.

— Ferma Trenadlyn? am repetat eu.

Pe chip mi se citise probabil surprinderea, căci el spuse iute:

— Știți deci despre ce este vorba?

— Sigur că da. Se află mult mai sus pe vale decât Treesmill, este ferma cea mică aflată chiar pe drumeag.

— Așa e. Aveți idee ce l-ar fi putut face pe profesorul Lane s-o ia în acea direcție, domnule Young?

—Nu, am spus șovăind. Nu… Nu avea ce să-l atragă acolo. M-aș fi așteptat să meargă mai jos pe vale, mai aproape de Treesmill.

— Ei bine, replică inspectorul, am fost informați că un domn a fost văzut trecând pe lângă Trenadlyn între nouă și nouă jumătate. Doamna Richards, soția domnului Richards care-i stăpânul fermei, l-a văzut de la fereastră, dar fratele ei care a arendat Great Treverran, pe drumeag în sus, nu a văzut pe nimeni. Dacă profesorul Lane se ducea la Kilmarth ocolul era mare, chiar dacă vroia să facă mișcare după statul în tren.

—De acord cu dumneavoastră. Domnule inspector, am continuat eu șovăitor, profesorul Lane se interesa de situri istorice și poate că acesta a fost motivul plimbării. Cred că vroia să găsească o veche casă seniorială care după părerea lui se aflase odată acolo. Dar probabil că nici una din fermele menționate nu era cea căutată, căci altfel ar fi vizitat-o.

Știam acum de ce trecuse Magnus – căci după descrierea femeii el fusese acela-pe lângă Trenadlyn pe drumeagul Stonybridge. Pe acolo veniseră călare Isolda și Robbie, în drum spre Treesmill și golfuleț, când l-au găsit înecat pe Bodrugan. Era singurul drum practicabil spre misteriosul Tregest, când vadul de la Treesmill nu putea fi trecut din cauza inundațiilor sau a mareei înalte. În momentul când trecuse pe lângă ferma Trenadlyn, Magnus se afla în alt veac. Poate că-i urmărea pe Roger și Isolda.

Nemaiputându-se stăpâni, Vita se întoarse brusc spre mine.

— Dragul meu, toată povestea asta cu istoria nu are nici un sens. Nu te supăra că intervin, dar cred că trebuie s-o fac.

Ea se întoarse către inspector.

— Sunt sigură – și la fel era și soțul meu noaptea trecută – că profesorul urma să viziteze niște vechi prieteni, familia Carminowe. Oliver Carminowe nu figurează în cartea de telefon dar locuiește pe undeva prin zona unde a fost văzut profesorul ultima oară. Mie mi se pare evident că era în drum spre ei și că trebuie contactați cât mai curând posibil.

După această izbucnire în încăpere se făcu liniște pentru o clipă. Inspectorul îmi aruncă apoi o privire în care nu se mai citea solicitudinea ci uimirea și chiar dezaprobarea.

—Adevărat, domnule Young? Nu ne-ați pomenit nimic despre posibilitatea ca profesorul Lane să-și viziteze niște prieteni.

Am simțit cum îmi tremură buzele într-un zâmbet abia schițat.

—Nu, domnule inspector, nici vorbă, i-am spus. Profesorul n-avea de gând să facă nici o vizită. Din păcate, când a vorbit la telefon cu nevastă-mea i-a spus niște gogoși și eu am intrat în joc și nu l-am dezmințit. Nu locuiește aici nici o familie Carminowe. Pur și simplu nu există.

— Nu există? repetă ca un ecou Vita. Dar tu le-ai văzut copiii călărind duminică dimineața, două fetițe cu dădaca! Doar tu mi-ai spus.

— Știu, i-am spus, dar nu pot decât să repet că te-am dus de nas.

Ea se uită la mine fix, nevenindu-i să creadă. Expresia ochilor ei trăda convingerea că mințeam doar ca să-l scot pe Magnus dintr-o situație încurcată. Ridică din umeri, aruncă o privire rapidă spre inspector și-și aprinse o țigară.

—Ce glumă tîmpită! spuse ea și adăugă: Vă rog să mă scuzați, domnule inspector.

— N-aveți de ce să vă scuzați, doamnă Young, spuse el, dar mi se păru ceva mai distant decât până acum. Toți suntem duși de nas uneori, în special cei din poliție.

El se întoarse din nou spre mine.

— Sunteți foarte sigur de cele spuse, domnule Young? Nu cunoașteți pe nimeni pe care să-l fi putut vizita profesorul Lane după ce a sosit la gara Par?

— Categoric nu. Din câte știu, suntem singurii lui prieteni aici și el venea să-și petreacă week-end-ul cu noi în mod cert. După cum știți, casa este a lui. Ne-a împrumutat-o pe timpul vacanței de vară. Sincer să fiu, domnule inspector, nu mi-am prea făcut griji pentru profesorul Lane până azi dimineață. El cunoaște bine regiunea căci înainte să fie a lui, casa a fost a tatălui său, comandantul Lane. Eram sigur că nu se putea rătăci și că o să apară, cu o explicație plauzibilă a felului cum și-a petrecut noaptea.

— Înțeleg, spuse inspectorul.

Se făcu tăcere o clipă și am avut impresia că inspectorul, ca și Vita, punea la îndoială povestea mea, și că amândoi credeau că Magnus plecase la o întâlnire dubioasă și că eu îl acopeream. Ceea ce de altfel era purul adevăr.

— Îmi dau seama, am spus eu, că ar fi trebuit să iau legătura cu dumneavoastră încă de azi-noapte. S-ar putea ca profesorul Lane să-și fi scrântit o gleznă, să fi strigat după ajutor și să nu-l fi auzit nimeni. Cred că nu prea e circulat acel drum lateral după căderea întunericului.

— Asa-i, încuviință inspectorul, dar cei de la fermele Trenadlyn și Treverran se scoală dis-de-dimineață și l-ar fi văzut sau auzit până acum, dacă i s-ar fi întâmplat ceva rău pe drum. Este mai probabil că a mers până la șosea și de acolo a luat-o fie spre Lostwithiel, fie înapoi spre Fowey.

—Numele de Tregest nu vă spune nimic? am întrebat eu prudent.

— Tregest?

Inspectorul se gândi o clipă apoi dădu din cap.

— Nu, nu-mi spune. Este un nume de loc?

— Cred că a existat odată o fermă cu acest nume, undeva în regiune. Se prea poate ca profesorul Lane să fi încercat s-o găsească,

în legătură cu cercetarea lui istorică.

Brusc îmi trecu prin cap altceva.

— Dar Trelawn, unde se află de fapt?

—Trelawn? repetă inspectorul surprins. Este o moșie la câțiva kilometri de Looe. Cam treizeci de kilometri de aici. Mai mult ca sigur însă că profesorul Lane nu a pornit-o într-acolo la nouă seara.

—Nu, sigur că nu. încerc să mă gândesc la case vechi de interes istoric.

— Da, dragul meu, mă întrerupse Vita, dar așa cum spune și domnul inspector, este prea puțin probabil ca Magnus să fi pornit să caute așa ceva la mare distanță, fără să ne dea măcar un telefon. Eu asta nu pot înțelege. De ce nu a încercat să ne telefoneze?

—După toate aparențele, doamnă Young, nu a telefonat, spuse inspectorul, pentru că era convins că domnul Young va ști unde se duce.

— Din păcate, am spus eu, n-am avut și n-am habar. Și doar Dumnezeu știe cât aș vrea să fi știut…

Telefonul sună truse, ca un ecou al gândurilor noastre, facându-ne să tresărim.

— Răspund eu, spuse Vita care era cea mai aproape de ușă.

Ea traversă holul și intră în bibliotecă în timp ce în camera de muzică noi stăteam în tăcere și o ascultam.

— Da, spuse ea scurt. E aici. Îl chem.

Ea se întoarse în cameră și-i spuse inspectorului că apelul era pentru el. Am așteptat timp de trei sau patru minute interminabile, în timp ce el răspundea monosilabic cu o voce surdă. M-am uitat la ceas. Era aproape douăsprezece și jumătate. Nu-mi dădusem seama că se făcuse atât de târziu. Când s-a întors, inspectorul s-a uitat în ochii mei și din expresia lui am înțeles că se întâmplase ceva.

— Îmi pare tare rău, domnule Young, spuse el, dar din păcate veștile sunt proaste.

— Ce s-a întâmplat?

Nu ești niciodată pregătit. În clipe de mare încordare, crezi cu tot dinadinsul că lucrurile se vor îndrepta. Chiar acum, când Magnus dispăruse de atâta vreme, tot mai speram că-mi va spune că cineva l-a găsit, că-și pierduse memoria și că era la spital.

Vita veni lângă mine și mă luă de mână.

— Am primit un mesaj de la secția de poliție din Liskeard, spuse inspectorul. Ni se transmite ca una din patrule a găsit cadavrul unui bărbat care seamănă cu profesorul Lane lângă calea ferată, dincoace de tunelul Treverran. Se pare că a fost lovit la cap de un tren care trecea și că nici mecanicul nici șeful de tren nu l-au observat. După toate aparențele a reușit sa se târască până la o cabană mică scoasă din uz, chiar deasupra căii ferate și apoi s-a prăbușit. Se pare că a murit acum câteva ore.

Stăteam în picioare și mă uitam întruna la inspector. Șocul are ceva aparte căci îți amorțește sentimentele. Mă simțeam ca o cochilie din care se retrăsese viața, asemeni lui Magnus. Eram conștient doar de faptul că Vita mă ținea de mână.

— Am înțeles, am spus eu cu un glas străin. Ce doriți să fac?

— În momentul de față sunt în drum spre morga din Fowey, domnule Young, spuse el. Regret că trebuie să vă deranjez într-o astfel de clipă, dar cred că cel mai bine ar fi să mergem împreună să identificați cadavrul. De dragul dumneavoastră și al doamnei Young mi-ar plăcea să cred că nu este vorba de profesorul Lane, dar în condițiile date nu vă pot da mari speranțe.

— Sigur că nu, am spus.

I-am dat drumul Vitei de mână, am mers spre ușă și am ieșit afară din casă, în lumina arzătoare a soarelui. în câmpul de dincolo de pajiștea Kilmarth, câțiva cercetași își ridicau corturile. Îi auzeam cum se strigă, râd și bat cu ciocanele țărușii în pământ.

Capitolul XVII

Morga era o clădire destul de mică din cărămidă roșie, nu departe de gara Fowey. Când am sosit n-am găsit pe nimeni: a doua mașină de poliție era încă pe drum. Când m-am dat jos din mașină, inspectorul m-a privit o clipă și mi-a spus:

—Domnule Young, s-ar putea să mai dureze. Mi-ar face plăcere să vă invit la o ceașcă de cafea și un sandviș la cafeneaua de alături.

— Mulțumesc, dar mă simt în formă.

— Nu insist, continuă el, dar ar fi mai cuminte să acceptați. V-ați simți mult mai bine după aceea.

Am cedat și l-am lăsat să mă conducă până la cafenea. Am luat fiecare câte o cafea și eu am luat și un sandviș cu șuncă. În timp ce ședeam acolo, mi se perindară prin minte momente din trecut, când Magnus și cu mine, studenți fiind, veneam cu trenul la Par ca să stăm la părinții lui, la Kilmarth. Huruitul în beznă și ecoul din tunel și apoi acea bine-venită ieșire la lumină, cu câmpuri verzi de o parte și de cealaltă. Magnus făcuse probabil călătoria asta în fiecare vacanță școlară. Acum își găsise moartea lângă intrarea aceluiași tunel.

Nimeni nu va da de rost celor întâmplate. Nici poliția, nici numeroșii lui prieteni, nimeni altcineva decât mine. Voi fi probabil

întrebat cum de un bărbat de inteligența lui se plimbase atât de aproape de calea ferată într-o seară de vară la asfințit și va trebui să spun că nu știu. Dar eu știam. Magnus se mișca într-un timp în care nu exista cale ferată. El se mișca într-o epocă în care pe coasta dealului creșteau arbori piperniciți și iarbă deasă. Pe atunci în coasta dealului nu se căsca gura de tunel, nu erau nici șine de metal, nici cale ferată, ci doar pajiștea și poate un om călare pe un ponei, care-l conducea…

— Poftim? am spus.

Inspectorul mă întreba dacă profesorul Lane avea vreo rudă.

— Scuzați-mă, nu v-am auzit. Nu, comandantul Lane și soția sa au murit mai demult și nu au avut alți copii. Nu l-am auzit niciodată pomenind de vreun văr sau altă rudă.

Trebuie să existe pe undeva un avocat care să se ocupe de afacerile lui, o bancă care să-i administreze finanțele. Dacă mă gândeam bine, nici măcar numele secretarei lui nu-l știam. Relația dintre noi, apropiată, intimă, nu avea nimic de-a face cu problemele de zi cu zi, cu preocupările obișnuite. Poate există cineva care să știe tot ce trebuie despre aceste probleme.

Nu peste multă vreme polițistul veni să-l anunțe pe inspector că sosiseră a doua mașină de politie și ambulanța. Ne-am întors la morgă. Polițistul șopti ceva ce n-am reușit să aud și inspectorul se întoarse spre mine.

— Doctorul Powell din Fowey se afla din întâmplare la secția de poliție din Tywardreath când s-a primit mesajul telefonic. A fost de acord să efectueze un examen preliminar al cadavrului, urmând ca autopsia să cadă în sarcina patologului procurorului.

—Da, am spus. Autopsie… anchetă… întregul cortegiu al legii.

Am pășit în morgă. Prima persoană pe care am văzut-o a fost medicul pe care-l întâlnisem cu peste zece zile în urmă în parcare, cel care mă privise cum îmi reveneam din criza de amețeală. Mi-am dat

seama că m-a recunoscut imediat dar nu a lăsat să se înțeleagă nimic când inspectorul ne-a făcut cunoștință.

—Regret cele întâmplate, spuse el și adăugă brusc: Dacă n-ați mai văzut încă un om făcut zob într-un accident, să știți că nu-i un spectacol plăcut mai ales dacă este vorba de un prieten. Omul are o rană mare la cap.

El mă conduse la targa așezată pe o masă lungă. Era Magnus dar arăta oarecum diferit, ceva mai mic parcă. Deasupra ochiului drept avea un fel de cavitate cu o crustă de sânge. Sânge uscat păta și haina sfâșiată iar un crac de pantalon era rupt.

— Da, am spus, da, acesta este profesorul Lane.

Mi-am întors ochii, căci de fapt Magnus nici nu era acolo. El se plimba încă pe câmpuri mai sus de valea Treesmill sau privea în jur cu uimire, în vreo altă lume nedescoperită încă.

— Dacă vă poate consola, spuse doctorul, să știți că e imposibil să mai fi trăit mult după ce a primit o astfel de lovitură. Numai Dumnezeu știe cum a reușit să se târască cei câțiva metri până la cabană. A făcut-o inconștient și a murit probabil peste câteva clipe.

Nu mă putea consola nimic dar i-am mulțumit totuși.

— Vreți să spuneți că nu a zăcut acolo întrebându-se de ce nu vine nimeni?

— Categoric, răspunse el. Dar sunt sigur că domnul inspector vă va comunica detaliile complete, de îndată ce vom ști cât sunt de mari leziunile.

La capătul mesei se afla un baston. Sergentul i-l arătă inspectorului.

— Bastonul acesta se găsea cam pe la mijlocul rambleului, spuse el, la mică distanță de cabană.

Inspectorul mă privi întrebător și eu am dat din cap:

— Da, este unul dintre cele multe pe care le avea. Tatăl lui colecționa bastoane. În apartamentul lui din Londra se află cam o duzină.

— Cred că cel mai bun lucru ar fi să vă ducem înapoi la Kilmarth, domnule Young, spuse inspectorul. O să vă ținem la curent cu toate, bine înțeles. Vă dați seama că va trebui să depuneți mărturie la anchetă.

—Da.

Mă întrebam ce se va întâmpla cu corpul lui Magnus după autopsie. Mă întrebam dacă va rămâne acolo în timpul week-end-ului. Deși nu mai conta. Nimic nu mai conta.

În timp ce inspectorul îmi dădea mâna, îmi spuse că vor veni probabil luni să-mi mai pună niște întrebări, în caz că mai aveam ceva de adăugat declarațiilor inițiale.

— Știți, domnule Young, explică el, s-ar putea să fie vorba de amnezie sau chiar de sinucidere.

—Amnezie, am repetat eu. Adică pierderea memoriei, nu? Foarte puțin probabil. Cât despre sinucidere, categoric nu. Profesorul era ultimul om din lume care să facă așa ceva și nici nu avea vreun motiv. Aștepta cu nerăbdare week-end-ul și era foarte bine dispus când am vorbit cu el la telefon.

— Exact, spuse inspectorul. Tocmai de o astfel de declarație are nevoie procurorul de la dumneavoastră.

Polițistul m-a lăsat acasă și am pășit foarte încet prin grădină și în sus pe trepte. Mi-am turnat un whisky triplu și m-am aruncat pe divanul din camera de toaletă. Mi-am pierdut probabil cunoștința imediat după aceea, căci când m-am trezit era spre sfârșitul după-amiezei sau începutul serii iar Vita ședea pe un scaun lângă mine, cu o carte în mână. Ultimile raze de soare pătrundeau prin fereastra dinspre apus, care dădea în curticică.

— Cât e ceasul? am întrebat-o.

— Cam șase și jumătate, spuse ea și veni să se așeze lângă mine. M-am gândit că cel mai cuminte este să te las să dormi.

Medicul care te-a întâlnit la morgă a telefonat după-amiază și m-a întrebat dacă te simți bine și i-am spus că dormi. M-a sfătuit să te las

să dormi cât de mult, căci ăsta este cel mai bun lucru pentru tine.

Ea mă luă de mână și m-am simțit alinat, ca și când as fi fost iar copil.

— Ce-ai făcut cu băieții? am întrebat-o. Casa pare foarte liniștită.

— Doamna Collins a fost grozavă. I-a luat cu ea la Polkerris, să stea acolo toată ziua. Soțul ei avea de gând să-i ia cu el la pescuit după prânz și să-i aducă acasă pe la șapte. Trebuie să apară în orice clipă.

Am tăcut un pic și apoi am spus:

— N-ar trebui să le stricăm vacanța. Lui Magnus nu i-ar fi plăcut așa ceva.

— Nu-ti bate capul pentru ei sau pentru mine. Noi ne putem purta de grijă și singuri. Ceea ce mă îngrijorează este șocul pe care l-ai avut tu.

I-am fost recunoscător că n-a mai reluat subiectul și n-a mai discutat din nou întreaga problemă – de ce s-au întâmplat toate, ce făcea Magnus acolo, cum de n-a observat trenul care se apropia, de ce nu l-a văzut mecanicul. Tot n-am fi ajuns nicăieri.

—Ar fi cazul să mă duc să telefonez, i-am spus. Trebuie informați și cei de la Universitate.

—Are grijă de toate inspectorul cel drăguț, răspunse ea. A mai venit o dată, puțin după ce tu te-ai dus sus. A cerut să vadă valiza lui Magnus. I-am spus că ai desfăcut-o tu noaptea trecută și că n-ai găsit nimic. Nici el n-a găsit nimic. A lăsat hainele atârnate în debara.

Mi-am adus aminte de sticluța din valiza mea și de documentele despre Bodrugan.

— A mai vrut și altceva?

— Nu. A spus că se ocupă ei de toate și că o să ia legătura cu tine luni.

Am luat-o în brațe:

— Îți mulțumesc, iubito, pentru tot. Îmi ești de mare ajutor. Nu pot încă să mă dezmeticesc.

— Nici nu încerca, șopti ea. Aș vrea să te pot ajuta mai mult cu vorba sau cu fapta.

I-am auzit pe băieți stând de vorbă în camera lor. Intraseră probabil prin spate.

— Mă duc la ei, spuse Vita. O să vrea să cineze. Vrei să-ți aduc cina sus?

— Nu, cobor și eu. Tot trebuie să dau o dată ochii cu ei.

Am mai stat lungit un pic, urmărind ultimile raze ale soarelui strecurându-se printre copaci. Apoi am făcut o baie și mi-am schimbat hainele. Cu tot șocul și agitația zilei, ochiul injectat își revenise la normal. Poate că fusese ceva întâmplător și nu avea nimic de-a face cu drogul. Oricum nu mai aveam cum să aflu vreodată.

Vita le dădea copiilor să mănânce de cină în bucătărie. Puteam auzi ce vorbesc, în timp ce dădeam târcoale prin hol ca să-mi adun curajul înainte de a intra.

— Pun pariu pe ce vreți că se va dovedi că nu a fost lucru curat, se auzi limpede prin ușa deschisă de la bucătărie vocea nazală și cam pițigăiată a lui Teddy. E la mintea cocoșului: profesorul avea asupra sa niște date științifice secrete, probabil în legătură cu războiul bacteriologic și își aranjase o întrevedere cu cineva lângă tunelul ăla și tipul cu care s-a întâlnit era spion și l-a pocnit în cap. Polițiștilor de aici nici n-o să le treacă prin minte așa ceva și vor fi nevoiți să aducă Serviciul Secret.

—Nu face pe tâmpitul, Teddy, spuse sec Vita. Uite așa se împrăștie zvonurile cele mai înspăimântătoare. Dick ar fi foarte mâhnit dacă te-ar auzi vorbind așa. Sper că nu i-ai spus așa ceva domnului Collins.

—Păi chiar domnul Collins s-a gândit la asta, interveni Micky. El a spus că cine știe ce mai născocesc savanții în ziua de azi și că profesorul căuta poate un loc pentru o stațiune de cercetări ultrasecrete pe valea Treesmill.

Conversația aceasta a avut efectul de a mă înviora instantaneu. M-am gândit cât l-ar fi amuzat pe Magnus, care ar fi intrat chiar în joc și ar fi supralicitat fiecare exagerare. Am tușit tare și m-am îndreptat spre bucătărie. Am auzit-o pe Vita făcând „Sșsș…" în timp ce intram pe ușă.

Băieții ridicară ochii spre mine, cu fețișoarele exprimând stinghereala caracteristică copiilor confruntați pe neașteptate cu ceea ce consideră ei a fi un adult copleșit de durere.

— Bună, le-am spus. V-ați distrat bine azi?

— Mda, mormăi Teddy, înroșindu-se. Am fost la pescuit.

— Ați prins ceva?

— Câțiva merlani. Mami tocmai îi gătește.

— Păi dacă vă mai rămâne vreunul, mă înscriu și eu pe listă. La Fowey am dat pe gât o ceașcă de cafea și un sandviș și cam atât pe ziua de azi.

Se așteptaseră probabil să-mi țin capul plecat și să-mi tremure umerii și s-au înveselit vizibil când m-au văzut atacând cu pliciul o viespe mare așezată pe geam și exclamând cu mare satisfacție „Te-am prins!" în momentul în care am strivit-o. Mai târziu, în timp ce mâncam le-am spus:

— S-ar putea să fiu cam ocupat săptămâna viitoare fiindcă o să fie o anchetă despre Magnus și o să am de rezolvat diverse probleme. O să am însă grijă să mergeți cu Tom, cu una din bărcile lui din Fowey, cu motor sau cu pânze, care vă place.

— Mulțumim mult, spuse Teddy.

Constatând că subiectul Magnus nu mai este tabu, Micky se opri din mâncat, cu gura plină de merlan, și întrebă vesel:

— O să vedem diseară la televizor povestea vieții profesorului?

— Nu cred, i-am răspuns. Doar nu este cântăreț pop sau om politic.

— Ce păcat! spuse el. Dar mai bine să ne uităm, cine știe...

La televizor n-a fost însă nimic, spre marea dezamăgire a celor doi băieți și cred că și a Vitei, dar spre considerabila mea ușurare. Știam că în următoarele zile, când presa va prinde de veste, vom avea parte de publicitate pe săturate și așa a și fost. Telefonul a început să sune dis-de-dimineață, deși era duminica, și Vita și cu mine ne-am pierdut mai tot timpul răspunzând. În cele din urmă am scos receptorul din furcă și ne-am instalat în curticică, unde reporterii care ar fi sunat în față n-aveau cum să ne găsească.

A doua zi dimineața Vita i-a dus pe băieți la Par să facă niște cumpărături, lăsându-mă cu scrisorile pe care nu le deschisesem. Puținele scrisori primite nu aveau nimic de-a face cu catastrofa. Când am luat-o pe ultima din tenculeț, am văzut cu o ciudată strângere de inimă că mi-era adresată mie, purta stampila poștei din Exeter și era scrisă cu creionul de Magnus. Am rupt nerăbdător plicul.

„Dragă Dick, îți scriu misiva din tren și probabil că o să-ți vină greu la citit, dacă voi găsi o cutie poștală la îndemână în gara Exeter, o s-o pun acolo. Probabil nici nu este nevoie să-ți scriu căci sâmbătă dimineața când o vei primi, vom fi petrecut împreună o seară veselă, pe care o vor urma multe altele. Îți scriu totuși ca măsură de precauție, pentru cazul că voi răposa în tren dintr-o prea mare exuberanță a spiritului. Rezultatele pe care le-am obținut până în prezent sunt îndeajuns de concludente: am înțeles ceva extrem de important în legătură cu creierul. Pe scurt și pe limba profanilor, chimia celulelor nervoase legate de memorie, tot ceea ce am făcut din pruncie și până acum, poate fi reprodus sau restituit – nu-mi vine în minte un cuvânt mai bun – în aceleași celule, conținutul depinzând de structura noastră ereditară, de moștenirea de la părinți, bunici, strămoși îndepărtați, din cele mai vechi timpuri. Faptul că eu sunt un geniu iar tu un pierde-vară depinde exclusiv de mesajele transmise nouă de aceste celule și difuzate apoi în întreg

corpul prin intermediul celorlalte celule. Lăsând la o parte diferitele noastre caracteristici, celulele speciale cu care am lucrat – pe care le voi numi cutia de memorie – înmagazinează nu numai propriile noastre amintiri ci și deprinderile tipului de creier mai vechi pe care-l moștenim. Aceste deprinderi o dată conștientizate ne permit să vedem, să auzim și să cunoaștem lucruri care s-au întâmplat în trecut, nu pentru că vreun strămoș anume a fost martor la o scenă anume, ci pentru că, cu ajutorul unui agent – în cazul nostru un drog –, tipul de creier mai vechi moștenit preia comanda și devine dominant. Implicațiile din punct de vedere istoric nu mă interesează, dar biologic vorbind, resursele potențiale ale creierului ancestral, neexploatate până în prezent, prezintă un interes enorm și deschid perspective nebănuite.

Cât despre drogul propriu-zis, da, este periculos și ar putea fi mortal dacă se face abuz. În caz că ar încăpea pe mâna unora lipsiți de scrupule, ar putea aduce și mai mari dezastre în lumea noastră și așa destul de chinuită. Deci, băiete dragă, dacă mi se întîmplă ceva, să distrugi ceea ce se mai află în cămăruța lui Barbă-Albastră. Colaboratorii mei – care, de altfel, nu știu nimic despre implicațiile descoperiri mele căci am lucrat pe cont propriu – au primit instrucțiuni similare la Londra și sunt demni de toată încrederea. În ceea ce te privește, dacă nu ne mai vedem, uită întreaga poveste. Dacă ne întâlnim diseară cum am stabilit și facem împreună o plimbare și poate chiar o „excursie”, sper, am de gând să mă uit bine la frumoasa Isolda, dacă voi avea noroc. Din datele documentului care se află deasupra, în valiza mea, reiese că și-a pierdut iubitul exact așa cum ai spus tu și are mare nevoie de consolare. S-ar putea să aflăm tot atunci dacă Roger Kylmerth este în măsură să i-o ofere. Nu mai am timp să-ți spun și altele căci trenul se apropie de Exeter. *A bientôt* [15], în această lume sau în cealaltă sau în cea de apoi.

Magnus”

Dacă vineri n-am fi mers cu barca, aș fi găsit la timp mesajul telefonic despre schimbarea trenului… Dacă după plecarea din gara St Austell m-aș fi dus direct la Gratten, în loc să merg acasă… Prea mulți de „dacă” și nici unul de vreun folos. Chiar și această scrisoare, venită ca un mesaj de dincolo, ar fi trebuit să-mi parvină sâmbătă dimineața, și nu azi, luni. Nu că mi-ar fi fost de vreun ajutor. Căci nu spunea nimic despre adevăratele intenții ale lui Magnus. Când o expediase, nu era poate hotărât ce o să facă. Scrisoarea era doar o măsură de precauție, după cum spunea el, în caz că i se întâmpla ceva. Am citit-o până la capăt o dată, de două ori, apoi i-am dat foc cu flacăra de la brichetă și am privit-o arzând.

Am coborât la subsol, am trecut prin vechea bucătărie și am intrat în laborator. Nu mai fusesem acolo de miercuri dimineața când m-am întors în zori din Gratten. Atunci mă găsise Bill făcând ceai în bucătăria de la parter. Șirurile de borcane și sticluțe, capul de maimuță, embrionii de pisică și ciupercile nu mi se mai păreau amenințătoare ca înainte de prima experiență. Acum că vrăjitorul plecase pe un drum fără întoarcere, arătau stinghere și părăsite, ca marionetele și accesoriile din lădița unui scamator. Nici o baghetă de abanos nu le va mai da viață, nici o mână meșteră nu le va mai stoarce sucurile, nu le va mai extrage oasele și nu le va mai lăsa să fermenteze, ca să le pună apoi să clocotească într-un cazan cu fierturi.

Am luat borcanele care conțineau diferite lichide și le-am golit în chiuvetă. Am spălat bine borcanele și le-am pus la loc pe rafturi. Oricine putea crede că fuseseră folosite doar pentru compoturi sau gemuri. Nu mai aveau nici un semn distinctiv căci rupsesem etichetele și le pusesem în buzunar. Mi-am amintit că văzusem în camera cazanului un sac vechi, l-am luat și m-am apucat să desfac capacele borcanelor și sticlelor în care se aflau embrionii și capetele de maimuță. După ce am aruncat la chiuvetă lichidul în care erau conservate acestea, am pus totul în sac. Am avut grijă să nu mă

atingă nici o picătură. Am repetat operația și pentru diferitele tipuri de ciuperci. Mai rămăseseră – două sticluțe – sticluța A, cu resturile drogului, pe care-l folosisem eu până în acel moment și sticluța C, neatinsă. Sticluta B, pe care i-o trimisesem lui Magnus, se afla golită în valiza mea de la etaj. Nu am vărsat conținutul nici uneia la chiuvetă. Le-am pus în buzunar. Apoi m-am dus la ușă și am ascultat. Doamna Collins umbla de colo până colo, între bucătărie și cămară – îi auzeam radioul cântând.

Mi-am azvârlit sacul pe umăr și am încuiat ușa laboratorului. Am ieșit apoi prin ușa din spate, am urcat până la grădina de zarzavaturi din spatele grajdurilor și, mai sus, în pădurea de pe culme. M-am dus unde era mai des tufărișul: dafini răzleți, rododendroni neînfloriți de ani de zile, crengi rupte din copaci uscați, rugi de mure, urzici, straturi de frunze căzute după furtunile de toamnă. Am luat una din crăcile uscate și am râcâit cu ea pământul jilav, făcând o adâncitură în care am golit sacul. Am zdrobit capul maimuței cu o piatră colțuroasă până ce nu mai semănă cu nimic. Rămăseseră doar fragmente gelatinoase. Embrionii se rostogoliră printre resturi, de nerecunoscut, ca niște măruntaie ațoase aruncate pescărușilor când se curăță peștii. Le-am acoperit cu sacul, apoi cu frunzele veștede care putrezeau de ani de zile, cu pământ brun și cu un morman de urzici. Mi-au venit în minte cuvintele: „Pământ ești si-n pământ te vei întoarce". Într-un fel, parcă l-aș fi îngropat pe Magnus, cu opera lui cu tot.

M-am întors în casă pe la subsol și am urcat pe scara care ducea în hol, evitând-o astfel pe doamna Collins. Ea mă auzise însă când am intrat în hol, căci strigă:

— Dumneavoastră sunteți, domnule Young?

— Da, am răspuns.

— V-am căutat peste tot și nu v-am găsit. V-a sunat inspectorul de la Liskeard.

— Am fost în grădină. O să-l sun eu.

Am urcat până în camera de toaletă și am pus sticluțele A și C în valiza mea, alături de sticluța goală B. Am încuiat valiza din nou, am pus cheița pe inelul de chei, m-am spălat și am coborât în bibliotecă. Am cerut legătura cu secția de poliție din St Austell.

— Mă scuzați, domnule inspector, i-am spus când ni s-a făcut legătura. Eram în grădină când ați telefonat.

—Nu face nimic, domnule Young, spuse el. M-am gândit că doriți să cunoașteți ultimele noutăți. Am făcut ceva progrese. S-a stabilit cu precizie că accidentul l-a făcut un tren de marfă. Marfarul a trecut prin tunelul Treverran în sus, la aproximativ zece fără zece. Când se apropia de tunel, mecanicul nu a văzut pe nimeni lângă linie, dar aceste trenuri de marfă au uneori o lungime apreciabilă și la coada trenului nu exista nici un însoțitor. După ce locomotiva a intrat în tunel, n-a mai avut cine să observe dacă s-a apropiat cineva de linie, fiind lovit de unul din vagoane.

— Îmi dau seama. Și credeți că așa s-au întâmplat lucrurile?

— Ei bine, domnule Young, totul indică asta. S-ar părea că profesorul Lane a mers în continuare pe drumeag după ce a trecut de ferma Trenadlyn, dar înainte de a ajunge la șosea a cotit-o mult mai sus de Treverran, într-un câmp numit „Higher Gum", și l-a străbătut în diagonală către calea ferată. Se poate ajunge la linie trecând peste sârme și cățărându-te pe terasament, dar oricine ar fi făcut așa ceva nu se poate să nu fi observat marfarul. Era beznă, nici vorbă, dar chiar la intrarea în tunel există un semnal luminos și un tren de marfă face destul zgomot, ca să nu mai vorbim de fluieratul de avertizare al locomotivei, care este obligatoriu înainte de a intra în tunel.

Da, dar acum șase veacuri nu existau semnale, sârme, șine și nici fluierături de avertizare nu răsunau în văzduh…

— Vreți să spuneți, am zis, că ar trebui să fii orb sau surd de-a binelea ca să nu bagi de seamă trenul care urcă din vale chiar dacă este la oarecare distanță?

— Sigur, domnule Young. Este posibil, firește, să stai pe margine, în timp ce trenul trece pe lângă tine. Este loc destul de ambele părți ale căii ferate duble. Se pare că așa a făcut și profesorul Lane. Am găsit urme pe pământ, unde a alunecat și sus pe rambleu, unde s-a târât spre cabană.

M-am gândit o clipă și apoi am spus:

— Domnule inspector, oare aș putea merge și eu să văd locul exact?

— La drept vorbind, domnule Young, tocmai vroiam să vă propun și eu așa ceva dar nu eram sigur ce părere o să aveți. Ar putea fi util, nu numai pentru dumneavoastră dar și pentru noi.

— Sunt gata oricând doriți.

— Ce ziceți de ora unsprezece și jumătate, în fata secției de poliție de la Tywardreath?

Era deja unsprezece. Tocmai îmi scoteam mașina din garaj în marșarier când a apărut pe alee Buickul cu Vita și băieții. Ei s-au dat jos în grabă, ținând strâns coșurile pline cu provizii.

— Unde te duci? mă întrebă Vita.

— Inspectorul vrea să văd și eu locul de lângă tunel unde l-au găsit pe Magnus, i-am spus eu. Se pare că se știe ce l-a lovit – un marfar care a trecut pe acolo pe la zece fără zece. Se pare că mecanicul era deja în tunel când Magnus a pășit sau a alunecat sub unul din vagoanele din spate.

— Dați fuga, le spuse sec Vita băieților care tândăleau. Duceți toate lucrurile doamnei Collins.

Când băieții se depărtară destul ca să nu ne mai poată auzi, ea zise:

— Dar ce o fi căutat Magnus pe calea ferată? Nu are nici o noimă. Știi ce o să spună lumea? Am auzit deja într-unul din magazine și m-am simțit groaznic… Că a fost probabil o sinucidere.

— Vorbe de clacă tâmpite!

— Știu… Dar când i se întâmplă o nenorocire cuiva bine cunoscut, întotdeauna se comentează așa. Și oricum despre savanți se presupune că sunt mai deosebiți, cazuri limită.

—Toți suntem așa, i-am spus. Foști editori, polițiști, toată gașca. Nu mă aștepta cu masa, nu știu când mă întorc.

Inspectorul m-a luat să mă ducă la locul pe care-l descrisese la telefon, pe drumeag, mai sus de ferma Treverran. Pe drum mi-a spus că luase legătura cu cercetătorul principal din echipa lui Magnus, care n-a fost însă în stare să elucideze în vreun fel catastrofa.

—Era firește foarte tulburat, continuă inspectorul. Știa că profesorul Lane intenționa să petreacă week-end-ul cu dumneavoastră și că abia aștepta să vină. A fost și el de părerea dumneavoastră că profesorul era sănătos tun și foarte bine dispus. întâmplător nu-i cunoștea preocuparea pentru locuri istorice dar a convenit că era fără doar și poate un hobby.

Am ieșit din Tywardreath pe drumul spre Treesmill, am cotit la dreapta pe drumeagul Stonybridge, trecând de Trenadlyn și Treverran și ne-am oprit lângă capătul drumeagului, parcând în apropiere de o barieră care ducea la un câmp.

— Îmi vine greu să înțeleg de ce dacă pe profesor îl interesa ferma Treverran nu s-a dus acolo și în schimb a luat-o peste cîmp, mai sus de fermă.

Am aruncat o privire rapidă în jur. Ferma Treverran se găsea spre stânga, mai sus de vale dar într-o depresiune, iar calea ferată trecea mai jos de ea. Dincolo de calea ferată, terenul cobora din nou în pantă. Cu secole în urmă, configurația terenului trebuie să fi fost aceeași, doar că prin valea de sub ferma Treverran curgea probabil un pârâu mai mare. Era chiar mai mult decât un pârâu - un râu care toamna, în timpul revărsărilor, inunda terenurile mai joase, înainte să se verse în apele golfulețului Treesmill.

—Mai există un pârâu pe aici? am întrebat arătând spre fundul văii.

— Să mai existe? repetă inspectorul nedumerit. La poalele dealului, sub calea ferată e un fel de canal. I-ați putea zice pârâu, abia curge, și terenul e mocirlos.

Am luat-o peste câmp. Se vedea deja calea ferată și chiar pe dreapta se deschidea gura tunelului de rău augur.

— Poate că pe vremuri pe aici a fost un drum, am spus, care cobora în vale și un vad pe unde trecea apa.

— Se prea poate, spuse inspectorul. Nu prea se mai vede însă vreo urmă de așa ceva azi.

Magnus a vrut să treacă apa prin vad. Magnus urmărea pe cineva care era pe punctul să treacă prin vad călare. De aceea se mișcase rapid. Și nu era vară, la granița dintre asfințit și o noapte senină. Era toamnă și vântul sufla și ploaia se dezlănțuise în rafale peste dealuri…

Am coborât prin câmp până la terasamentul căii ferate aproape de tunel. Puțin mai la stânga, sub linii exista un pasaj boltit care permitea trecerea între câmpuri. Sub boltă se adăpostiseră câteva vite să se ferească de muște.

— Vedeți, spuse inspectorul, nici fermierul nici altcineva nu are nevoie să treacă peste linii ca să ajungă în celălalt câmp. Se poate trece prin pasaj, acolo unde stau acum vitele.

— Da, dar poate că profesorul nu l-a văzut, dacă o luase mai sus pe câmp. I s-a părut mai simplu să traverseze liniile.

— Cum adică, să se cațere pe rambleu, să treacă printre sârme și să coboare în patru labe până la linie? Și toate astea în beznă? Eu personal n-as face așa ceva.

Dar de fapt chiar asta am făcut amândoi, doar că era în plină zi. El mergea în frunte, eu îl urmam și după ce am trecut de sârme, mi-a arătat cabana dezafectată, acoperită de iederă, situată chiar deasupra liniei, cu câțiva metri mai sus de rambleu.

— Vegetația este călcată în picioare căci am fost ieri pe aici, îmi spuse el, dar urmele profesorului Lane se vedeau destul de clar, pe

unde se târâse în afara liniei și în sus spre cabană. Trebuie că era doar pe jumătate conștient dar a dovedit forță supraomenească și un curaj extraordinar.

Oare ce lume o fi fost în jurul lui Magnus, prezentul sau trecutul? Nu observase oare marfarul care huruia înspre tunel în timp ce el cobora anevoie rambleul către linie? când locomotiva era deja în tunel, a încercat el oare să treacă peste linie, care în ochii lui era tot pajiștea ce cobora în pantă spre râul de dedesubt, și astfel a fost izbit de vagonul care lua curba? în oricare din lumi a fost un *coup de grâce*[16]. Nici n-a știut probabil ce l-a lovit. Instinctul de supraviețuire l-a făcut să se târască spre cabană și acolo a găsit uitarea binecuvântată. Facă Domnul să nu fi avut parte de cumplita singurătate sau de conștiința morții iminente.

Stăteam acolo, uitându-ne țintă la interiorul cabanei pustii și inspectorul îmi indică locul de pe podeaua de pământ unde-și dăduse Magnus sufletul. Cabana era lipsită de personalitate sau atmosferă, ca o magazie de scule uitată, după ce grădinarul plecase de mult.

—Nu a mai fost folosită de ani de zile, spuse el. Echipele care lucrau la calea ferată își făceau aici ceai și-și mâncau plăcințile. Acum se folosește cabana care se găsește ceva mai jos, dar nici aceea prea des.

Ne-am întors pe același drum, de-a lungul rambleului năpădit de ierburi, până la împletitura de sârmă prin care ne strecurasem. Am privit spre dealurile din față: unele erau acoperite cu copaci deși. Spre stânga se vedea o fermă, mai sus de ea o clădire mai mică și departe spre nord, un alt grup de clădiri. Am întrebat cum se numesc. Ferma era Colwith iar clădirea mai mică fusese pe vremuri școală. Ceea ce se vedea în zare era tot o fermă, Strickstenton.

— Aici se învecinează trei parohii, spuse inspectorul. Tywardreath, St Sampsons sau Galant și Lanlivery. Prin partea locului mare moșier este domnul Kendall din Pelyn. La el o să găsiți

o frumoasă și veche casă seniorială, Pelyn, chiar pe șosea, în drum spre Lostwithiel. A fost proprietatea familiei timp de secole.

— Câte secole?

— Păi, domnule Young, eu nu mă prea pricep. Patru, poate?

Pelyn nu putea să fi fost Tregest. Nici un nume nu se potrivea cu Tregest. Și totuși pe undeva pe aproape îl urmase Magnus pe Roger, în drum spre casa lui Oliver Carminowe, fie ea conac sau fermă, căci putea ajunge acolo pe jos.

— Domnule inspector, am spus, în ciuda a tot ce mi-ați arătat, eu tot cred că profesorul Lane avea de gând să găsească izvorul pârâului de jos din vale și să treacă de cealaltă parte.

— Cu ce scop, domnule Young?

El mă privi, nu indiferent ci de-a dreptul curios, încercând să-mi înțeleagă punctul de vedere.

— Dacă te îndrăgostești de trecut, i-am spus, indiferent dacă ești istoric sau arheolog sau chiar topometru, asta e ca o boală. Nu te liniștești până ce nu rezolvi problema pe care ți-ai pus-o. Cred că procesorul Lane avea în minte un obiectiv și de aceea s-a hotărât să coboare din tren la Par, mai degrabă decât la St Austell. Era ferm hotărât să meargă în susul văii, cu toată calea ferată, dintr-un motiv pe care nu-l vom descoperi probabil niciodată.

— Și a stat acolo în timp ce trenul trecea și apoi a pășit spre coada trenului?

— Nu știu, domnule inspector. Avea auzul bun, vedea bine, iubea viața. Nu a pășit spre tren cu bună știință.

—De dragul profesorului Lane, sper, domnule Young, că o să-l convingeți pe procuror. Pe mine m-ați convins aproape.

— Aproape?

—Eu sunt polițist, domnule Young, și undeva lipsește o piesă. Dar sunt de acord cu dumneavoastră, n-o s-o găsim probabil niciodată.

Am făcut cale întoarsă prin câmpul cel lung până la bariera din vârful dealului. În mașină, la întoarcere, l-am întrebat dacă are idee

când se va ține ancheta.

— Nu vă pot spune precis, răspunse el. Depinde de o serie de factori. Procurorul va face tot ce-i stă în putință să urgenteze lucrurile, dar s-ar putea să mai dureze zece zile sau două săptămâni, în special pentru că procurorul trebuie să se consulte cu jurații, ținând seama de circumstanțele neobișnuite ale morții. Și fiindcă veni vorba, patologul zonei este în concediu și procurorul l-a rugat pe doctorul Powell să facă autopsia, căci tot dânsul a examinat cadavrul. Doctorul a fost de acord și urmează să-i primim raportul în cursul zilei de azi.

Mi-am amintit cât de des disecase Magnus animale, păsări, plante și cu ce detașare rece, pe care i-o admirasem. Odată mi-a propus să-l urmăresc cum extirpa organele unui porc proaspăt tăiat. Am rezistat cinci minute, apoi mi s-a întors stomacul pe dos. Dacă tot trebuia să-i facă cineva disecția lui Magnus, îmi părea bine că doctorul Powell era acela.

Am sosit la secția de poliție tocmai când agentul cobora treptele. El îi spusese ceva inspectorului care se întoarse spre mine.

— S-a încheiat examinarea hainelor și obiectelor profesorului Lane, spuse el. Suntem gata să vi le predăm dacă sunteți dispus să le luați în primire.

– Bine înțeles, am răspuns. Mă îndoiesc că le va pretinde cineva. Sper să am vești de la avocatul său, oricare ar fi acela.

Agentul se întoarse peste câteva minute cu un pachet învelit în hârtie cafenie. Deasupra se aflau portofelul și o carte broșată pe care o cumpărase probabil s-o citească în tren, schițe umoristice de Somerville și Ross. Nici nu-mi puteam închipui ceva mai puțin făcut să ducă la un acces de nebunie sau la o încercare de sinucidere.

— Sper, i-am spus inspectorului, că ați consemnat titlul cărții în atenția procurorului.

El mă asigură cu seriozitate că o făcuse deja. Știam că n-o să desfac pachetul niciodată, dar îmi părea bine că primisem portofelul

și bastonul.

Am plecat cu mașina înapoi la Kilmarth, simțindu-mă obosit, demoralizat, fără să fi ajuns la vreo concluzie. înainte de a ieși din sosea, m-am oprit pe vârful dealului Polmear, să las să mă depășească o mașină. L-am recunoscut pe șofer, era doctorul Powell. El trase mașina pe marginea drumului, lângă bordura de iarbă și eu am făcut la fel. Apoi s-a dat jos și s-a apropiat de geamul meu.

— Bună, spuse el. Cum vă simțiți?

— Perfect, i-am răspuns. Tocmai am fost cu inspectorul la tunelul Treverran.

— A, da. V-a spus că eu am făcut autopsia?

—Da.

—Raportul meu merge la procuror, continuă el, și veți fi informat în timp util. Neoficial, cred însă că v-ar interesa să stiti că decesul profesorului Lane a fost cauzat de lovitura primită la cap, care a provocat hemoragii cerebrale întinse. Au mai fost și alte leziuni din cauza căzăturii. Nu există nici un dubiu că s-a izbit în plin de unul din vagoanele marfarului.

— Mulțumesc. Sunteți foarte amabil că mi-o spuneți personal.

— Dumneavoastră erați prietenul lui și cel mai direct interesat. Încă ceva. A trebuit să trimit la analiză conținutul stomacului. O chestiune de rutină. Ca să se convingă procurorul și jurații că nu băuse whisky sau ceva asemănător.

— Da, desigur.

— Ei, cam asta e tot. Ne vedem la tribunal.

El se întoarse la mașina lui iar eu am luat-o încet în jos pe aleea spre Kilmarth. În mijlocul zilei Magnus nu prea bea. Era de presupus că în tren luase un gin cu apă tonică. Poate o ceașcă de ceai după-amiază. Acestea vor apărea probabil la analiză. Și ce altceva?

I-am găsit pe Vita și pe băieți mâncând de prânz. În cursul dimineții telefonul sunase întruna. Telefonase avocatul lui Magnus,

un oarecare Dench, sunaseră și Bill și Diana din Irlanda care aflaseră vestea de la radio.

—Nu se mai termină odată, spuse Vita. Ți-a spus ceva inspectorul despre anchetă?

— Nu mai devreme de zece zile sau două săptămâni.

— Nu prea vom avea vacanță, oftă ea.

Băieții au ieșit din cameră să-și aducă următorul fel de mâncare iar ea s-a întors spre mine cu o expresie de îngrijorare pe chip:

— N-am vrut să vorbesc în fața lor, spuse ea încet, dar Bill a fost înspăimântat când a aflat vestea, nu atât de tragedia propriu-zisă cât la gândul că aici se ascunde ceva și mai îngrozitor. Nu mi-a spus nimic precis dar a zis că tu știi la ce se referă.

Am lăsat din mână furculița și cuțitul:

— Ce zici c-a spus Bill?

— Era destul de misterios. E adevărat că i-ai povestit despre o bandă de gangsteri din regiune care atacă oamenii? Spera că ai informat și poliția.

Asta ne mai trebuia ca să intrăm la apă – eforturile deplasate și neîndemânatice ale lui Bill de a da o mână de ajutor.

— E nebun, am zis eu sec. Nu i-am spus niciodată așa ceva.

— Bine, spuse ea, bine…

Adăugă apoi cu chipul tulburat încă:

— Sper că i-ai spus inspectorului *tot* ce știi.

Băieții au revenit în sufragerie și am terminat masa în tăcere. M-am dus apoi să duc pachetul, portofelul și bastonul sus în odaia de musafiri. Acolo era locul lor, alături de restul lucrurilor din șifonier. Bastonul aveam de gând să-l folosesc chiar eu. Era ultimul lucru pe care-l ținuse Magnus în mână.

Mi-am amintit de colecția din apartamentul lui. Avea un baston-pușcă și un baston-sabie, un baston cu un telescop la un cap și altul cu un cap de pasăre pe mâner. Cel de față era relativ simplu, cu o măciulie obișnuită de argint, gravată cu inițialele comandantului

Lane. El fusese inițiatorul pasiunii pentru bastoane și mi-aminteam vag că mi-l arătase chiar pe acesta, demult, când mă găzduise la Kilmarth. Avea un dispozitiv ingenios, nu-mi aminteam exact care, căci dacă apăsai pe măciulie se destindea un arc. Am încercat dar nu s-a întâmplat nimic. Am încercat din nou, apoi am răsucit măciulia și am auzit un zgomot. Am deșurubat mânerul și am rămas cu el în mână. Înăuntru se afla un vas minuscul de argint, bun pentru o jumătate de drahmă de alcool sau alt lichid. Fusese șters probabil cu un șervețel, căci era curat și uscat. Magnus aruncase sau îngropase șervețelul atunci când pornise în ultima lui plimbare. Eu eram însă absolut sigur de ceea ce conținuse păhărelul.

Capitolul XVIII

Avocatul Herbert Dench telefonă din nou după-amiază și-și exprimă consternarea față de moartea subită a clientului său. I-am spus că ancheta nu va avea probabil loc mai devreme de zece zile sau două săptămâni și i-am propus să mă lase pe mine să mă îngrijesc de funeralii, urmând ca el să vină doar în dimineața incinerării. Acest lucru i-a convenit, spre marea mea ușurare, căci mi s-a părut a fi cam „scorțos", vorba Vitei. Cu puțin noroc, poate va avea tactul să plece cu un tren de după-amiază, ceea ce însemna că nu-l vom avea pe cap decât cel mult câteva ore.

—Nu mi-aș permite să abuzez de timpul dumneavoastră, domnule Young, spuse el, decât din respect pentru răposatul profesor Lane și ținând seama de nefericitele împrejurări ale morții sale, precum și de faptul că sunteți unul din beneficiarii testamentului său.

— Nici nu am știut…, am spus eu luat prin surprindere.

Speram în sinea mea că e vorba de colecția de bastoane.

— Prefer să nu discutăm despre asta la telefon, adăugă el.

Abia după ce am pus receptorul în furcă, mi-am dat seama că mă aflam într-o situație destul de delicată, căci locuiam fără chirie în casa lui Magnus, printr-un aranjament verbal. Poate că avocatul intenționa să ne dea afară în cel mai scurt timp posibil, poate chiar imediat după anchetă. Gândul acesta mă năuci. Dar poate că n-o să facă așa ceva. M-aș putea oferi să plătesc chirie, bine înțeles, dar el ar putea ridica obiecții. Ar putea spune că trebuie să închidă casa sau s-o predea unor agenți pentru vânzare. Eram destul de deprimat și tulburat și așa, fără să mai am nevoie și de perspectiva unei mutări intempestive.

Am petrecut restul după-amiezii la telefon, făcând aranjamentele pentru funeralii. Mă informasem în prealabil la poliție dacă era permis să acționez. în cele din urmă l-am sunat și pe avocat să-i spun ce aranjasem. Nimic din toate acestea nu păreau să aibă vreo legătură cu Magnus. Ce făcea antreprenorul de pompe funebre, ce se întâmpla cu corpul, cum era dichisit înainte de a fi încredințat flăcărilor – toate acestea nu se refereau la bărbatul care-mi fusese prieten. Pentru mine el făcea deja parte din acea lume separată pe care o cunoșteam – lumea lui Roger și a Isoldei.

Vita intră în bibliotecă tocmai când terminasem de telefonat. Ședeam la biroul lui Magnus lângă fereastră, privind în zare spre mare.

— Iubitule, spuse ea. M-am tot gândit.

Ea veni în spatele meu și-mi puse mâinile pe umeri.

—Când se termină ancheta, nu crezi c-ar fi mai bine să plecăm? Ar fi cam neplăcut să locuim aici în continuare și pentru tine ar fi trist și într-un fel a dispărut și rațiunea, nu?

— Care rațiune?

— Împrumutul-casei, acum că Magnus nu mai este. Fără să vreau mă simt contravenientă și mi se pare că nu avem nici un drept să stăm aici. N-ar fi mult mai cuminte să ne petrecem restul vacanței în

altă parte? Este de-abia începutul lui august. Bill tocmai îmi spunea la telefon cât de frumoasă este Irlanda. Au găsit un hotel minunat în Connemara, un castel vechi sau cam așa ceva, cu o rezervație de pescuit.

— Ba bine că nu! Douăzeci de guinee pe noapte și o droaie de compatrioți de-ai voștri.

— Nu fi nedrept. El încerca doar să ne ajute. A considerat de la sine înțeles că și tu dorești să pleci de aici.

—Ei bine, nu doresc așa ceva. Doar dacă ne dă afară avocatul, dar asta-i altceva.

I-am spus că s-a hotărât ca incinerarea să aibă loc joi și că o să vină la noi Dench și poate și colegi de-ai lui Magnus. Perspectiva unor oaspeți la prânz sau cină sau chiar peste noapte i-a abătut gândurile de la problema plecării în Irlanda. în cele din urmă, lucrurile s-au rezolvat mai simplu, căci Dench și asistentul principal al lui Magnus, John Willis, s-au hotărât să călătorească împreună miercuri noaptea, să asiste la incinerare, să accepte invitația noastră la prânz și să se întoarcă la Londra cu un tren de noapte. Băieții au lipsit de acasă întreaga zi de joi, fiind trimiși într-o expediție de pescuit sub supravegherea lui Tom cel serviabil.

Mare lucru nu mi-amintesc despre slujba de incinerare. Știu doar că mă gândeam că Magnus ar fi putut inventa o metodă mai simplă decât focul de a te descotorosi de morți, de pildă cu ajutorul chimicalelor. Ceilalți participanți la ceremonie, Herbert Dench și John Willis, nu semănau de loc cu imaginea pe care mi-o făurisem despre ei. Avocatul era solid, inimos, natural, a mâncat enorm la prânz și ne-a desfătat cu povestiri despre văduve hinduse care se sacrificau pe rugurile soților lor. El se născuse în India și jura că fusese martor la un astfel de „suttee", pe când era copil mic.

John Willis semăna cu un șoricel privind atent din dosul unor ochelari cu ramă de baga și ar fi părut la locul lui în spatele unui ghișeu de bancă. Nu mi-l puteam imagina lângă Magnus, dând

ajutor maimuțelor vii sau disecându-le celulele cerebrale. Abia dacă a scos vreo vorbă. Nici n-ar prea fi avut cum, de altfel, căci avocatul vorbea pentru toți.

După prânz ne-am dus în bibliotecă și Herbert Dench s-a aplecat spre geanta-diplomat, pentru lectura oficială a testamentului. Se pare că John Willis era menționat acolo ca și mine. Vita, plină de tact, se pregătea să se retragă, dar avocatul îi spuse să rămână.

— Nu e nevoie să plecați, doamnă Young, spuse el vesel. Totul este foarte scurt și la obiect.

Avea dreptate. Traducând limbajul juridic, toate bunurile financiare pe care le poseda Magnus în momentul morții reveneau propriului lui colegiu, pentru propășirea biofizicii. Apartamentul din Londra și bunurile personale de acolo urmau să fie vândute iar banii să aibă aceeași destinație. Făcea excepție biblioteca, pe care i-o lăsa moștenire lui John Willis, în semn de recunoștință pentru cei zece ani de colaborare în profesiune și prietenie. Casa Kilmarth, cu tot ceea ce cuprindea, mi-era lăsată mie, pentru proprie folosință sau pentru a dispune de ea cum credeam de cuviință în amintirea anilor de prietenie, încă de pe vremea studenției și știind că și vechii proprietari ai casei ar fi dorit acest lucru. Și cam atât.

— Presupun, spuse avocatul zâmbind, că prin vechii proprietari înțelegea pe proprii săi părinți, comandantul Lane și doamna, pe care cred că i-ați cunoscut?

— Da, am spus uluit. Da, mi-erau foarte dragi amândoi.

— Ei, am făcut-o și pe-asta. Casa este minunată. Sper să fiți foarte fericiți în ea.

M-am uitat la Vita. Își aprindea o țigară, obișnuita ei reacție de apărare în momente de șoc.

—A fost… a fost nemaipomenit de generos din partea profesorului, spuse ea. Adevărul este că nici nu știu ce să zic. Bine înțeles, Dick va hotărî dacă are de gând să păstreze casa sau nu.

Planurile noastre de viitor sunt în continuă schimbare în momentul de față.

A urmat o clipă de tăcere penibilă, în timp de Herbert Dench ne privea pe rând.

—Firește, spuse el, o să aveți multe de discutat. Vă dați seama că vor trebui desigur evaluate casa și lucrurile în vederea legalizării testamentului. V-aș fi recunoscător dacă mi-ați permite să o vizitez, între altele, dacă nu vă deranjează prea mult.

— Poftiți, cu plăcere.

Ne-am ridicat cu toții în picioare și Vita spuse:

— Profesorul avea la subsol un laborator, un loc înfricoșător, cel puțin așa l-au considerat băieții mei. Presupun că lucrurile de acolo nu aparțin casei și ar trebui trimise la Londra, la laboratorul de acolo. Poate știe domnul Willis ce este cu ele.

Pe chipul ei se citea nevinovăția dar sunt convins că menționase laboratorul intenționat, căci vroia să știe ce cuprindea.

—Un laborator? întrebă avocatul. Făcea profesorul vreo lucrare aici? i se adresă el lui Willis.

Omulețul șoricel clipi în dosul ochelarilor cu ramă de baga.

— Mă foarte îndoiesc, spuse el timid. Și chiar dacă ar fi făcut, nu ceva de importantă științifică deosebită și oricum fără legătură cu ceea ce cerceta el la Londra. Poate a făcut niște experiențe ca să se distreze în vreo zi ploioasă. Sunt sigur că nimic mai mult, căci altfel mi-ar fi pomenit și mie ceva.

De treabă om. Chiar dacă știa ceva, nu avea de gând să se trădeze. Mi-am dat seama că Vita era pe punctul să spună că știa de la mine că laboratorul cuprindea lucruri de valoare inestimabilă. De aceea am propus să inspectăm laboratorul înainte de a vizita restul casei.

Veniți, i-am spus lui Willis, dumneavoastră sunteți expertul. Pe vremea comandantului Lane camera a servit drept spălătorie. Magnus ținea o grămadă de sticle și borcane acolo.

El mă privi în tăcere. Am coborât în grup în subsol și eu am deschis ușa.

—Poftiți, intrați! Nu-i nimic prea senzațional. Doar o grămadă de borcane vechi, după cum v-am spus.

Merita s-o privești pe Vita în timp ce se uita în jur. Chipul ei exprima uluire, nedumerire, mirare. Îmi aruncă o privire rapidă și întrebătoare. Vedea doar șiruri de sticle goale, nici urmă de cap de maimuță sau embrioni de pisică. Ea a avut suprema inteligență de a tăcea.

— Ei bine, spuse avocatul, s-ar putea ca prețuitorul să evalueze borcanele la șase peni bucata. Ce părere ai, Willis?

Biofizicianul schiță un zâmbet:

— Mie mi se pare că pe vremuri mama profesorului Lane ținea aici compoturi și dulcețuri.

— Cum s-ar zice o cămară? râse avocatul. Se făceau probabil conserve pentru tot anul. Uitați-vă la cârligele din tavan! Aici se atârna probabil și carnea. Bucăți mari de jambon. Cred, doamnă Young, că aici veți fi dumneavoastră stăpână, nu soțul. Vă sfătuiesc să puneți în colț o mașină de spălat electrică, să economisiți facturile la spălătorie. Costă ceva când o instalați dar în câțiva ani își scoate banii, mai ales când aveți și copii.

El se întoarse râzând în coridor și noi îl urmarăm. Am încuiat ușa laboratorului iar Willis care rămăsese la urmă se aplecă să ridice ceva de pe podeaua de piatră. Era o etichetă de la unul din borcane. Mi-o dădu fără să spună nimic și eu am băgat-o în buzunar. Am plecat apoi cu toții sus, să inspectăm restul casei, iar Herbert Dench ne-a făcut o propunere remarcabilă privind rentabilizarea proprietății: să împărțim spațiul în mai multe apartamențele pentru vizitatorii de sezon, păstrând pentru folosință proprie camerele din jurul dormitorului, cu vedere la mare. În timp ce ne plimbam prin grădină, el își lăuda ideea în fața Vitei. L-am văzut pe Willis că se uită la ceas.

— Cred că v-ați săturat de noi, zise el. I-am spus lui Dench când veneam încoace că ar trebui să trecem și pe la sediul circumscripției din Liskeard, să răspundem la întrebările pe care ar vrea să ni le pună cei de acolo. Dacă telefonați după un taxi am putea merge direct acolo și să luăm cina la Liskeard, înainte de a pleca cu trenul de noapte.

— O să vă duc chiar eu cu mașina, i-am spus. Așteptați puțin, vreau să vă arăt ceva.

Am urcat la etaj și peste câteva clipe m-am întors cu bastonul:

—L-au găsit lângă cadavrul lui Magnus. Face parte din colecția lui de la Londra. Credeți că l-aș putea păstra eu?

— Bine înțeles. Și puteți lua și celelalte bastoane. între noi fie vorba, mă bucur ca ați primit casa și sper că nu o s-o vindeți.

— Nici nu mă gândesc.

Vita și Dench erau încă la oarecare distanță pe terasă.

—Cred, spuse Willis încet, că ar fi bine să spunem cam același lucru la anchetă. Lui Magnus îi plăcea grozav să meargă pe jos și după orele de stat în tren, era normal să vrea să facă mișcare.

— Da, am răspuns eu.

— Apropo, un tânăr prieten de al meu, cercetător, a căutat pentru Magnus niște materiale de istorie, la Muzeul Britanic și la Arhivele Naționale. Doriți să continue treaba?

Am șovăit:

—Ar putea fi util. Da… Dacă descoperă ceva, rugați-l să-mi comunice aici.

— Așa voi face.

Abia acum am observat expresia de gol din dosul ochelarilor cu rame de baga.

— Ce planuri aveți? l-am întrebat.

—Voi continua, probabil, ca și până acum. Voi încerca să continui câte ceva din opera lui Magnus. Dar o să fie greu. Nu-l poate înlocui nimeni ca șef și coleg. Cred că vă dați seama…

— Așa-i.

Au venit și ceilalți și n-am mai putut vorbi nimic cu Willis. După ce am băut fără chef câte o ceașcă de ceai la insistentele Vitei, Willis a propus să plecăm la Liskeard. Mi-am dat seama acum de ce și-l alesese Magnus ca adjunct. În afara competenței profesionale, sub aspectul de șoricel se ascundeau loialitatea și discreția.

După ce ne-am urcat în mașină, Dench întrebă dacă n-am putea reconstitui traseul pe care mersese Magnus vineri noaptea. I-am dus de-a lungul drumeagului Stonybridge, dincolo de ferma Treverran, până la bariera din apropiere de vârful dealului. De acolo le-am arătat peste câmpuri tunelul.

— De necrezut, șopti Dench, de-a dreptul incredibil. Și mai era și beznă. Nu prea-mi place, să știți.

— Cum adică? am întrebat eu.

— Păi dacă pentru mine nu are nici o noimă, cu atât mai puțin o să aibă pentru procuror sau pentru jurați. O să considere că în spatele poveștii ăsteia se ascunde ceva.

— Ce anume?

—Vreun impuls necontrolat care l-a făcut să meargă spre tunel. Și când a ajuns acolo, știm ce s-a întâmplat.

— Nu-s de aceeași părere, zise Willis. După cum ați spus, la acea oră era întuneric, sau aproape. De aici nu se putea vedea nici tunelul și nici calea ferată. Cred că a avut de gând să coboare în vale, să se uite poate la ferma aceea din cealaltă parte și când a ajuns la capătul de jos al câmpului, viaductul de cale ferată i-a închis perspectiva. El s-a cățărat pe rambleu să descopere configurația terenului și trenul l-a lovit.

— S-ar putea. Dar ce neobișnuit lucru!

—Neobișnuit pentru un om oarecare, spuse Willis, nu însă pentru profesorul Lane. El era un explorator în adevăratul înțeles al cuvântului.

După ce i-am lăsat în fața circumscripției, de poliție, m-am întors ca să merg acasă. Acasă… Cuvântul căpătase o semnificație nouă. Acum era casa mea. îmi aparținea, cum îi aparținuse odată lui Magnus. Tensiunea care mă stăpânise în cursul zilei începu să slăbească, la fel și senzația de deprimare. Magnus nu mai era; n-o să-l mai văd niciodată, n-o să-i mai aud glasul, n-o să mă mai bucur de tovărășia lui, n-o să mai fiu conștient de prezența lui în viața mea. Legătura dintre noi nu se va putea însă rupe niciodată, deoarece căminul lui devenise al meu. Prin urmare n-aveam cum să-l pierd. Prin urmare nu rămâneam singur.

Înainte să cobor dealul către Lostwithiel am trecut de intrarea la Boconnoc, care în celălalt timp fusese Bockenod. M-am gândit la bietul sir John Carminowe, care se și molipsise de vărsatul de care se temea, în timp ce călărea alături de rădvanul greoi al Joannei Champernoune, în acea noapte vântoasă din octombrie 1331. Va răposa peste o lună și se va fi bucurat de dregătoria de ispravnic al Castelelor Restormel și Tremerton doar șapte luni. Dincolo de orașul Lostwithiel, am luat-o pe drumul spre Treesmill, ca să vad mai de aproape fermele din vale, aflate de cealaltă parte a căii ferate. Ferma Strickstenton se găsea pe partea stângă a drumului îngust și din goana mașinii am văzut că era foarte veche și „pitorească", conform terminologiei pliantelor turistice. Pășunile care-i aparțineau coborau în pantă până la o pădure.

Când casa pieri vederii mele, m-am dat jos din mașină și am privit spre calea ferată aflată dincolo de vale. Tunelul se vedea foarte clar și chiar pe când mă uitam la el ieși dinăuntru un tren, ca un șarpe hoinar cu capul galben și rău, care șerpui mai jos de ferma Treverran și dispăru jos în vale. Mărfarul care-l omorîse pe Magnus se ivise din direcția opusă, urcând terenul povârnit și dispărând apoi în tunel, ca o reptilă care caută adăpost în iad, în timp ce Magnus, care nici nu-l văzuse, nici nu-l auzise, se târa pe moarte în sus spre cabană. Am condus în continuare în jos, pe drumeagul șerpuitor,

observând pe stânga o răspântie, cu un drum care, după socotința mea, ducea dincolo de ferma Colwith, până în fundul văii și la ceea ce mai rămăsese din cursul inițial al râului. Cândva, înainte de tăierea căii ferate, o potecă ducea probabil de la Great Treverran la vecinul mai mic, Little Treverran. Oricare din aceste ferme ar fi putut fi Tregest al familiei Carminowe.

Mi-am continuat drumul, în jos spre Treesmill și apoi în sus pe deal până la cabina telefonică din Tywardreath. Am format numărul de la Kilmarth și mi-a răspuns Vita.

— Iubito, i-am spus, mi se pare nepoliticos să-i las singuri pe Dench și Willis la Liskeard, așa că o să-i aștept să-și termine treaba la poliție și apoi voi lua cina cu ei.

— Bine, dacă așa trebuie. Dar nu întârzia. Nu-i nevoie să-i conduci la tren.

— Probabil că nu. Depinde de cât vom avea de discutat.

— E-n ordine. Vino când poți.

Am închis telefonul și m-am întors la mașină. Am condus apoi din nou spre Treesmill, urcând drumeagul șerpuitor, dar de data aceasta la răspântie am luat-o spre Colwith. Cum mă asteptasem, drumeagul trecea de fermă, apoi se făcea tot mai abrupt și în cele din urmă se înfunda într-o băltoacă la poalele dealului. Spre stânga, dincolo de zăplazul pentru vite, o potecă îngustă ducea la Little Treverran. Clădirile propriu-zise erau ascunse vederii dar pe o placă se putea citi „W.P. Kelly, lemnar”.

Am preferat să trec cu mașina prin băltoacă și, ca să nu fie văzută din drumeag, am parcat-o în câmpul din spate, aproape de un pâlc de copaci, la doar câteva sute de metri de calea ferată.

Mi-am privit ceasul. Trecuse cu puțin de cinci. Am deschis portbagajul mașinii și am scos de acolo bastonul. Înainte de a i-l arăta lui Willis în bibliotecă, avusesem grijă să golesc sticluța A din camera de toaletă în păhărelul dinăuntru.

Capitolul XIX

Ningea. Fulgii moi îmi poposeau pe cap și pe mâini și totul în jur se făcuse alb dintr-o dată. Nici urmă de iarba vărătecă, verde și plină de sevă, nici pomeneală de copaci; zăpada cădea întruna, ascunzând vederii dealurile. Lângă mine nu se mai aflau acareturile fermei, nimic altceva decât zăpada și râul negru, lat cam de șase metri în locul unde stăteam eu. Pe ambele maluri se adunaseră grămezi mari de nea, care alunecau în apă pe măsură ce se surpau prin propria lor greutate, descoperind pământul gloduros de dedesubt. Era un ger năpraznic: nu vântul iute și tăios care mătură înălțimile ci frigul jilav al unei văi în care nu pătrundea lumina soarelui și nici vreo boare proaspătă. Tăcerea era înfricoșătoare, căci râul unduia fără zgomot iar sălciile și arinii pitici care creșteau pe mal păreau niște cioclii cu brațele întinse, grotești și diformi din cauza poverii de zăpadă pe care o purtau. Și între timp fulgii pufoși coborau dintr-un cer ca un lințoliu care se contopea cu pământul alb de dedesubt.

Mintea mea, care era de obicei limpede după ce înghițeam drogul, părea amorțită. Mă așteptasem la ceva asemănător cu ziua de toamnă când Bodrugan fusese înecat și Roger îi purtase trupul

șiroind de apă către Isolda. Acum eram singur, fără călăuză. Doar râul de la picioarele mele îmi arăta că mă aflu în vale.

Am mers în susul apei, orbecăind, știind din instinct că dacă râul este la stânga însemna că mă îndreptam spre nord; undeva albia râului se va îngusta, malurile se vor apropia și voi găsi un pod sau un vad, să trec dincolo. Nu mă simțisem niciodată atât de neajutorat și pierdut. În această lume diferită, timpul se măsurase după înălțimea soarelui pe cer sau – cum s-a întâmplat când am străbătut satul Lampetho – după stelele de deasupra noastră. Dar acum, în această tăcere și cu zăpada care cădea, nu aveam cum știi dacă este dimineață sau după-amiază. Mă rătăcisem, dar nu în prezent, când aveam la îndemână repere familiare și existenta reconfortantă a mașinii, ci în trecut.

Un prim sunet întrerupse tăcerea, un pleoscăit în râul din față. Mișcându-mă iute am putut vedea o vidră sărind în apă de pe malul opus și înotând în susul apei. Aproape imediat un câine începu s-o urmărească, apoi se ivi un al doilea și în curând cam o jumătate de duzină hămăiau și lătrau pe marginea râului și-și croiau apoi drum prin apă, împroșcând-o în căutarea vidrei.

Se auzi un strigăt, reluat de altcineva și un grup de bărbați se îndreptă în goană spre râu prin ninsoare, strigând, râzând și încurajându-și câinii. Am văzut că veneau de după o perdea de copaci chiar din spatele meu, acolo unde râul cotea. Doi dintre ei coborâră anevoie malul intrând în apă, pe care începură s-o plesnească cu bețele, în timp ce al treilea pocni dintr-un bici lung, șfichiuind urechea unuia din câinii ghemuiți încă pe mal, care sări în apă după ceilalți.

M-am apropiat să-i văd mai bine și am observat că râul se îngusta după vreo sută de metri în timp ce la stânga, la marginea unui crâng, pământul dispărea iar râul forma o pânză de apă ca un lac miniatural, acoperit cu o pojghiță de ghiață. Într-un fel sau într-altul, bărbații și câinii reușiră împreună să gonească vidra hăituită în

canalul care alimenta lacul și o înconjurară într-o clipă, câinii lătrând și bărbații lovind-o cu bețele. Câinii căzură în apă căci ghiața crăpă, suprafața se înroși și sângele stropi pojghița albă de deasupra apei negre, în timp ce vidra, înhățată de boturile lacome, era târâtă afară din gaura unde se adăpostise și ruptă în bucăți acolo unde ghiața era mai solidă.

Lacul nu părea să fie prea adânc, căci, fără să țină seama de crăpătura care se întindea dintr-o parte într-alta, bărbații păși pe ghiață strigând și asmuțindu-si câinii. În funtea lor se afla bărbatul cel cu biciul lung, care ieșea în evidență prin înălțime și îmbrăcăminte – haină matlasată închisă până în gât și o pălărie înaltă de castor în formă de con.

— Duceți-i în siguranță pe malul celălalt, strigă el. Mai bine vă prăpădiți cu toții decât să pierd vreunul!

Aplecându-se brusc în mijlocul haitei de ogari care chelălăiau ridică de pe jos rămășița de vidră și o aruncă peste lac până la marginea acoperită de zăpadă. Câinii lipsiți de pradă, se repeziră lunecând pe ghiață s-o redobândească, iar oamenii, mai puțin sprinteni decât animalele și împiedicați de veșminte, căzură în apă împroșcându-se în timp ce ghiața se spărgea. Ei strigau și înjurau, cu hainele de piele și glugile acoperite de o pojghiță albă de la fulgii care cădeau.

Scena era brutală și macabră în același timp, căci bărbatul cu pălăria conică, după ce se liniștise în privința ogarilor, își îndreptă atenția râzând către tovarășii săi de suferință. Desi el însuși era ud până la coapse, avea cisme care-i apărau picioarele, în timp ce slujitorii lui – căci asta presupun că erau – își pierduseră încălțările când se spărsese ghiața și le căutau fără succes, plesnind apa cu mâinile înghețate. Stăpînul lor, râzând mereu, ajunse din nou la mal și ridicându-și pentru o clipă pălăria conică o scutură bine de zăpadă înainte să și-o pună iar pe cap. Am recunoscut fața roșcovană și

maxilarul alungit, deși se afla la vreo șase metri distanță. Era Oliver Carminowe.

El își atinti ochii spre mine și deși rațiunea îmi spunea că nu mă putea vedea căci eu nu jucam nici un rol în lumea lui, felul în care stătea, nemișcat, cu capul îndreptat spre mine, neacordând nici o atenție slujitorilor care bombăneau, îmi strecură în suflet un sentiment straniu de neliniște, aproape de frică.

—Dacă ai ceva să-mi spui, treci apa și grăiește, strigă el brusc.

Șocat la gândul că fusesem descoperit, am înaintat până la marginea lacului și atunci, cu ușurare, l-am văzut pe Roger lângă mine, fiindu-mi într-un fel purtător de cuvânt și protector. Nu știu de câtă vreme stătea acolo. Probabil mersese în spatele meu de-a lungul malului.

— Cu plecăciune, sir Oliver! strigă el. Nămeții au ajuns de-un stat de om mai sus de Treesmill și dincoace, în vale, așa mi-a spus vădana lui Rob Rosgof, când m-a trecut cu barca. M-am întrebat cum o mai duceți, domnia voastră și lady Isolda.

— O ducem bine, răspunse celălalt, căci avem hrană să ne ajungă săptămâni în șir, chiar de-am fi împresurați, ferească Sfântul. Vântul s-ar putea schimba într-o zi, două și ne-o aduce ploaie. Atunci, dacă drumul nu va fi potopit de apă, vom pleca spre Carminowe. Cât despre Doamna, stă îmbufnată în odaie și nu prea-mi face cinstea să-mi țină de urât.

Vorbea disprețuitor, urmărindu-l pe Roger în tot acest timp, cum se apropie de malul râului.

— Face cum vrea, mă urmează sau nu la Carminowe, continuă el. Copilele-s supuse, chiar dacă dânsa nu-i. Am fagăduit-o pe Joanna drept soție lui John Petyt din Ardeva și cu toate că-i încă necoaptă se împopoțonează și se dichisește la oglindă de parc-ar fi o mireasă de paisprezece ani, bună pentru un mire zdravăn. Să-i dai de știre și nănașei ei, lady Champernoune, cu salutări. Poate-ar pofti și domnia sa un astfel de noroc, înainte să treacă prea mulți ani.

El izbucni în râs și apoi, arătând către ogarii care sfârtecau prada sub copaci, spuse:

— De nu te temi să treci râul pe unde-i putredă scândura, ți-oi da o labă de vidră pentru lady Champernoune, cu salutări. Așa udă și însângerată, să-i amintească de fratele ei, Otto. Ar putea s-o bată în cuie pe zidurile din Trelawn, ca o aducere aminte a numelui lui. Cealaltă labă i-o voi da chiar eu doamnei mele, tot pentru așa ceva, numai să n-o fi înfulecat câinii.

Se întoarse cu spatele și păși spre copaci, strigându-și ogarii, în timp ce Roger – cu mine alături – mergea pe mal până ce ajunse la o punte grosolană, făcută din trunchiuri de copaci legate strâns, alunecoasă din cauza zăpezii și în parte prăbușită în apă. Oliver Carminowe și slujitorii lui se uitau la Roger cum pășește pe puntea putredă și când aceasta se dărâmă sub greutatea lui și el alunecă și căzu, udându-se până la brâu, hohotiră cu toții în cor, așteptându-se să-l vadă că se întoarce și se agață de mal. El păși însă înainte, prin apa ce-i ajungea aproape până la brâu și ajunse pe malul opus, în timp ce eu îi călcam pe urme, dar fără să mă ud. Se duse drept la marginea păduricii unde stătea Carminowe cu biciul în mână și-i spuse:

— O să duc laba de vidră, dacă mi-o veți da.

Am crezut că va încasa o pleasnă de bici peste față și-mi închipui că și el se aștepta la asta dar Carminowe, zâmbind cu biciul ridicat, își șfichiui brusc câinii, gonindu-i cu lovituri de gîrbaci din preajma vidrei sfârtecate. Scoase un cuțit din cingătoare și tăie două din labele rămase.

— Ești mai bărbat decât bailivul meu din Carminowe, spuse el. Te prețuiesc pentru semeția ta, dacă nu pentru altceva. Poftim, ia laba și atârnă-ți-o în cuhnie la Kylmerth, lângă blidele de argint furate de la mănăstire. Dar mai întâi urcă dealul cu noi, să o saluți pe lady Carminowe. I-ar plăcea, poate, să mai vadă și un bărbat, nu numai veverița îmblânzită cu care-și petrece zilele.

Roger luă lăbuța și-o puse în pungă în tăcere. Am pătruns în crâng împreună și ne-am croit drum cu greu printre copacii încărcați de zăpadă, urcând întruna, dar nu știu dacă spre dreapta sau spre stânga, căci îmi pierdusem simțul de orientare. Știam doar că râul era în spatele nostru și că zăpada cădea mereu.

Printre nămeți, o potecă ducea la o casă de piatră bine adăpostită de deal. În timp ce slujitorii lui Carminowe se răzlețiseră în urma noastră, el deschise ușa cu o lovitură de picior și am pătruns într-o sală pătrată, întâmpinați de îndată de câinii casei care se gudurară pe lângă el, și de cele două copilite, Joanna și Margaret, pe care ultima dată le văzusem într-o după amiază de vară, trecând călare prin vadul Treesmill. O fetișcană, cam de vreo șaisprezece ani, stătea zâmbind lângă cămin, și am crezut că este una din fiicele lui Carminowe din prima căsătorie. Ea nu-l îmbrățișă, însă când văzu că nu este singur, își țuguie buzele cu un fel de cochetărie obraznică.

— Pupila mea, Sybell, care se străduie să le învețe pe copile deprinderi mai bune decât maica lor, spuse Carminowe.

Bailivul se înclină și se întoarse spre cele două fetițe care, după ce-și sărutaseră tatăl, veniră să-i ureze bun venit, cea mai mare, Joanna, crescuse și începuse să dea semne de conștiință de sine, după cum spunea și tatăl ei. Se înroșea, își dădea părul lung la o parte de pe ochi și chicotea. Cea mai mică, care mai avea câțiva ani buni până ce se putea prezenta pe piața căsătoriei, își întinse mânuța spre Roger și-l lovi pe genunchi.

— Când ne-am văzut ultima oară mi-ai făgăduit un alt căluț, spuse ea, și un bici cum are fratele tău, Robbie. Nu vreau să mai am de-a face cu cineva care nu se ține de cuvânt.

— Și căluțul și biciul vă așteaptă, răspunse Roger serios, numai să vă aducă Alice când se va topi zăpada în vale.

— Alice ne-a părăsit, răspunse fetița. Acum ne poartă ea de grijă - își aținti un deget disprețuitor spre Sybell - și ea este prea înfumurată ca să urce pe același cal cu tine sau cu Robbie.

În timp ce vorbea, fetița semăna atât de bine cu maică-sa încât am îndrăgit-o pe dată. Roger remarcase și el asemănarea căci zâmbi și o mângâie pe păr dar tatăl, iritat, îi spuse aspru copilei să tacă din gură căci altfel va fi trimisă la culcare fără a mai cina.

—Poftim, usucă-te lângă foc, îi spuse el brusc lui Roger, gonind câinii cu lovituri de picior. Și tu, Joanna, dă-i de știre maicăi tale că bailivul din Tywardreath a trecut valea și are o solie din partea stăpânei sale, dacă are chef să-l primească.

El scoase cealaltă lăbuță de vidră și o flutură în fața Sybellei.

— Să i-o dăm Isoldei sau o s-o porți tu, să-ți țină de cald? o tachină el. O să se usuce curând, blăniță moale, sub fusta ta, să țină loc de mână de bărbat într-o noapte rece.

Ea țipă afectat și se prefăcu că se retrage speriată, în timp ce el o fugărea râzând. Din expresia ochilor lui Roger am văzut că pricepuse perfect relația dintre pupilă și, tutore. Zăpada putea acoperi dealurile zile și săptămâni în șir. În momentul de față pe stăpînul casei nu prea părea să-l atragă nimic spre Carminowe.

— Mama te primește, Roger, spuse Joanna, care revenise în sală.

Am trecut printr-un coridor în cealaltă odaie. Isolda stătea în picioare lângă fereastră, privind cum ninge, în timp ce o veveriță mică și roșie, cu un clopoțel la gât, stătea ghemuită la picioarele ei și-i zgâria veșmântul cu lăbuța. Când am intrat, ea se întoarse și ne privi țintă și deși în ochii mei părtinitori era la fel de frumoasă ca altădată, am observat șocat că era mult mai slabă și palidă și că în părul auriu îi apăruse o șuviță albă, chiar în față.

— Mă bucur să te văd, Roger rosti ea. În ultima vreme familiile noastre nu s-au prea întâlnit și noi ne aflăm arareori la Tregest după cum bine știi. Cum se simte vara mea? Ai o solie de la dânsa?

Glasul ei, pe care mi-l aminteam limpede și puternic, chiar sfidător, era acum monoton și voalat. Apoi, intuind că Roger dorea să-i vorbească între patru ochi, ea îi spuse Joannei să-i lase singuri.

— Nu aduc nici o solie, doamnă, spuse Roger liniștit. Familia se află la Trelawn, sau se afla, când mi-au dat de știre ultima oară. Eu am venit din respect pentru domnia voastră, căci văduva lui Rob Rosgof mi-a spus că sunteți aici și că nu vă este prea bine.

— Bine nu-mi va mai fi nicicând, răspunse ea, și zilele-mi se scurg la fel, aici ca și la Carminowe.

— Nu-i bine cum vorbiți, doamnă, spuse Roger. Erați mai curajoasă altădată.

—Altădată da, dar pe-atunci eram mai tânără… Veneam și plecam după chef, căci sir Oliver mergea mai des la Westminster. Acum, de ciudă că n-a primit dregătoria lui sir John cum nădăjduise, de supraveghetor al pădurilor și parcurilor regale din Cornwall, își irosește zilele ca supraveghetor al femeilor. Ultima „supravegheată" este cu puțin mai mare decât un copil. Ai văzut-o pe Sybell?

— Da, doamnă.

— Este într-adevăr pupila lui. Dacă aș muri, le-ar prinde bine la amândoi, căci ar putea-o lua de nevastă și ar aduce-o la Carminowe după lege.

Ea se aplecă să-și ridice veverița de la picioare și, zâmbind pentru prima oară de când intrasem în cămăruța sărăcăcios mobilată, ca o chilie de călugăriță, spuse:

— Aceasta este prietena mea de încredere. Îmi ia alune din mână și mă privește cuminte cu ochișorii ei strălucitori.

Apoi, redevenind serioasă adăugă:

— Sunt ca la închisoare, să știi, atât aici cât și la Carminowe. Nu sunt lăsată nici măcar să-i dau de veste fratelui meu, sir William Ferrers din Bere, căruia soția i-a spus că mi-am pierdut mințile și că sunt primejdioasă. Toți cred asta. Bolnavă la trup, adevărat, am fost și chiar cu mari chinuri, dar încă nu am înnebunit.

Roger se duse tiptil la ușă, o deschise și ascultă. Din sală tot se mai auzeau râsete: lăbuța vidrei continua să fie subiect de amuzament. El închise ușa din nou.

— Nu știu dacă sir William crede sau nu, spuse el, dar despre boala domniei voastre s-a tot vorbit și încă luni de zile. De aceea am venit aici, doamnă, să mă conving că este o minciună și acum știu sigur că așa e.

Isolda, cu veverița în brațe, semăna cu fetița ei cea mică, Margaret, în timp ce se uita țintă la bailiv, cumpănind dacă să se încreadă sau nu în el.

— Nu mi-ai plăcut cândva, spuse ea. Aveai ochi prea vicleni, îți urmăreai doar câștigul tău, și pentru că ți-era mai de folos să slujești o femeie, l-ai lăsat să moară pe vărul meu, sir Henry Champernoune.

—Doamnă, spuse Roger, era bolnav de moarte. S-ar fi prăpădit oricum în câteva săptămâni.

— Se prea poate, dar nicidecum atât de grabnic. Am învățat atunci ceva – să mă feresc de licorile făcute de călugării francezi. Sir Oliver va încerca să scape de mine în alt chip – cu un jungher sau șireang. Nu va aștepta să mor de moarte bună.

Ea lăsă să-i cadă veverița pe podea și ducându-se spre fereastră privi din nou la zăpada ce pogora întruna.

— Până s-apuce el s-o facă, spuse ea, mai bine m-aș duce eu să pier în urgia de afară. Pe o vreme ca asta pot îngheța degrabă. Ce zici, Roger? M-ai duce în cârcă într-un sac să m-arunci de pe stânci? Ți-aș mulțumi din suflet.

Ea vorbise în glumă – o glumă cam sinistră – dar venind lângă ea la fereastră Roger se uită țintă la cerul întunecat și își țuguie buzele într-un fluierat mut.

— S-ar putea face, doamnă, spuse el, dac-ați avea îndrăzneală.

— Eu am îndrăzneala, dacă știi cum, replică ea.

Se uitară unul la altul cu ochi mari căci le venise la amândoi aceeași idee. Ea spuse iute:

— Dac-aș pleca de aici și m-aș duce la fratele meu, la Bere, sir Oliver n-ar îndrăzni să vină după mine, căci n-ar mai avea crezare minciuna lui cum că am capul bolnav. Dar pe o astfel de vreme, drumurile-s de netrecut. N-aș putea ajunge în Devon.

— Nu de îndată, spuse el, dar când vor fi bune drumurile ar fi cu putință.

— Dar unde m-ai putea ascunde? întrebă ea. De cum va trece valea, sir Oliver mă va căuta mai întâi la Champernoune, mai sus de Treesmill.

—N-are decât, răspunse Roger. Va găsi locul pustiu, căci stăpâna mea este la Trelawn. Știu și alte ascunzători dacă mi-ați face cinstea să aveți încredere în mine.

— Ca de pildă?

—Chiar casa mea, Kylmerth. Acolo sunt și Robbie și surioara Bess. Este doar o casă de țară, dar veți fi bine venită, până ce se va drege vremea.

Ea a stat o clipă pe gânduri și din expresia ochilor ei am înțeles că încă se mai îndoia de buna lui credință.

— Trebuie să aleg, spuse ea. Ori să stau aici ca-n temniță, la bunul plac al bărbatului meu, care abia așteaptă să scape de nevasta ce-i amintește vina și-i o povară pentru el, ori să mă las la cheremul dumitale, primind un adăpost de unde mă vei putea alunga oricând vei dori.

— Nu voi dori, răspunse el, și nici nu vă voi alunga vreodată, decât dacă mi-ați cere asta.

Ea se uită din nou afară cum se așternea zăpada și cum se întuneca treptat și cerul, prevestind o vreme și mai rea și dând semn că se apropie seara și toate primejdiile unei nopți de iarnă.

— Sunt gata spuse ea.

Deschizând un sipet de lângă perete, scoase o mantie cu glugă, o fustă de lână și o pereche de pantofi de piele, pe care cu siguranță nu-i folosise pe afară decât băgați în învelitori când călărea.

—Fiica mea Joanna, care m-a întrecut în înălțime, s-a strecurat săptămâna trecută prin această fereastră ca să-i dovedească lui Margaret - cu care pusese prinsoare - că nu-i atât de grasă. Pe legea mea, eu sunt destul de slabă. Ei, ce mai spui? Îmi lipsește îndrăzneala?

— Nu v-a lipsit nicicând, doamnă, răspunse el, v-a lipsit doar imboldul ca să porniți la fapte. Cunoașteți pădurea de sub pășuni?

— S-ar cuveni s-o cunosc, spuse ea. Am călărit pe-acolo deseori, pe vremea când eram slobodă s-o fac.

— Atunci, după ce ies eu din odaie, trageți zăvorul la ușă, săriți pe geam și porniți într-acolo. Voi avea eu grijă ca pe potecă să nu fie țipenie și toți ai casei să stea înăuntru. Lui sir Oliver îi voi spune că mi-ați dat drumul să plec și că doriți să fiți singură.

— Dar copiii? Joanna o s-o tot maimuțărească pe Sybell, așa cum face de câteva săptămâni, dar Margaret…

Ea se opri simțind că îi piere curajul.

— Dacă o pierd și pe Margaret, nu-mi mai rămâne nimic.

— Doar voința de a trăi. Dac-o păstrați, le-aveți pe toate. Și vă păstrați copiii.

— Du-te degrabă, înainte să-mi schimb gândul.

În timp ce ieșeam din cameră, am auzit-o zăvorându-și ușa. L-am privit pe Roger și m-am întrebat dacă-și dădea seama ce făcuse când o îndemnase să-și primejduiască viața și viitorul într-o escapadă sortită eșecului. Casa se liniștise. Am trecut prin coridor și am intrat în sală unde se aflau doar cele două fetițe și câinii. Joanna făcea piruete în fața oglinzii, cu cosițele împodobite cu o panglică luată de pe capul Sybellei. Margaret călărea o laviță, cu pălăria conică a tatălui pe cap și biciul lui cel lung în mână. Ea se uită sever la Roger.

— Bagi de seamă, nu? spuse ea. Sunt nevoită să mă mulțumesc cu o laviță drept cal și să folosesc pene de împrumut. N-o să-ți mai amintesc unde ai dat greș, jupâne.

— Nici nu va mai fi nevoie, îi spuse el. îmi cunosc datoria. Dar unde vă este tatăl?

— E sus, răspunse copila. S-a tăiat la deget când a retezat laba vidrei și Sybell îl oblojește acum.

—Nu va fi prea bucuros dacă-l tulburi, spuse Joanna. Îi place să doarmă înainte de cină și Sybell îi cântă. Așa ațipește mai iute și se

trezește cu poftă mare de mâncare. Așa zice el.

—Nu mă îndoiesc, replică Roger. Dacă așa stau lucrurile, mulțumiți-i lui sir Oliver în numele meu și urați-i noapte bună. Mama voastră este obosită și nu dorește să vadă pe nimeni. Poate-i spuneți și asta lui sir Oliver?

— S-ar putea, spuse Joanna, dacă nu uit.

— O să-i spun eu, zise Margaret și o să-l și trezesc, dacă nu coboară până la șase. Ieri seară am cinat la șapte, și nu-mi plac orele târzii.

Roger le ură la amândouă noapte bună și ieși din casă închizând cu grijă ușa sălii după el. Se furișă până în spatele casei și trase cu urechea. Dinspre bucătărie se auzeau zgomote dar ferestrele și ușile erau închise bine și obloanele erau zăvorâte. Ogarii hămăiau în acareturile din fundul curții. Peste o jumătate de oră sau chiar mai puțin urma să se lase întunericul.

Dincolo de câmp, la vale, pădurice a abia se mai deslușea sub giulgiul de zăpadă iar dealurile din față erau sumbre și pustii sub cerul cenușiu. Urmele pe care le lăsasem urcând spre casă erau aproape șterse de neaua care căzuse între timp. Alături se vedeau însă urme noi, mai apropiate între ele, ca acelea ale unui copil care, grăbindu-se spre adăpost, aleargă pe vârfuri, ca o dansatoare. Roger le acoperi cu urmele propriilor lui pași, dând cu piciorul în zăpada din fața lui, în timp ce cobora în goană spre pădurice. Oricine s-ar fi încumetat să iasă, înainte să se întunece ar fi văzut doar urmele lăsate de Roger, care se vor șterge și ele în cel mult o oră.

Isolda ne aștepta lângă liziera pădurii cu veverița în brațe. Se înfășurase strâns în mantie și-și prinsese gluga sub bărbie, dar rochia lungă pe care încercase s-o mai ridice sub mantia cu cingătoare alunecase în jos, acoperindu-i gleznele și atârnând ca un polog ud în jurul picioarelor. Zâmbea cu surâsul pe care l-ar fi avut și fetița ei, Margaret, dacă ar fi pornit și ea într-o aventură la capătul căreia ar fi așteptat-o călușul, și nu un viitor sumbru și necunoscut.

— Mi-am îmbrăcat perna cu veșmântul de noapte, spuse ea, și am îngrămădit macaturile deasupra. Dacă ar sparge ușa, i-ar putea păcăli pentru scurt timp.

—Dați-mi mâna. Nu vă sinchisiți de fuste și lăsați-le să atârne. Bess vă va da haine călduroase cum ajungem acasă.

Ea râse și-și puse mâna într-a lui. În aceeași clipă mi s-a părut că o simt în mâna mea și că amândoi o ridicam și o târâm prin zăpadă. El nu mai era bailivul în slujba altei femei iar eu nu mai eram o fantomă dintr-o lume care urma să ființeze. Amândoi eram bărbați cu un țel comun și care simțeam aceeași iubire dar nici unul nu vom îndrăzni vreodată s-o arătăm pe față, nici el în veacul lui, nici eu în al meu.

Când am ajuns la râu și la puntea putredă, pe jumătate prăbușită în mijlocul apei, el îi spuse:

— Trebuie să aveți din nou încredere în mine și să mă lăsați să vă duc pe sus pană dincolo, cum aș face cu fiica domniei voastre.

— Dar dacă mă lași să cad, răspunse ea, eu nu te voi pocni în cap, cum ar face Margaret.

El râse și o duse cu bine până pe celălalt mal, el udându-se iar leoarcă până aproape de brâu. Am mers mai departe printre copăceii acoperiți de zăpadă dar tăcerea din jur nu mai era prevestitoare de rău, ca la venire când fusesem singur, ci era plină de un fel de vrajă și stranie emoție.

— În valea din jurul fermei Treverran este mai multă zăpadă, spuse Roger, și dacă ne-ar vedea Ric Treverran, n-ar prea fi în stare să-și țină gura. Aveți destulă putere să vă cățărați pe deal până la poteca de sus? Robbie mă așteaptă acolo cu căluții. Aveți de ales în spatele cui doriți sa călăriți. Eu sunt mai precaut.

— Atunci l-aleg pe Robbie, spuse ea. În această noapte mi-am luat rămas bun de la precauție pentru totdeauna.

Am luat-o spre stânga și am început să urcăm dealul, lăsând în urmă valea și râul. La fiecare pas, picioarele se înfundau în zăpadă

până mai sus de genunchi și înaintarea era înceată și grea.

— Așteptați, spuse el, dând drumul mâinii ei, s-ar putea ca în față să fie un troian, înainte să ajungem la cărare.

El porni în sus, măturând zăpada din cale cu ambele mîini, și croindu-și singur drum spre înălțime, astfel încât am rămas numai eu cu ea, pentru o clipă, și i-am putut privi cu atenție chipul mic, palid și hotărât de sub glugă.

— E bine, strigă el. Zăpada-i tare aici. Vin să vă iau.

L-am văzut cum se întoarce și înaintează către ea, alunecând în josul povârnișului, și deodată mi s-a părut că văd doi bărbați, nu unul, care întindeau amândoi mâinile spre ea, s-o ajute să urce. Era probabil Robbie, care, la auzul glasului fratelui său, coborâse de pe potecă.

Instinctul mă avertiză să nu mă mișc, să nu mă cațăr, s-o las să meargă singură și să-i apuce de mâini. Ea se îndepărtă de mine și nu i-am mai văzut nici pe ea, nici pe Roger, nici cea de-a treia siluetă vagă, căci o perdea deasă de zăpadă îi ascunse brusc. Stăteam acolo tremurând, cu firele de sârmă între mine și calea ferată. Nu zăpada acoperise ca o pătură dealurile și malul înalt ci prelatele de pânză cenușie, prinse de vagoanele mărfarului care huruia și se hurduca prin tunel.

Capitolul XX

Instinctul de conservare este o caracteristică a oricărei ființe vii, în legătură, poate, cu acel creier ancestral care, după părerea lui Magnus, este o parte a moștenirii noastre firești. Este sigur că în cazul meu instinctul mi-a trimis un semnal de alarmă: dacă n-ar fi făcut-o, aș fi murit probabil în aceleași condiții ca și Magnus. Mi-amintesc că m-am îndepărtat de terasamentul căii ferate împleticindu-mă și m-am refugiat în pasajul unde se adăpostiseră înainte vitele. Am auzit apoi ca un tunet, zgomotul vagoanelor trecând deasupra capului meu, în timp ce o luau în jos spre vale. Am trecut apoi printr-un gard viu și m-am trezit în pajiștea din spatele fermei „Little Treverran", proprietatea lemnarului, și apoi în câmpul unde-mi lăsasem mașina.

Nu simțeam nici greață, nici amețeală, instinctul care-mi ordonase „trezește-te" mă scutise de aceste neplăceri, nu numai de moarte. În timp ce stăteam ghemuit la volan, tremurând tot, m-am întrebat dacă Magnus și cu mine ne-am fi aventurat împreună în acea noapte de vineri, ar fi avut oare loc ceea ce reporterii numesc „o dublă tragedie"? Sau poate am fi supraviețuit amândoi? Nu voi afla niciodată – pierdusem pentru totdeauna ocazia de a hoinări împreună cu el în alt timp. Știam însă un lucru pe care nimeni altul nu-l va cunoaște, și anume din ce cauză murise Magnus. Întinsese mâna ca s-o ajute pe Isolda să iasă din zăpadă. Chiar dacă instinctul îl avertizase să n-o facă, el nu a ținut seama de el, spre deosebire de mine și a dovedit astfel un curaj mai mare.

Am pornit mașina după șapte și jumătate și în timp ce treceam peste băltoacă, tot nu știam până unde ajunsesem în excursia, în lumea cealaltă și nici care fermă sau loc fusese pe vremuri Tregest. De altfel nici nu mai avea importanță. Isolda reușise să fugă în acea noapte din iarna lui l332 sau 33 și se îndreptase spre Kilmarth. S-ar putea să aflu dacă a ajuns sau nu acolo. Nu azi, nu mâine, într-o zi… Scopul meu imediat era să-mi păstrez puterea și agerimea minții pentru anchetă, și, mai presus de orice, să fiu atent la efectele secundare ale drogului. Nu era prea indicat să apar la tribunal cu ochii injectați și cu crize inexplicabile de transpirație, mai ales că ochii experimentați ai doctorului Powell mă vor urmări cu siguranță.

Nu aveam deloc chef de mâncare și când am ajuns acasă pe la opt și jumătate, după ce parcasem mașina în vârful dealului și asteptasem să mai treacă puțin timp, i-am strigat Vitei ca cinasem devreme cu toții la hotelul din Liskeard și că eram mort de oboseală și nu doream decât să mă culc. Ea mânca cu băieții în bucătărie iar eu am urcat la etaj fără să-i mai deranjez și am pus bine bastonul în dulapul din camera de toaletă. Acum știam în adevăratul înțeles al cuvântului ce însemna să duci o „viață dublă”. Bastonul și sticluțele încuiate în valiză erau ca niște chei de la apartamentul unei femei străine, pe care le puteam folosi când se ivea prilejul. Dar și mai ispititoare și perfidă era tainica mea convingere că acea femeie se afla chiar în această seară sub acoperișul meu, dar în timpul ei.

Stăteam întins în pat, cu mâinile sub cap, întrebându-mă cum au primit-o Robbie și Bess, sora cea pletoasă, pe musafira cea neașteptată. I-au dat întâi Isoldei haine călduroase și apoi ceva de mâncare, în fața vetrei fumegânde. Tinerii rămăseseră probabil fără glas în fața ei iar Roger făcea pe gazda. Apoi ea se urcase pe dibuite pe scăriță, să se culce sus pe una din saltelele umplute cu fân și ascultase zgomotele făcute de vite în staulul de dedesubt. Poate că adormise repede, de osteneală, dar mai degrabă somnul întârzia să

vină, căci totul în jurul ei era neobișnuit și ea se gândea întruna la copilele ei, întrebându-se dacă-i era dat să le mai vadă vreodată.

Am închis ochii încercând să-mi închipui acel pod rece și întunecat. Mai mult ca sigur se aflase în locul odăiței de serviciu de deasupra subsolului, în care dormise pe vremuri nefericita bucătăreasă a doamnei Lane. Azi era plină de cufere și cutii de carton nefolosite. Era atât de aproape de Roger, care se afla în bucătăria de dedesubt, dar și atât de intangibilă, atunci ca și acum!

— Iubitule…

Vita se aplecase deasupra mea iar fantezia și starea de confuzie combinate m-au făcut să o văd altfel decât era. Am tras-o lângă mine dar în brațe nu țineam femeia vie care mi-era soție ci fantoma celei pe care o căutam și care, știam bine, nu-mi putea răspunde. După un timp, când am deschis ochii – căci pesemne ațipisem puțin – am văzut-o pe Vita așezată pe taburet în fața mesei de toaletă, acoperindu-și fața cu cremă.

— Ei bine, spuse ea zîmbindu-mi în oglindă, dacă așa te-ai gândit să-ti sărbătorești moștenirea, nu pot decât să fiu de acord.

Prosopul înfășurat ca un turban în jurul capului și masca de cremă o făceau să semene cu un clovn. Am simțit dintr-o dată că lumea de marionete în care trăiam mă scârbește și mi-am dat seama că nu doream nimic din această lume, nici azi, nici mâine, nici altădată. Nu vroiam decât să vărs. M-am ridicat din pat și am spus:

— O să dorm în odaia de toaletă.

Ea făcu ochii mari prin găurile din masca de cremă.

— Dar ce Doamne s-a mai întâmplat? Ce ți-am făcut?

— Nimic. Vreau să dorm singur.

M-am dus în camera de toaletă trecând prin baie și ea veni după mine, cu cămășuța caraghioasă de noapte fluturându-i în jurul genunchilor, complet nepotrivită cu turbanul. Pentru prima oară m-a izbit faptul că degetele ei cu lac pe unghii semănau cu niște ghiare.

– Nu cred că te-ai dus cu oamenii aceia cum ai spus, zise ea. I-ai lăsat la Liskeard și te-ai dus să bei în vreo crâșmă. Am dreptate, nu-i asa?

— Nu, i-am răspuns.

— Oricum ceva s-a întâmplat. Ai fost altundeva, nu-mi spui adevărul; tot ce spui și faci i-o mare minciună. Ai mințit în privința laboratorului atât în fața avocatului cât și a lui Willis ăla. Ai mințit la poliție despre felul cum a murit profesorul. Pentru numele Domnului, ce se ascunde aici? Ai făcut cu Magnus vreun pact secret ca el să se omoare și tu știai că o va face?

I-am pus mâinile pe umeri și am început s-o împing afară din cameră.

— N-am băut. N-a existat nici un pact pentru vreo sinucidere, Magnus a murit dintr-o greșeală, izbit de mărfarul care intra în tunel Acum o oră am stat și eu lângă șine și era cât pe-aci să pățesc același lucru. Acesta-i adevărul și dacă nu vrei să mă crezi, îmi pare rău, dar n-am ce-ți face.

Ea se împiedică de ușa camerei de baie și se întoarse spre mine. Pe chipul ei se citea o nouă expresie – nu supărare, ci uluire și dezgust.

— Te-ai dus din nou la locul unde a fost omorât? Te-ai dus cu bună știință și ai stat lângă un tren în mers care putea să te omoare pe tine?

— Da.

— Păi să-ți spun ce cred și eu. Cred că este ceva nesănătos, morbid, nebunesc și, ceea ce este mai grav, ai fost în stare după o astfel de experiență să vii aici și să faci dragoste cu mine. Asta n-o s-o pot ierta sau uita. Așa ca, pentru numele lui Dumnezeu, culcă-te în camera de toaletă. Prefer asta.

Ea trânti ușa camerei de baie și am înțeles că de data aceasta nu era un simplu gest impulsiv, ci ceva mai profund, țâșnit din străfundurile unor sentimente intime rănite peste măsură. Am

înțeles-o, chiar am respectat-o pentru asta și m-am simtit sfâșiat de o milă stranie și confuză. Nu puteam însă spune și face nimic.

Când ne-am întâlnit a doua zi dimineața nu eram doi soți supărați după o ciondăneală conjugală ci doi străini obligați de împrejurări să stea sub același acoperiș: să se îmbrace, să mănânce, să treacă dintr-o cameră într-alta, să stabilească programul zilei, să schimbe glume cu copiii, rod al trupului ei, nu și al meu, ceea ce făcea și mai gravă dezbinarea. Îi intuiam adânca nefericire, eram conștient de fiecare oftat, pas târșit, inflexiune obosită a glasului ei. Copiii, sensibili la schimbarea atmosferică a stărilor de spirit ca niște mici animale, ne urmăreau cu ochi sfredelitori.

—Este adevărat că profesorul ti-a lăsat moștenire casa? întrebă Teddy prudent, când mă prinse singur.

— I-adevărat, am răspuns. Neașteptat, dar foarte frumos din partea lui.

— Asta înseamnă că o să venim aici vacanțele?

— Nu știu, depinde de Vita.

El începu să se joace cu lucrurile de pe mese, ridicându-le și punându-le la loc iar, apoi se apucă să izbească fără rost spetezele scaunelor.

— Nu cred că lui Mami îi place aici, spuse el.

— Dar ție? am întrebat.

— E-n regulă, ridică el din umeri.

Ieri – entuziasm, mulțumită pescuitului și prezenței lui Tom cel simpatic. Azi - apatie și nesiguranță, din cauza neînțelegerilor dintre adulți. Din vina mea, desigur. Tot ceea ce se întâmpla în aceasta casă era numai din vina mea. Nu puteam să-i spun asta și nici să-mi cer iertare.

—Nu-ți face griji! i-am spus. Se vor aranja toate. Vacanța de Crăciun o veți petrece probabil la New York.

— Haaa… Grozav! exclamă el.

Porni în goană spre terasă, strigându-l pe Micky care era afară:

— Dick zice că vom putea petrece viitoarele vacanțe acasă!

Strigătele de bucurie cu care-i răspunse fratele mai mic exprimau perfect atitudinea lor comună față de Cornwall, Anglia și implicit față de tatăl lor vitreg.

Cu chiu cu vai am reușit să trecem de week-end, deși vremea se stricase și totul era mai complicat. În timp ce băieții jucau un fel de tenis la subsol – auzeam mingile izbindu-se de zidurile de jos – și Vita compunea o scrisoare kilometrică pentru Bill și Diana în Irlanda, eu m-am apucat să trec în revistă toate cărțile lui Magnus, începând cu povestirile nautice de pe vremea comandantului Lane și terminând cu propriile lui preferințe. Le-am luat pe fiecare în mână cu mândrie de proprietar. Volumul III din *Istoria parohiilor din comitatul Cornwall* (de, la L la N, nici urmă de alte volume) era vârât după *Istoria navelor cu vele pătrate* și l-am scos afară, ca să-mi arunc ochii peste indicele parohiilor. În capitolul despre parohia Lanlivery, Castelul Restormel se afla la loc de cinste. Bietul sir John! Nici nu se pomeneau cele șapte luni cât a fost el ispravnic acolo. Eram pe punctul să pun cartea la loc, cu gândul să o citesc altădată pe îndelete, când mi-au căzut ochii pe un rând în capul paginii:

„Domeniul Steckstenton sau Strickstenton, la origine Tregesteynton, a aparținut familiei Carminowe din Boconnoc și a trecut apoi în stăpânirea familiei Courtenay, ajungând în cele din urmă proprietatea reprezentanților familiei Pitt. Moșia Strickstenton este proprietatea lui N. Kendall, Esq.”

Tregesteynton... familia Carminowe din Boconnoc. Găsisem în sfârșit ce căutasem, dar prea târziu. Dacă aș fi știut cu zece zile în urmă, dacă am fi știut amândoi, Magnus ar fi traversat valea mai jos, la Treesmill și nu ar fi trebuit să moară. Cât despre casa propriu-zisă, se aflase probabil mai jos de ferma de azi, căci altfel proprietarii de

acum m-ar fi văzut joi seară când le încălcasem proprietatea, trăind în alt timp.

Strickstenton… Tregesteynton. Un lucru era sigur: puteam face uz de acest nume la tribunal, dacă mă va ancheta procurorul.

Data anchetei a fost fixată pentru vineri dimineața, mai devreme decât ne așteptasem. Dench și Willis urmau să procedeze ca data trecută – să călătorească la venire cu un tren de noapte și să plece după sfârșitul anchetei. în ziua anchetei, în timp ce mă bărbieream, mă felicitam în gând că nu avusesem nici un fel de reacții adverse la drog – nici transpirație, nici ochi injectați – și că, cu toată înstrăinarea de Vita, ultimele zile trecuseră într-un calm relativ, când, dintr-o dată, fără nici un motiv, briciul îmi căzu din mână în chiuvetă. Am încercat să-l ridic dar nu-mi mai puteam coordona mișcările degetelor – erau amorțite și aveau un fel de cârcei. Nu simțeam nimic, nici măcar durere – doar că nu mai funcționau. Mi-am spus că era vorba de starea de nervozitate dm cauza apropiatei încercări, dar mai târziu, la micul dejun, am întins mâna să iau o ceașcă de cafea, fără să mă gândesc, și am scăpat ceașca din mână, vărsându-i conținutul și făcând-o să se spargă de tavă.

Micul dejun îl luasem în sufragerie ca să nu întârziem la anchetă și Vita ședea în fața mea.

— Scuze, am spus. Sunt al dracului de neîndemânatic.

Ea se uită țintă la mâna mea care începuse să tremure, tremuratul întinzându-se de la încheietura mâinii la cot. Nu mă puteam stăpâni. Mi-am băgat mâna în buzunarul de la sacou și-am ținut-o lipită de mine până ce s-a potolit tremuratul.

— Ce ți s-a întâmplat? întrebă ea. Îți tremură toată mâna.

— E un cârcel, am explicat. Am dormit probabil pe mână azi noapte.

— Suflă pe ea sau fă ceva. Întinde-ți degetele să-ți revină circulația.

Ea se apucă să șteargă cafeaua de pe tavă și-mi turnă o nouă porție. Am băut-o ținând ceașca cu stânga dar nu mai aveam nici un chef. Mă întrebam cum o să pot conduce mașina cu o mână tremurătoare sau de nefolosit. Îi spusesem Vitei că preferam să merg singur la anchetă căci nu era nevoie să vină și ea cu mine. Când se apropie însă momentul plecării, deși tremuratul încetase, tot nu mă puteam folosi de mână.

— Știi, cred că va trebui să mă duci tu până la St Austell, i-am spus, căci tot mai am cârcelul ăla oribil la mâna dreaptă.

Calda compasiune pe care mi-ar fi arătat-o cu o săptămână în urmă dispăruse.

— Te voi duce, bine înțeles, replică ea, dar e cam ciudat, nu crezi, să faci brusc cârcei? N-ai mai avut așa ceva până acum. Cel mai bine ar fi să-ți ții mâna în buzunar, să nu creadă procurorul că ai tras la măsea.

Observația ei nu era menită să mă încurajeze și chiar faptul că în loc sa fiu eu la volan stăteam pleoștit lângă Vita care conducea îmi leza sentimentul propriei demnități. Mă simțeam depășit, frustrat, și am început să pierd șirul răspunsurilor pe care urma să le dau procurorului și pe care le repetasem cu atâta grijă.

Când am ajuns la hotelul „Cerbul Alb” și i-am întâlnit pe Dench și Willis, Vita se apucă fără nici un rost să se scuze că venise, spunând „Dick nu poate conduce. A trebuit să fac eu pe șoferul” și povestind apoi întreaga tărășenie. N-a prea fost timp de vorbă și am plecat împreună cu ceilalți în clădirea unde urma să se țină ancheta, simțindu-mă ca un om marcat. În ochii mei, procurorul – cu siguranță un ins destul de blând în viața particulară – părea un judecător al Tribunalului Penal iar jurații, toți ca unul, experți în a găsi vinovați.

Procedura a început cu raportul poliției despre felul cum a fost găsit cadavrul. Era destul de limpede dar, pe măsură ce auzeam relatarea faptelor, îmi dădeam seama cât de ciudate trebuie că li se

păreau celor ce ascultau, ducându-i cu gândul la cineva care-și pierduse temporar uzul rațiunii și se hotărâse să se autodistrugă. A fost chemat apoi doctorul Lowell să-și facă depoziția. El își citi raportul cu o voce limpede și seacă, amintindu-mi brusc de unul din preoții mai tineri de la Stonyhurst, mare jucător de rugby.

— Era cadavrul unui bărbat de aproximativ patruzeci și cinci de ani, bine păstrat. La prima examinare, efectuată sâmbătă 3 august la ora 1 după amiază, am constatat că decesul avusese loc în urmă cu aproximativ paisprezece ore. Autopsia, efectuată a doua zi, a relevat contuzii și escoriații superficiale la genunchi și piept, contuzii mai profunde și serioase la antebraț și umăr și laceratia extinsă a părții drepte a scalpului. Dedesubt am găsit o fractură înfundată a regiunii parietale drepte a craniului, asociată cu lacerări ale creierului și hemoragia produsă de artera meningeală mijlocie dreaptă. Stomacul conținea aproximativ o jumătate de litru de lichid și alimente în amestec, care la analiza ulterioară s-au dovedit a nu cuprinde nimic anormal și nici alcool. Probele de sânge examinate au fost normale, ca și inima, plămânii, ficatul și rinichii, care erau sănătoși. După părerea mea, decesul a survenit ca urmare a hemoragiei cerebrale provocate de o lovitură puternică la cap.

M-am așezat mai comod pe scaun căci tensiunea părea să slăbească pentru moment. Mă întrebam dacă și John Willis simțea același lucru sau dacă el nu avusese niciodată motiv de îngrijorare.

Procurorul îl întrebă apoi pe doctorul Powell dacă leziunile creierului erau compatibile cu ceea ce era de așteptat în caz că decedatul ar fi intrat în contact violent cu un vehicul în mișcare, ca de exemplu vagonul unui tren de marfă.

— Categoric da, sună răspunsul. Un element destul de important este faptul că moartea nu a survenit instantaneu. El a avut suficienntă putere să se mai târască câțiva metri până la cabană. Lovitura de la cap era în măsură să provoace un traumatism grav,

dar moartea propriu-zisă cauzată de hemoragie a avut probabil loc după cinci-zece minute.

— Mulțumesc, domnule doctor Powell, spuse procurorul.

L-am auzit apoi strigându-mi numele. M-am ridicat, întrebându-mă dacă faptul că-mi țineam mâna dreaptă în buzunar nu-mi dădea cumva un aer prea degajat sau dacă, de fapt, nici nu observa nimeni acest lucru.

— Domnule Young, spuse procurorul, am aici depoziția dumneavoastră și propun s-o citesc domnilor jurați. Întrerupeți-mă dacă doriți să corectați ceva.

Depoziția, așa cum o citi el, mă făcea să par un tip lipsit de inimă, mai preocupat de propria cină decât de soarta musafirului său. Jurații vor rămâne cu impresia că sunt un pierde-vară care-si petrece nopțile cu o pernuță sub cap și o sticlă de whisky alături.

— Domnule Young, spuse procurorul când termină de citit, nu v-a dat prin gând să luați legătura cu poliția vineri noaptea. De ce?

—N-am considerat că este necesar, am replicat eu. Mă așteptam ca profesorul Lane să apară din clipă în clipă.

— Nu v-a surprins faptul că a coborât din tren la Par ca să facă o plimbare, în loc să vă întâlnească la St Austell, după cum era stabilit?

— M-a surprins, desigur, dar asta-i stătea în fire. Când urmărea un obiectiv, o făcea până în pânzele albe. În astfel de ocazii, nu mai dădea doi bani pe timp și punctualitate.

— Și care considerați că era obiectivul anume pe care-l avea în vedere profesorul Lane în noaptea respectivă? întrebă procurorul.

— Începuseră să-l intereseze aspectele legate de istoria districtului și de amplasarea vechilor conace. Plănuisem să vizităm câteva în timpul week-end-ului. Când am văzut că nu apare, am presupus că s-a hotărât să facă o plimbare până la un loc anume despre care nu-mi pomenise nimic. După ce am dat declarația la poliție, cred că am reușit să identific locul pe care-l avea în vedere.

Crezusem că jurații se vor agita plini de interes dar n-au părut impresionați.

— Poate ne spuneți și nouă, spuse procurorul.

— Bine înțeles, am răspuns eu, sigur de mine din nou și binecuvântând în gând *Istoria parohiior.* Nu știam dar acum cred că încerca să găsească amplasamentul vechiului conac Strickstenton din parohia Lanlivery. Acest conac a aparținut pe vremuri unei familii cu numele de Courtenay – am avut grijă să nu menționez familia Carminowe, din cauza Vitei – care au avut în stăpânire și Treverran. Drumul cel mai scurt între cele două case, în linie dreaptă, ar fi să traversezi valea mai sus de actuala fermă Treverran și să mergi prin pădure până la Strickstenton.

Procurorul ceru o hartă topografică și o examină cu grijă.

— Înțeleg ce vreți să spuneți, domnule Young. Dar mai există și un pasaj sub calea ferată, pe unde ar fi trebuit s-o ia profesorul Lane, în loc să treacă peste linii?

— Da, am răspuns, dar el nu avea hartă. Poate nici nu știa că există.

— Deci a trecut peste linii, deși era întuneric și din vale venea un tren de marfa?

—Nu cred că l-a deranjat întunericul. Și este evident că nu a auzit trenul, atât era de absorbit de gânduri.

—Atât de absorbit, domnule Young, încât s-a strecurat printre sârme și a coborât deliberat rambleul abrupt tocmai când trecea trenul?

— Eu nu cred că a coborât deliberat. A alunecat și a căzut. Nu uitați că în momentul acela ningea.

Procurorul rămase cu ochii pironiți la mine, jurații la fel.

— Mă scuzați, domnule Young, spuse procurorul. Am auzit eu bine, ați spus că ningea?

Mi-au trebuit câteva clipe să-mi revin și am simțit cum mi se acopere fruntea de transpirație.

— Iertați-mă. M-am exprimat greșit. Adevărul este că profesorul Lane era deosebit de interesat de condițiile climaterice din Evul Mediu. Avea o teorie că iernile erau mult mai grele pe atunci decât azi. înainte să se efectueze debleierea pentru calea ferată în coasta dealului de deasupra văii Treesmill, probabil că terenul cobora în pantă continuă până jos și nămeții făceau probabil imposibilă comunicarea între Treverran și Strickstenton. Cred că se gândea la acest lucru, mai degrabă din punct de vedere științific decât istoric, analiza pantele din jur și modul cum le-ar fi afectat căderea zăpezii, ceea ce l-a făcut să uite tot ce îl înconjura.

Chipurile uluite continuau să se holbeze la mine și l-am văzut pe un tip cum își înghiontește vecinul, în semn că ori eram nebun de legat or profesorul fusese scrântit de-a binelea.

— Mulțumesc, domnule Young, este suficient, spuse procurorul.

M-am așezat, șiroind de transpirație și cu brațul zguduit de spasme, de la cot fa încheietura mâinii.

Procurorul îl strigă apoi pe John Willis, care depuse mărturie că defunctul său coleg se aflase în cea mai bună dispoziție și era perfect sănătos când îl văzuse înainte de week-end, că se ocupa de o lucrare de mare importanță pentru țară, despre care nu avea permisiunea să vorbească, dar că firește această lucrare nu avea nici o legătură cu vizita sa în Cornwall, care era de natură personală și viza o pasiune a sa, legată de istorie.

— Trebuie să adaug, spuse el, că sunt întru totul de acord cu domnul Young în privința felului cum și-a găsit sfârșitul profesorul Lane. Nu sunt nici arheolog, nici istoric dar stiu sigur că profesorul Lane avea anumite teorii despre dimensiunile ninsorilor din secolele trecute.

Timp de trei minute cel puțin, el se lansă într-un jargon atât de sofisticat și mult peste înțelegerea mea și a tuturor celor prezenți, încât reuși să-l întreacă chiar și pe Magnus care – după o cină din

cale afară de bună – obișnuia să parodieze bazaconiile publicate în revistele științifice obscure.

— Mulțumesc, domnule Willis, șopti procurorul la sfârșitul prelegerii. Foarte interesant. Desigur, vă suntem cu toții foarte recunoscători pentru informații.

Probatoriul se încheiase. Procurorul rezumă cele discutate și arătă că, deși împrejurările erau neobișnuite, nu avea nici un motiv să presupună că profesorul Lane pășise deliberat pe linie când se apropia trenul. Verdictul a fost „moarte prin accident” și s-a anexat o notă către Căile Ferate Britanice din Regiunea de Vest, recomandând verificarea mai temeinică a sârmelor și tăbliței cu indicația „Pericol", de-a lungul liniei ferate.

Se terminase. Herbert Dench se întoarse spre mine zâmbind, în timp ce ieșeam din clădire, și spuse:

—Este pe deplin satisfăcător pentru toți cei vizați. Propun să sărbătorim la „Cerbul Alb”. între noi fie vorba, mă temeam că verdictul putea fi complet altul și cred că așa ar fi fost dacă dumneavoastră și Willis n-ați fi relatat despre neobișnuitele preocupări ale profesorului Lane față de starea vremii iarna. Mi-amintesc de un caz similar petrecut în Himalaia…

Și în drum spre hotel, el se apucă să ne povestească despre un savant care trăise trei săptămâni la o altitudine neobișnuită în condiții înspăimântătoare ca să studieze efectul atmosferei asupra anumitor bacterii. Nu prea vedeam legătura dar mă bucura răgazul oferit. Când am ajuns la destinație m-am dus drept la bar și m-am îmbătat în liniște și pace. Nimeni n-a băgat de seamă și, mai mult decât atât, tremuratul mâinii mi s-a oprit pe dată. Poate că fusese de natură nervoasă, la urma urmei.

— Să nu vă mai reținem. Vă așteaptă minunata voastră casă. nouă, spuse avocatul la capătul unui prânz scurt dar plin de voie bună. Willis și cu mine vom merge pe jos până la gară.

În timp ce ne îndreptam spre ieșirea din hotel, i-am spus lui Willis:

— Nu vă pot mulțumi îndeajuns pentru mărturie. Magnus ar fi numit-o „o performanță remarcabilă”.

— Și-a atins ținta, consimți el, deși m-ati cam luat prin surprindere. Nu eram pregătit pentru zăpadă, ce dovedește însă încă o dată adevărul spuselor șefului: profanii înghit orice, dacă li se prezintă cu suficientă autoritate.

El îmi făcu cu ochiul de după ochelari și adăugă încet:

— Presupun că ați făcut curățenie printre borcanele de gem? N-a mai rămas nimic care să vă poată face vreun rău, dumneavoastră sau altcuiva?

— Le-am îngropat, am replicat, sub rămășițe adunate, de ani de zile.

— Bun. N-avem nevoie de noi nenorociri.

El șovăi, ca și când ar fi fost pe punctul să mai spună ceva dar avocatul și cu Vita ne așteptau lângă intrarea hotelului și ocazia se pierdu. Ne-am luat „la revedere”, ne-am scuturat mâinile și ne-am despărțit. În timp ce ne îndreptam spre parcare, Vita remarcă cu un ton tipic de soție:

— Am băgat de seamă că mâna ți s-a dres cum ai ajuns la bar. Chiar așa fiind, tot eu o să conduc.

— Ai binecuvântarea mea, i-am spus.

Trăgându-mi pălăria pe ochi în timp ce mă urcam în mașină, m-am pregătit să ațipesc. Conștiința nu-mi dădea totuși pace. Îl mințisem pe Willis. Era adevărat că sticluțele A și B erau goale dar conținutul sticluței C era neatins și se afla în valiza mea din odaia de toaletă.

Capitolul XXI

Efectele petrecerii de la „Cerbul Alb” au trecut după vreo două ore, lăsându-mă într-o stare de spirit agresivă, hotărât să fiu stăpân în propria mea casă. Ancheta se terminase și renumele lui Magnus era nepătat, în ciuda gafei mele cu zăpada sau poate tocmai din cauza ei. Poliția era satisfăcută, interesul localnicilor urma să se stingă treptat și nu mai aveam a mă teme decât de intervențiile propriei mele soții. Trebuia să pun piciorul în prag și asta cât de repede. Băieții plecaseră să călărească și nu se întoarseră încă. M-am dus s-o caut pe Vita și am găsit-o în cele din urmă pe palierul din fața camerei băieților, cu ruleta de măsurat în mână.

— Stii, spuse ea, avocatul acela avea perfectă dreptate. S-ar putea face o jumătate de duzină de mici apartamente aici, chiar mai multe dacă folosim și subsolul. Banii i-am putea împrumuta de la Joe.

Ea băgă ruleta în cutiuță și zâmbi.

— Ai vreo idee mai bună? Profesorul nu ți-a lăsat bani ca să-i întreții casa și tu n-ai serviciu, decât dacă traversezi oceanul să-ți dea Joe o slujbă. Așa că… Ce-ar fi să fii și tu o dată realist?

M-am întors și am coborât pe scări până în camera de muzică. Mă așteptam să vină după mine și așa a și făcut. M-am proțăpit în fața căminului, locul sacrosanct al stăpânului casei conform tradițiilor străvechi și i-am spus:

— Să-ți intre în cap. Asta e casa mea și mă privește ce fac cu ea. Nu am nevoie de sugestii de la tine, avocați, prieteni sau cine or mai fi. Am de gând să locuiesc aici și dacă tu nu vrei să stai cu mine, trebuie să-ti faci propriile aranjamente.

Ea își aprinse o țigară și suflă un nor mare de fum în aer. Se făcuse palidă de tot.

— Acum dai cărțile pe față? spuse ea. Asta-i un ultimatum?

— Zi-i cum vrei. Este o expunere de fapte. Magnus mi-a lăsat casa mie și am de gând să-mi fac veacul aici, cu tine și cu băieții dacă vrei și tu. Mai clar decât atât nu pot vorbi.

— Asta înseamnă că ai renunțat complet la gândul de a lua postul de director pe care ți l-a oferit Joe la New York?

— Eu n-am avut niciodată un astfel de gând. Tu l-ai avut pentru mine.

— Și cum crezi că o să trăim?

— N-am nici cea mai mică idee și în momentul de față nici că-mi pasă. După ce am lucrat peste douăzeci de ani într-o editură, știu câte ceva despre trucurile meseriei și aș putea deveni autor eu însumi. Pentru început aș putea scrie istoria acestei case.

— Sfinte Dumnezeule!

Ea râse și-și stinse țigara abia aprinsă în scrumiera cea mai apropiată:

— Asta ți-ar putea crea o ocupație, în orice caz. Și în acest timp, ce aș putea face eu? Să intru în clubul local de cusut sau cam așa ceva?

— Ai putea face ce fac și alte soții, să te adaptezi.

— Iubitule, când am acceptat să mă mărit cu tine și să stau în Anglia, aveai o slujbă perfect convenabilă la Londra. I-ai dat cu piciorul fără nici un motiv și acum vrei să te stabilești aici, la dracu-n praznic, unde nu cunoaștem pe nimeni și suntem la sute de kilometri de toți prietenii. Nu e bine deloc.

Ajunsesem în impas. Și nu-mi plăcea să mi se spună „iubitule” în mijlocul unor certuri și nu al unor îmbrățișări. Oricum situația mă

plictisea. Spusesem ce aveam de spus și ciorovăiala nu ducea nicăieri. În plus simțeam o dorință nebună să urc în camera de toaletă și să examinez sticluța C. Dacă-mi aminteam bine arăta puțin altfel decât sticluțele A și B. Poate că ar fi trebuit să i-o dau lui Willis s-o testeze pe maimuțele din laborator. Dar dacă i-aș fi făcut mărturisiri complete, poate că nu mi-ar mai fi trimis-o niciodată înapoi.

— Ce-ar fi să-ți iei ruleta, i-am propus, și să născocești ceva minunat pentru perdele și covoare și să le ceri părerea și lui Bill și Dianei în Irlanda?

Nu intenționasem să fiu sarcastic. Putea face ce dorea-în limite rezonabile – cu mobila lui Magnus și gustul lui de burlac. Remobilarea camerelor era pasiunea ei – o făcea fericită ore în sir.

Efortul meu de a împăca lucrurile se întoarse împotriva mea. Ochii i se umplură de lacrimi și spuse:

— Știi doar că aș trăi cu tine oriunde, dacă aș crede că mă mai iubești.

Pot face față oricând furiei și mă simt îndreptățit să întorc lovitură pentru lovitură. Nu rezist însă la nefericire și lacrimi. I-am întins brațele și ea veni de îndată, agățându-se de mine ca un copil amărât care caută alinare.

— Te-ai schimbat așa de mult în ultimele săptămâni, spuse ea. Nici nu te mai recunosc.

— Nu m-am schimbat, i-am spus. Te iubesc. Se înțelege că te iubesc.

Adevărul este lucrul cel mai greu de acceptat de alții ca și de sine. O iubeam pe Vita pentru clipele trăite împreună în decursul lunilor și anilor, pentru toate urcușurile și coborâșurile vieții conjugale care pot fi prețioase, exasperante, monotone și dragi. Învățasem să-i accept greșelile și ea pe ale mele. Prea adesea la supărare ne azvârleam unul altuia vorbe grele pe care de fapt nu le gândeam. Prea adesea, obișnuiți cu prezența celuilalt, lăsam nerostite vorbele

frumoase. Problema era că în fundul sufletului aveam un locșor neatins, adormit, care aștepta să fie trezit. Nu puteam împărți cu ea sau cu altcineva tainele lumii mele noi și pline de primejdii. Cu Magnus, da,… dar Magnus era bărbat și de altfel și murise. Vita nu era Medeea cu care să culeg „vrăjite ierbi".

— Iubito, i-am spus, încearcă să fii îngăduitoare cu mine. Pentru mine este o perioadă de tranziție și nu o despărțire a drumurilor. Pur și simplu nu pot să privesc în perspectivă. Este ca și când aș sta pe o fâșie de țărm, în timp ce fluxul se apropie și eu aștept să mă arunc în apă. Nu știu cum să-ți explic.

—M-aș arunca și eu, dacă m-ai lua cu tine, răspunse ea.

— Stiu, i-am spus, știu…

Ea își șterse ochii și-și suflă nasul. Fața ei plină de pete acum era ciudat de emoționantă și mă făcea să mă simt și mai neadecvat.

— Cât e ceasul? Va trebui să-i iau pe băieți, spuse ea.

— Vom merge împreună, am spus eu.

Eram bucuros că puteam prelungi astfel înțelegerea dintre noi și că mă reabilitam, nu numai în ochii ei ci și în ai mei.

Buna dispoziție reapăru. Atmosfera atât de plină de resentimente și amărăciunea mută se limpezise și eram iar aproape de normal. În acea noapte am revenit din exilul autoimpus în camera de toaletă, nu fără regret, dar simțeam că așa era mai strategic. În plus divanul era și cam tare.

Vremea era faimoasă și am petrecut week-end-ul navigând, înotând și făcând picnic cu băieții. În timp ce-mi reluasem rolul de soț, tată vitreg și stăpân al casei, făceam în secret planuri pentru săptămâna următoare. Aveam nevoie de o zi în care să fiu singur. Chiar Vita mi-a oferit prilejul, fără să bănuiască nimic.

— Știai că doamna Collins are o fiică la Bude? spuse ea luni dimineața. I-am propus s-o ducem noi acolo într-o zi în cursul săptămânii, s-o lăsăm la fiica ei și s-o luăm cu noi din nou după-amiaza. Deci ce zici? Băieții abia așteaptă să meargă și eu la fel.

M-am prefăcut că nu-s de acord cu ideea.

— Circulația-i groaznică. Drumurile vor fi tixite. Și Bude va fi sigur înțesat de turiști.

Asta nu ne deranjează, spuse Vita. Putem pleca mai devreme și sunt doar vreo optzeci de kilometri până acolo.

Mi-am luat aerul unui familist presat de timp care are pe cap o grămadă de treburi nerezolvate.

— Dacă n-aveți nimic împotrivă, aș prefera să nu iau parte la această expediție. Bude în miez de august nu este idealul meu în viață.

— O.K.…O.K…, o să ne distrăm mai bine fără tine.

Am stabilit ca excursia să fie miercuri. Îmi convenea și mie căci în acea zi nu venea nici un furnizor. Dacă plecau la zece și jumătate și o luau pe doamna Collins de la fiica ei la ora cinci după-amiaza, vor ajunge probabil acasă pe la șapte, cel târziu.

Din fericire miercurea s-a anunțat a fi o zi frumoasă și puțin după zece și jumătate am condus toată echipa până la Buick. Știam că am în față cel puțin opt ore, ore destinate experimentului și refacerii. Am urcat în camera de toaletă și am scos sticluța C din valiză. Substanța era sau părea să fie aceeași dar la fund se vedea un sediment maroniu, asemănător cu siropul de tuse pus bine la sfârșitul iernii și uitat până la următorul anotimp rece. Am scos dopul și am mirosit: avea un iz de apă stătută, poate ceva mai slab. Am turnat patru măsuri în recipientul din baston și l-am astupat apoi, înșurubând măciulia, pentru o folosire viitoare. Am turnat o nouă doză în eprubeta gradată care se mai afla încă pe raft, alături de borcane, în vechea spălătorie.

Aveam un simțământ straniu, stând din nou acolo, conștient de faptul că nici unul din locatarii de azi ai casei-Vita și băieții – nu se aflau nici în subsolul din jur, nici deasupra, în casă dar că în umbră așteptau poate oamenii din lumea mea tainică.

După ce am înghițit doza, m-am dus și m-am așezat în vechea bucătărie, nerăbdător și atent ca un spectator la teatru, care s-ar fi strecurat la locul său cu puțin înainte de ridicarea cortinei pentru mult așteptatul act III al unei piese.

În cazul de față, ori erau în grevă actorii, ori era de vină direcția, căci cortina teatrului meu personal nu se ridică și scena rămase neschimbată. Am stat așezat acolo în subsol timp de o oră și nu s-a întâmplat nimic. Am ieșit în curticică, cu gândul că aerul proaspăt mi-ar putea fi de ajutor dar timpul se încăpățîna să rămână tot miercuri dimineața la mijloc de august. Se părea că lichidul din sticluța C avea același efect asupra minții și stomacului ca o înghițitură de apă de la robinetul din bucătărie.

La ora douăsprezece m-am întors în laborator și am mai turnat încă câteva picături în eprubetă. Altădată avuseseră efect și nu-mi făcuseră rău.

Am revenit în curticică și am stat acolo până după ora unu dar tot nu s-a întâmplat nimic, așa că am urcat și am prânzit. Asta însemna probabil că lichidul din sticluță își pierduse tăria, sau că Magnus scăpase din vedere vreun ingredient și deci sticluța C nu mai făcea nici două parale. Dacă așa stăteau lucrurile, ultima „excursie" fusese și cea de pe urmă. Cortina se ridicase pentru călătoria mea peste înzăpezitul râu Treesmill și căzuse la sfârșitul actului III, lângă tunelul de cale ferată. Ajunsesem la capătul drumului.

M-a cuprins o deznădejde pustiitoare și m-am simțit de-a dreptul năucit. Îi pierdusem nu numai pe Magnus ci și cealaltă lume. Se afla aici, în jurul meu, dar nu o puteam ajunge. Oamenii din acea lume își vor continua călătoria în timp fără mine iar eu eram sortit să-mi urmez propriul drum, doar Cel de Sus știa cât de monoton, zi după zi. Legătura dintre veacuri se întrerupsese.

Am coborât din nou în subsol și am ieșit iar în curticică, gândindu-mă că dacă mă voi plimba pe dalele de piatră și voi atinge zidurile, mă voi pătrunde de o forță oarecare, chipul lui Roger mă va

privi din ușa camerei cazanului iar Robbie va apărea dinspre grajduri, ducându-și căluțul de dârlogi. Știam că se află prin preajmă dar nu-i puteam vedea. Nici pe Isolda, care aștepta să se topească zăpezile. Casa era locuită acum de cei vii, nu de cei morți iar eu rătăceam fără odihnă, căci eu eram strigoiul.

Dorința de a-i vedea și auzi, de a mă mișca printre ei, devenise atât de intensă încât era de nesuportat. Mi se părea că un foc teribil îmi încingea creierul. Nu-mi găseam odihna. Nu mă puteam apuca de vreo treabă plicticoasă în casă sau în grădină. Întreaga zi se irosise și vedeam cum se duc ceasurile pe care le visasem pline de farmec.

Am scos mașina și am condus până la Tywardreath; la vederea solidei biserici parohiale, m-am indispus și mai tare, căci mi s-a părut o batjocură față de starea mea de spirit. N-avea dreptul să fie acolo în forma actuală. Aș fi dorit s-o fac să dispară, să rămână doar aripa de sud și capela mănăstirii „să văd zidurile mănăstirii împrejmuind cimitirul. Am condus fără țintă până în vârful dealului, dincolo de răspântia spre Treesmill și acolo am parcat, gândindu-mă că, dacă voi merge pe jos peste câmpuri până la Gratten, amintirea a ceea ce văzusem acolo odată va reuși să umple golul.

Stăteam lângă mașină și am întins mâna să iau o țigară dar nici n-am apucat s-o duc la gură că m-am trezit zgâlțâit din cap până în picioare, de parcă as fi călcat pe un cablu sub tensiune. N-a mai fost o trecere senina din prezent în trecut, ci o senzație de durere cu fulgere în fața ochilor și tunete în urechi.

— Atât mi-a fost, m-am gândit eu, acum o să mor.

Apoi fulgerele s-au potolit, tunetele s-au stins iar pe vârful dealului unde mă aflam eu o mulțime de oameni se înghesuiau să ajungă la o clădire de peste drum. Dinspre Tywardreath veneau mereu alți oameni, bărbați, femei, copii, unii mergând, alții alergând. Magnetul care-i atrăgea era clădirea de formă neregulată, cu ferestre plumbuite, având alături ceva ce părea a fi un micuț paraclis. Mai văzusem odată satul de Sfântul Martin, dar de pe pajiștea din spatele

zidurilor mănăstirii. Acum nu mai erau tarabe, nici animale tăiate, nici muzicanți ambulanți. Aerul era rece și proaspăt, șanțurile erau înconjurate de grămezi de zăpadă, înghețată de săptămâni, care se făcuse cenușie și tare. Băltoacele de pe drum deveniseră gropi de ghiață iar arăturile de dincolo de șanțuri erau negre de ger. Bărbații, femeile și copiii erau cu toții încotoșmănați și purtau glugi împotriva gerului. Aveau trăsături ascuțite, ca ciocurile unor păsări de pradă, neexprimând nici bucurie, nici veselie, ci rapacitate, starea de spirit a gloatei avidă de un spectacol dur. M-am apropiat de clădire și am văzut un vehicul acoperit, tras lângă intrarea în paraclis, cu slujitori la capul cailor. Am recunoscut blazonul familiei Champernoune și slujitorii. Roger însuși stătea cu brațele încrucișate, la intrarea în paraclis.

Ușa clădirii principale era închisă dar, pe când priveam, se deschise și se iviră doi bărbați, din care unul era mai bine îmbrăcat decât cei de pe marginea drumului. I-am recunoscut pe amândoi căci îi văzusem ultima oară în noaptea în care Otto Bodrugan îi îndemnase să i se alăture în rebeliunea împotriva regelui. Erau Julian Polpey și Henry Trefengy. Ei o luară pe potecă, croindu-și drum prin mulțime și se opriră lângă locul unde mă aflam eu.

— Să mă ferească Cel de Sus de ura unei femei, spuse Polpey. Roger a slujit-o zece ani și acum e izgonit fără pricină iar slujba de bailiv i-e dată lui Phil Hornwynk…

— Nu mă îndoiesc că tînărul William o să-i dea slujba înapoi când va fi major, replică Trefengy. Este om drept și cinstit ca taică-său. Dar eu am cam mirosit schimbarea încă de un an și mai bine. Adevărul adevărat este că ea nu are trebuință doar de soț ci și de bărbat și Roger s-a săturat până peste cap și nu mai vrea s-o îndatoreze.

Își găsește ovăzul altundeva.

Ultimul vorbitor, Geoffrey Lampetho, din vale, își croise drum prin mulțime ca să li se alăture.

— Se zvonește că a dat adăpost unei femei. Trefengy, ca megieș ce-i ești, știi mai bine.

— Nu știu nimic, răspunse scurt Trefengy. Roger nu vorbește, eu asijderea. Pe o vreme câinoasă ca aceasta, nu este oare faptă creștinească să dai adăpost unui străin?

Lampetho râse și-i dădu cu cotul:

— Meșteșugit răspuns, dar nu poți tăgădui fapta. De ce oare ar veni Lady Champernoune tocmai din Trelawn, fară să țină seama ce prost este drumul, dacă nu ca s-o nimicească? Am fost în casa dărilor înaintea voastră să-mi plătesc arenda și ea stătea în camera din dos, în timp ce Hornwynk strângea banii. Tot sulimanul din lume nu-i putea ascunde răutatea de pe chip. L-a izgonit pe Roger din slujbă, dar asta nu-i ajunge. între timp, gloata are o petrecere nouă. Stați să vă uitați și voi?

Julian Polpey clătină din cap dezgustat.

— Eu unul, nu. De ce să ni se bage pe gât aici, la Tywardreath, un obicei de aiurea, să ne purtăm ca niște sălbatici? Lady Champernoune are pasămite mintea bolnavă dacă gândește asa. Eu mă duc acasă.

El se întoarse și dispăru în mulțime, care se îngrămădise acum nu numai pe vârful dealului unde se aflau casa și paraclisul ci și până la jumătatea drumului spre Treesmill. Absolut toți purtau pe chip acea expresie ciudată de expectativă pe jumătate indignată, pe jumătate avidă. Geoffrey Lampetho îi atrase atenția însoțitorului său asupra acestui lucru și râse din nou:

— O avea poate mintea bolnavă dar își liniștește conștiința folosind-o ca țap ispășitor pe cealaltă văduvă, făcându-le Păresimile mai plăcute. Nimic nu-i place mai mult gloatei decât să vadă cum ispășește altul în fața tuturor.

Ca și ceilalți își îndreptă capul înspre vale iar Henry Trefengy se strecură dincolo de slujitorii casei Champernoune până la intrarea în paraclis unde stătea Roger, în timp ce eu i-am călcat pe urme.

— Rău îmi pare de cele ce-ai pățit, spuse el. Nici o mulțămită, nici o răsplată. Zece ani de viață irosiți, duși pe apa sîmbetei.

— Nu-s irosiți, răspunse Roger scurt. În iunie William nu va mai fi nevârstnic și se va căsători. Și mama și monahul își vor pierde puterea. Știi că episcopul de Exeter l-a izgonit în cele din urmă și că este nevoit să se întoarcă la abația din Angers, unde trebuia să se fi dus încă de acum un an?

— Slavă Celui de Sus! exclamă Trefengy. Din cauza lui și mănăstirea și parohia duhnesc. Ia te uită la cei de colo…

Roger se uită atent peste capul lui Trefengy, la mulțimea de gură-cască.

— Am fost eu aspru ca bailiv, dar să fac de batjocură pe văduva lui Rob Rosgof, asta n-am mai înghițit-o! M-am ridicat împotrivă și asta-i una din pricinile izgonirii mele. Monahul poartă vina pentru toate, că-i mulțumește poftele și îngâmfarea stăpânei.

Intrarea în paraclis se întunecă și în ușă apăru silueta subțirică a lui Jean de Meral. El își puse mâna pe umărul lui Roger.

— Nu te știam atât de gingaș, spuse el. Ai uitat oare de serile din beciurile mănăstirii și din casa ta? Te-am învățat și altceva decât filozofie, pe atunci, prietene.

—Ia-ți mâna de pe mine, ripostă Roger tăios. Drumurile ni s-au despărțit, când l-ați lăsat să moară pe tânărul Henry Bodrugan sub acoperișul mănăstirii, cu toate că tu și frații l-ați fi putut salva.

Călugărul zâmbi.

— Și acum, din milă pentru răposați, adăpostești în casă o femeie care a preacurvit? întrebă el. Suntem cu toții talere cu două fețe, prietene. Dar te previn, doamna știe cine este drumeața ta și a venit la Tywardreath și pentru dânsa. Are a-i spune oarece lucruri doamnei Isolda, după ce va isprăvi treaba cu văduva lui Rosgof.

— Care treabă, cu ajutorul lui Dumnezeu, va fi ștearsă din cronica moșiei în anii ce vin și se va întoarce împotrivă-ți, spre veșnică rușine, spuse Trefengy.

— Ați uitat, șopti călugărul, că eu sunt pasăre călătoare și că doar peste câteva zile îmi voi lua zborul spre Franța.

Mulțimea începu să se agite brusc și în ușa clădirii învecinate – pe care Lampetho o numise „casa dărilor" – apăru un bărbat. Era zdravăn și rumen la față și avea în mână un document. Lângă el, înfășurată într-o mantie din cap până în picioare, stătea Joanna Champernoune.

Bărbatul, care am presupus că era noul bailiv, Hornwynk, făcu un pas înainte și se adresă mulțimii, desfășurând documentul.

— Oameni buni din Tywardreath, proclamă el, fie că sunteți oameni liberi, arendași simpli sau șerbi, toți cei care plătesc arendă la curtea seniorială au făcut-o astăzi la casa dărilor. Și întrucât acest domeniu din Tywardreath a fost pe vremuri stăpânit de lady Isolda Cardinham din Cardinham, care l-a vândut către moșul răposatului nostru lord, s-a luat hotărârea să se țină seama de un obicei încetățenit la domeniul din Cardinham încă de pe vremea Cuceririi.

El se opri o clipă, ca spusele lui să se întipărească mai bine în mintea ascultătorilor.

— După acest obicei, continuă el, orice văduvă de arendaș simplu care a călcat strâmb față de cărarea virtuții își va pierde dreptul asupra pământului ce-l are de la răposatul soț de nu face penitență în fața seniorului și a bailivului curții. În astă zi, în fața lady-ei Joanna Champernoune, care ține locul seniorului William, nevârstnic, și a mea, Philip Hornwynk, bailiv, se cuvine ca Mary, văduva lui Robert Rosgof, să facă penitență, dacă poftește să-și recapete pământul.

Din mulțime se auzi un zgomot surd, un amestec ciudat de emoție și curiozitate și de pe drumul care cobora spre Treesmill răsunară pe neașteptate strigăte.

—N-o să dea ochii cu ei niciodată, spuse Trefengy. Mary Rosgof are un fiu care și-ar da pământul de zece ori, mai curând decât să-i fie făcută mama de ocară.

— Greșești, spuse călugărul. El știe bine că rușinea ei va fi spre câștigul lui, căci peste șase luni când va aduce pe lume un copil din flori, el va putea să-i alunge pe amândoi și să păstreze pământul pentru sine.

— Înseamnă că tu l-ai înduplecat s-o facă, spuse Roger, și i-ai garnisit și punga.

Țipetele și strigătele se întețiră și în timp ce oamenii se înghesuiau în față, am văzut o procesiune care urca dealul dinspre Treesmill în trap mărunt. Doi flăcăi goneau în față, fluturând bice iar în spate cinci bărbați duceau sub pază o femeie așezată pe spatele a ceea ce părea a fi un ponei de landă. Când se apropiară, râsetele spectatorilor se transformară în zeflemele căci femeia se prăbușise peste dobitoc și ar fi căzut dacă n-ar fi ținut-o bine unul din însoțitori, care cu mâna cealaltă învârtea o furcă. Ea nu călărea un ponei ci un berbec mare și negru, cu coarnele împodobite cu zăbranic și un căpăstru trecut peste cap pe care-l țineau doi inși ce mergeau de o parte și de alta. Speriat și îngrozit de mulțimea din jur, berbecul își îndoia genunchii și se poticnea, încercând zadarnic să-și azvârle povara de pe spate. Femeia era înveșmântată în negru, ca și „bidiviul" ce-o purta, avea un văl negru pe față și mâinile legate cu curele de piele. Vedeam cum se agață cu degetele de lâna neagră și deasă de pe grumazul berbecului.

Procesiunea se apropia poticnindu-se și clătinându-se, până ce ajunse la casa dărilor și când s-a oprit în fața lui Hornwynk și a Joannei, după o smucitură a căpăstrului, bărbatul cu furca trase brutal vălul descoperind chipul femeii. Ea nu părea să aibă mai mult de treizeci și cinci de ani, avea ochii tot atât de înspăimântați ca și ai berbecului care o purta iar părul negru, ciumpăvit cu foarfeca, îi stătea vâlvoi pe cap ca o coamă tunsă. Râsetele batjocoritoare amuțiră când femeia, tremurând toată, își plecă capul în fața Joannei.

— Mary Rosgof, îți mărturisești păcatul? strigă Hornwynk.

— Mărturisesc, cu toată smerenia, răspunse ea cu voce șoptită.

— Vorbește mai tare, să te audă toți și spune ce ai făcut.

Sărmana femeie își înălță chipul palid în care-i năvăli tot sângele și o privi pe Joanna.

— M-am culcat cu alt bărbat, cu toate că al meu nu răposase decât de șase luni și am pierdut astfel dreptul la pământurile pe care le aveam în păstrare pentru fiul meu. Cer îndurare de la curtea seniorială și mă rog să mi se înapoieze pământurile, mărturisindu-mi lipsa de cumpătare. De voi da naștere, unui copil al păcatului, fiul meu cel mare va lua pământurile în stăpânire și va face cu mine ce va voi.

Joanna îl chemă la ea cu un semn pe noul bailiv și-i șopti ceva la ureche în timp ce el se pleca adânc. Apoi el se întoarse și se adresă penitentei.

— Milostiva noastră stăpână nu poate să-ți treacă cu vederea păcatul care stârnește scârbă în toți, dar cum l-ai mărturisit în fața curții senioriale și a oamenilor din parohie, în marea sa bunătate îți va da înapoi pământurile pierdute, pe care le ai cu arendă de la domnia sa.

Femeia își înclină capul și-și șopti recunoștința apoi întrebă, cu ochii înotând în lacrimi, dacă mai are de făcut și alt canon.

—Da, răspunse bailivul. Coboară de pe berbecul care te-a adus la ispășire și du-te în genunchi la paraclis să-ți mărturisești păcatul în fata altarului. Fratele Jean te va spovedi.

Cei doi bărbați care țineau dobitocul au dat-o jos pe femeie așezând-o cu forța în genunchi. în timp ce ea se târa de-a lungul cărării spre paraclis, împiedicându-se în fuste, din mijlocul mulțimii de privitori se înălță un geamăt, ca și când această culme a înjosirii i-ar fi potolit. Călugărul o așteptă să se târască la picioarele lui, apoi intră în bisericuță, urmat de ea. La un semn al lui Hornwynk, escorta dădu drumul berbecului care începu să alerge înspăimântat prin mulțime, împrăștiindu-i pe privitori. Izbucniră hohote de râs isterice, în timp ce-l mânau înapoi pe drumul spreTreesmill, aruncând după

el cu bucăți de zăpadă înghețată, cu bețe și cu orice găseau. Brusca scădere a încordării îi făcuse pe toți să râdă, să glumească și să alerge, într-o dispoziție de sărbătoare. Cele întâmplate marcau o pauză între iarnă și Postul Paștilor care tocmai începea. În curând se împrăștiară cu toții și în fața casei dărilor nu mai rămase nimeni decât Joanna, bailivul Hornwynk și, într-o parte, Rpger și Trefengy.

— Așa să fie, spuse Joanna. Spune-le slugilor că sunt gata de plecare. Nu mă mai oprește nimic aici la Tywardreath, în afară de o anume treabă de care mă voi îngriji în drum spre casă.

Bailivul o luă pe potecă, să-i pregătească plecarea. Slugile deschiseră ușa rădvanului iar ea se opri și se uită spre Roger.

— Oamenii au fost mulțumiți, chiar dacă tu nu, spuse ea, și-și vor plăti arenda mai iute în viitor. Obiceiul este bun, daca stârnește teama și s-ar putea răspândi și la alte moșii.

— Ferească Sfântul, răspunse Roger.

Geoffrey Lampetho avusese dreptate în privința fardurilor de pe chipul ei sau poate că în casa dărilor fusese prea cald. Vopseaua lăsase dâre pe obrajii roșii-bruni buhăiți. Față de ultima dată când o văzusem părea îmbătrânită cu vreo zece ani buni. Din ochii ei căprui dispăruse strălucirea, lăsându-i duri ca niște agate.

Ea întinse mâna și atinse brațul lui Roger.

— Haide, zise ea, ne cunoaștem de prea multă vreme ca să mai fie nevoie de minciuni și șiretlicuri. Am un răvaș pentru lady Isolda de la fratele domniei sale, sir William Ferrers și am făgăduit că i-l voi da chiar eu. Dacă-ți zăvorești acum ușa să nu intru, pot chema de îndată cincizeci de bărbați de la moșie care să ți-o spargă.

— Și eu pot chema alti cincizeci, de aici și până la Fowey, ca să le facă față, răspunse Roger. Puteți însă să mă urmați la Kylmerth dacă voiți, să cereți o întrevedere. Nu știu spune, dacă va fi sau nu cu putință.

Joanna zâmbi.

— Va fi, spuse ea, va fi.

Și apucându-și fustele cu mâna se îndreptă maiestuos către trăsură, urmată de călugăr. Înainte Roger era cel ce o ajuta să urce scărița vehiculului oprit. Azi era rândul noului bailiv, Hornwynk, roșu și pătruns de propria importanță, care se pleca adânc. În acest timp Roger se duse la bariera din spatele paraclisului unde-și legase căluțul, încălecă dintr-un salt și lovindu-l cu călcâiele în coaste ieși cu el pe drum. Rădvanul greoi porni huruind după el, cu Joanna și călugărul înăuntru.

Cei câțiva gură-cască de pe vârful dealului se holbară să-l vadă trecând pe drumul înghețat spre pajiștea satului și, dincolo de aceasta, spre zidurile mănăstirii. Din capela mănăstirii se auzi sunând un clopot și vehiculul începu să se îndepărteze de mine la fel ca și Roger. Am început să alerg, temându-mă că-i voi pierde. Atunci am început să simt cum îmi bubuie inima în piept și cum îmi țiuie urechile și am văzut trăsura clătinându-se și apoi oprindu-se. Geamul se coborî și Joanna însăși își scoase capul și-mi făcu semne cu mâna. M-am apropiat împletindu-mă de geam, fără suflare, cu țiuitul transformat în urlet. Apoi zgomotul se opri cu totul și m-am trezit că mă clatin pe picioare în timp ce orologiul bisericii Sfântul Andrei bătea orele șapte. Buickul era oprit pe șosea în fața mea, Vita își flutura mâna de la geam iar pe chipurile băieților și doamnei Collins se citea uimirea.

Capitolul XXII

Vorbeau toți deodată și băieții râdeau. L-am auzit pe Micky spunând:

—Te-am văzut coborând dealul în goană, arătai așa de nostim…

Teddy interveni:

– Mami-ți făcea cu mâna și te striga dar tu n-ai auzit la început, te uitai în direcția opusă.

Vita mă privi fix prin geamul deschis de lângă locul ei de șofer.

— Cel mai bun lucru ar fi să te urci, spuse ea, de-abia te ții pe picioare.

Doamna Collins, roșie la față și agitată, deschise ușa de cealaltă parte. M-am supus automat, uitând că-mi lăsasem mașina în parcare. M-am înghesuit lângă doamna Collins, și mașina își continuă cursa de-a lungul drumeagului care ocolea satul spre Polmear.

—A fost bine că am luat-o pe aici, spuse Vita. Doamna Collins ne-a spus că ajungem mai repede decât pe drumul prin St Blazey și Par.

Nu-mi puteam aduce nicicum aminte unde fuseseră sau ce făcuseră și deși nu-mi mai țiuiau urechile inima tot îmi mai bubuia și amețelile erau pe aproape.

— Bude a fost super; zise Teddy. Am luat scânduri de surfing, dar Mami nu ne-a lăsat să mergem decât până unde atingeam fundul. Și oceanul avea niște valuri uriașe, mult mai frumoase decât astea de aici. Ar fi trebuit să vii cu noi.

Bude! Așa da! Se duseseră să petreacă o zi la Bude și m-au lăsat singur acasă. Dar ce căutam eu la Tywardreath? Pe când treceam de azilul de săraci de la poalele dealului Polmer și am privit spre Polpey și valea Lampetho, mi-am amintit că Julian Polpey se dusese acasă fără să mai aștepte dezgustătorul spectacol din fața casei dărilor, pe când Geoffrey Lampetho fusese printre cei care aruncaseră cu pietre în berbec.

Dar toate se terminaseră acum. Nu avea să se mai întâmple nimic. Doamna Collins îi spuse Vitei că se dă jos în vârful dealului Polkerris. Am realizat apoi că ea dispăruse și că Vita oprise mașina în fața casei, la Kilmarth.

— Fuga în casă, le spuse ea tăios băieților. Puneți-vă costumele de baie la uscat și apucați-vă să așezați masa pentru cină.

Când ei dispărură în casă, ea se întoarse spre mine și spuse:

— O să fii în stare?

— În stare să ce?

Eram încă buimac și nu o puteam urmări.

— Să urci scările. Când am dat de tine, chiar acum, te clătinai pe picioare. M-am simțit îngrozitor de prost în fața doamnei Collins și a băieților. Cât de mult ai băut?

— Băut? am repetat eu. N-am băut nici un strop.

— Pentru numele Domnului! Termină cu minciunile. A fost o zi lungă și sunt frântă. Vino, te ajut până în casă.

Poate că asta era soluția. Era poate mai bine să creadă că am stat în vreo crâșmă. M-am dat jos din mașină și, avea ea dreptate, tot mă mai clătinam pe picioare. Mi-a părut bine că m-am putut sprijini de brațul ei în drumul prin grădină și apoi în casă.

— O să fie perfect, am spus eu. Mă voi duce să stau în bibliotecă.

— Aș prefera să te duci drept în pat. Băieții nu te-au văzut niciodată în halul ăsta. Nu se poate să nu bage de seamă.

— Dar eu nu vreau să mă culc. O să stau pur și simplu în bibliotecă și o să închid ușa. Nu e nici o nevoie să intre.

— Dacă ții morțiș să fii încăpățânat… Ea ridică exasperată din umeri. O să le spun că mâncăm în bucătărie. Dar pentru Dumnezeu, nu veni și tu. O să-ți aduc eu ceva de mâncare mai târziu.

Am auzit-o trecând prin hol spre bucătărie și trântind ușa. M-am prăbușit pe un scaun în bibliotecă și am închis ochii. O ciudată letargie m-a cuprins treptat. Vroiam să dorm. Vita avea dreptate, ar fi trebuit să merg să mă culc dar n-aveam nici măcar energia să mă ridic de pe scaun. Dacă stăteam așa, liniștit, în nemișcare și tăcere, poate că senzația de istovire și mare oboseală va trece. Ghinionul băieților dacă la televizor era vreun program pe care ar fi dorit să-l vadă. O să încerc să mă revanșez mâine, să-i duc cu barca la Capul Paraclisului. Va trebui s-o împac și pe Vita. Lucrurile se stricaseră iar și va trebui să asud din nou ca să ajungem la înțelegere.

M-a trezit o smucitură bruscă. Camera era în întuneric. M-am uitat la ceas și era aproape nouă și jumătate. Dormisem aproape două ore. Mă simțeam foarte normal și flămând. Am trecut prin sufragerie în hol și am auzit gramofonul în camera de muzică dar ușa era închisă. Terminaseră probabil de mult de mâncat căci în bucătărie lumina era stinsă. Am scotocit prin frigider, am luat niște ouă și slănină pentru prăjit, și tocmai când pusesem tigaia pe plită am auzit că cineva se mișcă în subsol. M-am dus în capul scării de serviciu și am strigat, gândindu-mă că s-ar putea să fie unul din băieți și că ar putea să mă informeze despre starea de spirit a Vitei. N-a răspuns nimeni.

— Teddy? am strigat eu. Micky?

Pașii se auzeau foarte clar, traversând fosta bucătărie spre camera cazanului. Am coborât pe scări și am căutat pe dibuite comutatorul dar nu era la locul știut și a trebuit să-mi fac drum pe bâjbâite până la vechea bucătărie pipăind pereții. Cel din față trecuse din camera cazanului în curticică și îl puteam auzi cum calcă apăsat. Scotea apă din puțul din colt, pe care-l știam astupat și pe care nu-l folosea nimeni. Am auzit apoi alți pași, dar nu din curticică ci dinspre scară.

când m-am întors am văzut că scara dispăruse și că pașii se auzeau de pe scărița ce ducea la etajul de deasupra. Nu mai era întuneric ci lumina cenușie și mohorâtă a unei după-amieze de iarnă. Pe scăriță cobora o femeie cu o lumânare aprinsă în mână. Urechile au început să-mi țiuie, bubuituri ca de tunet mi-au explodat în cap și iată că drogul își făcea din nou efectul FĂRĂ SĂ FI REÎNNOIT DOZA. Nu aveam nevoie de așa ceva acum, mi-era teamă, asta însemna că prezentul și trecutul se amestecau, iar Vita și băieții erau cu mine, în timpul meu, în partea din față a casei.

Femeia a trecut aproape atingându-mă, ferind flacăra lumânării de curent. Era Isolda. M-am lipit de perete, ținându-mi respirația, căci la cea mai mică mișcare s-ar fi topit.

Ceea ce vedeam era desigur rodul închipuirii mele, o urmare a ceea ce se întâmplase după-amiaza. Ea așeză lumânarea pe o laviță, o aprinse și pe cea care se afla alături și începu să fredoneze încetișor un fragment dulce și straniu de cântec. În tot acest timp, auzeam și vibrațiile îndepărtate ale radioului din camera de muzică de la parterul casei.

— Robbie, strigă ea cu glas dulce. Robbie, ești aici?

Băiatul intră din curte prin ușa joasă și boltită, punând găleata cu apă pe podeaua bucătăriei.

— Tot mai este ger? întrebă ea.

— Da, spuse el, și o să tot fie, până ce trece luna plină. O să trebuiască să mai stați încă vreo câteva zile, dacă ne mai puteți răbda.

— Să vă rabd? zâmbi ea. Să mă bucur că sunt cu voi, mai de grabă. Mi-aș dori ca și copilele mele să fie la fel de cuviincioase ca tine și ca Bess și să asculte ceea ce le spun eu, așa cum asculți tu de fratele Roger.

— Dacă suntem așa, este pentru că vă cinstim, răspunse el.
Înainte să veniți, am auzit multe cuvinte grele de la Roger și ne-a mai tras și câteva curele.

El râse, scuturându-și părul care-i intrase în ochi și ridicând găleata turnă apa într-un ulcior așezat pe masa lungă de lemn.

— Acum mâncăm bine, adăugă el. Carne zi de zi, în loc de pește sărat, iar porcul pe care l-am tăiat ieri ar fi stat în cocină până la sfârșitul postului, dacă nu ne-ați fi cinstit masa. Bess și cu mine am vrea să stați cu noi toată viața, nu să plecați când se va face vremea bună.

— A, înțeleg, spuse Isolda, zeflemitor. Nu vă bucurați că sunt aici pentru mine, ci pentru traiul mai bun.

El se încruntă, neînțelegând de îndată ce vrusese ea să spună, apoi fața i se lumină și zâmbi iar.

— Ba nu-i adevărat, spuse el. Când ați venit, mai întîi ne-am temut că o să faceți pe doamna mare și că n-o să vă putem fi pe plac. Acum e altfel, parcă ați fi de-a noastră. Bess vă iubește, și eu la fel. Cât despre Roger, numai Cel de Sus știe cât v-a ridicat în slăvi în ultimii doi ani.

El se înroși, stânjenit brusc, ca și când l-ar fi luat gura pe dinainte. Ea întinse mâna si-i atinse brațul.

— Dragă Robbie, spuse ea dulce, și eu te iubesc, și pe Bess la fel. N-o să uit niciodată cum m-ați primit și găzduit în aceste săptămâni.

Un zgomot de pași m-a făcut să ridic capul spre podul de sus dar era doar fata care cobora scărița. Era mai curată decât ultima oară când o văzusem, cu părul lung pieptănat și netezit, cu fața frecată bine.

— Îl aud pe Roger călare prin crâng, strigă ea. Ai grijă de ponei, Robbie, când sosește, căci eu pun masa.

Băiatul ieși în curte iar sora lui puse pe vatră un morman de turbă și grozamă, proaspăt aduse. Grozama pâlpâi și se aprinse, aruncând limbi mari de flacără pe pereții afumați, iar Bess se uită peste umăr la Isolda și-i zâmbi. Acum mi-i puteam închipui, așezați toți patru la masa lungă, în fata farfuriilor de cositor, noapte de noapte, la lumina lumânărilor, în timp ce afară era ger năpraznic.

—A venit și fratele tău, spuse Isolda și se duse lângă ușa deschisă în timp ce el intră în curte și sări de pe ponei, aruncându-i dârlogii lui Robbie. Nu se făcuse încă întuneric și curtea, mult mai lată decât patio-ul pe care-l știam eu, se întindea până la zidul de deasupra câmpurilor, astfel încât prin poarta deschisă acestea se zăreau coborând în pantă până la mare și dincolo de ele golful se întindea cât vedeai cu ochii. Noroiul din curte înghețase bocnă, aerul era tăios de rece iar copăceii din crâng se profilau pe cer negri și dezgoliți. Robbie duse căluțul în grajdul de lângă staul iar Roger străbătu curtea, îndreptându-se către Isolda.

— Aduci vești rele, spuse Isolda. Văd asta după chipul tău.

— Lady Champernoune știe că sunteți aici, spuse Roger. Este în drum spre domnia voastră și are un răvaș de la fratele vostru. Dacă doriți, pot să-i întorc din drum rădvanul, din vârful dealului. Robbie și cu mine nu avem a ne teme de slujitorii ei.

— Acum poate nu, răspunse ea, dar mai târziu este în stare să vă facă mult rău, ție, lui Robbie și Bess, casei întregi. Pentru nimic în lume n-aș vrea să se întâmple așa ceva.

— Decât să îndurați vreo suferință, mai bine aș rade casa de pe fața pământului.

Cum stătea uitându-se în jos spre ea, am intuit că apropierea și simpatia din ultimile zile aduseseră relațiile dintre ei la un punct când focul mocnit al dragostei lui trebuia fie să izbucnească spre cer ca o flacără, fie să se stingă.

— Știu că așa gândești, Roger, spuse ea, dar voi îndura singură orice suferință îmi va fi sortită. Peste ani se va spune despre mine, fără îndoială, că am făcut de ocară două case – a soțului meu și a lui Otto Bodrugan. Nu vreau să fac la fel cu casa ta.

— Ocară?

El își întinse mâinile uitându-se în jur la zidurile joase care împrejmuiau curtea și la clădirea îngustă acoperită cu stuf care adăpostea poneii și vacile.

— Aceasta a fost ferma tatălui meu și va fi a lui Robbie când m-oi stinge, dar și dac-ati fi stat cu noi numai o noapte, nu cincisprezece, și tot i-ați fi dăruit atâta har, cât să-i ajungă peste veacuri.

Ea intuise pesemne profunzimea sentimentelor, poate chiar patima din glasul lui, căci dintr-o dată pe chipul ei trecu o umbră ca și când o voce interioară i-ar fi șoptit să aibă grijă: „Până aici și mai departe nu". Apropiindu-se de poarta deschisă se sprijini cu o mână de ea și se uită peste câmpuri spre golful din zare.

— Cincisprezece nopți, repetă ea, și n-a fost noapte și nici zi de când sunt aici în care să nu mă uit spre mare la Capul Paraclisului, amintindu-mi că acolo obișnuia el să arunce ancora, mai jos de Bodrugan și că prin acest golf călătorea când venea să mă întâlnească la Treesmill. În ziua când l-au înecat am murit și eu într-un fel și cred că știi asta, Roger.

Mă întrebam la ce visase Roger și dacă, ca noi toți, își făurise iluzia unei contopiri a vieților lor; nu prin căsătorie, nici măcar ca iubiți, ci printr-o intimitate intuitivă și tăcută pe care să n-o mai împartă cu nimeni. De-o fi fost așa sau nu, visul se spulberase. Rostind numele lui Bodrugan, ea îl făcuse să înțeleagă asta.

— Da, spuse el, am știut-o întotdeauna. Dacă v-am dat temei să credeți altceva, vă cer iertare.

El înălță capul ca să asculte și ea făcu la fel. Dincolo de crângul întunecos de deasupra fermei se auzea zgomot de voci și tropăit de picioare. Siluetele a trei dintre slugile din Champernoune se iviră printre copacii golași.

— Roger Kylmerth? strigă unul dintre ei. Drumul până la casa ta este prea plin de pietre ca să poată coborî rădvanul și stăpâna așteaptă sus pe deal, în trăsură.

— Să rămână acolo, răspunse Roger sau să vină pe jos, cu ajutorul vostru. Nouă ne este tot una.

Oamenii au stat o clipă pe gânduri și au început să se sfătuiască sub copaci. La un semn al lui Roger, Isolda se întoarse iute și trecu

prin curte în casă. Roger fluieră și Robbie ieși afară din grajd.

—Lady Champernoune este sus, cu câțiva slujitori, spuse Roger calm. Poate că a mai chemat și pe alții în drumul de la Tywardreath si. s-ar putea să avem de furcă cu ei. Stai pe aproape, să te strig de va fi nevoie.

Robbie dădu din cap și se înapoie în grajd. Se făcea din ce în ce mai întuneric și frig iar copacii din crâng se profilau pe cer ca-ntr-o gravură. În curând am zărit primele torțe luminând coama dealului: Joanna cobora însoțită de trei slugi și de călugăr. Se apropiau încet și în tăcere, pelerina neagră a Joannei și rasa călugărului contopindu-se de parcă cei doi ar fi fost o singură persoană. Cum stăteam lângă Roger privindu-i cum înaintează, mi s-a părut că grupul avea ceva sinistru – siluetele cu glugi s-ar fi putut îndrepta în procesiune spre o groapă căscată într-un cimitir.

Când au ajuns la poarta deschisă, Joanna s-a oprit și a privit în jur. Îi spuse apoi lui Roger:

— În toți cei zece ani cât m-ai slujit, nu ți-a dat niciodată prin gând să mă poftești aici.

— Nu, doamnă, replică el, căci nici n-ați cerut adăpost și nici nu l-ați dorit. Ați găsit întotdeauna mângâierea la îndemână, sub acoperișul vostru.

Ironia nu o atinse sau ea preferă să nu o bage în seamă. Roger merse înainte, spre casă.

— Unde să aștepte slugile? întrebă ea. Ai bunătatea să le arăți unde e cuhnia.

—În cuhnie locuim noi și acolo vă va primi și lady Carminowe. Oamenii domniei voastre vor găsi căldură în staul, lângă vaci sau lângă cai, unde le-o plăcea.

El se dădu la o parte să o lase să treacă cu călugărul și intră după ei. Trecând pragul am observat că masa cea lungă fusese trasă aproape de vatră, cu lumânările de seu pe ea și că Isolda ședea singură în capul mesei. Bess se dusese probabil în odaia de sus.

Joanna privi în jur cu ochi mari, neobișnuită pesemne cu o astfel de ambianță. Doar Dumnezeu știe la ce se așteptase – mai mult confort poate, cu mobile șterpelite din conacul pe care-l părăsise.

—Așa…, spuse ea în cele din urmă, acesta este cuibul, și-i îndeajuns de călduț în nopțile de iarnă, de n-ar fi mirosul dobitoacelor de peste curte. Cum o mai duci, Isolda?

— O duc prea bine, după cum vezi, răspunse Isolda. Mi-este mai bine aici și am găsit mai multă înțelegere în astea două săptămâni decât în lunile și anii petrecuți la Tregesteynton sau Carminowe.

— Nici nu mă îndoiesc, spuse Joanna. Este știut că schimbarea și deosebirea ațâță poftele tocite. Ai îndrăgit odată castelul Bodrugan, dar dac-ar fi trăit Otto, te-ai fi săturat și de el și de castel, cum te-ai săturat și de alte moșii și de alți bărbați, ca și de al tău soț. Nimic de zis, ești bine răsplătită! Spune-mi, rogu-te, cei doi frățâni te-mpart aici, în fața vetrei?

L-am auzit pe Roger cum trage aer în piept, înaintând cu gândul de a le despărți, dar Isolda zâmbi doar, cu fața palidă în lumina pâlpâitoare a celor două lumânări.

— Nu încă, spuse ea. Cel mare este prea trufaș, cel mic prea sfios. Zadarnic îi încredințez că-i iubesc, parc-ar fi surzi. Dar ce dorești de la mine, Joanna? Mi-ai adus un răvaș de la William? Dacă da, vorbește deschis și să isprăvim odată.

Călugărul, care stătea tot lângă ușă, scoase din rasa-i monahală o scrisoare și i-o întinse Joannei dar ea făcu un semn de respingere.

— Citește-i-o dumneata lady-ei Carminowe. Eu nu am chef să-mi ostenesc ochii în această lumină chioară. Iar tu poți să pleci, i se adresă ea lui Roger. Treburile familiei noastre nu te mai privesc. Destul ți-ai băgat nasul în ele, pe vremea când mi-erai bailiv.

— Suntem în casa lui și are dreptul să stea aici, spuse Isolda. Pe urmă îmi este prieten și eu voiesc să rămână.

Joanna ridică din umeri și se așeză la capătul mesei din fața Isoldei.

— Cu voia lady-ei Carminowe, spuse călugărul mieros, acesta este răvașul de la fratele domniei sale, sir William Ferrers, primit acum câteva zile de la Trelawn, unde sir William credea că solul lui o va găsi împreună cu Lady Champernoune. Sună așa:

„Prea iubită soră, Vestea fugii tale de la Tregesteynton am aflat-o aici la Bere abia săptămâna trecută, din pricina vremii rele și a stării drumurilor. Nu știu ce să înțeleg din fapta ta și din marea ta nechibzuință. Să știi că părăsindu-ți soțul și copiii, ți-ai pierdut dreptul la dragostea lor si, trebuie s-o spun, și la a mea. Nu știu dacă Oliver te va mai primi vreodată la Carminowe, din mila creștinească, dar mă foarte îndoiesc, căci se va teme de înrâurirea-ți dăunătoare pentru fiicele lui. În ceea ce mă privește, eu nu ți-aș putea da adăpost la Bere, căci Matilda, ca soră a lui Oliver, are prea mare milă de fratele ei ca să-i dea găzduire soției păcătoase. În adevăr, de când a auzit că l-ai părăsit, ea este atât de tulburată încât nu ar putea vedea cu ochi buni șederea ta la noi, cu cei cinci flăcăi ai noștri. Ți se deschide, îmi pare, doar o singură cale: să cauți adăpost la mănăstirea de maici din Cornworthy, aici în Devon, căci starețа mi-e cunoscută, și să stai în sihăstrie până ce Oliver sau altcineva din familie va binevoi să te primească. Sunt încredințat că ruda noastră, Joanna, îi va lăsa pe slujitorii ei să te însoțească până la Cornworthy.

Te las în paza lui Hristos,
Întristatul tău frate,
William Ferrers"

Călugărul împături scrisoarea și i-o întinse peste masă Isoldei.

— Priviți și vă încredințați, doamnă, șopti el, că slova și iscălitura sunt ale lui sir William. Nu este nici o înșelăciune.

Ea aruncă o privire grăbită.

— Ai mare dreptate, nu este nici o înșelăciune.

Joanna zâmbi:

— Dacă William ar fi știut că te afli aici și nu la Trelawn, mă îndoiesc foarte că ți-ar mai fi scris atât de mărinimos și cred că nici starețа din Cornworthy nu ți-ar mai deschide porțile mănăstirii. Oricum, te poți bizui pe mine să-ți păstrez taina și să-ți dau oameni de pază, până-n Devon. Te voi găzdui două zile să te pregătești cum se cuvine, să-ți schimbi și veșmintele, căci văd că ai mare nevoie, și apoi, la drum.

Ea se rezemă de spătar cu o privire triumfătoare pe chip.

—Am auzit că la Cornworthy este aer bun, adăugă ea. Monahiile trăiesc acolo până la adânci bătrânețe.

— Dacă este asa, vino să-mi ții tovărășie între zidurile mănăstirii, replică Isolda. Văduvele, când li se însoară fiii, cum va face William al tău la anul, trebuie să-și caute negreșit un nou acoperiș, alături de nevestele care-au calcat strâmb. Vom fi surori în nenoroc.

Ea îi aruncă Joannei peste masă o privire mândră și sfidătoare. Lumina lumânărilor care arunca umbre pe pereți le deforma siluetele astfel încât Joanna, cu pelerina ei cu glugă și vălul de văduvă semăna cu un crab monstruos.

— Uiți, spuse Joanna jucându-se cu nenumăratele inele pe care le trecea de pe un deget pe altul, că am dezlegare să mă recăsătoresc și o s-o fac când voi avea chef să-mi aleg un nou soț din șirul de petitori. Tu ești încă legată de sir Oliver și, mai mult, te-ai făcut de ocară. Mai ți-este deschisă o cale, alta decât mănăstirea de maici din Cornworthy, și anume să rămâi aici ca țiitoare a celui ce mi-a fost odată bailiv. Te previn însă că parohia ar putea să-ți facă și ție ce i-a făcut arendașei mele azi la Tywardreath și să te pună să faci penitență la paraclisul moșiei călare pe spinarea unui berbec negru.

Ea izbucni în hohote de râs și, întorcându-se spre călugărul care stătea în spatele scaunului ei, îi spuse:

— Ce zici, Frère Jean? I-am putea urca pe ea pe un berbec și pe el pe o mioară să-i punem să meargă împreună la trap, ca să nu piardă dreptul asupra pământului Kylmerth.

Știam dinainte ce se va întâmpla. Roger îl apucă pe călugăr și-l trânti de perete. Apoi, aplecându-se spre Joanna, o smuci în sus.

— Batjocoriți-mă cât vreți pe mine, nu pe lady Carminowe, spuse el. Este casa mea și veți pleca din ea.

— O să plec doar când ea se va hotărî ce face, spuse Joanna, în staulul din curte sunt numai trei slugi de-ale mele, dar pe deal, lângă rădvan, se află peste douăzeci, care abia așteaptă să-ți plătească vechi datorii.

— Chemați-i atunci, spuse Roger dându-i drumul. Robbie și cu mine suntem în stare să ne apărăm casa împotriva oricărui arendaș de-al vostru, și chiar împotriva întregii parohii, dacă așa vreți.

Glasul său puternic și mînios se auzise în odăița de sus și Bess coborî în goană scărița, palidă și îngrijorată, și-și ocupă locul în spatele Isoldei.

— Cine mai este și asta? întrebă Joanna. A treia călăreață de oi? Câte de-astea mai ții în pod?

— Bess este sora lui Roger și e ca și sora mea, răspunse Isolda, îmbrățișând-o pe fata înspăimântată. Și acum, Joanna, cheamă-ți slugile și pleacă. Cerul ne este martor că ți-am răbdat destul batjocura.

— „Ne"? întrebă Joanna. Deci te socoți una de-a lor?

— Da, atâta vreme cât mă bucur de găzduire aici, spuse Isolda.

— Deci n-ai de gând să vii cu mine la Trelawn?

Isolda șovăi, uitîndu-se întâi la Roger și apoi la Bess. Dar înainte să poată răspunde, călugărul ieși din umbra zidului și șopti:

—Lady Carminowe mai poate face încă o alegere. Peste douăzeci și patru de ore voi pleca cu corabia de la Fowey la Angers, la mănăstirea St Sergius și Bacchus. Dacă domnia sa și fata vor dori să mă însoțească în Franța, știu bine că le-aș putea găsi adăpost. Nimeni nu le va hărțui și vor scăpa de orice urmărire. Se va așterne uitarea în urma lor, când vor ajunge în Franța, iar lady Carminowe

va fi liberă să înceapă viața din nou, în locuri mai plăcute decât zidurile unei mănăstiri.

Era atât de limpede că propunerea era doar un șiretlic menit să le scoată pe Bess și Isolda de sub protecția lui Roger și să le treacă sub oblăduirea lui, ca să facă el ce vrea, încât m-am așteptat să se ridice împotrivă chiar Joanna, dar ea doar zâmbi și ridică din umeri.

— Pe cinstea mea, Frère Jean, asta-i adevărată milostenie de creștin, spuse ea. Ce zici, Isolda? Ai trei căi de ales: sihăstrie la Cornworthy, trai într-o cocină la Kylmerth sau plecarea dincolo de mare, sub ocrotirea unui călugăr benedictin. Eu una știu ce aș alege.

Ea se uită împrejur, cum făcuse și la început, când intrase în casă și plimbându-se prin odaie atinse pereții afumați, se strâmbă, își examină degetele și le șterse cu batista. În cele din urmă se opri lângă scărița care ducea la pod și puse piciorul pe un fuscel.

—Un pat din scânduri pentru toți patru, și acela plin de păduchi? întrebă ea. Dacă vei pleca în Devon sau în Franța, ți-aș fi recunoscătoare, Isolda, dacă ți-ai stropi mai întâi hainele cu oțet.

Am început să aud țiuitul și bubuitul tunetului. Siluetele au început să se estompeze. Singura excepție era Joanna care sta la piciorul scăriței. Ea se holba la mine cu ochii din ce în ce mai mari și nu-mi mai păsa de nimic, vroiam doar să o apuc de gît și s-o sugrum, înainte să dispară ca ceilalți. Am traversat camera, am stat lângă ea și ea nu a dispărut. începu să strige în timp ce eu o zgâlțâiam, ținînd-o cu mâinile de gâtul alb și durduliu.

— Să te ia dracul! am strigat eu. Să te ia dracul… să te ia dracul…

De jur împrejur și deasupra mea se auzeau doar țipete. Am slăbit strânsoarea și m-am uitat în sus. Băieții stăteau ghemuiți pe palier în capul scării de serviciu iar Vita căzuse lângă mine rezemată de balustradă și mă privea îngrozită, livid, ținându-se cu mâinile de gît.

— Doamne Dumnezeule! am spus. Vita… Iubito… Doamne, Dumnezeule!

Am căzut cu fața peste balustradă, pradă senzației de vomă și amețelilor blestemate și de nestăpânit. Ea se târî în sus pe scări, să ajungă în siguranță lângă băieți și cu toții au început din nou să strige.

Capitolul XXIII

Nu mai puteam face nimic. Zăceam pe trepte, agățat de balustradă, cu brațele și picioarele desfăcute grotesc, în timp ce pereții și tavanul mi se învârteau în fața ochilor. Dacă coboram pleoapele, amețeala se intensifica și dungi de lumină aurie păreau că străpung întunericul. În curând țipetele se potoliră; băieții plângeau și le auzeam plânsul din ce în ce mai slab, căci fugiseră sus în bucătărie și trântiseră ambele uși.

Orbit de amețeală și greață, am început să mă târăsc în sus pe trepte, urcându-le una câte una, și când am ajuns în capul scărilor, m-am ridicat în picioare clătinându-mă și am traversat bucătăria pe dibuite până în hol. Lămpile ardeau, ușile erau deschise. Vita și băieții fugiseră probabil sus în dormitor și se încuiaseră înăuntru. M-am dus împleticindu-mă până în vestibul și am întins mâna spre telefon în timp ce podeaua și tavanul păreau că se contopesc în fața mea. Am așteptat cu receptorul în mână, până ce n-am mai avut impresia că podeaua se mișcă și în locul amestecului confuz de puncte negre din cartea de telefon mi-au apărut cuvinte. Am găsit numărul doctorului Powell în sfârșit și l-am format iar când mi-a răspuns, am simțit cum mi se risipește încordarea și cum începe să-mi curgă sudoarea pe față.

— La telefon este Richard Young de la Kilmarth. Vă amintiți cred, prietenul profesorului Lane.

– A, da?

Părea surprins. La urma urmelor, nu mă număram printre pacienții lui și probabil nu eram decât un chip dintre sutele de turiști.

— Mi s-a întâmplat ceva îngrozitor, am spus. Am avut un fel de amnezie și am încercat să-mi sugrum soția. S-ar putea s-o fi și rănit. Nu știu.

Glasul meu era calm, lipsit de emoție, dar în tot acest timp inima îmi bătea nebunește și eram perfect conștient de cele întâmplate. Nu mai confundam planurile. Nu mai amestecam lumile.

— Și-a pierdut cunoștința?

—Nu, nu cred. Este sus cu băieții. S-au încuiat probabil în dormitor. Eu vorbesc de la parter, din vestibul.

El tăcu și pentru o clipă am fost îngrozit că o să-mi spună că nu era treaba lui și că aș face mai bine să chem poliția.

— Bine, vin numaidecât, spuse el și închise telefonul.

Am așezat receptorul la loc și mi-am șters transpirația de pe față. Amețeala încetase și puteam sta în picioare fără să mă clatin. Am urcat încet la etaj, trecând prin camera de toaletă. Ușa camerei de baie era încuiată.

— Iubito, am strigat, nu te neliniști, totul este O.K. Tocmai l-am sunat pe doctor. Vine imediat, stai acolo cu băieții până ce o să-i auzi mașina.

Vita nu răspunse și eu am strigat mai tare.

— Vita, Teddy, Micky, nu vă fie frică, vine doctorul. Totul se va aranja.

M-am întors la parter, am deschis ușa de la intrare și m-am așezat pe trepte să aștept. Era o noapte minunată și cerul sclipea plin de stele. Nu se auzea nici un fel de sunet. Probabil că se culcaseră și cei din corturile de pe pajiște, dincolo de drumul spre Polkerris. M-am

uitat la ceas. Era unsprezece fără douăzeci. Atunci am auzit zgomotul făcut de automobilul doctorului pe șosea, venind dinspre Fowey, și am început să transpir iar, dar de această dată nu de teamă ci de ușurare. El o luă în jos pe alee și se opri în curba din fața casei. Am ieșit în grădină să-l întâmpin.

— Slavă Domnului că ați venit, i-am spus.

Am intrat în casă împreună și i-am arătat scările.

— Prima cameră de sus, la dreapta. Acolo este camera mea de toaletă, dar ea a încuiat baia pe dinăuntru. Spuneți-i cine sunteți. Eu vă aștept aici.

Doctorul urcă treptele sărind din două în două iar eu nu puteam să nu mă gândesc că tăcerea erau un semn că Vita era pe moarte, întinsă pe pat, și că băieții stăteau ghemuiți lângă ea, prea înspăimântați ca să se mai miște. M-am dus în camera de muzică și m-am așezat, întrebându-mă ce s-ar întâmpla dacă mi-ar spune că Vita a murit. Toate acestea se întâmplau. Toate acestea erau reale.

El a stat sus multă vreme și la un moment dat am auzit cum mutau mobilele; trăgeau probabil divanul în dormitor prin baie. îi auzeam vorbind pe doctor și pe Teddy. Mă întrebam ce dracul făceau. M-am dus să ascult la capătul de jos al scării dar ei se duseseră iar în dormitor și închiseseră ușa. M-am așezat iar în camera de muzică așteptând.

Doctorul coborî puțin după ce pendula din hol bătuse ora unsprezece.

— Situația este sub control, spuse el. Nu este cazul de panică. Soția dumneavoastră este bine, la fel și fiii vitregi. Dar cu dumneavoastră cum este?

Am încercat să mă ridic dar el m-a împins înapoi pe scaun.

— Am rănit-o? am întrebat.

— Ușoare vânătăi pe gât, nimic mai mult, spuse el. S-ar putea ca până mâine să se mai învinețească dar dacă va purta o eșarfă nici n-o să se cunoască.

— V-a spus ce s-a întâmplat?

— Ce-ar fi să-mi spuneți dumneavoastră?

— Aș prefera să aud versiunea ei, am spus.

El scoase o țigară dintr-un pachet și o aprinse.

— Ei bine, spuse el, se pare că n-ați vrut să cinați, din motive pe care le cunoașteți cel mai bine. Ea însă a stat toată seara cu băieții în această cameră iar dumneavoastră ați stat în bibliotecă. Apoi ei s-au hotărât să se culce și doamna a constatat că v-ați dus la bucătărie și ați aprins lumina. Pe plită era slănină făcută scrum, plita era tot aprinsă dar în cameră nu era nimeni. A coborât atunci la subsol. Se pare că stăteați în picioare lângă vechea bucătărie – așa zicea dânsa – așteptând-o să coboare. De îndată ce ați văzut-o, v-ați dus drept la picioarele scării și ați început s-o înjurați, apoi ați apucat-o de gât și ați încercat s-o sugrumați.

— Așa e, am spus.

El mă privi atent. Poate crezuse că voi nega totul.

— Dânsa afirmă sus și tare că erați beat criță și că nu știați ce faceți, dar a fost o experiență cumplită pentru ei toti și atât dânsa cât și băieții s-au speriat îngrozitor. Cu atât mai mult cu cât înțeleg că nu sunteți un băutor.

— Nu. Nu sunt. Și nu eram beat.

El tăcu o clipă. Apoi veni în fața mea, scoase din geanta pe care o avea la el un fel de lanternă și-mi examină ochii. După aceea îmi luă pulsul.

— Spuneti-mi ce luați? mă întrebă el pe neașteptate.

— Ce iau?

— Da, ce drog? Spuneți-mi sincer, ca să știu cum să vă tratez.

— Păi tocmai asta-i problema. Nu știu.

— Vi l-a dat profesorul Lane?

— Da, am răspuns.

El se așează pe brațul divanului, lângă scaunul meu.

— Se ia pe gură sau prin injecții?

— Pe gură.

— Vă trata pentru vreo boală anume?

— Nu mă trata de loc. Era o experiență. M-am oferit de bună voie s-o fac pentru el. N-am luat în viața mea droguri, înainte să vin aici.

El se uita întruna la mine cu ochii săi pătrunzători și mi-am dat seama că n-am încotro și că trebuie să-i povestesc tot.

—Luase și profesorul Lane același drog când s-a izbit de trenul de marfă? întrebă el.

—Da.

El se ridică de pe divan și începu să meargă de colo colo prin cameră, jucându-se cu lucrurile de pe mese, ridicându-le și punându-le la loc, la fel cum făcea și Magnus când avea de luat o hotărâre.

—Ar trebui să vă internez la spital, pentru a vă ține sub observație, spuse el.

—Nu! pentru Dumnezeu… M-am ridicat de pe scaun. Uitați, am substanța într-o sticluță sus. Atât a mai rămas. O sticluță. El mi-a spus să distrug tot ce găsesc aici în laborator și așa am făcut – am îngropat totul în pădurice, dincolo de grădină. N-am păstrat decât sticluță și am folosit puțin din ea astăzi. Probabil că este diferită, ceva mai tare, nu știu. Vă rog s-o luați, s-o dați la analiză, să faceți ce vreți cu ea. Vă dați seama, cred, că după tot ce s-a întâmplat azi noapte n-aș mai pune gura nici mort pe asa ceva? Doamne! Mi-aș fi putut omorî nevasta!

— Știu. Tocmai de aceea ar trebui să fiți la spital.

El nu știa nimic. Nu înțelegea. Cum ar fi putut înțelege?

— Ascultați-mă! Nu pe Vita, soția mea, am văzut-o eu stând lângă scară. Nu pe ea am încercat s-o sugrum. Este vorba de altă femeie.

— Ce femeie? întrebă el.

— O femeie numită Joanna. A trăit acum șase sute de ani. Ea se afla acolo jos, în vechea bucătărie a fermei, și cu ea erau și ceilalți:

Isolda Carminowe, călugărul Jean de Meral și bărbatul care stăpânea ferma și fusese bailivul Joannei, Roger Kylmerth.

El mă apucă de braț:

— Perfect, liniștiți-vă, înțeleg acum. Ați luat drogul și apoi ați coborât la subsol și i-ați văzut pe acei oameni?

— Da, dar nu numai aici. I-am văzut și la Tywardreath, în vechea casă seniorială mai jos de Gratten, precum și la mănăstire. Acesta este efectul drogului. Te trimite înapoi în trecut, într-o lume de altădată.

Îmi dădeam seama că de emoție vorbeam mai tare iar el mă ținea strâns de braț.

—Nu mă credeți? am insistat. Dar cum ați putea să mă credeți! Vă jur însă că i-am văzut, i-am auzit vorbind, i-am observat mișcându-se. Am văzut chiar cum un bărbat, iubitul Isoldei, Otto Bodrugan, a fost ucis în golfulețul Treesmill.

—Ba vă cred, spuse doctorul. Dar ce-ar fi să mergem împreună ca să-mi dați sticluța rămasă.

L-am dus în camera de toaletă de la etaj și i-am dat sticluța din valiza încuiată. El nici nu s-a uitat la ea și a pus-o direct în geantă.

— Să vă spun acum ce am de gând să fac. O să vă dau un sedativ foarte puternic care vă va face să dormiți dus până mâine dimineață. Mai există și altă cameră, în afară de aceasta, în care puteți dormi?

— Da. Este o odaie de oaspeți pe palier.

— Bun. Luați-vă o pijama și să mergem.

Ne-am dus împreună în camera de oaspeți, eu m-am dezbrăcat și m-am băgat în pat. Mă simțeam umil și supus, ca un copil lipsit de griji.

— Voi face tot ce-mi cereți, i-am spus doctorului. Dacă vreți, adormiți-mă de tot, să nu mă mai trezesc niciodată.

—N-o să fac așa ceva, răspunse el și zâmbi pentru prima oară. Mâine, când veți deschide ochii, eu voi fi probabil primul pe care-l veți vedea.

— Înseamnă ca n-o să mă trimiteți la spital?

— Probabil că nu. Mai vorbim despre asta mâine dimineață.

El scoase o siringă din geantă.

— Puteți să-i spuneți nevestei mele orice, doar de drog să nu-i pomeniți. Mai bine sa creadă în continuare că am înnebunit de beție. Orice-ar fi, nu trebuie să afle despre drog. Ei nu i-a plăcut niciodată de Magnus – profesorul Lane – și dacă ar ști, i-ar urî și amintirea.

— Cred și eu, răspunse el ștergându-mi brațul cu alcool înainte să înfigă acul, și nu puteți s-o învinovățiți pentru asta.

—Adevărul este că ea era geloasă. El și cu mine ne cunoșteam de ani de zile. Am fost împreună la Cambridge. Pe vremuri obișnuiam să stau aici și Magnus se ocupa de toate. Eram mereu împreună, ne preocupau aceleași lucruri, aceleași poante ne făceau să râdem. Magnus și cu mine… Magnus și cu mine…

Că erau genunile unui abis sau somnul lung și dulce al morții, mi-era tot una. Cinci ore, cinci luni, cinci ani… de fapt, după cum am aflat mai târziu, au fost doar cinci zile. Doctorul era prezent, ori de câte ori deschideam ochii, fie că-mi mai făcea o injecție, fie că stătea la capătul patului, legănându-și picioarele și ascultându-mă în timp ce vorbeam. Uneori Vita băga capul pe ușă cu un zâmbet șovăielnic, apoi dispărea. Probabil că împreună cu doamna Collins îmi făcuse patul, mă spălase și mă hrănise – deși nu-mi aminteam să fi mâncat ceva. Amintirea acelor zile s-a șters complet. Aș fi putut să înjur, să delirez, să-mi rup așternuturile sau pur și simplu să dorm. Am înțeles că am dormit și am și vorbit. Nu cu Vita, nici cu doamna Collins ci cu doctorul. N-am idee câte „ședințe” au avut loc între injecții, nu știu nici măcar ce am spus dar presupun că am dat în vileag totul, de la început la sfârșit. Ca urmare, pe la mijlocul săptămânii următoare, când revenisem mai mult sau mai puțin la normal și ședeam pe scaun în loc să zac în pat, îmi simțeam trupul și mintea nu numai odihnite ci și complet purificate. I-am spus acest lucru doctorului în timp ce beam cafeaua pe care ne-o adusese Vita.

El râse spunând că o curățenie generală nu strică niciodată și că este de mirare câte boarfe sunt puse la păstrare în poduri și pivnițe de care toți uită apoi și la care ar fi bine să ajungă vreodată lumina.

— Țineți minte ce vă spun, adăugă el. Purificarea sufletului vă este mai la îndemână decât altora, datorită educației catolice.

L-am privit surprins.

— De unde știți că sunt catolic? am întrebat.

— Totul a ieșit la iveală cu ocazia „curățeniei".

M-am simțit deosebit de șocat. Îmi închipuisem că i-am povestit din fir în păr experiența cu drogul și că-i descrisesem cu lux de amănunte întâmplările din lumea cealaltă. Faptul că m-am născut și am crescut în credința catolică nu avea nici un fel de legătură cu toate acestea.

— Sunt un foarte prost catolic, am spus. Abia am așteptat să scap de la Stonyhurst și n-am mai fost la misă de ani de zile.

— Știu, spuse el. Toate-s în pod sau sub pământ. Ca și aversiunea față de călugări, tați vitregi, văduve care se recăsătoresc și alte trebușoare de același fel.

Mi-am mai turnat o ceașcă de cafea și i-am turnat și lui una. Am pus prea mult zahăr și am început să mestec furios.

— Știți ceva? am spus. În viața mea de zi cu zi nu m-am gândit nici măcar o dată la călugări, văduve sau tați vitregi – în afară de mine. Faptul că am reușit să-i văd pe toti acești oameni care au trăit în secolul XIV se datorește în întregime drogului.

— Da, spuse el, se datorește în întregime drogului.

El reîncepu brusc să se plimbe prin cameră.

— Cu sticluța pe care mi-ați dat-o am făcut ceea ce ar fi trebuit să faceți dumneavoastră după anchetă. Am trimis-o principalului asistent al profesorului Lane, John Willis, cu un bilețel în care-i spuneam că ați avut necazuri din cauza substanței și că îl rog să-mi trimită cât de curând un raport despre ea. El a avut bunătatea să mă sune de îndată ce a primit mesajul.

— Si? am întrebat.

— Pai se pare că aveți mare noroc că mai sunteți în viață și încă acasă și nu la balamuc. Substanța din acea sticluță conține cel mai puternic halucinogen descoperit vreodată, precum și alte substanțe de care nu este încă sigur. Se pare că profesorul Lane lucra la această problemă. Lui Willis nu i-a încredințat niciodată toate secretele lui.

Am noroc că mai trăiesc, poate. Am noroc că nu sunt la balamuc, de acord. Dar toate acestea mi le spusesem și eu însumi la începerea experienței.

— Vreți să mă convingeți că tot ceea ce am văzut n-au fost decât halucinații, scoase la iveală din pustiul întunecat al subconștientului meu?

—Nu, nici vorbă, spuse el. Cred că profesorul Lane era în pragul unei descoperiri care s-ar fi putut dovedi extraordinar de importantă în privința mecanismelor creierului. V-a ales drept cobai pentru că știa că veti face tot ce vă va cere și că erați și un subiect foarte impresionabil.

El se duse la masă și-si termină de băut cafeaua.

— De altfel tot ce mi-ați spus va rămâne numai între noi, ca și când v-ați fi dus la confesional. La început m-am luptat cu soția dumneavoastră ca să vă țin aici, în loc să vă trimit cu ambulanța la cine știe ce doctor faimos din Harley Street, care v-ar fi azvârlit direct într-un azil psihiatric timp de șase luni. Cred că acum i-am câștigat încrederea.

— Dar ce i-ați spus?

— I-am spus că erați pe punctul să faceți o depresiune nervoasă, că suferiți din cauza încordării și șocului întârziat după moartea neașteptată a profesorului Lane. Ceea ce, trebuie să recunoașteți, este perfect adevărat.

M-am sculat de pe scaun cu grijă și m-am dus la fereastră. Corturile dispăruseră de pe pajiștea de peste drum și vitele pășteau din nou acolo. Îi auzeam pe băieții noștri jucând crichet în livadă.

—Puteți să spuneți ce doriți, am rostit eu rar, sugestibilitate, astenie, conștiință catolică, orice vreți, dar adevărul este că eu am fost în lumea cealaltă, am văzut-o, am cunoscut-o. Era crudă, dură, foarte adesea sângeroasă și la fel erau și oamenii, cu excepția Isoldei și, către sfârșit, și a lui Roger, dar, Doamne, pentru mine avea o fascinație care-i lipsește lumii de azi.

El veni și se opri lângă mine la fereastră. Îmi oferi o țigară și un timp am fumat amândoi în tăcere.

— Cealaltă lume, spuse el în cele din urmă. Presupun că avem cu toții lumea noastră interioară, fiecare în alt fel. Dumneavoastră, profesorul Lane, soția dumneavoastră, eu însumi. Am vedea fiecare altceva daca ar trebui să facem experiența împreună – ferească Dumnezeu!

El zâmbi și-și scutură țigara pe geam.

— Am impresia că nici propria mea soție n-ar privi cu ochi prea buni vreo Isoldă, dacă m-aș apuca să hoinăresc prin valea Treesmill în căutarea ei. Ceea ce nu înseamnă că n-am făcut și eu asa ceva în decursul anilor. Sunt însă prea cu picioarele pe pământ ca să mă întorc cu șase secole în urmă doar cu speranța unei întîlniri improbabile.

— Isolda mea a trăit, am spus eu cu încăpățânare. Am văzut arbori genealogici și documente istorice care o dovedesc. Cu toții au trăit. Jos în bibliotecă am acte care nu mint.

— Sigur că au trăit, consimți el, și mai mult decât atât avea două fetițe, Joanna și Margaret, de care mi-ați povestit. Fetițele sunt mai fascinante uneori decât băieții și dumneavoastră aveți doi fii vitregi.

— Și ce dracul vreți să spuneți cu asta?

— Nimic, e doar o observație. Lumea dinlăuntrul nostru ne dă uneori răspunsuri. Un mod de a evada. O fugă de realitate. N-ați dorit să trăiți nici la Londra, nici la New York. Secolul XIV v-a oferit un antidot fascinant deși cam de groază. Necazul este că visele cu ochii deschiși, ca și stupefiantele, creează obișnuință. Cu cât ne

lăsăm mai mult în voia lor, cu atât ne afundăm mai adânc în ele și, după cum am mai spus, sfârșim la balamuc.

Aveam impresia că prin tot ceea ce spunea, el urmărea de fapt un scop, o propunere practică: să mă pun pe picioare, să iau o slujbă, să stau la birou, să mă culc cu Vita, să fac fiice, să aștept mulțumit vârsta de mijloc ca să pot cultiva cactuși în seră.

— Ce ați vrea să fac? l-am întrebat. Haide, dați-i drumul.

El se întoarse de la geam și mă privi drept în ochi.

— Sincer să fiu, mi-este indiferent ce veți face. Nu este problema rnea. După ce v-am fost consilier medical și preot confesor timp de mai puțin de o săptămână, m-aș bucura să vă am vecin încă mulți ani. și m-aș bucura să vă pot prescrie antibioticele obișnuite, când veți face gripă. Dar pentru viitorul imediat v-aș propune să plecați iute-iute din această casă, înainte să vă mai vină cheful să vizitați subsolul. Am respirat adânc.

— Mi-am închipuit eu. Ați vorbit cu Vita.

— Bineînțeles că am vorbit cu soția dumneavoastră și în afară de câteva fleacuri feminine, mi s-a părut a fi plină de bun simț. Când am spus să plecați din casă nu am înțeles pentru totdeauna. Dar cel puțin următoarele săptămâni nu v-ar strica să stați departe de aici. Cred că înțelegeți motivul.

Înțelegeam, dar ca un șobolan încolțit mă luptam pentru supraviețuire și trăgeam de timp.

— Perfect, am spus. Unde propuneți să mergem? îi avem și pe băieți cu noi.

— Cred că nu vă deranjează, nu?

— Nu… îmi sunt foarte dragi.

— Nu are nici o importanță unde, cu condiția să fie în afara sferei de atracție a lui Roger Kylmerth.

—Alter ego-ul meu? am întrebat eu. El și cu mine nu semănăm nici un pic, să știți.

— Alter ego-ul nu-ți seamănă niciodată, spuse el. Al meu este un poet pletos care leșină la vederea sângelui. M-a chinuit de când am terminat facultatea de medicină.

Am izbucnit în râs fără să vreau. Cu el toate păreau atât de simple.

— Ce rău îmi pare că nu l-ați cunoscut pe Magnus! am spus eu. Mi-l amintiți într-un fel ciudat.

— Și mie îmi pare rău. Dar, fără glumă, am vorbit serios în privința plecării de aici. Soția dumneavoastră a propus Irlanda. Un loc ideal pentru plimbat și pescuit, cu hârburi pline de aur îngropate pe sub coline…

— Da și cu doi compatrioți de-ai ei care fac turul hotelurilor de lux.

— I-a menționat, dar am înțeles că au plecat din Irlanda în care s-au săturat de vremea rea și au zburat spre însorita Spanie. Asa că nu mai aveți motiv de îngrijorare. Mi s-a părut că este o idee bună, căci de aici până la Exeter se fac doar trei ore cu mașina și de acolo aveți curse directe de avion. când ajungeți dincolo închiriați o mașină și gata.

Și el și Vita aveau răspuns la toate. Eram prins în cursă; nu aveam scăpare. Trebuia să zâmbesc și să accept înfrângerea.

— Dar dacă refuz? am întrebat. Dacă mă bag iar în pat și-mi trag cearceaful peste cap?

— Atunci o să chem salvarea și vă voi expedia la spital. Am considerat că Irlanda ar fi o soluție mai bună, dar depinde doar de dumneavoastră.

Plecă și peste cinci minute i-am auzit mașina îndepărtându-se în viteză. Încordarea slăbise cu totul, purificarea fusese făcută temeinic. Și nici măcar nu știam cât de multe-i spusesem. Fără doar și poate, un talmeș-balmeș din tot ce gândisem și făcusem de la vârsta de trei ani și până în prezent, și ca toți doctorii cu înclinare spre psihanaliză, le pusese cap la cap și mă catalogase drept neadaptat tipic, cu

tendințe homosexuale, care suferise din copilărie de complexul lui Edip, de complexul tatălui vitreg, avea aversiune față de copulația cu propria soție – o fostă văduvă – și o dorință refulată de a face dragoste cu o blondă care nu exista decât în imaginație.

Bineînțeles că toate se potriveau. Mănăstirea era Stonyhurst, fratele Jean era acel dobitoc mieros care-mi predase istoria, Joanna era o combinație din mama și biata Vita iar Otto Bodrugan era ceea ce as fi dorit eu de fapt să fiu – un aventurier chipeș și ușuratic. Pe doctorul Powell nu-l impresionase faptul că trăiseră cu toții pe vremuri și că acest lucru se putea dovedi. Ce păcat că nu încercase drogul el însuși, în loc să-i trimită sticluța C lui John Willis! Poate că atunci și-ar fi schimbat părerea.

Dar acum totul se terminase. Trebuia să-i accept diagnosticul și proiectele de vacanță. Dumnezeu știe că măcar atât puteam și eu face după ce că aproape o omorâsem pe Vita.

Interesant că doctorul nu pomenise nimic de reacțiile adverse sau acțiunea întârziată. Poate că discutase despre acestea cu John Willis și John Willis îi spusese că totul este O.K. Dar Willis nu știa nimic despre ochiul injectat, nici despre transpirație, greață și amețeală. Nu știa nimeni, deși s-ar putea ca Powell să fi bănuit ceva, în special după prima noastră întâlnire. Oricum, mă simțeam destul de normal acum. Prea normal, la drept vorbind. Ca un băiețel care a promis să se îndrepte, după ce a luat o chelfăneală.

Am deschis ușa și am chemat-o pe Vita. Ea veni de îndată urcând scările în goană și mi-am dat seama cu rușine și vinovăție prin câte trecuse în ultima săptămână. Nu mai avea culori în obraji și slăbise. își pieptănase în grabă părul, de obicei impecabil, dându-l după urechi, iar în ochi avea o privire încordată și nefericită pe care nu i-o mai văzusem înainte.

— Mi-a spus că ești de acord să plecăm, zise ea. A fost ideea lui, nu a mea, te asigur. Eu nu vreau să fac decât ceea ce este mai bine pentru tine.

— Sunt convins. Are perfectă dreptate.

— Atunci nu te-ai supărat? Mi-era așa de teamă că o să te superi.

Ea veni și se așeză lângă mine pe pat iar eu am înconjurat-o cu brațul.

— Trebuie să-mi promiți un lucru, i-am spus, și anume că o să uiți tot ce s-a întâmplat până acum. Știu că este practic imposibil, dar tot te rog.

— Ai fost bolnav. Stiu din ce cauză, doctorul mi-a explicat tot. Le-a spus și băieților și au înțeles. Nu-ți reproșăm nici unul dintre noi nimic, iubitule. Nu dorim decât să te faci bine și să fii fericit.

— Dar băieților nu le este teamă de mine?

— Nici gând. Au fost foarte înțelegători. Amândoi mi-au fost de ajutor, în special Teddy. Ei țin la tine, iubitule, dar cred că nu-ți dai seama de asta.

— Ba da, și mi-este cu atât mai greu. Dar să lăsăm asta. Pe când este prevăzută plecarea?

Ea șovăi.

— Doctorul Powell a spus că vineri o să fii în stare să călătorești și mi-a spus să iau biletele.

Vineri… Adică poimâine.

— Bine, dacă așa zice el. Cred că ar fi indicat să mă mișc un pic ca să fiu în formă. Să aleg și lucrurile de împachetat.

—Numai să nu te surmenezi. O să-l trimit pe Teddy să te ajute.

Ea plecă și eu m-am apucat să sortez corespondența primită în cursul săptămânii. Tocmai terminasem de aruncat aproape totul la coșul de hârtii, când Teddy apăru în ușă.

— Mami mi-a spus că s-ar putea să ai nevoie de ajutor la împachetat, zise el sfios.

— Sigur că da, ești drăguț. Am auzit că ai fost capul familiei săptămâna trecută și că ai făcut treabă bună.

El roși de plăcere.

—Nu știu ce să zic. N-am făcut cine știe ce. Am răspuns la telefon de câteva ori. Ieri a sunat unul, a întrebat dacă te simți mai bine și ți-a trimis salutări. Un domn Willis. A lăsat și numărul lui, dacă vrei să-l suni. Și a mai lăsat un număr. Le-am notat pe amândouă.

El scoase un carnețel negru și lucios din care rupse o filă. Am recunoscut primul număr – era cel al laboratorului lui Magnus. Cel de al doilea număr m-a nedumerit.

— Ce-i cu al doilea număr? E de la el de-acasă sau nu ti-a spus?

— Ba a spus. Este al unuia, Davies, care lucrează la Muzeul Britanic. Zicea că poate vrei să iei legătura cu domnul Davies înainte să plece în concediu.

Am pus fila ruptă în buzunar și am mers cu Teddy în camera de toaletă. Divanul dispăruse și acum am înțeles ce însemnase zgomotul de mobilă trasă din loc, în noaptea când venise doctorul: divanul fusese mutat în camera mare și pus sub fereastră.

— Micky și cu mine am dormit cu Mami, spuse Teddy. Ne-a spus că vrea să-i ținem de urât.

Era un mod delicat de a spune că avea nevoie de apărare. L-am lăsat în camera de toaletă să scoată lucrurile din dulap iar eu am ridicat receptorul de pe noptieră.

Mi-a răspuns cineva cu un glas limpede și destul de rezervat care m-a asigurat că este Davies.

— Eu sunt Richard Young, un prieten al regretatului profesor Lane. Cred că știți totul despre mine.

— Sigur că da, domnule Young, sper că vă simțiți mai bine. Mi-a spus John Willis că a trebuit să stați la pat.

— Într-adevăr dar n-a fost nimic grav. Eu plec acum, am înțeles că și dumneavoastră și m-am gândit că poate aveți ceva pentru mine.

— Din păcate nu mare lucru. Scuzați-mă o clipă, să-mi iau notițele și să vi le citesc la telefon.

El puse jos receptorul și eu am așteptat. Aveam sentimentul neplăcut că doctorul Powell m-ar fi dezaprobat.

— Mai sunteți pe fir, domnule Young?

— Da, sigur.

— Sper să nu vă dezamăgesc. Sunt doar niște extrase din Registrele episcopului Grandisson din Exeter, unul datat l334, celălalt l335. Primul se referă la mănăstirea Tywardreath, cel de al doilea la Oliver Carminowe. Cel dintâi este un mesaj din partea episcopului din Exeter către starețul abației din Angers și sună după cum urmează:

John, etc. episcop de Exeter, trimite salutări cu gând bun întru Domnul. După cum oaia bolnavă care ar putea răspândi boala este izgonită din ocol ca să nu le molipsească și pe celelalte oi sănătoase, tot așa fratele Jean, numit Meral, monah din mănăstirea voastră, aflat acum la mănăstirea din Tywardreath din dioceza noastră, care este condusă de un egumen din ordinul sfântului Benedict, lăsând deoparte orice rușine și bună cuviință, cu toate numeroasele dojeni primite și deoarece cu părere de rău trebuie să spun că s-a întărit în cele rele, așa fiind, am hotărât să vi-l trimitem înapoi, cu tot respectul cuvenit pentru ordinul dumneavoastră și pentru domnia voastră, spre a fi supus disciplinei mănăstirești pentru reaua lui purtare. Fie ca Cel de Sus să vă țină zile multe și cu sănătate, să păstoriți această turmă."

El își drese glasul.

— Originalul este în latină, mă înțelegeți. Aceasta este traducerea făcută de mine. În timp ce copiam textul, fără să vreau m-am gândit ce mult i-ar fi plăcut profesorului Lane întorsătura frazelor.

— Da. I-ar fi plăcut.

El își drese glasul din nou.

—Al doilea extras este foarte scurt și s-ar putea să nu vă intereseze. Se menționează că la 2l aprilie l335, episcopul Grandisson i-a primit pe sir Oliver Carminowe și pe soția acestuia, Sybell, care fuseseră cununați clandestin, fără strigări și fără dezlegare. Ei au mărturisit că au greșit din neștiință, episcopul a micșorat pedepsele

care li se dăduseră și le-a confirmat căsătoria, care se pare că avusese loc la o dată anterioară, nemenționată, în capela personală a lui sir Oliver, la Carminowe, în parohia Mawgan-in-Meneage. Preotul care i-a cununat a fost pedepsit. Asta-i tot.

— Nu se spune ce s-a întâmplat cu fosta soție, Isolda?

— Nu. Presupun că a murit, poate cu puțin înainte iar cununia a fost clandestină pentru că a avut loc atât de curând după moartea ei. Poate că Sybell era gravidă și o ceremonie intimă a fost necesară ca să salveze aparențele. Îmi pare rău, domnule Young, altceva n-am reușit să mai găsesc.

—Nu vă faceți griji. Ceea ce mi-ați spus este foarte important. Vă urez o vacanță plăcută.

— Mulțumesc. La fel și dumneavoastră.

Am pus receptorul în furcă. Teddy mă striga din camera de toaletă.

— Dick?

—Da?

— Îl iei și pe ăsta? E prea lung și nu încape în valiză.

Nu mai văzusem bastonul de când turnasem lichidul incolor din sticluța C, cu aproape o săptămână în urmă. Uitasem cu totul de el.

—Dacă nu-ți trebuie, spuse Teddy, o să-l pun la loc în dulapul unde l-am găsit.

— Nu, dă-mi-l, îmi trebuie.

Teddy se prefăcu că mă atacă, zâmbind, cu bastonul ținut ca o spadă, apoi mi-l aruncă ușor. El l-am prins și l-am ținut în mână strâns.

Capitolul XXIV

Stăteam în holul aeroportului din Exeter așteptând să ni se anunțe zborul. Decolarea era programată la douăsprezece și jumătate. Parcasem Buick-ul în spatele aeroportului urmând să-l luăm la întoarcere. Am cumpărat sandvișuri pentru toată familia și în timp ce mâncam mi-am aruncat o privire asupra celorlalți călători. În acea după-amiază erau anunțate zboruri către Insulele Anglo-Normande precum și către Dublin așa că holul din fața aerodromului era ticsit de oameni. Erau o mulțime de preoți care se întorceau de la cine știe ce sinod, un grup de școlari, familiști ca noi, tot felul de oameni în vacanță. Mai era și un sextet zgomotos, din a căror conversație am dedus că se duceau sau veneau de la o petrecere de nuntă.

— Sper, spuse Vita, că n-o să stăm în avion lângă ăștia.

Băieții se prăpădeau de râs, căci unul din cei șase arborase un nas fals și o mustață pe care și-o tot muia în paharul de bere, scoțând-o apoi plină de spumă.

— Singura salvare, am spus, este să sărim în picioare de îndată ce ni se anunță zborul și să o luăm la fugă, să ajungem cât mai departe de ei.

— Dacă ăla cu nas fals încearcă să se așeze lângă mine, să știți că țip, spuse Vita.

Vorbele ei i-au făcut pe băieți să se pună iar pe râs, și m-am felicitat că le luasem niște stacane mari cu cidru și ca pentru mine și

Vita comandasem băutura noastră de vacanță – coniac cu sifon. De fapt alcoolul mai de grabă decât nuntașii îi făcea pe băieți să chicotească și pe Vita să se uite cruciș în timp ce se contempla în oglinjoara pudrierei? Am urmărit tot timpul avionul de pe pistă, până ce l-am văzut încărcat. Cărucioarele pentru bagaje se îndepărtau goale și o stewardesă se îndrepta pe pista de decolare către ușa noastră.

—Drace! am exclamat. Am știut eu că nu trebuia să mă umflu cu atâta cafea și coniac! Ascultă, iubito, trebuie să dau o fugă până la toaletă. Dacă se anunță zborul, ia-o înainte și ocupă locuri în față, cum ți-am spus. Dacă mă încurc în mulțime, o să-mi iau un loc în spate și o să schimb locul după decolare. Dacă sunteți împreună toți trei, totul este în ordine. Uite, ține tu biletele voastre iar eu îl păstrez pe al meu pentru orice eventualitate.

— Vai, Dick, ce Dumnezeu! exclamă Vita. Trebuia să te fi dus înainte. Faci întotdeauna figuri!

— Iartă-mă. Nevoi firești, ce vrei…

Am traversat repede holul, în momentul când am văzut că stewardesa intră pe ușă, și am intrat la toaleta pentru bărbați. Am așteptat înăuntru până ce am auzit că se anunță la megafon numărul zborului nostru și am ieșit după câteva minute, văzând cum grupul însoțit de stewardesă se îndrepta spre avion, cu Vita și băieții în frunte. I-am privit cum urcă în avion, urmați de școlari și de preoți. Acum ori niciodată! Am ieșit grăbit prin intrarea principală a clădirii aeroportului și m-am dus în spate, la parcare. într-o clipă am pornit Buick-ul și am ieșit din aeroport. Apoi am tras pe marginea șoselei și am așteptat. Auzeam zgomotul făcut de motoare înaintea pornirii avionului, semn că se urcaseră cu toții. Dacă motoarele se opreau, asta ar fi însemnat că stewardesa descoperise că lipsesc și planul meu cădea baltă. Era douăsprezece și treizeci și cinci fix. Atunci am auzit cum se intensifică zgomotul motoarelor și peste câteva minute, cu inima bubuind în piept, am văzut ca prin minune cum trece

săgeata argintie a avionului de-a lungul pistei, cum decolează, câștigă înălțime și apoi dispare printre nori. Eu ședeam la volanul Buick-ului, liber ca pasărea.

Aterizarea la Dublin urma să aibă loc la unu și cincizeci. Știam precis ce va face Vita. De la aeroport va cere legătura telefonică cu doctorul Powell la Fowey și va afla că plecase. El plecase căci azi lucra numai până la prânz. Aflasem asta de la el când îl sunasem dimineață, să-mi iau rămas bun… îmi spusese și că, dacă vremea va fi bună, avea de gând să-și ducă familia pe coasta de nord, la surfing, că se va gândi la noi și că mă roagă să-i trimit din Irlanda o ilustrată cu cuvintele „Păcat că nu sunteți cu noi."

Am început să cînt când am intrat pe șosea și am atins 110 kilometri pe oră. Mă simțeam ca un bandit care tocmai jefuise o bancă și o ștersese cu prada într-un camion furat. Ce păcat că nu aveam la dispoziție o zi întreagă ca să explorez pe îndelete, să merg cu mașina pană la Bere și, poate, să fac cercetări despre sir William Ferrers și soția lui, Matilda. Găsisem locul pe hartă – chiar dincolo de Tamar în Devon – și mă întrebam dacă casa lor mai exista. Probabil că nu, sau dacă da, ajunsese o fermă ca și Carminowe. Localizasem pe hartă și Carminowe, tot atunci, pe când Teddy îmi făcea valiza în camera de toaletă. Găsisem date despre domeniu în vechiul volum din *Istoria parohiilor* unde descoperisem informațiile despre Tregesteynton. Carminowe se afla în Mawgan-in-Meneage, lângă Loe Pool, iar autorul preciza că vechiul conac și paraclisul, ca și vechiul cimitir, căzuseră în paragină pe vremea lui Iacob I.

După ce am ieșit din Okehampton, am luat-o pe drumul spre Launceston căci era mai direct decât cel pe care venisem și în timp ce treceam din comitatul Devon în Cornwall, îndreptându-mă spre landele din Bodmin ca un porumbel călător în drum spre casă, am continuat să cânt, mai tare încă. Căci chiar dacă Vita mă învinsese și era pe punctul să aterizeze la Dublin, eu scăpasem de urmărire; nu mă mai putea ajunge acum. Aceasta era ultima mea „excursie",

ultima mea evadare. Și orice mi s-ar fi întâmplat, nu puteam să le fac nici un rău, nici ei, nici băieților căci erau în siguranță pe pământul Irlandei.

„Pe o asemeni noapte
Didona sta cu crengi de salcă-n mâni,
Pe țărm pustiu, cu semne largi chemându-și
Iubitul să se-ntoarcă la Cartaga."

Din păcate, iubitul Isoldei murise în golfulețul Treesmill lângă țărm și mă îndoiam că amenințările cu mănăstirea sau sarcasmul Joannei sau promisiunea călugărului de a o duce la un adăpost dubios în Angers ar fi putut-o face să se întoarcă spre Roger în cele din urmă. Cu șase sute de ani în urmă, viitorul era sumbru pentru o femeie care-și părăsea soțul, în special dacă acesta avea în vedere o altă mireasă. Ar fi fost foarte comod pentru Oliver și chiar pentru familia Ferrers ca Isolda să dispară pur și simplu. Și ar fi dispărut cu siguranță dacă încăpea pe mâna Joannei. Dar să rămână sub acoperișul lui Roger era în cei mai bun caz o soluție provizorie, care nu putea avea viață lungă.

În timp ce conduceam mașina peste landa Bodmin, fericit că fiecare kilometru mă apropia de casă, bucuria mi-era umbrită la gândul că această „excursie" era ultima pe care o mai făceam în cealaltă lume și mai mult decât atât, că nu puteam alege momentul dorit, nici data, nici anotimpul. S-ar fi putut să fi venit dezghețul și postul Paștilor să se fi terminat, să fim în toiul verii iar Isolda însăși să se fi hotărât să mucezească între zidurile unei mănăstiri din Devon. însemna atunci că ieșise din viața lui Roger precum și dintr-a mea. Mă întrebam, dacă Magnus nu murea, ar fi putut el oare perfecționa factorul timp, astfel încât să fie la latitudinea experimentatorului momentul trecerii din prezent în trecut. Doar printr-o schimbare imperceptibilă a dozajului, aș fi putut azi chema

după plac pe cei aflați în subsol, așa cum îi lăsasem ultima oară. Niciodată nu se petrecuseră astfel lucrurile, în cele câteva săptămâni cât durase experiența. Întotdeauna a existat un salt în timp. Rădvanul Joannei nu mai aștepta pe vârful dealului mai sus de Kylmerth. Roger, Isolda și Bess ieșiseră probabil din bucătăria fermei. Acea unică doză ascunsă în baston îmi putea garanta reintrarea în lumea mea dar nu și ce voi găsi acolo.

Indicatorul de oprire m-a făcut să frânez brusc în dreptul șoselei Lostwithiel-St Blazey. Ultima porțiune condusesem ca un automat și mi-am amintit de intersecția cu drumul secundar care trecea pe la Tregesteynton și ducea în valea Treesmill. Am luat-o pe acest drum, cuprins de un straniu sentiment de nostalgie și pe când treceam prin dreptul fermei Strickstenton de azi și un câine ciobănesc negru și alb țâșni brusc pe drum lătrând, mi-au venit în minte micuța Margaret, mezina Isoldei, care-si dorise un bici de călărie ca al lui Robbie, precum și Joanna, copila mai mare, care se împopoțona în oglindă, în timp ce tatăl lor o fugărea pe Sybell pe scări în sus, speriind-o cu lăbuța de vidră.

Am ajuns jos în vale și am căutat din ochi căsuța lui Rosgof și vadul de la moară, într-atât de mult mă identificasem cu trecutul încât uitasem pentru o clipă că pe acolo nu mai curgea nici un râu. Bineînțeles că nu exista nici un râu, nici vad, doar un drum care o lua la stânga și câteva vaci care pășteau într-o pajiște mocirloasă.

Aș fi preferat să fiu cu Triumph-ul, căci Buick-ul era prea mare și sărea în ochi. Ascultând de un impuls, am parcat lângă pod mai jos de moară, am mers puțin pe drumeag în sus și am sărit peste barieră în câmpul care ducea la Gratten. Simțeam că trebuie să mai stau odată acolo printre movilițe, înainte să mă întorc acasă, căci odată ajuns la Kilmarth nu știam ce-mi rezervă viitorul. Ultima experiență mi-ar putea face neplăceri neprevăzute. Doream să păstrez în amintire imaginea văii Treesmill așa cum arăta ea astăzi sub soarele târziu de august. Să las imaginația și memoria să facă restul,

rechemând în fața ochilor râul șerpuitor și golfulețul și locul de ancorare de sub casa demult dispărută. În fânețele din spatele Gratten-ului se terminase cositul, dar lângă gardul viu, pe unde mergeam eu era încă iarbă și vaci la păscut. Am ajuns la prima tufă de grozamă urcându-mă pe malul înalt care înconjura locul și din vârf am privit în jos spre pătratul de iarbă care fusese odată cărarea de sub fereastra sălii mari, unde se ținuseră de mână Isolda și Bodrugan.

Acum acolo stătea lungit un bărbat care fuma o țigară, cu capul proptit de haina răsucită drept pernă. L-am privit cu uimire căci nu-mi venea să-mi cred ochilor. Am crezut mai întâi că sentimentul de vinovăție și conștiința încărcată îmi aduseseră în fața ochilor această iluzie. Dar văzusem bine. Bărbatul care stătea culcat acolo era cât se poate de real – era chiar doctorul Powell.

L-am privit o clipă, apoi deliberat, fără pică dar cu o hotărâre de nestrămutat, am deșurubat măciulia bastonului lui Magnus și am scos micul recipient. Am dat peste cap ultima mea doză și am pus păhărelul la loc în baston. Am coborât apoi dâmbul și m-am dus la el.

— Credeam că v-ați dus la surfing, pe coasta de nord, i-am spus eu.

El se ridică în capul oaselor într-o clipă și pentru prima oară de când îl cunoșteam am avut sentimentul extrem de îmbucurător că l-am prins pe picior greșit și nepregătit.

Își veni repede în fire și în locul privirii mirate apăru un zâmbet fermecător.

—M-am răzgândit, spuse el calm. I-am lăsat pe ai mei să meargă fără mine. Mi se pare că ați făcut la fel.

— Deci Vita m-a învins și de data asta. N-a pierdut vremea.

— Dar ce legătură are asta cu soția dumneavoastră?

— Nu v-a telefonat din Dublin?

— Nu, spuse el.

A fost rândul meu acum să arăt mirat și să-l privesc țintă.

— Atunci de ce dracul mă așteptați aici?

— Nu vă așteptam de loc. În loc să înfrunt talazurile Atlanticului am considerat preferabil să vă explorez teritoriul. Se pare că am fost bine inspirat. Puteți să-mi faceți onorurile casei!

Conștiința superiorității mele începu să pălească iar încrederea în mine să mă părăsească. Părea că-mi joacă propriul joc și că reușește.

— Nu vreți să știți ce s-a întâmplat la aeroport? i-am spus.

—Nu neapărat, răspunse el. Avionul a decolat, asta știu pentru că am telefonat la Exeter și am verificat. Dacă erați sau nu în avion, asta n-au știut să-mi spună. Știam însă că dacă nu erați la bord, însemna că vă îndreptați spre Kilmarth și dacă vă făceam o vizită la ora ceaiului, v-aș fi găsit la subsol. Între timp, curiozitatea mea nesățioasă m-a împins să-mi petrec o jumătate de oră pe aici.

Siguranța lui de sine mă înfuria dar cel mai rău eram supărat pe mine însumi. Dacă aș fi apucat-o pe celălalt drum, dacă nu aș fi trecut prin valea Treesmill să mă las dus de sentimente, acum aș fi putut fi la Kilmarth în siguranță, având la dispoziție cel puțin o jumătate de oră sau și mai mult, înainte ca doctorul să dea năvală și să preia comanda.

- Prea bine, am spus. Știu că le-am jucat o festă urâtă Vitei și băieților și probabil că la ora asta ea va suna de la aeroportul din Dublin și nu-i va răspunde nimeni. Ceea ce mă miră este faptul că m-ați lăsat să plec știind ce s-ar putea întâmpla. Sunteți aproape la fel de vinovat ca și mine.

— Sunt de acord, răspunse el. Am o vină la fel de mare și o să ne cerem amândoi iertare când vom vorbi la telefon cu dânsa. Am dorit însă să vă acord o șansă, să văd dacă puteți fi excepția care confirmă regula.

— Și ce spune regula?

— Pe drogat să-l ții în spital dacă nu a scăpat de patima drogului.

L-am privit pe gânduri și m-am sprijinit în bastonul lui Magnus.

— Știți doar că v-am dat sticluța C și că era ultima. Probabil că ați controlat casa cât se poate de amănunțit în săptămâna cât am zăcut la pat.

—Așa e și azi am controlat din nou. I-am spus doamnei Collins că sunt în căutare de comori și cred că m-a luat în serios. Sunt un tip cam suspicios, nu-i așa?

— Da. Și nu ați găsit nimic pentru că nu era nimic de găsit acolo.

— Păi puteți să vă considerați al naibii de norocos. Am în buzunar rezultatul analizei finale de la Willis.

— Și ce spune?

— Doar că drogul conține o substanță toxică care ar putea afecta grav sistemul nervos central, ducând chiar la paralizie. Nu mai intru în detalii.

— Arătați-mi-l acum.

El dădu din cap și dintr-odată nu l-am mai văzut. În jur se înălțau pereți și mă aflam în sala mare a conacului Champernoune privind pe fereastră cum plouă. M-a cuprins panica deoarece nu mă așteptasem să se întâmple, sau cel puțin nu încă. Contasem pe faptul că mă voi afla acasă, între cei patru pereți ai mei, cu Roger drept ghid și protector, ca de obicei. El nu era de față și sala era goală și modificată față de ultima dată. Parcă erau mai multe mobile și mai multe draperii iar perdeaua care masca accesul la scara ce ducea sus era dată la o parte. În dormitorul de sus cineva plângea și auzeam zgomotul unor pași apăsați, măsurând podeaua. M-am uitat o dată pe fereastră și am dedus că era toamnă, căci prin ploaie se vedea cafeniul auriu al copacilor. Pâlcul de arbori de pe dealul din față, unde se ascunseseră Oliver Carminowe și oamenii lui când îl pândiseră pe Bodrugan, avusese și atunci aceeași culoare. Azi însă nu mai era vânt ca să smulgă frunzele și să le aștearnă pe pământ. Burnița persistentă le făcea să atârne posomorâte în timp ce o perdea de ceață învăluia Lanescot și gura râului.

Plânsul se transformă într-un râs strident și pe scări în jos se rostogoliră una după alta o cupă și o minge. când au ajuns pe podea, mingea s-a mai rostogolit încet până sub masă. Am auzit o voce de bărbat strigând cu îngrijorare:

— Ai grijă cum mergi, Elizabeth!

În acest timp, râzând într-una, o fetiță coborî scările bocănind, în căutarea jucăriei. Rămase o clipă cu mâinile împreunate în față, cu rochia lungă atârnând după ea și cu o bonețică ciudată trântită strâmb pe părul roșcat. Asemănarea cu Joanna Champernoune era izbitoare dar și tragică, întrucât fetița era debilă mintal. Avea cam doisprezece ani, o gură cu buze pline dar lăsate în jos și ochi așezați prea sus. Ea dădu din cap râzând apoi luă de jos cupa și mingea și începu să le arunce în sus, țipând de bucurie. Se sătură dintr-o dată de joacă și le azvârli cât colo, apoi începu să se învârtă roată până ce ameți.

Căzu atunci pe podea și rămase așezată acolo fără să se mai miște, cu privirea pironită asupra propriilor pantofi.

De sus vocea bărbatului se auzi din nou:

— Elizabeth… Elizabeth!

Fetița se ridică în picioare greoi și stângaci și începu să zâmbească cu ochii la tavan. Se auziră pași coborând încet scările și apăru și bărbatul, într-un veșmânt larg, lung până la glezne, cu o bonetă de noapte pe cap. Am crezut pentru o clipă că m-am întors în timp și că-l am în față pe Henry Champernoune, slab și palid, așa cum era în timpul bolii care-i adusese sfârșitul. Era însă fiul lui Henry, William. când îl văzusem ultima oară, era un adolescent care se străduia să fie demn de rolul de șef al familiei, când îi adusese Roger vestea morții tatălui său. Acum părea de vreo treizeci și cinci de ani sau peste și mi-am dat seama cu spaimă că timpul făcuse un salt înainte de cel puțin doisprezece ani și că toate lunile și anii care se scurseseră între timp erau îngropați într-un trecut pe care nu-l voi cunoaște niciodată. Iarna geroasă a lui l335 nu însemna nimic pentru William

care pe vremea aceea era minor și necăsătorit. Acum era stăpân în casa lui deși, după cum se vedea, se lupta cu boala și era prins fără scăpare în plasa beteșugurilor familiei.

—Vino, copilă, vino, drăguță, spuse el blând, întinzându-și brațele către fiica sa.

Ea își vârî degetul mare în gură și începu să-l sugă, scuturându-și umerii. Apoi, răzgândindu-se brusc, se repezi spre podea și-și ridică iar de jos cupa și mingea pe care i le dădu lui.

— O să mă joc cu tine dar nu aici ci sus, spuse el. Katie a fost suferindă și nu se cade s-o las singură.

— N-o să-mi ia jucărica, n-o las, spuse Elizabeth, dând din cap, și întinzând mâna încercă să o smulgă înapoi.

—Cum? Nu i-o dai și surioarei-tale când ea ți-a dat-o ție?

Sunt sigur că nu vorbesc cu Lizzie a mea. Lizzie a zburat pe coș și în locul ei a venit o fetiță rea.

El țistui în semn de reproș. Auzindu-l, cu colțurile gurii lăsate în jos și ochii plini de lacrimi, fetița îl îmbrățișă plângând amarnic și agățându-se de veșmântul lui cel lung.

— Hai lasă, spuse el. Tata a glumit. Tata o iubește pe Liz dar ea nu trebuie să-l necăjească fiindcă el este încă slab și suferind și biata Katie la fel. Hai sus acum, ca ea să ne poată privi din pat. Când o să arunci mingea sus-sus, ea o să se bucure și poate că o să și zâmbească.

El o luă de mână și o duse spre scară. În acest timp cineva intră prin ușa care ducea la bucătării. William auzi pașii și întoarse capul.

— Ai grijă ca ușile să fie zăvorâte înainte să pleci, spuse el. Poruncește să nu se deschidă pentru nimeni. Dumnezeu știe ce greu îmi vine să dau o atare poruncă dar nu îndrăznesc să fac altfel. Pribegi atinși de molimă așteaptă clipa potrivită și la căderea întunericului ies din ascunzători și bat la ușile oamenilor.

— Știu. La Tywardreath au venit mulți și moartea s-a întins din pricina lor.

Nu încăpea îndoială că cel ce vorbea din ușă era Robbie. Un Robbie mai înalt și mai lat în spate decât flăcăul pe care-l știam. Purta acum barbă ca și fratele lui.

— Bagă de seamă cum mergi pe drum, replică William. Tot bieții nebuni rătăcitori ar putea să te doboare de pe cal, crezând că ai vreun leac fermecat care lor le lipsește.

—Voi călări cu grijă, sir William, nu vă temeți. Nu m-aș îndura să vă las pe vreme de noapte, de n-ar fi Roger. N-am mai fost acasă de cinci zile și el este singur.

— Știu, știu. Să vă aibă Domnul în grijă pe amândoi și să ne păzească pe toți la noapte.

El își duse fetița în camera de sus iar eu l-am urmat pe Robbie la bucătărie. Trei slujitori ședeau lângă vatră, abătuți la culme. Unul stătea cu ochii închiși și capul rezemat de zid. Acestuia îi comunică Robbie porunca lui sir William și sluga murmură ca un ecou, fără să deschidă ochii:

— Domnul fie cu noi!

Robbie închise ușa în urma lui și se duse la grajduri. Căluțul era legat de iesle, el îl încălecă și începu să urce încet dealul prin burniță, trecând în dreptul căsuțelor care făceau parte din domeniul lordului și se înșirau de-a lungul potecii noroioase. Toate ușile erau bine zăvorâte iar casele păreau pustii. Doar deasupra a două dintre ele se ridica fum din acoperiș. Am ajuns la capătul urcușului dar Robbie, în loc s-o ia la dreapta pe drumul către sat poposi lângă casa dărilor în stânga. El descălecă, își legă căluțul de barieră și merse pe jos pe cărare până la paraclisul de alături. Deschise ușa și intră iar eu l-am urmat. Capela era mică, cu puțin peste șase meri lungime și patru și jumătate lățime, și în spatele altarului singura fereastră dădea spre răsărit. Robbie făcu semnul crucii și îngenunche în fata altarului, plecând capul ca să se roage. Sub fereastră am văzut o inscripție în limba latină pe care am citit-o:

„Matilda Champernoune a zidit acest paraclis în amintirea soțului său, William Champernoune, care a răposat în l304”.

În fața treptelor altarului se afla o lespede pe care erau săpate inițialele ei și data morții, pe care n-am putut-o descifra. O lespede asemănătoare, în stânga, purta inițialele H.C. Nu erau nici vitralii, nici efigii sau morminte ridicate lângă ziduri. Era doar un loc de rugăciune, un mic paraclis.

Când Robbie se ridică din îngenunchere și se îndepărtă, am zărit o altă lespede în fața treptelor altarului. Pe ea era scris I.C. și o dată– l335. În timp ce ieșeam după Robbie în ploaie și porneam în urma lui către sat, singurul nume care mi-a venit în minte ca potrivindu-se n-a fost altul decât Champernoune.

De jur împrejur era pustiu și paragină, atât aici lângă casa dărilor cât și în sat. Pe pajiște nu era nici țipenie de om, nici animale, nici câini care să latre. Ușile cocioabelor ghemuite în jurul pajiștii erau zăvorâte, ca și cele ale căsuțelor domeniului. Doar o capră, pe jumătate moartă de foame, cu coastele ieșite în corpul scheletic, păștea legată de puț cu un lanț.

Am urcat pe cărarea de deasupra mănăstirii și am privit spre incintă: nu se zărea nici un semn de viață în spatele zidurilor. Din încăperile călugărilor nu se vedea pic de fum și nici din casa canonică. întreaga clădire părea părăsită și pomii erau plini de mere coapte pe care nu le culesese nimeni. când am trecut în dreptul ogoarelor, mai sus, am văzut că pământul nu fusese arat și că grâul nici măcar nu fusese strâns tot ci lăsat să putrezească pe jos, de parcă-l măturase vreun ciclon în cursul nopții. Ajungând la pășunile de pe pantele mai joase, am văzut cum vitele mănăstirii care rătăceau în voie veniră după noi mugind disperate, de parcă ar fi sperat că Robbie cu căluțul lui le poate mâna acasă.

Am trecut ușor prin vad, căci mareea se retrăgea repede și nisipurile ieșiseră la iveală, ca o întindere de un cafeniu murdar sub

ploaie. Un fuior subțire de fum se înălța deasupra acoperișului lui Julian Polpey – cel puțin el părea să fi supraviețuit nenorocirii – dar casa lui Geoffrey Lampetho din vale părea la fel de pustie și părăsită ca cele de lângă pajiștea satului. Nu aceasta era lumea pe care o știusem, pe care ajunsesem s-o iubesc și doresc, din cauza intensității magice a iubirii și urii, atât de diferite de monotonia plictisitoare a prezentului. Era un loc care amintea prin părăginire și pustiire de cele mai oribile caracteristici ale unui peisaj de secol XX după vreo calamitate. Intuiai o pierdere a oricărei speranțe, gustul amar al catastrofei atomice.

Robbie călări mai sus de vad, trecu prin păduricea cu copaci răzleți și coborî până la zidul care înconjura curtea la Kylmerth. Din horn nu se încolăcea nici un pic de fum. El sări de pe ponei, lăsându-l să se ducă liber la grajd și traversând curtea în goană deschise ușa casei.

— Roger! strigă el.

Si încă odată:

— Roger!

Bucătăria era pustie, pe vatră nu mai ardea mocnit turba. Resturi de mâncare zăceau neatinse pe masă și în timp ce Robbie urca pe scăriță în pod, am văzut un șobolan zbughind-o pe dușumea și dispărând.

În pod nu era nimeni pesemne, căci Robbie coborî pe scăriță de îndată și deschise o ușă dedesubt, care dădea spre staul. Am văzut acolo un coridor îngust care se termina cu o cămară și o pivniță. Deschizături înguste în zidul gros lăsau să pătrundă dungi de lumină în întuneric, fiind de altfel și singurele surse de aer. Nu prea era curent care să îndepărteze mirosul dulceag de mucegai al merelor ce putrezeau în șiruri lângă zid. Un cazan de fier, în echilibru nestabil pe trei picioare, stătea ruginit de nefolosire în colțul cel mai îndepărtat. Lângă el se aflau oale și ulcele, o furcă cu trei dinți și o pereche de foaie. Era ciudată alegerea acelei încăperi ca

loc de zăcere pentru un bolnav. Își târâse probabil singur salteaua de paie din podul unde dormise până aici și o așezase lângă deschizătura din zid. Apoi slăbiciunea tot mai mare sau lipsa voinței l-au făcut să zacă acolo zile și nopți în șir.

— Roger…, șopti Robbie, Roger!

Roger deschise ochii. Nu l-am recunoscut. Părul îi albise, ochii îi căzuseră în fundul capului, fața îi era slăbită și trasă. Sub fuiorul alb al bărbii, se vedea pielea decolorată, cu pete vinete, iar după urechi, aceleași umflături decolorate. El șopti ceva, „apă" parcă, și Robbie se ridică de lângă el și fugi la bucătărie. Eu însă am rămas alături de el, în genunchi, privind lung la bărbatul pe care-l văzusem ultima oară încrezător și puternic.

Robbie se întoarse cu un ulcior de apă și îșI ajută fratele să bea înconjurându-l cu brațele. După două înghițituri Roger se înecă și se întinse din nou pe saltea, respirând greu.

— N-am leac, zise el. Umflătura s-a întins la beregată și aerul nu mai trece. Umezește-mi doar buzele, mă mai ușurează.

— De câtă vreme zaci aici? întrebă Robbie.

— Nu știu. Patru zile și patru nopți, poate. Puțin după ce ai plecat am știut că boala m-a doborât și mi-am adus culcușul în pivniță ca să poți să dormi liniștit sus când te întorci. Cum o duce sir William?

— S-a făcut bine, slavă Cerului, la fel și tânăra Katherine. Elizabeth și slujitorii au scăpat până acum de molimă. Săptămâna aceasta au răposat mai mult de șaizeci de oameni la Tywardreath. După cum știi, mănăstirea este închisă iar egumenul și frații s-au dus la Minster.

—Nici o pagubă, șopti Roger. Mai bine fără ei. Ai fost la paraclis?

— Da și am spus rugăciunea ca de obicei.

El îi umezi din nou fratelui său buzele cu apă și încercă să-i înmoaie umflăturile de după urechi apăsându-le cu grijă.

—Ți-am mai spus, nu am leac, zise Roger. Acesta este sfârșitul. Nespovedit, neîmpărtășit. Nu vreau o groapă cu ceilalți.

înmormântează-mă Robbie la marginea țărmului, ca oasele să mai simtă mirosul mării.

—Mă duc la Polpey s-o aduc pe Bess, spuse Robbie. Amândoi o să te punem pe picioare.

—Nu, spuse Roger, are de îngrijit copiii și pe Julian. Ascultă-mi spovedania Robbie. Căci am ceva pe suflet și m-apasă de treisprezece ani.

El se luptă să se ridice în capul oaselor dar nu avea destulă putere și Robbie, cu lacrimile șiroindu-i pe chip, dădu la o parte părul încâlcit care-i cădea în ochi fratelui său..

—Dacă este vorba de tine și de lady Carminowe, nu am nevoie să aud, spuse el. Bess și cu mine știm că ai iubit-o și o iubești încă. Și noi am iubit-o. Nu a fost păcat pentru nici unul dintre noi.

— Nu este păcat să iubești, dar să ucizi, da, zise Roger.

— Să ucizi?

Robbie, îngenuncheat lângă fratele său, îl privi uimit apoi clătină din cap.

— Vorbești aiurea, Roger, spuse el blând. Știm cu toții cum a murit. Fusese bolnavă săptămâni în șir înainte să vină la noi și nu ne-a spus; și când au încercat s-o ducă cu forța de la noi ea si-a dat cuvântul că va pleca peste o săptămâna și atunci au lăsat-o să rămână.

— Și ar fi și plecat, dar eu am împiedicat-o.

— Cum ai împiedicat-o? A murit înainte să treacă săptămâna în odăița de sus, în brațele lui Bess și ale tale.

— A murit căci n-am vrut să sufere, spuse Roger. A murit, căci de și-ar fi ținut cuvântul și ar fi plecat la Trelawn și de acolo la Devon, ar fi avut parte de săptămâni, de luni chiar de chinuri cumplite, așa cum a îndurat mama când eram noi mici. Așa că am ajutat-o să se ducă de la noi în somn, fără să știe ce am făcut, cum n-ati știut nici Bess, nici tu.

Întinse mâna și căută pe pipăite mâna lui Robbie, pe care o apucă strâns.

— Nu te-ai întrebat niciodată, Robbie, ce făceam la mănăstire pe vremuri, când rămâneam acolo până noaptea târziu? Sau ce puneam la cale cu de Meral când venea la noi în beci?

— Știam că se aduceau la țărm mărfuri din corăbiile francezilor și că tu le trimiteai apoi la mănăstire. Vinuri și alte bunuri care-i lipseau egumenului. Și că monahii aveau trai bun tocmai de aceea.

—Tot ei m-au învățat tainicele lor meșteșuguri. Cum să-i faci pe oameni să viseze și să aibă vedenii, în loc să se roage. Cum să găsești raiul pe pământ într-un răstimp de câteva ceasuri. Cum să-i faci pe oameni să moară. Abia după ce tânărul Bodrugan a pierit prin grija lui de Meral, mi s-a făcut lehamite de jocul acesta și n-am mai luat parte la el. Dar învățasem bine tainele și mi-au fost de folos când a venit vremea. I-am dat doamnei ceva să-i ușureze chinul și s-o ajute să adoarmă pe veci. A fost omor, Robbie, și păcat de moarte. Și nu știe nimeni în afară de tine.

Efortul de a vorbi îl storsese de toată vlaga. Robbie, pierdut și speriat dintr-o dată în prezența morții îi dădu drumul la mână și se ridică în picioare împleticindu-se. Orbit de durere trecu prin coridor în bucătărie, să caute – m-am gândit eu – niște cuverturi pentru fratele său. Eu stăteam în beci în genunchi iar Roger deschise ochii pentru ultima oară și-i aținti asupra mea. Cred că cerea dezlegare de păcate dar nu era nimeni care să i-o dea în timpul lui și m-am întrebat dacă nu cumva acesta era motivul pentru care călătorise peste veacuri. La fel ca Robbie, nu-l puteam ajuta și veneam și cu șase secole prea târziu.

— Părăsește această lume, suflet creștin, în numele Tatălui atotputernic care te-a făcut, în numele lui Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu cel viu, care a suferit pentru tine, în numele Sfântului Spirit care te-a iertat de păcate…

Nu-mi mai aminteam ce urma și nici nu mai avea importantă căci își dăduse duhul. Lumina pătrundea prin crăpăturile obloanelor de la fereastra vechii spălătorii și eu stăteam în genunchi pe pardoseala de piatră a laboratorului, între sticle goale și borcane. Nu simțeam nici greață, nici amețeală, nici țiuit în urechi. Doar o mare tăcere și un sentiment de împăcare.

Am înălțat capul și l-am văzut pe doctor, în picioare lângă perete, privindu-mă.

— S-a isprăvit totul, am spus. Roger a murit, e liber acum.

Totul s-a sfârșit.

Doctorul întinse mâna și mă luă de braț. Mă duse afară din cameră, sus pe scări, până în partea dm față a casei, în bibliotecă. Ne-am așezat împreună pe bancheta de la geam, privind în zare spre mare.

— Povestiți-mi, spuse el.

—Păi, nu știți?

Când l-am văzut în laborator am crezut că luase și el parte la experiență dar acum mi-am dat seama că așa ceva nu era cu putință.

— Am așteptat alături de dumneavoastră la Gratten, spuse el, apoi am urcat dealul împreună pe jos. V-am urmărit apoi cu mașina. V-ați oprit pentru o clipă mai sus de Tywardreath, lângă răspântie, apoi ați luat-o prin sat și pe drumeagul spre Polmear înapoi spre casă. Mergeați foarte normal, poate mai repede decât aș fi avut eu chef să merg. Apoi ați luat-o spre dreapta prin pădure iar eu am venit cu mașina pe alee. Știam că vă voi găsi în subsol.

M-am sculat de pe banchetă și m-am dus la raftul de cărți. Am luat de acolo un volum din *Encyclopaedia Britannica.*

— Ce căutați? mă întrebă el.

Am întors paginile până am găsit ce căutam.

—Data Ciumei Negre, l348. Treisprezece ani după moartea Isoldei.

Am pus cartea înapoi pe raft.

— Ciumă bubonică, remarcă el. Este endemică în Orientul îndepărtat. Au fost o serie de cazuri în Vietnam.

— Da? Tocmai am văzut ce ravagii a făcut acum șase sute de ani la Tywardreath.

M-am dus la banchetă și am luat bastonul.

—V-ați întrebat probabil cum am reușit să fac ultima „excursie". Iată cum.

Am deșurubat măciulia și i-am arătat micul recipient. El îl luă și-l întoarse cu gura în jos. Era complet gol.

— Regret, i-am spus, dar când v-am văzut sub Gratten, am știut că trebuia s-o fac. Era ultima mea șansă. Și mă bucur că am făcut-o căci acum totul s-a terminat, s-a isprăvit. Nu mă mai ispitește nimic. Nu mai doresc să mă cufund în cealaltă lume. V-am spus că Roger este liber, și eu la fel.

Nu-mi răspunse nimic. Privea țintă la păhărelul gol.

— Și acum, am spus, înainte să cerem legătura telefonică cu aeroportul din Dublin și să ne interesăm dacă Vita este acolo, ce-ar fi să-mi spuneți ce mai scria în raportul pe care vi l-a trimis John Willis?

El luă bastonul, puse la loc păhărelul, înșurubă măciulia și mi-l dădu înapoi.

— L-am ars, spuse el. Cu flacăra de la brichetă, în timp ce stăteați în genunchi în subsol, rostind rugăciunea pentru muribunzi. Mi s-a părut că era momentul cel mai potrivit și am preferat să-l ard decât să-l las în cabinet printre dosare.

— Ăsta nu-i răspuns.

— Altceva nu o să obțineți.

Telefonul începu să sune în vestibul. Mă întrebam de câte ori o mai fi sunat.

— Trebuie să fie Vita, am spus. Începe numărătoarea inversă. Mai bine mă așez iar în genunchi. Să-i spun că m-am încuiat din greșeală la toaletă și că mâine merg la ea?

—Ar fi mai cuminte, spuse el rar, să-i spuneți că sperați să mergeți la ea mai târziu, poate peste câteva săptămâni.

Eu m-am înfuriat:

— Dar e absurd! Nu mă mai reține nimic aici. V-am spus doar că totul s-a sfârșit și că sunt liber.

Doctorul tăcea. Stătea doar și mă privea.

Telefonul suna întruna. Am traversat încăperea ca să răspund dar când am ridicat receptorul mi s-a întâmplat ceva ciudat: nu-l puteam ține cum trebuie, îmi amorțiseră degetele și palma, receptorul îmi alunecă din mână și se făcu țăndări pe parchet.

Sfârșit

ARBORELE GENEALOGIC AL FAMILIILOR CHAMPERNOUNE, CARMINOWE ŞI BODRUGAN ÎN SECOLUL XIV

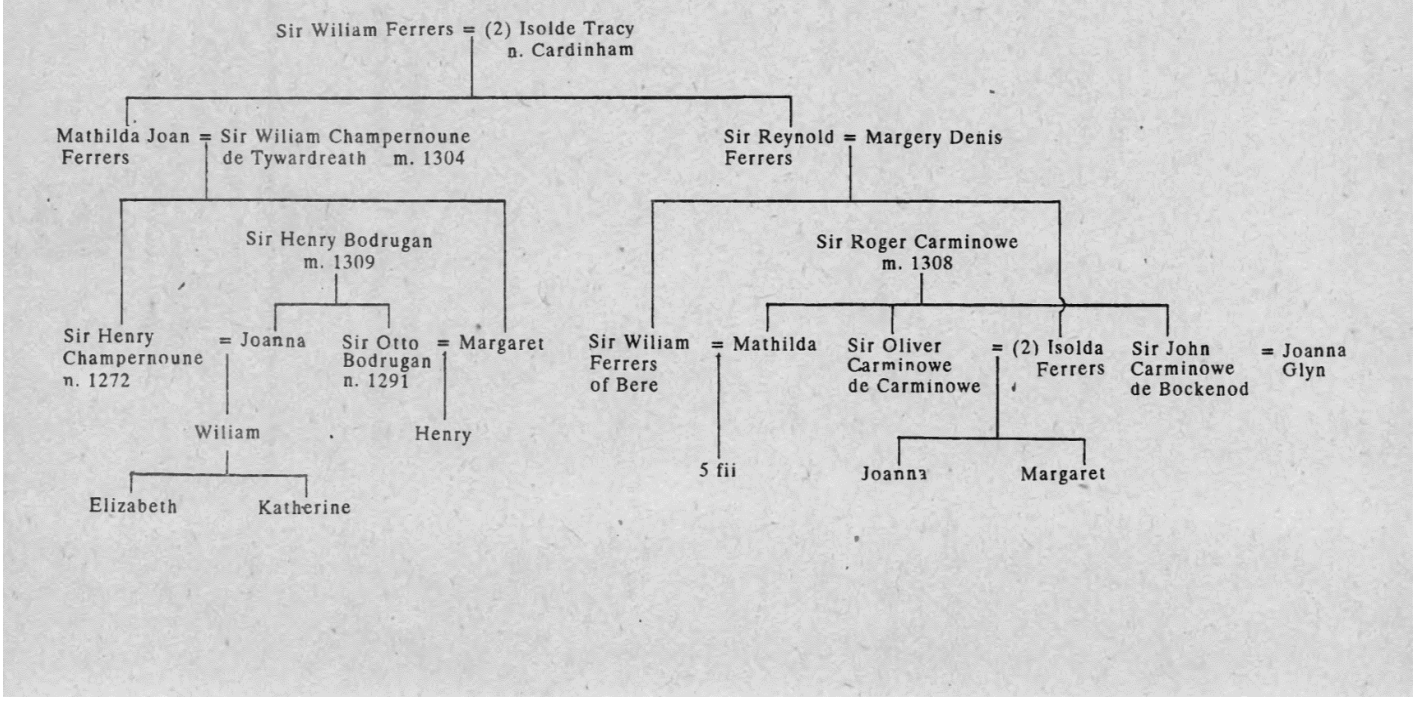

CASA DE PE ŢĂRM
Apare pentru prima oară în România.
Nu i-a fost permisă apariţia înainte de decembrie 1989.
A apărut în milioane de exemplare în Franţa, Germania,
Olanda, Danemarca, Grecia, Israel, Islanda, Italia, Japonia
Norvegia, Portugalia, Spania şi Suedia.
ORICE CARTE A SCRIITOAREI
DAPHNE DU MAURIER
ESTE UN BEST SELLER
CASA DE PE ŢĂRM
este cu atât mai interesantă cu cât
acţiunea se petrece într-un loc în care
autoarea a trăit 25 de ani.
CASA DE PE ŢĂRM
te ţine cu respiraţia oprită, încă din primele pagini.
Găzduit în casa din Cornwall a profesorului de biofizică
Magnus Lane, Dick Young acceptă să experimenteze
substanţa descoperită de prietenul său, care îl
proiectează în trecut. "Excursiile" în lumea fascinantă a
secolului XIV îl vor face martor la intrigi, adultere şi crim
Sunt oare aceste "excursii" reale? Tensiunea creşte, Dic
este din ce în ce mai obsedat de trecut iar cititorul îl
împărtăşeşte trăirile până la finalul uluitor al cărţii.
EDITURA DOINA
Lei 1550
ISBN 973-95859-8-1

Observații

[←1]
Joc de reconstituire a unui întreg din fragmente decupate. (N. tr.)

[←2]
Administrator al domeniului seniorial. (N. tr.)

[←3]

S-au echivalat unitățile de măsură englezești cu cele din sistemul metric. (N. tr.)

[←4] Marea (în franceză în original). (N. tr.)

[←5]

12.8 km.

[←6]

În familie (în franceză în original). (N. tr)

[←7] „Dă-i, Doamne, odihnă veșnică și veșnică lumină” ’ (în latină în original). (N. tr.)

[←8]

Între patru ochi (în franceză în original). (N. tr.)

[←9]

Principala atracție (în franceză în original). (N. tr.)

[←10]

W. Shakespeare, *Negustătorul din Veneția,* V, l, l-l5, trad. Dan Duțescu.

[←11]

Flagrant delict (în franceză în original) (N. tr.)

[←12]

Pe drum (în franceză în original). (N. tr.)

[←13]

În latină, în original, primele cuvinte ale unei colinde catolice. (N.tr.)

[←14]

Pierdut (în franceză în original). (N. tr.)

[←15]

Pe curând (în franceză în original). (N. tr)

[←16]

Lovitură dc grație (în franceză în original). (N.tr.)